

XUYỆT VỀ

T HẬY

Nguyệt Lão Se

nguyệt công tử

Duyên

XUYÊN VỀ THAY NGUYỆT LÃO SE DUYÊN

Tác giả: Nguyệt Công Tử

Thể loại: Ngôn Tình, Xuyên Không, Cung Đấu, HÀi HƯỚC

DTV-EBOOK.COM

1. [Chương 1: Chương 1](#)
2. [Chương 2: Chương 2](#)
3. [Chương 3: Chương 3](#)
4. [Chương 4: Chương 4](#)
5. [Chương 5: Chương 5](#)
6. [Chương 6: Chương 6](#)
7. [Chương 7: Chương 7](#)
8. [Chương 8: Chương 8](#)
9. [Chương 9: Chương 9](#)
10. [Chương 10: Chương 10](#)
11. [Chương 11: Chương 11](#)
12. [Chương 12: Chương 12](#)
13. [Chương 13: Chương 13](#)
14. [Chương 14: Chương 14](#)
15. [Chương 15: Chương 15](#)
16. [Chương 16: Chương 16](#)
17. [Chương 17: Chương 17](#)
18. [Chương 18: Chương 18](#)
19. [Chương 19: Chương 19](#)
20. [Chương 20: Chương 20](#)
21. [Chương 21: Chương 21](#)
22. [Chương 22: Chương 22](#)
23. [Chương 23: Chương 23](#)
24. [Chương 24: Chương 24](#)
25. [Chương 25: Chương 25](#)
26. [Chương 26: Chương 26](#)
27. [Chương 27: Chương 27](#)
28. [Chương 28: Chương 28](#)
29. [Chương 29: Chương 29](#)
30. [Chương 30: Chương 30](#)
31. [Chương 31: Chương 31](#)
32. [Chương 32: Chương 32](#)
33. [Chương 33: Chương 33](#)
34. [Chương 34: Chương 34](#)
35. [Chương 35: Chương 35](#)

36. [Chương 36: Chương 36](#)
37. [Chương 37: Chương 37](#)
38. [Chương 38: Chương 38](#)
39. [Chương 39: Chương 39](#)
40. [Chương 40: Chương 40](#)
41. [Chương 41: Chương 41](#)
42. [Chương 42: Chương 42](#)
43. [Chương 43: Chương 43](#)
44. [Chương 44: Chương 44](#)
45. [Chương 45: Chương 45](#)
46. [Chương 46: Chương 46](#)
47. [Chương 47: Chương 47](#)
48. [Chương 48: Chương 48](#)
49. [Chương 49: Chương 49](#)
50. [Chương 50: Chương 50](#)
51. [Chương 51: Chương 51](#)
52. [Chương 52: Chương 52](#)
53. [Chương 53: Chương 53](#)
54. [Chương 54: Chương 54](#)
55. [Chương 55: Chương 55](#)
56. [Chương 56: Chương 56](#)
57. [Chương 57: Chương 57](#)
58. [Chương 58: Chương 58](#)
59. [Chương 59: Chương 59](#)
60. [Chương 60: Chương 60](#)
61. [Chương 61: Chương 61](#)
62. [Chương 62: Chương 62](#)
63. [Chương 63: Chương 63](#)
64. [Chương 64: Chương 64](#)
65. [Chương 65: Chương 65](#)
66. [Chương 66: Chương 66](#)
67. [Chương 67: Chương 67](#)
68. [Chương 68: Chương 68](#)
69. [Chương 69: Chương 69](#)
70. [Chương 70: Chương 70](#)
71. [Chương 71: Chương 71](#)

72. [Chương 72: Chương 72](#)
73. [Chương 73: Chương 73](#)
74. [Chương 74: Chương 74](#)
75. [Chương 75: Chương 75](#)
76. [Chương 76: Chương 76](#)
77. [Chương 77: Chương 77](#)
78. [Chương 78: Chương 78](#)
79. [Chương 79: Chương 79](#)
80. [Chương 80: Chương 80](#)
81. [Chương 81: Chương 81](#)
82. [Chương 82: Chương 82](#)
83. [Chương 83: Chương 83](#)
84. [Chương 84: Chương 84](#)
85. [Chương 85: Chương 85](#)
86. [Chương 86: Chương 86](#)
87. [Chương 87: Chương 87](#)
88. [Chương 88: Chương 88](#)
89. [Chương 89: Chương 89](#)
90. [Chương 90: Chương 90](#)
91. [Chương 91: Chương 91](#)
92. [Chương 92: Chương 92](#)
93. [Chương 93: Chương 93](#)
94. [Chương 94: Chương 94](#)
95. [Chương 95: Chương 95](#)
96. [Chương 96: Chương 96](#)
97. [Chương 97: Chương 97](#)
98. [Chương 98: Chương 98](#)
99. [Chương 99: Chương 99](#)
100. [Chương 100: Chương 100](#)

Chương 1: Chương 1

Khiết Anh là bà chủ của một cửa hàng hoa tươi lớn ở thành phố X, như mọi ngày sau khi xong việc cô lái xe trở về nhà.

Đang lúc ngồi thư giãn trên ghế đột nhiên cô thấy khung cảnh trước mắt mờ dần và chìm ngập trong một màu đen tối.

Bỗng nhiên chợt có một thứ ánh sáng chiếu thẳng vào mắt khiến cô giật mình vội giơ tay che đi ánh sáng ấy.

Cùng lúc ấy bỗng nhiên có một tiếng nói nữ nhân với chất giọng dịu dàng vang vọng bên tai cô: “Khiết Anh! Khiết Anh!”

Ánh sáng nhạt dần, cô hạ tay xuống rồi nhìn xung quanh vừa tìm kiếm giọng nói ấy vừa cất tiếng hỏi: “Ai? Ai đang gọi mình vậy?

Không phải là Hắc Bạch Vô Thường đó chứ?” Cô khẽ rùng mình.

Một cô gái xuất hiện, làn da trắng hồng, mi mục như họa, mắt to long lanh, sóng mũi cao vút kèm với đôi môi như cánh hoa đào rực rỡ, trên người khoát bộ quần áo kỳ lạ như trong phim cổ trang mà cô hay xem.

Cô ấy cất giọng cười tựa như suối chảy róc rách rồi cất tiếng trấn an: “Cô nương yên tâm, tôi không phải Hắc Bạch Vô Thường đâu.

Tôi tên Cao Khiết Anh vốn là đại tiểu thư của Cao tướng quân.

Từ nhỏ tôi đã mang bệnh trong người, tháng trước tôi đi bái phật cầu an thì trụ trì nơi đó nói tôi mạng sắp phải đoạn nhưng sẽ có người thay tôi sống hết kiếp này.

Có lẽ tôi và cô cùng tên và vong mạng cùng giờ nên trời xui khiến cô đến đây thay tôi chăm sóc cho phụ mẫu và muội muội."

Khiết Anh không thể tin hỏi: "Thay...thay cô? Vậy nghĩa là tôi chết rồi sao? Không những vậy còn như trong truyện xuyên không đến cổ đại á?"

Cô ấy gật đầu: "Đúng vậy!"

Khiết Anh ngồi sụp xuống đất nói: "Không thể nào! Tôi không bị tai nạn, không bị va đập, không bị bệnh gì hết mà."

Sao tôi lại chết được chứ?"

Cô ấy có chút khó xử nói: "Cô là bị triệu hồi về chứ không phải số đoán mệnh!"

Khiết Anh ngược lên nhìn cô với ánh mắt có chút hy vọng: "Nói vậy là tôi có thể trở về sao? Đúng không?"

Cô ấy lạnh lùng lắc đầu: "Tôi và cô có một sợi dây vô hình gắn chặt sinh mệnh với nhau, vì vậy khi tôi không may đoán mệnh thì cô tức khắc sẽ bị thiên địa triệu hồi linh hồn về và ẩn trong thân xác của tôi để tiếp tục thay tôi sống tiếp quãng đời còn lại."

Khiết Anh một lần nữa rơi vào vô vọng: "Không thể quay về nữa sao?"

Cô ấy gật đầu: "Tôi vốn là người đoán mệnh, nay gặp được cô tôi có một nguyện vọng mong cô chấp thuận."

Khiết Anh đứng lên nhìn cô nói: "Cô muốn tôi thay cô chăm sóc cho gia đình của cô?"

Cô ấy khẽ gật đầu, nước mắt lăn dài trên đôi gò má xinh đẹp: "Phụ mẫu tôi rất thương yêu tôi, muội muội tuy còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện."

Tôi vốn rất muốn làm nhiều chuyện cho họ nhưng giờ số mệnh đã vậy, hơn nữa thời gian của tôi không còn nhiều, tôi xin cô hãy hứa với tôi cố gắng thay tôi báo hiếu phụ mẫu và yêu thương muội muội tôi."

Khiết Anh chần chừ một chút rồi gật đầu: "Cũng tốt, ở đây tôi không còn người thân."

Một mình như vậy cũng đủ lâu rồi, tôi đồng ý thay cô sống tiếp, thay cô chăm sóc thật tốt cho họ.

Cô hãy yên tâm."

Khiết Anh mỉm cười, nước mắt vẫn rơi lã chã, cô nắm lấy tay Khiết Anh và nói: "Đa tạ cô, đa tạ cô Khiết Anh.

Cô là một cô gái tốt, rồi cô sẽ có hạnh phúc của mình.

Chúc cô luôn vui vẻ." Nói rồi cô ấy xoay lưng lại đi về phía ánh sáng và dần biết mất.

Hóa ra cô ấy cũng tên là Cao Khiết Anh, mười lăm tuổi, là đại tiểu thư cao quý của Cao phủ, tính tình ôn nhu hiền lành, thông thạo các loại cầm phổ, cha mẹ tên là Cao Nghiêm Trung tuy lạnh lùng nghiêm nghị nhưng luôn yêu thương thể nhi hết mực và Liễu Túc Trân là một người dịu dàng, chu đáo, bao dung, em gái tên Cao Khiết An, mười hai tuổi, nhị tiểu thư Cao phủ thông minh lanh lợi, rất yêu thương tỷ tỷ, lại tinh thông về văn thao võ lược.

Quả thật là một gia đình đúng chuẩn nhà người ta luôn.

"Ưm...."- Giọng nói nhẹ nhàng khẽ cất lên, xung quanh có tiếng vài nữ nhân khác xôn xao: "Đại tiểu thư đã tỉnh rồi! Mau báo cho tướng quân và phu nhân!" Tiếng bước chân cùng tiếng mở cửa nhanh chóng vang lên rồi lại yên lặng.

Đôi mi dày cong vút khẽ chớp, cô từ từ mở đôi mắt to tròn long lanh ra nhìn cảnh vật xung quanh.

Bỗng nhiên có hai gương mặt đưa sát lại gần mặt cô, theo phản xạ cô vội la lên: "Á!!! Ma.....a!!!!" Khiến hai người kia hoảng hồn la lên theo và ngã người ra phía sau, còn cô cố dùng hết sức lê thân xác đầy mệt mỏi ngồi nhòm dậy.

Cả hai kia dường như là chị em song sinh, mái tóc được búi qua hai bên đính trên đó vài cánh hoa, làn da trắng cùng với ngũ quan khả ái

kết hợp với bộ quần áo màu cam nhạt càng toát lên vẻ ngây thơ,
đáng yêu giống nhau.

Và ba người cứ như thế nhìn nhau cả một buổi trời luôn..

Chương 2: Chương 2

Hai nô tỳ ngồi dưới đất tên là Tiểu Mai và Tiểu Đào.

Là nha hoàn thân cận của Khiết Anh và Khiết An tiểu thư.

Tiểu Mai vốn là nha hoàn hầu hạ cho Khiết Anh từ nhỏ thấy cô tỉnh lại vội lên tiếng hỏi với giọng lo lắng: "Đại tiểu thư, người thấy trong người thế nào rồi ạ? "

Khiết Anh giật mình hồi tỉnh quay lại nhìn cả hai và nói: "Ừm...!tôi...! à..

ta không....không sao.

" Cô nói xong thì khẽ gượng kéo môi cười.

Cả hai nghe vậy thì vui mừng, đúng lúc ấy có bóng hai người bước vào.

Một ông chú tầm khoảng bốn mươi, mái tóc vấn củ tỏi gọn gàng được cố định bởi chiếc trâm ngọc quý giá, mày tướng mắt phượng với sóng mũi cao cùng với gương mặt nghiêm nghị lạnh lùng hoà với những nếp nhăn do thời gian, quần áo trên người một màu xám tro giống trong phim kiếm hiệp càng khiến khí chất oai phong càng nổi bật, trong đôi mắt phượng ấy dường như đang chất chứa một niềm xúc động không thể tả, môi bạc mở ra khẽ gọi: "Anh nhi! Con đã tỉnh rồi! Quả thật là con đã tỉnh rồi! " Câu nói mang theo ba phần ngạc nhiên và bảy phần vui mừng trong đó.

Phía sau là một người phụ nữ tầm ba mươi mấy, mái tóc đen được

vấn lệch một bên kết hợp với vài chiếc trâm ngọc đơn giản, mày liễu mắt to đang rung rung nước mắt, trên người mặc bộ quần áo màu xanh lam kèm hoạ tiết hoa văn bắt mắt, đôi môi đỏ khế mấp máy: "Anh nhi! Cuối cùng con cũng đã tỉnh rồi, con làm ta lo quá đi mất! " Nói rồi bà khẽ ngời xuống ôm cô vào lòng mà yêu thương. Cô im lặng cảm nhận tình yêu thương mà lâu rồi cô chưa được cảm nhận.

Ở thế giới kia ba cô mất lúc cô vừa tròn sáu tuổi, cũng may gia đình cô cũng thuộc dạng giàu có nên nên không cần lo cái ăn cái mặc.

Mẹ cô ở vậy nuôi cô ăn học cho đến thành tài.

Thế nhưng cô chưa kịp báo đáp thì căn bệnh ung thư gan quái ác đã cướp bà xa cô mãi mãi, từ đó cô sống lủi thủi chỉ một mình nay đã năm năm.

Thấy cô im lặng, bà lo lắng xoay lại nhìn, thấy cô khóc bà lo lắng vội hỏi: "Anh nhi, con có chỗ nào không khoẻ sao?"

Cô khẽ lắc đầu: "Dạ không ạ, chỉ là phụ mẫu làm con xúc động thôi ạ!"

Cao Nghiêm Trung cười nói: "Hài tử ngọc này.

Con có thấy chỗ nào mệt mỏi không?"

Cô lắc đầu: "Dạ không ạ, con đã khoẻ hơn rồi."

Đúng lúc ấy có bóng của một cô bé từ ngoài cửa lao vào ôm chặt khiến cô không phòng bị ngã nằm dài xuống giường, cô gái ấy vừa khóc tức tưởi vừa cất giọng nói non nớt nhẹ nhàng lên: "Tỷ...hức.....cuối cùng tỷ đã tỉnh rồi!.....hức hức.....!Tỷ có biết từ khi tỷ ngất đi khiến mọi người lo lắng lắm không? huhuhuhu"

Cô đoán đây chắc là thành viên cuối cùng, cô khẽ đỡ cô bé ấy ngồi dậy nhưng tay cô bé ấy vẫn ôm cô như keo dán sắt, cô lắc đầu đưa tay xoa đầu rồi khẽ nói: "Ây da muội muội, tỷ là mới tỉnh dậy đấy, muội ôm ta chặt như vậy thì làm sao thờ a~~~~"

Khiết An nghe vậy thì vội vàng buông tay ra, cúi đầu ngại ngùng nói trong nghẹn ngào: "Tại tỷ ngủ lâu quá nên muội mới như vậy chứ bộ.

Tỷ nói xem tự nhiên tỷ đang ngồi uống trà trong phòng với muội đột nhiên ngất xỉu, đã vậy đại phu bắt mạch nói tỷ là hơi thở như có như không.

Ai cũng lắc đầu không thể chữa, tỷ nằm như vậy đã mười ngày rồi.

Phụ mẫu rất lo lắng cho tỷ, muội thì ngày nào cũng đi chùa cầu bình an cho tỷ.

Thật may tỷ đã tỉnh rồi.

" Nói xong Khiết An lại ôm cô lần nữa nhưng lần này có chút nhẹ nhàng hơn.

Cô mỉm cười ôm lấy Khiết An, Cao Nghiêm Trung và Liễu Túc Trân nhìn hai người rồi quay sang nhìn ông khẽ mỉm cười.

Đúng lúc ấy đại phu được Tiểu Đào dẫn đến liền ngồi xuống bắt mạch cho cô, Khiết An đứng lên qua bên cạnh Nghiêm Trung và Túc Trân, Nghiêm Trung nắm tay Túc Trân và Khiết An lo lắng xem kết quả, đến khi đại phu xác định cô đã khoẻ thì mọi người mới thở ra nhẹ nhõm.

Nghiêm Trung vui mừng tiễn đại phu ra về, Túc Trân vội xuống bếp nấu thức ăn để cô bồi bổ còn Khiết An thì ở lại chăm sóc cho cô.

Cô nhìn gia đình ấm áp đong đầy yêu thương như vậy thì trong lòng không ngừng cảm ơn Khiết An đã tặng cho cô một gia đình hoàn hảo.

\==> Từ giờ mình sẽ gọi Khiết An là nàng, Khiết An là cô nhé!!!!!!

Chương 3: Chương 3

Sau khi dùng bữa xong thì Khiết Anh về phòng nằm suy nghĩ: “Không ngờ mình lại cứ như vậy mà lại xuyên không đến thế giới này.

Ở thế giới đó mình đã ba mươi tuổi và đang có trong tay thành tựu mà mình tạo ra, vậy mà giờ đây mình lại thành cô bé mười lăm tuổi.

Haizzz!” Đang than trời trách đất thì Khiết An mở cửa đi vào. Cô chạy nhanh đến giường của nàng tươi cười nói: “Tỷ tỷ, chúng ta ra hậu viện dạo được không?” Nhìn Khiết An với gương mặt hớn hờ nàng cũng không nỡ từ chối nên mỉm cười rồi cùng với cô đi ra ngoài hóng gió.

Cả hai ngồi xuống bàn đá được đặt dưới gốc hoa lê to lớn, xung quanh lối đi trồng một dãy phong đỏ rực tựa ánh mặt trời hoàng hôn, xen vào đó là màu hồng nhạt của hoa đào kết hợp với màu trắng của hoa lê khiến khung cảnh như cầu vồng bao trùm cả Cao phủ.

Bên dưới là một thảm cỏ xanh mượt mát lạnh với đủ loại hoa đầy màu sắc tựa như tấm thảm trải dài nơi hậu viện. Khiết An dìu nàng ngồi xuống, vẫn không quên khoát lên vai nàng tấm áo choàng lông ấm áp.

Khiết Anh ngược lên nhìn cô mỉm cười: “Cám ơn muội An An.” Cô ở thế giới đó vốn là con một nên giờ có thêm em gái khiến nàng rất vui hơn nữa cô bé này lại rất ngoan ngoãn còn luôn chăm sóc và bảo vệ nàng từng chút một nên nàng càng quý yêu hơn.

Khiết An tuy hơi ngạc nhiên vì lúc trước tỷ tỷ thường gọi cô là "An nhi" như phụ mẫu nay lại sửa đổi khiến cô có chút bất ngờ, tuy nhiên hai từ "An An" này lại nghe rất êm tai nên cô cười tươi lộ ra chiếc răng khểnh xinh đẹp, bây giờ nàng mới có cơ hội ngắm kỹ cô em gái bất đắc dĩ này.

Mái tóc đen dài được vấn một nửa lên cao, đính kèm thêm vài trâm hoa đẹp mắt, gương mặt khả ái với ngũ quan sắc xảo với làn da trắng như ngọc, song mũi cao vút cùng với đôi môi đỏ tươi khiến người người vừa gặp đã yêu, bộ y phục màu cam nhạt càng toát lên nét xinh xắn đáng yêu, mặc dù chỉ mới mười hai tuổi nhưng đã ra dáng là một mỹ nữ.

Khiết Anh thầm cảm thán: “Nhà này thật khéo sinh con ghê.

Ai cũng đẹp hết phần thiên hạ luôn rồi.”

Khiết An nhìn nàng và nói: “Tỷ tỷ, mai phủ ta có tổ chức tiệc mừng tỷ hồi phục.

Muội nghe nói có Vĩnh Ninh công chúa đến nữa đó.”

Khiết Anh nghe tên Vĩnh Ninh thì bỗng có cảm giác quen thuộc, nàng cau mày hỏi lại: “Vĩnh Ninh công chúa?”

Khiết An gật đầu: “Đúng a! Tỷ tỷ không lẽ quên công chúa rồi sao? Người là đại công chúa của Phong Thiên Quốc chúng ta đấy! Công chúa và chúng ta còn là bằng hữu thân thiết nữa nha!”

Khiết Anh ngạc nhiên: “Bằng hữu thân thiết á??”

Khiết An tuy khó hiểu nhưng vẫn gật đầu: “Đúng ah! À! Hôm trước công chúa đến thăm tỷ muội nghe công chúa nói thái tử nước Đông Nhạc đã gửi thiệp nói là sẽ đến ngõ lời cầu thân vào hai tháng nữa! Haizz nghĩ mà thương công chúa, người vốn yêu Lâm Mặc tướng quân nhưng không dám nói.

Tướng quân cũng vì gia cảnh và phẩm vị của mình nên cũng chẳng dám bày tỏ.

Ây vậy mà Thái tử nước Đông Nhạc lại có ý cưới người, không biết hoàng thượng sẽ làm gì?”

Khiết Anh nghĩ ngợi: “Vĩnh Ninh?! Lâm Mặc tướng quân?! Phong Thiên Quốc?! Thái tử nước Đông Nhạc!?! Thôi xong! Kỳ này nàng không chỉ bình thường xuyên không về cổ đại mà là xuyên hẳn vào câu chuyện ngược luyến cực độ mà nàng vô tình đọc được ở hiện đại.” Khiết Anh vội hỏi: “Muội nói thái tử Đông Nhạc khi nào mới đến?”

Khiết An đáp: “Dạ là hai tháng nữa ạ!”

Khiết Anh gật đầu lẩm bẩm: “Vậy là còn kịp, ta không để kết cục SE xảy ra lần nữa đâu.

Nếu có cơ hội đến đây vậy ta phải thay Nguyệt Lão se lại mối duyên này mới được.”

Nghĩ vậy, Khiết Anh đứng lên nói: “Tỷ hơi mệt, ta vào trong thôi.”

Khiết An lo lắng vội đứng dậy dìu nàng về phòng nghỉ ngơi.

Nằm trong phòng nàng lẩm bẩm: “Sao mình đọc mà không nhớ có vị tiểu thư Cao Khiết Anh này nhỉ? Cũng may tiểu thư và công chúa có quen biết chứ nếu không chắc gặm tiếp cái kết SE nữa rồi, giờ phải suy nghĩ cho hai người đó bày tỏ mới được.” Nói rồi nàng vùi đầu vào suy nghĩ và chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, đến khi mở mắt ra đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Chương 4: Chương 4

Cao phủ hôm nay mở tiệc mừng đại tiểu thư vượt qua bạo bệnh nên đã làm một buổi tiệc linh đình và mời rất nhiều khách quan đến dự.

Sáng ra thì Nghiêm Trung đã hải đứng trước cửa phủ chào đón quan khách, gia nhân thay nhau mời khách quan vào bàn ngồi nhập tiệc, Túc Trân thì ở dưới trù phòng xem xét thức ăn, Khiết Anh hiện tại đang ngồi trong khuê phòng để Khiết Anh chải tóc và thay y phục. Nàng khế thờ dài, không phải nàng không chải tóc được mà căn bản là không biết chải làm sao.

Mái tóc đen dày dài mượt đến eo nói thế nào cũng khó chải, đã vậy còn phải búi lên rồi cài trâm các kiểu đúng là nặng chết mà!!! Y phục thì không phải nàng không mặc được mà sự thật là không biết mặc làm sao, đành để Khiết An giúp đỡ vậy.

Người cổ đại thật là phiền phức quá đi mất.

Một lúc sau khi khách khứa đến đầy đủ thì có tiếng người thông báo: “Vĩnh Ninh công chúa giá đáo!” Nghiêm Trung vội vã chạy ra quỳ xuống nghênh đón, Túc Trân trong bếp nghe thấy cũng vội chỉnh lại y phục rồi chạy ra ngoài hành lễ.

Vĩnh Ninh bước vào, cả Cao phủ trên dưới từ chủ đến khách đều quỳ xuống cúi đầu hành lễ.

Vĩnh Ninh mỉm cười cất giọng êm ái: “Mọi người đứng lên cả đi, không cần đa lễ!” Mọi người cúi đầu tạ ơn rồi lục đục đứng dậy. Vĩnh Ninh quay sang lấy hộp quà được gói trong hộp gấm mang đến đưa cho Nghiêm Trung và nói: “Cao tướng quân, con có món quà

nhỏ mừng Khiết Anh khỏi bệnh.

Mong người nhận cho ạ!”

Nghiêm Trung cúi người đón nhận cười nói: “Đa tạ công chúa, người đến đây là vinh hạnh cho nhà mạc tướng rồi! Mời người vào trong.”

Vĩnh Ninh mỉm cười gật đầu rồi nhẹ nhàng cất bước đi theo gia nhân vào trong bàn tiệc.

Vĩnh Ninh và Khiết Anh vốn không biết nhau, nhưng vì cơ duyên năm Khiết Anh mười tuổi và Khiết An bảy tuổi được phụ thân dẫn vào cung chúc mừng sinh thần Vĩnh Ninh công chúa.

Trong lúc mọi người đang vui vẻ nơi bàn tiệc thì cả hai đã lén chạy đi chơi.

Một lúc sau bị lạc tại ngự hoa viên, vừa lúc đó bỗng có một thân ảnh ngã nhào xuống nước.

Khiết Anh và Khiết An nhất thời hoảng sợ nên quên la lên tìm sự giúp đỡ mà nắm tay nhau chạy đến bờ hồ.

Nhìn người chật vật bên dưới Khiết Anh vội xoay quanh tìm vật kéo lên nhưng mãi không thấy, Khiết An một bên cũng bị dọa cho thất kinh tay níu chặt góc y phục khiết Anh.

Cuối cùng Khiết Anh đành cởi ngoài y ra ném một đầu xuống cho người bên dưới rồi Khiết Anh và Khiết An cố gắng dùng hết sức mà kéo người đó lên.

Sau khi lên bờ cả ba cùng ngồi bệt xuống thảm cỏ xanh bên hồ mà thở hổn hển, trong ánh mắt của người kia còn chưa hết hoảng sợ khi suýt chút được nắm tay Hắc Bạch Vô Thường đi chơi.

Không bao lâu bỗng nhiên có một đám người chạy đến, họ vội xoắn xít xung quanh vị kia miệng liên tục hỏi han: “Ôi công chúa của tôi ơi, người đã ở đâu vậy? Người có sao không ạ?” Họ vừa nói vừa cởi ngoài y ra khoát lên cho cô, chỉ sợ cô có chút hắt hơi hay đau đầu thì

cũng đủ để tất cả cùng lên bàn thờ ngài một lượt.

Phụ thân nàng nhìn thấy hai người thì vội bước đến, thấy ngoại y Khiết Anh ướt sũng thì lo lắng hỏi: “Anh nhi, y phục con sao vậy? Hai đứa có sao không?”

Khiết An có lẽ còn sợ hãi nên bật khóc khiến ông lo lắng vô cùng, Khiết Anh nhìn ông cười nói: “Dạ con và muội muội không sao ạ, áo này ướt là do con dùng để cứu tử tử ấy ạ!” Nàng vừa nói vừa giơ tay chỉ người kia.

Nghiêm Trung xoa đầu nàng và nói: “Hai đứa giỏi lắm, đó là công chúa Vĩnh Ninh đấy hai đứa mau đến hành lễ đi.”

Cả hai ngơ ngác nhưng vẫn nghe lời đến hành lễ thì Vĩnh Ninh cất tiếng: “Không cần đâu, đa tạ hai muội đã cứu ta.” Rồi cô chạy đến bên vị nam nhân trung niên mặc hoàng bào đang đi đến nói: “Phụ hoàng, con muốn hai muội ấy chơi cùng với con ạ!”

Hoàng thượng xoa đầu rồi bế cô lên: “Được, nghe Ninh nhi hết!”

Cô ngồi trong vòng tay của hoàng thượng quay lại nhìn Khiết Anh và Khiết An nói: “Từ giờ hai người là bạn ta, sau này có vào cung gặp ta không cần thông báo.

Nghe rõ chưa?” Tất cả cung nữ thái giám ở đó vội quỳ xuống vâng lời.

Ai không biết Vĩnh Ninh công chúa tuy là nữ nhi nhưng được hoàng thượng yêu chiều hết mực.

Tuy đã mười hai nhưng vẫn được hoàng thượng bế bồng cưng nựng.

Từ đó cả ba chơi thân thiết với nhau đến bây giờ và cũng là tri kỷ của nhau cùng nhau chia sẻ vui buồn..

Chương 5: Chương 5

Khiết An vừa giúp nàng thay y phục vừa kể lại quá trình cả hai cùng Vĩnh Ninh kết bạn.

Vì không có ký ức về những người xung quanh ngoài những dòng chữ trong cuốn tiểu thuyết kia, may mà vị đại tiểu thư này sau đó cơ thể đột nhiên yếu đi nên suốt ngày chỉ ở trong phủ dưỡng bệnh vì thế cũng không biết mấy việc này nếu không nàng cũng không biết lấy lý do gì để biện minh nữa, nàng gật gật rồi hỏi tiếp: “Vậy công chúa và tướng quân gặp nhau lúc nào vậy?”

Khiết An vừa xoay vòng ngắm nghía nàng vừa trả lời: “Vào hai tuần trước khi công chúa bị thích khách hành thích trong ngự hoa viên thì Lâm tướng quân vô tình bắt gặp và cứu công chúa một mạng.

Lúc công chúa thấy hình dáng uy nghiêm soái khí của ngài ấy thì trái tim đã trao luôn cho người ta rồi!”

Khiết Anh chau mày: “Nếu lúc này thì chỉ mới là ở đầu cốt truyện, chỉ cần để Lâm Mặc bày tỏ nữa là xong.” Nàng xoay lại nhìn Khiết An hỏi tiếp: “Vậy còn Lâm tướng quân thì sao?”

Khiết An vừa dẫn nàng ra ngoài vừa thờ dãi: “Haizzz! Còn sao nữa.

Chỉ biết cật lực trốn tránh tình cảm này.

Nhưng muội nhìn ra được ánh mắt mà mỗi khi ngài ấy nhìn công chúa thì trong mắt chứa đầy tình ý nhưng có lẽ vì gia cảnh và phẩm vị nên ngài ấy tự ti không dám thổ lộ.”

Lời nói vừa dứt thì cả hai cũng đi đến đại sảnh nơi mở tiệc.

Nghiêm Trung tươi cười bước đến dìu nữ nhi ra và nói: “Đa tạ các vị hôm nay đã đến chúc mừng trưởng nữ của ta khỏi bệnh.

Nào mời mọi người nhập tiệc, xin mời!!!”

Nàng cúi đầu chào mọi người rồi khách khứa bắt đầu dùng tiệc.

Nghiêm Trung hôm nay không biết đã bị các vị kia chuốc cho biết bao nhiêu là rượu.

Vĩnh Ninh nhìn thấy nàng nên sau khi dùng một chút thì đứng dậy bước đến nơi bàn trà bên cạnh ngồi xuống nói: “Muội đã khỏe hơn chưa? Ta thấy sắc mặt muội có vẻ còn xanh lăm đó!”

Khiết Anh định đứng lên thì Vĩnh Ninh đã khoát tay ý bảo không cần hành lễ, nàng cười nói: “Đa tạ công chúa! Muội đã đỡ hơn nhiều rồi ạ!”

Vĩnh Ninh an tâm gật đầu nói tiếp: “Khi nào khỏe hẳn hai muội vào cung chơi với ta đi, dạo gần đây ta thật sự rất buồn đó.”

Khiết An cười đáp: “Dạ công chúa, tỳ tỳ khỏe lại bọn muội sẽ vào thăm người.”

Vĩnh Ninh gật đầu xong rồi ngồi ngắm khung cảnh Cao phủ, hôm nay Cao phủ trang trí rất đẹp.

Các chậu hoa đầy màu sắc được sắp xếp xung quanh mỗi góc của Cao phủ.

Trước cổng cũng có hai giỏ hoa to đặt hai bên cửa thật đẹp mắt, phía trên nơi bày tiệc được treo vải hồng phấn trông cực kỳ nổi bật.

Vĩnh Ninh quay sang nhìn cả hai hỏi: “Bữa tiệc hôm nay ai là người trang trí mà kiểu cách trông lạ mắt vậy?”

Khiết An nghe vậy thì cười đến híp mắt nói: “Dạ là tỳ tỳ ạ! Tỳ ấy là người đưa ra chủ ý cho các gia nhân làm đấy ạ! Người thấy thế nào?”

Vĩnh Ninh gật đầu: “Thật sự rất đẹp và lạ mắt nữa nha! Nửa tháng nữa trong cung có tổ chức buổi tiệc mừng thọ thái hậu hay lúc đó muội vào giúp một tay trang trí buổi tiệc đó có được không?”

Khiết Anh mỉm cười gật đầu: “Dạ được ạ!”

Vĩnh Ninh vui mừng nói: “Vậy quyết định thế nhé! Thôi ta về đây, cũng đã trễ rồi!” Cả hai đứng lên hành lễ: “Cung tiễn công chúa hồi cung ạ!” Vĩnh Ninh vẫy tay tạm biệt rồi xoay người ra về.

Khiết Anh khẽ chống cằm suy nghĩ: “Giờ phải làm sao se duyên đây? Phải chi là người thường thì dễ rồi nhưng đằng này lại là công chúa đương triều.

Sai một li là đi đời nhà ma cả nhà luôn.”

Khiết An thấy nàng suy tư thì quay sang hỏi: “Tỷ tỷ! Tỷ làm sao vậy?”

Khiết Anh nói: “Ta đang nghĩ không biết làm sao se duyên được cho công chúa và Lâm Mặc đây.

Ta không muốn cái kết SE lặp lại đâu a~~”

Khiết An khó hiểu: “Ếch....xe?! Tỷ muốn ăn thịt ếch sao?”

Khiết Anh quay sang nhìn cô đôi mắt ngỡ ngàng mộ thầm nghĩ: “Thông minh gê! Mình nói SE mà thím này dịch thành mình thèm ăn thịt ếch luôn.

Tại hạ thật khâm phục.” Cô lắc đầu: “Không phải.

Tỷ nói là làm sao cho tên Lâm Mặc nào ếch kia chịu bày tỏ tình cảm với công chúa đây.

Muội nhìn công chúa xem, trong mắt dường như lúc nào cũng có một phần ưu tư không thể giải bày ra vậy.”

Khiết An gật đầu rồi đưa tay xoa xoa cằm và nói: “Để muội cũng tỷ nghĩ cách xem sao.

Muội cũng mong hai người đó thành đôi.

Công chúa xinh đẹp mỹ miều, tướng quân tuổi trẻ tài cao thật xứng đôi.” Khiết Anh gật đầu rồi cùng nhau suy nghĩ mặc cho âm thanh ồn ào của những khách khứa ngồi bên cạnh nói vang vọng cả phủ.

Chương 6: Chương 6

Sau khi tiệc tàn, mọi người ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Khiết Anh nằm trên giường, đưa tay gác lên trán suy tư.

Nàng đang nằm và cố gắng nhớ lại các tình tiết trong quyển tiểu thuyết “ Hồng Nhan Kiếp”.

Nàng chỉ nhớ nữ chính là Vĩnh Ninh công chúa xinh đẹp động lòng người, là đại công chúa của Phong Thiên Quốc hùng mạnh.

Dưới nàng còn có hai vị đệ đệ nhưng nàng lại được yêu chiều nhất vì là công chúa duy nhất của hoàng tộc, khi mười bảy tuổi bị thích khách hành thích tại tam cung.

Lâm Mặc là nam chính vô tình đi tuần ngang nghe tiếng động vội chạy vào cứu giá, từ đấy cả hai yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên nhưng không ai dám thổ lộ.

Thế nhưng từ đó cả hai lại thường xuyên vô tình gặp nhau, mỗi lần như vậy thì đôi mắt cả hai lại đậm tình ý khi nhìn thấy đối phương.

Cứ ngỡ là nhân duyên trời định nhưng không ngờ lại biến thành nghiệt duyên do người tạo.

Thái hậu thấy công chúa như có tình ý với ai nên âm thầm cho người điều tra mọi chuyện.

Khi biết ra thì bà đã dùng dùng nỗi giận kéo Vĩnh Ninh vào trong mắng cho nàng một trận rồi cấm túc nàng luôn trong tam điện.

Sau đó bà đem việc này báo với hoàng thượng.

Ông cũng tức giận không kém bà, cho người truyền Lâm Mặc vào hỏi rõ.

Lâm Mặc mặc dù tự ti với phẩm vị nhưng tình cảm dành cho công chúa là thật nên chàng gật đầu thừa nhận.

Hoàng thượng mặc dù tức giận nhưng chàng lại là một vị tướng quân tài ba nên ông đưa ra yêu cầu chỉ cần chàng từ bỏ thứ tình cảm này ông sẽ phong chàng làm đại tướng quân nắm giữ năm vạn kỵ binh.

Thế nhưng chàng lại nhất quyết từ chối việc này đã khiến ông tức giận và ra lệnh điều chàng đi ra ngoài thành canh giữ biên cương không cho hai người có cơ hội gặp mặt nhau nữa.

Lâm Mặc lại xin ra trận giết giặc lập công trong lòng chỉ mong có được chiến công hiển hách làm sinh lễ cưới Vĩnh Ninh. Vĩnh Ninh nghe tin đó thì lòng buồn vô hạn, nàng cũng mất dần nụ cười trên môi và thay vào đó là đôi mắt luôn ưu tư trầm mặc.

Hoàng thượng và thái hậu vô cùng lo lắng nên đã vội tìm mối nhân duyên khác cho nàng.

Vô tình lúc

đó thái tử Đông Nhạc xuất hiện và nghe nói là phải lòng nàng ngay lần đầu gặp mặt, vì sự việc đến quá nhanh nên hoàng thượng không kịp tra rõ đã chấp nhận mối hôn sự này.

Mọi người đều nghĩ là duyên phận của hai người nhưng mấy ai ngờ đây là duyên kiếp của Vĩnh Ninh.

Sau khi thành thân thì nàng về Đông Nhạc, cứ ngỡ tên thái tử ấy sẽ đối xử tốt với nàng nhưng hóa ra hẳn đã có thái tử phi và hai người

vẫn rất mực hạnh phúc.

Hắn lấy nàng chỉ vì muốn thâu tóm Phong Thiên Quốc hùng mạnh kia mà thôi, hắn đối xử với nàng tệ bạc vô cùng.

Từ một công chúa cao cao tại thượng giờ phải xuống làm nô tỳ hầu hạ thái tử phi, mà ả thái tử phi này lại vô cùng ác độc luôn bày ra mọi mưu kế hành hạ nàng khiến nàng sống không được mà chết không xong.

Sức khỏe nàng mỗi ngày một yếu cộng thêm trong người mang một nỗi bi thương tích tụ lâu ngày đã thành bệnh vô phương cứu chữa.

Tháng mười hai năm ấy tuyết rơi lạnh giá một bầu trời, bên trong cung điện nguy nga có một bóng dáng mảnh mai đang nằm thoi thóp tại gian phòng ẩm mốc bẩn thỉu.

Nàng khẽ mở đôi mắt mệt mỏi của mình thì bỗng nhiên nàng lại thấy Lâm Mặc đang đứng trước mặt mình, miệng cười thật tươi trên người còn khoát bộ y phục đồ chói của tân lang.

Chàng đưa tay về phía nàng và nói: “Ninh nhi! Nào đưa tay cho ta, chúng ta cùng thành thân thôi nào!” Nàng vui mừng rơi nước mắt, dòng lệ nóng chảy dài trên gương mặt hốc hác xanh xao, đôi môi khô khốc khẽ nhoẻn cười, đôi tay run run giơ lên nhưng tay chưa chạm được đến bàn tay ấm áp mà nàng ngày nhớ đêm mong thì nàng đã hồn lìa khỏi xác.

Lại nói Lâm Mặc sau khi nghe tin công chúa xuất giá thì trong lòng như lửa đốt chỉ mong mau chóng quay về nhưng chiến sự đang lúc đỉnh điểm vì thế niềm mong muốn trở về khiến chàng điên cuồng chém giết.

Khi mang chiến thắng trở về thì cũng là một tháng sau, anh chàng trở về thì chẳng thấy người xưa mà chỉ thấy hoàng cung một màu trắng tang thương hòa với màu tuyết ngoài trời càng khiến lòng người giá lạnh.

Chàng như chết trân khi biết công chúa qua đời vì cái nhân duyên mà hoàng thượng và thái hậu ban cho.

Sau khi biết chuyện chàng đã trao trả ấn vị rồi lui về ở ẩn, nhưng chỉ năm tháng sau chàng lại ra đi mãi mãi vì cơn bạo bệnh.

Hoàng thượng hối hận vì tất cả nên quyết định cho hai người được nằm cạnh nhau.

Lúc sinh đã không trọn tình duyên chỉ đành lúc tử được nằm bên nhau.

Chương 7: Chương 7

Sau khi nhớ lại nội dung chính của câu chuyện thì Khiết Anh không ngừng mắng người: “Hừ!! Tác giả là người gì không biết, viết Vĩnh Ninh thâm như vậy đúng là đồ vô lương tâm, đồ không có trái tim, đồ ác hơn, đồ...đồ...đồ gì nữa nhỉ? Nói chung là đồ đáng ghét khó ưa!”

Mắng xả giận một hồi thì nàng lại bắt đầu rầu rĩ: “Giờ cả hai mới gặp vậy thì chỉ cần tạo cơ hội cho hai người ở bên nhau thường xuyên thì sẽ ổn, nhưng còn hoàng thượng và thái hậu thì sao đây? Nếu hai người này mà nổi giận thì e cuồng phong bão táp sẽ nuốt trọn Cao gia mất.

Ta mang mạng cả Cao gia ra chơi như vậy có lớn quá không đây?” Khiết An vốn định qua thăm xem nàng thế nào thì lại vô tình nghe được những lời này.

Khiết An mở cửa bước vào nhỏ giọng gọi: “Tỷ tỷ!” Khiết Anh nghe gọi mình thì ngẩng lên nhìn, gương mặt vẫn còn nét ủ rũ chưa kịp điều chỉnh.

Khiết An nhẹ nhàng đi đến bên giường hỏi: “Tỷ sao vậy? Muội thấy tỷ có vẻ lo lắng.”

Khiết Anh ngồi dậy ngay ngắn và nói: “Ta đang nghĩ không biết làm sao có thể se mối nhân duyên này được đây!”

Khiết An chưa hiểu rõ hỏi lại: “Ý tỷ là sao?”

Khiết Anh đáp: “Vĩnh Ninh là công chúa cành vàng lá ngọc, Lâm tướng quân tuy chiến công không tẹt nhưng cũng chỉ là một võ tướng không có gia thế hiển hách.

Chưa kể còn thái hậu và hoàng thượng nữa, chúng ta không thể cứ gán ghép hai người thẳng thừng như vậy.

Nếu để hoàng thượng hoặc thái hậu nổi giận thì đừng nói đến mối nhân duyên bị cắt đứt mà ngay cả Cao phủ chúng ta cũng sẽ được lên bàn thờ cùng với nhau ngấm gà thỏ thân một lượt luôn đó!”

Khiết An khó hiểu hỏi lại: “Gà thỏ thân là gì vậy tỷ tỷ?”

Khiết Anh cười nói: “Là gà cúng đó, muội không thấy chúng đều bị vặt sạch lông à? Không còn lông che thân thì thành gà thỏ thân thôi!” Khiết An nghe vậy thì đưa tay che miệng cười.

Tỷ tỷ cô sau khi tỉnh lại nói chuyện thật vui nha.

Khiết An nhìn nàng hỏi: "Tỷ định làm nguyệt lão sao? "

Khiết Anh thở dài: "Tỷ sợ chưa kịp làm nguyệt lão nơi linh miếu đã phải làm quỷ hồn nơi âm ty dưới tay đao phủ của hoàng thượng thôi! Haizzz!!!! "

Khiết An ngây thơ nói: “Nhưng thái hậu và hoàng thượng yêu thương công chúa như vậy chắc sẽ không ngăn cản người tìm hạnh phúc đâu.”

Khiết Anh khẽ cốc nhẹ vào trán cô và nói: “Muội đây là ngây thơ quá mức hay ngốc hết phần thiên hạ vậy? Tuy yêu thương nhưng đây là chuyện chung thân đại sự.

Thử hỏi có ai muốn nữ nhi mà mình yêu quý cứng chiều lại phải chịu uất ức lấy một người thấp kém đây? Nhất là khi nàng ấy lại là đại công chúa đương triều dưới vài người mà trên vạn người?”

Khiết An xoa xoa trán bĩu môi: “Vậy chúng ta có thể lấy lòng hoàng thượng và thái hậu mà, rồi mình nói tốt Lâm Mặc tướng quân một chút trước mặt hai người chẳng phải là được rồi sao? Dù gì hai chúng ta là bạn của công chúa nên thái hậu và hoàng thượng ít nhiều cũng có hảo cảm với chúng ta mà!”

Khiết Anh nghe vậy thì mắt bỗng nhiên sáng rỡ, vội mím cười nhìn cô với ánh mắt tán thưởng.

Quả là thông minh lanh lợi nha! Nàng vui vẻ nói: “Được đó vậy mai

chúng ta cùng vào cung đi, sẵn xem xét để còn biết mà trang hoàng nơi ấy vào ngày lễ thọ yến nữa.”

Khiết An hơi lo lắng hỏi: “Tỷ đã khỏe chưa mà đòi vào cung rồi?”

Khiết Anh gật đầu: “Tỷ không sao rồi, suốt ngày nằm đây ta đã sắp phát ngấy rồi.

Nhân dịp vào cung thay đổi không khí một chút vẫn tốt hơn mà!”

Khiết An nghe vậy thì yên tâm rồi đứng dậy đi ra ngoài không quên khép cửa lại để nàng nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, cả hai thức dậy rất sớm sửa soạn y phục rồi đi đến phòng phụ mẫu xin phép được vào cung xem xét bày trí bữa yến tiệc.

Cả hai cùng lên xe ngựa đã chuẩn bị sẵn đang đợi ngoài cổng Cao phủ rồi lên đường tiến thẳng vào hoàng cung.

Chương 8: Chương 8

Sau khi cả hai vào đến hoàng cung thì dừng xe, Khiết Anh và Khiết An cùng nhau bước xuống xe cho xa phu đến khách điếm. Cách đó hai dặm nghỉ chân chờ đợi.

Khiết Anh và Khiết An nắm tay nhau đi vào trong.

Quả nhiên là hoàng cung, khung cảnh quả thật rất hùng vĩ.

Tường bức tường được xây cao ngất với một màu vàng đặc trưng cho hoàng tộc, dưới chân được quét tước sạch sẽ dường như không có một hạt bụi, cả con đường to rộng bằng chiều dài hai đường quốc lộ gộp lại.

Càng đi vào sâu bên trong thì cung điện nguy nga tráng lệ càng hiện ra rõ hơn.

Chính giữa là chính điện nơi diễn ra buổi thiết triều, cung điện rộng bằng ba căn biệt thự to gộp lại, bên trên mái là bốn đao đình được khắc chạm hình rồng sơn vàng trông rất uy vũ, mái ngói đỏ chói rất đẹp mắt, bên trên còn có tấm biển ghi rõ chữ Long Thanh điện bằng mực màu vàng chói mắt.

Xung quanh là những tiểu điện nhỏ là tấm điện riêng của hoàng thân quốc thích và các phi tần cung nữ.

Một khung cảnh hùng bố như vậy xuất hiện trước mặt Khiết Anh khiến nàng không khỏi cảm thán.

Những gì nàng được xem trên phim thì ra chưa tráng lệ bằng một phần nhỏ ở đây.

Khiết Anh và Khiết An đi một chút thì gặp một cung nữ trên tay đang bưng một mâm trà.

Thấy hai nàng cung nữ đó vội hành lễ: “Nô tỳ bái kiến nhị vị tiểu thư!” vì cả hai thường vào cung nên hầu như các nô tỳ và thái giám trong cung đều biết mặt cả hai.

Khiết An vẫy tay nói: “Chào tỳ tỳ, hôm nay công chúa có đang ở tẩm điện không ạ?”

Cung nữ ấy trả lời: “Dạ có ạ! Mời hai vị tiểu thư theo nô tỳ ạ!” Hai nàng gật đầu cất bước theo sau cô ấy, vì cả hai được đặc cách miễn thông báo nên cứ vậy mà trực tiếp được dẫn vào trong.

Cả ba đi qua một con đường bên phải chính điện, hai bên là những chậu hoa đủ màu sắc đang thi nhau đua nở được đặt hai bên mép, ở xa xa là hàng liễu xanh rờn đang đung đưa trong gió như những thiếu nữ đang múa theo điệu nhạc, hai bên là hai thảm cỏ xanh mát lạnh trải dài ôm cả một dãy cung điện vào lòng.

Cả hai đi mất một hai khắc mới đến Vĩnh Ninh cung, vị cung nữ ấy cúi đầu nói: “Đã đến tẩm điện của công chúa rồi, mời hai tiểu thư vào trong ạ! Nô tỳ xin phép cáo lui.”

Khiết Anh gật đầu nói: “Xin cảm ơn ạ!” Rồi cả hai đi vào trong.

Vừa bước vào đã gặp Vĩnh Ninh ngồi một mình trên bàn trà, gương mặt không rõ là tâm trạng gì.

Vì theo lệnh của Vĩnh Ninh là khi không có ai thì không cần hành lễ nên Khiết An đứng nhìn Vĩnh Ninh cười thật tươi lên tiếng: “Công chúa người xem ai đến thăm người đây ạ!”

Vĩnh Ninh ngẩng lên nhìn thấy cả hai thì đôi mắt bỗng tươi tắn hẳn lên, môi hoa đào cũng mím cười thật tươi: “A!!! Hai muội đã đến rồi sao? Thật vui quá đi, mà Khiết Anh muội đã khỏe rồi chứ?” Tuy vui mừng nhưng Vĩnh Ninh vẫn không quên lo lắng cho cơ thể của Khiết Anh.

Khiết Anh mím cười nói: “Dạ muội đã khỏe rồi ạ.

Cảm ơn công chúa!”

Vĩnh Ninh gật đầu rồi gọi cung nữ mang trà bánh lên đãi khách quý.

Vừa ăn Khiết Anh vừa dò hỏi: “Công chúa, nghe nói lúc trước người bị hành thích.

Rốt cuộc là sao vậy ạ?”

Vĩnh Ninh thờ ơ đáp: “Ta cũng không biết! Nhưng nghe nói phụ hoàng đã tra ra được rồi, đó là người của Phiến quốc muốn bắt ta làm con tin nhằm uy hiếp phụ hoàng.

Phụ hoàng biết được liền định gọi phụ thân muội nhưng lúc đó nghe tin muội phát bạo bệnh nên cho Vũ đại nguyên soái thống lĩnh tam quân san bằng Phiến quốc và biến chúng thành lãnh thổ của chúng ta.”

Khiết Anh gật đầu hỏi tiếp: “Nghe nói lúc đó có người kịp thời cứu người ạ?”

Vĩnh Ninh gương mặt bỗng nhiên có chút ửng đỏ khi nhớ lại người ấy đã dùng đôi tay ấm áp mà ôm mình vào lòng che chở.

Khiết Anh và Khiết Anh đều thấy thì chỉ âm thầm nhin cười, kiểu này e là tình thâm ý đậm lắm rồi đây!!

Khiết Anh bước ra nhìn xung quanh rồi đóng cửa lại, ngồi xuống bắt đầu nói: “Nếu công chúa thích người đó vậy sao người không bày tỏ ra?”

Vĩnh Ninh lắc đầu cười buồn: “Ta vốn là nữ nhi lại đường đường là công chúa mà lại là người bày tỏ tình cảm trước thì ra thể thống gì? Không chỉ ta mất mặt mà e cả hoàng thất cũng bị ta bôi nhọ theo mất.”

Khiết Anh âm thầm mắng cái suy nghĩ cổ lỗ sĩ của những người cổ đại, yêu là phải nói ra dù được đáp lại hay không nhưng ít nhất tâm mình không còn oán niệm không còn tiếc nuối là được rồi.

Khiết An nghe vậy liền hỏi: “Vậy Lâm tướng quân thì thế nào ạ?”

Vĩnh Ninh lắc đầu: “Ta không biết! Khi ở xa ta nhìn thấy thì rõ ràng ánh mắt chàng nhìn ta có tình ý trong đó nhưng khi đối mặt thì càng

chỉ cúi đầu nên ta không biết chàng nghĩ gì về ta và đối với ta rất cuộc là tình cảm gì?”

Khiết Anh nghe mà tức cái lồng ngực á.

Người cổ đại thật là cổ hủ mà, nàng nhất định phải ra tay thay nguyệt lão se lại mối hôn sự này bởi vì cái kết kia đã khiến nàng suýt chút nữa phải thay luôn bộ đồ lòng này rồi đi, nàng không muốn bị kịch ấy tái diễn đâu nha.

Khiết Anh nắm lấy tay Vĩnh Ninh nói: “Muội sẽ giúp người chuyện này.

Người có tin muội không?”

Vĩnh Ninh nghe vậy thì như người đang buồn ngủ còn gặp chiếu manh, vội nắm chặt tay nàng gật đầu lia lịa như giã tỏi: “Ta tin muội! Ta tin muội mà, đa tạ, đa tạ muội!”

Khiết Anh cười lắc đầu: “Không có gì đâu mà.

Thấy công chúa hạnh phúc là bọn muội vui rồi.” Nói xong mặt nàng bỗng rơi vào trầm tư khiến Vĩnh Ninh lo lắng

Vĩnh Ninh vội hỏi: “Khiết Anh! Muội có chuyện gì khó xử sao?”

Khiết An đáp lại thay Khiết Anh: “Tỷ ấy là đang lo phía thái hậu và hoàng thượng đấy ạ! Nói thật nếu hoàng thượng và thái hậu không đồng ý và truy ra thì e cả nhà muội sẽ không tránh khỏi cơn thịnh nộ của thiên tử đâu ạ!”

Khiết Anh cúi gật đầu: “Đúng vậy ạ! Nếu lỡ hoàng thượng không chấp nhận mối lương duyên này và để người biết được là muội kết dây tơ hồng cho hai người thì e là trên dưới cao phủ đều đồng loạt bay lên bàn thờ mà ngồi ngửi hương hết mất.”

Vĩnh Ninh nghe Khiết Anh nói mà không thể nhịn cười, nàng che miệng khẽ cười rồi nói: “Khiết Anh à! Từ khi muội tỉnh lại ta thấy muội thật khác trước nha! Nói chuyện vui hơn mà thấy muội yêu đời nữa đó!”

Khiết Anh cười cười nói: “Muội rất quý mạng nhỏ này của muội nha.

Khó khăn lắm Hắc Bạch Vô Thường mới bỏ quên một lần nên hiện

giờ muội rất là yêu đời luôn đó!"

Khiết An cũng nói theo: "Đúng vậy ạ! Từ khi tỳ ấy tỉnh lại như là người khác vậy, vui tính hơn, hoạt bát hơn." Khiết Anh nghe nói mình như người khác thì chợt dạ đưa tay lên sờ sờ mũi.

Vĩnh Ninh cười theo rồi bỗng chốc chuyển sang âu lo: "Nói thật là hai muội lo lắng cũng đúng.

Ta đây biết thái hậu và phụ hoàng rất yêu thương ta, chiều chuộng ta trong mọi chuyện nhưng về chuyện này thì quả thật ta không dám chắc đâu."

Khiết Anh quay sang hỏi Vĩnh Ninh: "Vậy công chúa có biết thái hậu và hoàng thượng thích gì không?"

Vĩnh Ninh nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói:

"Ừm.....!thái hậu rất thích ăn bánh ngọt thưởng trà.....a! Còn rất thích nghe đàn nha! Còn hoàng thượng thích ca vũ, ngâm thơ." Khiết Anh gật đầu, ngâm thơ thì thôi bỏ đi vì nàng không giỏi môn văn nhưng đàn thì có thể nha, đây có phải là duyên số hay không mà lại trùng hợp kiếp trước vì mẹ nàng rất thích nghe nhạc nên nàng đã cố gắng học hết các loại nhạc cụ, tuy không giỏi bằng ai nhưng cũng gọi là tạm ổn.

Đặc biệt là cổ cầm, cổ tranh, tỳ bà và sáo trúc.

Còn về kỹ năng ca hát thì.....cũng hay hơn vịt một chút.

Khiết Anh mỉm cười một nụ cười gian manh nói: "Vậy giờ chúng ta sẽ bắt đầu kế hoạch thuyết phục các bậc phụ huynh bắt đầu thôi."

Khiết An và Vĩnh Ninh mơ màng không hiểu nàng rốt cuộc là muốn làm gì nhưng khi nghe kế hoạch thì chỉ có một từ để diễn tả:

"Tuyệt!!!!!!" Sau khi bàn bạc xong vấn đề chính thì Khiết Anh nhờ công chúa dẫn mình ra nơi sẽ diễn ra yến tiệc để xem xét về việc sắp xếp cho bữa tiệc của hoàng gia này.

Chương 9: Chương 9

Sau khi xong hết mọi chuyện thì trời cũng đã chuyển dần sang màu hổ phách.

Cả ba người trở về Vĩnh Ninh cung thì Khiết Anh quay lại nói: “Công chúa, cũng đã trễ rồi bọn muội xin phép ra về ạ!”
Vĩnh Ninh với gương mặt tiếc nuối nói: “Được, hai muội về cẩn thận.

Rảnh thì lại vào với ta nhé!!” Khiết Anh và Khiết An gật đầu rồi đi theo hướng cổng ra hoàng thành và lên xe ngựa hồi phủ.

Về đến nhà thì cũng kịp giờ cơm chiều, Túc Trân thấy hai nữ nhi đã về thì đứng lên nói: “Hai đứa dùng cơm với chúng ta luôn nhé?”

Khiết Anh lắc đầu: “Dạ thôi ạ! Bọn con đã dùng thiện với công chúa rồi ạ! Giờ bọn con xin phép về phòng để suy nghĩ cách bày trí cho bữa tiệc ạ!”

Nghiên Trung gật đầu nhẹ ôn nhu nói: “Được rồi nhưng hai đứa đừng thức khuya đấy nhé!”

Khiết Anh cười gật đầu: “Dạ! Bọn con đã biết rồi ạ! Phụ thân và mẫu thân dùng bữa ngon miệng nha, chúng con xin phép vào trong ạ!”

Rồi cả hai nắm tay nhau vào trong phòng bàn bạc.

Túc Trân nhìn theo bóng hai nữ nhi đang khuất dần rồi buông đũa nói: “A Trung, chàng có thấy Anh nhi sau khi tỉnh lại giống như một người khác không? Hoạt bát hơn, đáng yêu hơn và có chút nghịch ngợm hơn?”

Nghiên Trung cũng buông đũa xuống suy tư, sao ông có thể không nhận ra chứ? Tuy ông là tướng quân nhưng không hề thô lỗ lại rất biết quan tâm gia đình nhỏ của mình, chỉ cần có chút biểu hiện là ông đã tinh ý nhìn ra chứ đừng nói là thay đổi rõ ràng như vậy.

Ong nắm tay bà và nói: “A Trân! Ta biết nàng là lo lắng cho con bé nhưng nàng thấy đó.

Như vậy mà lại hay, con bé cười nhiều hơn, tuy có lúc bướng bỉnh nhưng rất đáng yêu chẳng ai giận được nó, còn có chút yêu đời hơn.

Còn

lúc trước con bé chỉ ở mãi trong phòng không tiếp xúc với ai ngoài An nhi và công chúa, đến lúc cơ thể suy nhược thì luôn nằm trong phòng đọc sách, ngay cả An nhi cũng ít trò chuyện với nhau.

Giờ ta thấy vậy lại hay hơn đấy! Ta không cầu gì hơn chỉ cầu con bé mạnh khỏe vui vẻ là được.” Nói rồi ông tiếp tục dùng bữa, bà nghe vậy cũng gật đầu, đúng vậy! Nếu nữ nhi khỏe mạnh vui vẻ thì bà còn cầu mong gì hơn nữa chứ.

Còn Khiết Anh và Khiết An sau khi kéo nhau về phòng thì Khiết Anh ngồi lấy bút vẽ ra những gì mình nghĩ rồi đưa cho Khiết An xem, Bút ở đây quả thật là khó cầm a!!! Nàng cố gắng cầm bút vẽ mà tay run từng hồi, đến lúc xong nàng lại phải giải thích hết tất cả cho Khiết An nghe vì nhìn vô Khiết An chỉ tưởng tượng đây là một nùi gì đó nhìn không rõ khiến cô muốn chóng mặt.

Khiết An nghe xong ngược lên nhìn nàng với đôi mắt sùng bái: “Tỷ tỷ sao tỷ giỏi vậy? Mấy cái này là tỷ học ở đây vậy a!!!” Vừa nói cô vừa nhìn vào tron bức tranh khi nãy.

Mới đầu thì không hiểu nhưng sau khi Khiết Anh chỉ

dẫn thì cô nhìn không rời mắt luôn.

Thật là quá xuất sắc mà!

Khiết Anh với gương mặt tự hào thầm nói: “Là bà chủ của một cửa hàng hoa tươi với biết bao nhiêu sự kiện điều do nàng sắp xếp thì việc này có đáng là gì!” Nhưng nàng không thể nói vậy a, nàng nói thế người ta không mắng nàng điên mới là lạ đó! Nàng cười cười nói: “Tỷ thấy những kiểu

dáng hoa sắp xếp trong hoàng cung nên có suy nghĩ sửa lại đôi chút không ngờ lại thành công như vậy.”

Khiết An nhào lên ôm cổ nàng phấn khích nói: “Tỷ tỷ của muội thật giỏi quá đi!”

Khiết Anh mỉm cười xoa đầu cô và nói: “Đến lúc đó ta cần muội giúp đó!”

Khiết An gật gật đầu: “Được! Được! muội nhất định sẽ giúp chỉ cần tỷ nói thôi.”

Nàng mỉm cười đưa tay xếp lại tờ giấy ấy rồi xoay người sang nói với Khiết An: “Trễ rồi muội về nghỉ ngơi đi.

Sáng mai ta có việc phải làm đó nha!”

Khiết An cười tươi gật đầu rồi bước về phòng không quên đóng cửa giúp nàng.

Sau một ngày mệt mỏi nàng bước về chiếc giường nhào xuống và ngủ chông cẳng luôn đến sáng hôm sau.

Chương 10: Chương 10

Khiết Anh sau khi thức dậy đã gọi Tiểu Mai vào chải đầu và thay y phục cho mình, xong rồi nàng đi về phòng của Khiết An khẽ gọi: “Muội dậy chưa An An?”

Khiết An với y phục chỉnh chu mở cửa cười tươi nói: “Dạ muội xong rồi ạ! Nay chúng ta sẽ đi đâu vậy tử?”

Khiết Anh nhìn cô nói: “Hôm nay chúng ta sẽ vào cung để dâng tấu về việc mừng thọ của thái hậu nên chúng ta phải đi sớm một chút!”

Khiết An gật đầu rồi xoay người đóng cửa phòng lại rồi cùng với nàng đi ra đại sảnh gặp phụ mẫu xin phép.

Ra đến đại sảnh chỉ thấy Túc Trân đang chăm sóc cây cảnh, cả hai bước đến hành lễ: “Mẫu thân!”

Bà quay lại nhìn hai người y phục chỉnh tề thì khẽ hỏi: “Hai đứa định ra ngoài sao? Sao không mang theo Tiểu Mai và Tiểu Đào?”

Khiết Anh gật đầu: “Dạ phải, hôm nay con và tử tử vào cung dâng lên ý tưởng về hôm thọ yến cho hoàng thượng và thái hậu xem qua nên chúng con đến đây xin phép người và phụ thân ạ!”

Túc Trân gật đầu: “Được rồi các con mau đi đi, nhớ cẩn thận nha hai đứa!”

Khiết Anh nhìn quanh khẽ hỏi: “Phụ thân đâu rồi mẫu thân?”

Bà vừa tưới nước vừa nói: “Ông ấy đến quân doanh rồi, nghe nói là Lâm Mặc tướng quân muốn bàn việc quân với ông ấy.”

Khiết Anh đảo mắt suy nghĩ một chút liền cúi đầu nói: “Vậy chúng con xin phép vào cung ạ!” Bà nhìn cả hai mỉm cười gật đầu rồi hai người bước ra xe ngựa đã đợi trước phủ rồi lên đường đến hoàng cung.

...

-----***-----

...

Sau khi vào cung, Khiết Anh và Khiết An đã được một công công đứng đợi sẵn nói cổng hoàng cung.

Khiết Anh và Khiết An bước xuống thì người đó đã cúi chào và nói: “Xin chào nhị vị tiểu thư, nô tài là Lý công công hầu hạ bên hoàng thượng.

Hoàng thượng đang đợi hai vị ở ngự hoa viên.

Mời hai vị đi theo nô tài!”

Khiết Anh và Khiết An cúi đầu chào, Khiết An lên tiếng: “Làm phiền công công dẫn đường ạ!” Lý công công gật đầu rồi làm đội tác mời và bước đi trước, Khiết Anh và Khiết An bước đi theo sau.

Cả hai đi qua con đường rộng lớn hôm qua, đến chính điện thì rẽ trái vào một con đường nhỏ hơn, xung quanh hai bên trồng những cây tử đằng đang ra hoa rợp cả một bầu trời, bên trên mặt đất trồng đầy kỳ hoa dị thảo đầy màu sắc đang đua nha nở rộ, ong bướm bay lượn xung quanh dệt nên một khung cảnh tựa như phong cảnh trong tranh.

Đi qua nơi tiếp theo càng khiến Khiết Anh há hốc mồm ngạc nhiên không thể tin, nếu khi nãy là tựa như phong cảnh trong tranh thì đây chỉ có thể là tiên cảnh mà thôi.

Một vườn hoa rộng lớn không biết có bao nhiêu loại hoa nhưng vàng vàng đỏ đỏ xen kẽ với nhau trải dài dường như bất tận, ở giữa là một con đường sỏi trắng rộng rãi, hai bên mép đường là những hang hoa đào mát rượi đang nở hoa thơm ngát, trên mặt đất là một thảm cỏ xanh mượt trải dài, xa xa là một hồ nước lớn với đầy hoa sen nổi bật. Phải mất gần nửa canh giờ thì cả ba mới đi đến nơi hoàn thượng và thái hậu dùng trà, nơi hoàng thượng đang thưởng trà là một mái đình to được xây dựng sát mặt hồ nên vô cùng mát mẻ.

Cả ba người cùng quỳ xuống: “Hoàng thượng vạn tuế! Vạn vạn tuế! Thái hậu thiên tuế! Thiên thiên tuế!”

Hoàng thượng khẽ nói: “Bình thân đi!” Cả ba người đồng loạt nói: “Tạ hoàng thượng!” Rồi từ từ đứng lên.

Lý công công bước đến cúi đầu nói: “Bẩm hoàng thượng, nô tài đã đưa hai vị tiểu thư đến rồi ạ!”

Hoàng thượng gật đầu phát tay, Lý công công lui ra phía sau đứng rồi ông nhìn sang Khiết Anh và Khiết An.

Khiết Anh ngẩng lên nhìn ông, là một vị thúc thúc tầm bốn mươi, gương mặt nghiêm nghị trầm mặc.

mắt phượng mày kiếm, mũi cao kèm với đôi môi bạc như có như không mỉm cười, đầu đội mũ rồng với nhưng viên minh châu quý giá, y phục màu vàng thêu hình rồng nổi bật, trên người toát ra khí chất quân vương khiến người người nể phục.

Khiết Anh thầm cảm thán: “Ông này lúc trẻ chắc đẹp trai lắm đây, tuy giờ đã có tuổi với thêm chòm râu ấy nhưng vẫn không thể che đi nét tuấn tú trên gương mặt ấy!”

Hoàng thượng phát tay: “Hai người là nữ nhi của Cao tướng quân? Hãy ngồi xuống đi, trẫm có chuyện muốn nói.”

Khiết Anh định bước đến thì Khiết An vội níu lại: “Bẩm hoàng thượng, dân nữ không dám ạ!” Rồi quay qua nói nhỏ với Khiết Anh: “Tỷ làm gì vậy? Đây là hoàng thượng đó! Chúng ta làm sao được phép ngồi cùng, đây là tội khi quân đó! Khi này trên xe muội đã dặn tỷ rồi mà.” Khiết Anh nghe vậy thì hoảng sợ, theo như nàng xem phim thì khi quân là tội nặng phải bị chém...chém đầu đấy.

Ôi mẹ ơi! Con không muốn đâu, khó khăn lắm con mới giữ được mạng nhỏ này nên con rất là trân quý nó nha!!

Thấy nàng mặt nhăn mày nhí, đôi vai nhỏ nhắn có chút run lên thái hậu mỉm cười hiền từ nói: “Ai gia cho phép, hai đứa cứ việc ngồi đi rồi chúng ta nói chuyện.

Nào! Qua đây nào!”

Giọng nói dịu dàng làm Khiết Anh cảm thấy dễ thở hơn, nàng ngược lên nhìn thì thấy một vị lão phu nhân tầm sáu mươi, mái tóc có vài điểm bạc được búi thấp sau cổ, bên trên cài trâm cài hình phượng hoàng tinh xảo như thật, gương mặt phúc hậu với ngũ quan như họa, tuy có nếp nhăn nhưng vẫn không thể che đi nét đẹp vốn có trên gương mặt, y phục trên người một màu vàng cao quý, chim phượng hoàng được thêu tỉ mỉ sinh động như thật càng toát lên khí chất mẫu hoàng tộc nhất.

Thấy bà gọi Khiết Anh quay sang nhìn Khiết An, thấy cô gật đầu thì cả hai mới dám bước đến ngồi cạnh bà.

Tuy là ngồi trên ghế nhưng sao nàng lại cảm thấy cứ như ngồi trên lửa đỏ khiến người thoát chốc chày đầy mồ hôi.

Hoàng thượng thấy nàng như vậy cũng chỉ cười nói: “Trẫm nghe Ninh nhi đề cử ngươi là người tổ chức thọ yến năm nay cho mẫu hậu, vậy khanh có ý tưởng gì hay chăng?”

Khiết Anh khẽ lau mồ hôi cố trấn tĩnh lại bản thân nói: “Dạ đây là ý tưởng của dân nữ mời hoàng thượng và thái hậu xem qua ạ!” Nàng vừa nói vừa mang tờ giấy cất trong tay áo ra và cẩn thận trải lên bàn trà để mọi người xem,

Thái hậu, hoàng thượng và cả Lý công công đều khom người nhìn vào những nét vẽ trong ấy.

Nàng vừa thuyết trình nội dung vừa đưa tay ra ngoài ngự hoa viên chỉ rõ từng vị trí một.

Sau khi nghe nàng nói xong thì cả thái hậu và hoàng thượng cùng Lý công công đều trợn mắt ngạc nhiên nhìn nàng, Khiết Anh thấy những ánh mắt đó nhìn thì lo sợ không biết chuyện gì, đôi tay không tự chủ mà khẽ run sau ống tay áo.

Thái hậu thấy nét mặt sợ hãi ấy thì liền nắm lấy đôi tay run rẩy của nàng mà an ủi: “Tiểu hài tử này, đừng sợ! Ta rất hài lòng về những gì con vừa nói.

Ta rất thích.”

Hoàng thượng cũng cười nói: “Trẫm trước giờ chưa thấy bữa yến tiệc nào lại thú vị như vậy.

Cao đại tiểu thư quả thật tài năng hơn người.

Trẫm phê chuẩn cho người là người tổ chức bữa tiệc ấy, cần gì cứ nói với trẫm là được!”

Khiết Anh trán đầy mồ hôi gượng cười nói: “Thái...thái hậu và hoàng thượng thấy thích là được rồi ạ!” Nàng vừa nói vừa cầu nguyện tạ ơn vì cái mạng nhỏ vẫn còn.

Khiết Anh xếp lại tờ giấy rồi đứng lên cúi đầu: “Nếu thái hậu và hoàng thượng đã phê chuẩn vậy dân nữ cần hoa tươi vào ngày ấy, càng nhiều hoa càng tốt ạ!”

Thái hậu gật đầu: “Được, ai gia sẽ cho người mang đến, để ta gọi quản sự giúp con một tay nhé?”

Khiết Anh từ chối nói: “Dạ không cần đâu ạ! Hôm ấy có muội muội giúp con là được rồi ạ!”

Thái hậu mỉm cười: “Được, được, theo ý con hết!”

Khiết Anh mỉm cười: “Đa tạ thái hậu, giờ dân nữ xin phép cáo lui về chuẩn bị ạ!”

Hoàng thượng gật đầu rồi cho Lý công công tiến hai người ra đến cổng hoàng cung.

Khiết Anh và Khiết An cúi chào rồi khẽ xoay người ra về..

Chương 11: Chương 11

Sau khi cả hai ra về thì có một nữ nhân bước đến, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, gương mặt tầm ba mươi nhưng nét đẹp dường như vẫn giữ được nguyên vẹn, mái tóc đen được vấn gọn lên, đầu đội mũ phụng vàng, làn da trắng như hoa bưởi, trên người khoát bộ y phục cầu kỳ hình chim phượng hoàng, trên người tỏa ra khí chất của một mẫu nghi thiên hạ khiến người người quy phục đang uyển chuyển đi đến mái đình ấy.

Từ từ ngồi xuống rồi khẽ cất giọng nhẹ nhàng như nước: “Thái hậu có thấy ưng ý không ạ?”

Thái hậu mỉm cười gật đầu: “Thật sự rất hay, ai gia rất thích.

Nhưng ai gia lại thích hai đứa nó hơn.”

Hoàng thượng nhìn bà hỏi: “Ý người là...?”

Vị nữ nhân ấy nói: “Xem ra thái hậu đã chấm hai hài tử ấy làm cháu dâu rồi!”

Thái hậu gật đầu cười: “Chỉ có Lâm Hoa là hiểu ai gia thôi.

Trần Tử Long con là con ai gia mà không hiểu được ai gia bằng hoàng hậu thật khiến ta đau lòng quá!”

Hoàng thượng nhấp ngụm trà nói: “Mẫu hậu, người có muốn cũng đừng làm quá sẽ khiến hai hài tử ấy sợ mà chạy mất đấy!”

Hoàng hậu quay sang nói với ông: “Hoàng thượng đừng lo.

Thái hậu nếu đã nói vậy thì chắc hẳn đã có chủ ý rồi đi.

Con nói có đúng không ạ?”

Bà hài long gật đầu: “Quả nhiên chỉ có Hoa nhi hiểu ai gia!” Ba người

cùng cười vừa ngồi uống trà vừa âm thầm lên kế hoạch bắt cháu dâu về nhà.

-----*****-----

Bên này sau khi được Khiết An dìu ra khỏi hoàng cung thì Khiết Anh mới lấy lại bình tĩnh, Khiết An lo lắng hỏi: “Tỷ tỷ! Tỷ có sao không?” Khiết Anh lắc tay nói: “Không sao! Không sao! Giờ chúng ta đến doanh trại của phụ thân thôi!”

Khiết An khó hiểu hỏi: “Chúng ta đến đó làm gì ạ?”

Khiết Anh gõ nhẹ vào trán cô nói: “Làm nguyệt lão chứ làm gì nữa? Mau lên xe thôi!” Cả hai lên xe rồi cho xa phu đánh ngựa thật nhanh đến doanh trại phía đông kinh thành nơi Nghiên Trung đóng quân. Vì chạy nhanh nên chỉ mất tầm nửa canh giờ là đến nơi, nhưng móng và lưng của Khiết Anh thì sắp bị tan nát rồi, sao không ai nói với nàng là nếu xe ngựa chạy nhanh sẽ bị xóc như ngồi thú nhún vậy chứ? Báo hại bộ xương già của nàng cũng sắp nứt ra luôn rồi.

Khiết Anh ai oán cùng Khiết An đi vào quân doanh.

Đến nơi, quân lính tuy không nhận ra Khiết Anh nhưng lại nhận ra khiết An vì cô từ nhỏ đã được phụ thân đưa đến đây luyện tập.

Tên lính ấy cúi chào Khiết An: “Tiểu nhân xin bái kiến nhị tiểu thư! Vị tiểu thư này là...?”

Khiết An khẽ nói: “Đây là tỷ tỷ ta, Khiết Anh đại tiểu thư Cao phủ.”

Tên lính hơi hoảng sợ vội cúi đầu: “Tiểu nhân xin bái kiến đại tiểu thư! Thứ cho tiểu nhân ngu dốt, có mắt như...”

Khiết Anh đã đang đau nhức khắp người còn phải nghe tên này lại nhại thật sự rất đau đầu a!!! Nàng giơ tay bảo hắn im lặng rồi nói: “Được rồi, không biết không có tội.” Rồi được Khiết An dìu vào lều trại của Nghiên Trung.

Nghiên Trung thấy hai nàng thì ngạc nhiên vội đứng lên hỏi: “Sao hai đứa lại đến đây? Mau ngồi xuống đi nào Anh nhi sao sắc mặt con tái nhợt vậy? Có sao không vậy?”

Khiết Anh mỉm cười khẽ lắc đầu: “Dạ nữ nhi không sao ạ!” Rồi nàng nhìn qua vị tướng quân đang đứng im phía đối diện đánh giá một chút mới lên tiếng: “Phụ thân, vị này là....”

Nghiên Trung chợt nhớ ra trong lều còn người vội nói: “À! Đây là

Lâm Mặc- Lâm tướng quân.

Là vị tướng quân trẻ nhất trong quân doanh của ta đấy!” Rồi ông quay qua nhìn y và hỏi: “Dường như tướng quân chưa có thể thất phải không?”

Lâm Mặc lắc đầu: “Vẫn chưa ạ!” Khiết Anh nhìn Khiết An, cả hai trong lòng thầm hô "không xong, có biến!"

Quả nhiên Nghiêm Trung nghe vậy liền gật đầu nói: “Vậy để bốn tướng quân tìm mối duyên cho người có được không?”

Không hẹn mà cả ba cùng đồng thanh hô to: “Không được ạ!” Sau đó cảm thấy như phản ứng hơi quá nên cả ba cùng cúi đầu xuống đất.

Nghiêm Trung trên đầu là một đồng dấu hỏi.

Ông khẽ ho nhẹ: “Khụ...khụ...ba đứa....ba đứa sao lại.....?”

Vẫn là cả ba đồng thanh nói: “Dạ không sao hết!” Thế là cả ba lại nhìn nhau.

Nghiêm Trung như cảm giác được trên đầu mình có hàng ngàn con quạ bay qua, ông nói: "Các con....biết nhau trước sao?"

Cả ba đồng thanh lần nữa cắt ngang câu nói của ông: "Dạ không quen biết! "

Nghiêm Trung vẻ mặt ngờ nghệch: "Chuyện này...."

Khiết Anh lấy lại bình tĩnh đứng lên nắm tay ông và nói: “Phụ thân, người có thể ra ngoài cho con nói chuyện với Lâm tướng quân được không ạ?” Ông bị Khiết Anh đẩy ra ngoài khi mặt còn đang chưa hiểu chuyện gì, trên gương mặt vẫn còn nguyên nét ngạc nhiên không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Khiết Anh sau khi kéo Nghiêm Trung ra ngoài thì xoay người lại nhìn Lâm Mặc hỏi: “Ngài là Lâm Mặc từng cứu công chúa Vĩnh Ninh?”

Lâm Mặc thật thà gật đầu: “Chính là thuộc hạ.

Xin hỏi tiểu thư, không biết...”

Khiết Anh cắt ngang lời của Lâm Mặc và hỏi tiếp: “Vậy theo ngài thấy thì công chúa là người thế nào?”

Lâm Mặc đưa mắt nhìn về xa xăm nói: “Công chúa là kim chi ngọc diệp, xinh đẹp như hoa, tính tình hiền lành, vui vẻ, bao dung.

Đặt biệt nụ cười của nàng đẹp như ánh nắng sớm mai, chỉ cần nhìn thấy nụ cười ấy thì tựa như thấy ánh sáng nơi thiên đường vậy!”
Càng nói ánh mắt của y càng lấp lánh, môi dường như cũng nở nụ cười mà có lẽ chính y cũng không biết.
Khiết Anh và Khiết An thu hết nét mặt của y vào mắt.

Khiết Anh khẽ cười hỏi: “Vậy chẳng hay tướng quân có ý gì với công chúa chẳng?”
Lâm Mặc giật mình quay lại nhìn nàng rồi cúi người lắc đầu: “Thuộc hạ đây chỉ là một võ tướng hèn mọn, gia cảnh cũng chỉ đủ ăn đủ mặc thì làm gì có tư cách mà nhìn đến công chúa lá ngọc cành vàng chứ!”

Khiết Anh xoay người lại bước đến ghế rồi ngồi xuống bên cạnh Khiết An nghiêng đầu nhìn Lâm Mặc hỏi: “Nếu công chúa cũng có tình ý với ngài thì sao?”
Lâm Mặc cười: “Nếu như có thì thuộc hạ dù có tan xương nát thịt cũng sẽ bên cạnh công chúa đến hơi thở cuối cùng để bảo vệ và yêu thương nàng.”
Khiết Anh hài lòng nói: “Thật chứ?”
Lâm Mặc gật đầu: “Đúng vậy nhưng chỉ là nếu như chuyện đó có thật mà thôi.”
Khiết An đứng lên đáp: “Có thật đấy nên hôm nay ta và tỷ tỷ mới đến đây gặp tướng quân để xem tình ý của ngài đối với công chúa như thế nào?”
Lâm Mặc bất ngờ đến nói không nên lời: “Sao...sao chứ?
Sao.....sao....có...có thể...?”
Khiết Anh cũng đứng lên tiến đến gần Lâm Mặc nói: “Là sự thật đấy! Nên chúng ta mới đến đây muốn giúp ngài cùng công chúa nên duyên đó.”
Lâm Mặc vui mừng nói: “Thật...Là thật sao?” Nhưng nét mặt vui mừng bỗng chốc chuyển sang lo lắng: “Nhưng mà...”
Khiết An vội cắt lời nói: “Ngài đang lo thái hậu và hoàng thượng đúng không?” Lâm Mặc gật đầu.
Khiết Anh trấn an nói: “Về chuyện đó ngài yên tâm, bọn ta sẽ có cách chỉ cần ngài tin tưởng ta và công chúa là được!” Lâm Mặc im lặng

một chút rồi kiên định gặt đầu.

Khiết Anh và Khiết An hài lòng gặt đầu định ra về thì gặp Nghiêm Trung bước vào khiến cả ba giật mình cùng nhìn ông với ánh mắt lo sợ.

Chương 12: Chương 12

Khiết An thấy ông bước vào thì tim khẽ “thịch” một tiếng vội quay sang nói nhỏ với Khiết Anh: “Tỷ tỷ, nhìn mặt phụ thân sát khí đăm đăm như thế không lẽ....”

Khiết Anh cũng lo sợ trong lòng khẽ đáp: “Tỷ thấy tám phần là vậy rồi! Xem ra hôm nay chúng ta thâm hiểm rồi ah!!!”

Nghiêm Trung đảo mắt nhìn lâm Mạc khiến y cúi đầu liền nhìn qua cả hai khiến hai nàng giật mình, tay chân bất giác run cầm cập.

Ông bước đến ghế ngồi xuống khẽ hỏi nhưng chất giọng dường như lạnh đi: “Là ai đưa ra chủ ý này?”

Cả ba nghe xong thì trong đầu chỉ duy nhất một suy nghĩ “rồi xong”, Khiết Anh hít sâu một hơi lấy can đảm bước ra cúi đầu thưa: “Là con ạ!”

“Hửmmmm?”-Ông cố ý ngậm dài rồi liếc mắt nhìn nàng khiến lòng bàn tay chảy cả mồ hôi lạnh, Khiết An đứng một bên cũng lo lắng thay nàng.

Chưa bao giờ cô thấy ông dùng ánh mắt ấy nhìn cả hai như vậy cả. Khiết Anh run rẩy nói: “Là...là con đưa ra chủ ý này.

Vì con thấy hai người đã yêu nhau thì phải ở bên nhau chứ ạ!”

Nghiêm Trung tức giận nói: “Ồ nháo! Hôn sự hoàng tộc há để một hài tử như con xen vào ư?”

Khiết Anh rưng rưng nước mắt nói: “Nhưng không lẽ lại chia cách họ như vậy sao ạ? Họ đâu có lỗi gì?”

Ông kiềm chế lại nói: “Anh nhi, con vẫn còn nhỏ.

Hơn nữa con chỉ là thảo dân thì lấy quyền gì xen vào đây?”

Khiết Anh ghen ngào nói: “Phụ thân không lẽ người nữ thấy đoạn nhân duyên này chưa kịp chớm nở mà đứt đoạn sao? Người nữ làm gậy đán tan duyên ưong sao?”

Ông nhắm mắt đưa tay xoa xoa mi tâm thờ dài: “Haizzz!!! Là hai cây gậy đả duyên ưong to chình ình trong hoàng cung kia kìa chứ không phải là ta.

Con có biết nếu con tác hợp được thì công con không ai khen thưởng nhưng nếu long nhan nổi giận thì tội con là người gánh hết.

Con nhắm cái mạng nhỏ của tiểu hài tử như con thì gánh nổi mấy phần cơn giận của thiên tử đây hả?”

Khiết Anh nghe vậy thì im lặng không thể nói gì vì ông nói rất đúng và đây cũng là điều nàng lo sợ.

Khiết An đứng bên cạnh mặc dù muốn nói nhưng cũng không biết nói gì.

Một lúc sau Khiết Anh vì quá tức tưởi liền mang luôn kết cục trong truyện ra nói: “Con không biết! Con không thể để Vĩnh Ninh đau khổ.

Không muốn cô ấy lấy Thái tử Đông Nhạc.

Không muốn cô ấy bị thái tử bức chết.

Hắn là một tên khốn kiếp!!!” Nàng nói xong thì ngồi thụp xuống đất nức nở.

Ba người còn lại nghe xong hoàn toàn bất ngờ nhìn nàng trân trân vì không biết nàng biết được những chuyện này từ đâu.

Nghiêm Trung vội bước xuống hỏi nàng: “Con biết được chuyện này từ đâu? Ai nói cho con biết?”

Khiết Anh thật sự muốn cắn lưỡi mà, tự nhiên lại nói ra chuyện đó.

Giờ thì hay rồi, nói sao đây? Không lẽ nói do kiếp trước con đọc truyện mà biết à? Nàng cắn cắn môi suy nghĩ khiến mọi người càng sốt ruột hơn.

Lâm Mặc cũng bước đến hỏi nàng: “Cao tiểu thư, cô nói như vậy là sao?”

Khiết An cũng mơ hồ hỏi nàng: “Đúng đó! Sao tử có thể biết được trong khi thái tử còn hai tháng nữa mới đến đây mà?”

Khiết Anh nhỏ giọng nói: “Là...là con nghe...nghe bên ngoài đồn như vậy! Nói hấn đã có thể tử rồi và chỉ yêu duy nhất nàng ấy.

Hấn cưới công chúa chẳng qua là vì muốn thu phục Phong Thiên quốc chúng ta mà thôi.”

Nghiêm Trung tức giận phất tay áo nói: “Ồ đồ! Chỉ là tin đồn thất thiệt bên ngoài mà con dám chắc chắn như vậy sao? Ta thật thất vọng về con.”

Lâm Mặc thấy nàng vì mình mà thành ra như vậy không đành lòng định bước lên nói rằng mình sẽ từ bỏ thì Nghiêm Trung đột nhiên quay xuống ngồi bệt dưới đất xoa đầu nàng và nói, nét mặt dịu dàng cùng với giọng nói ôn nhu: “Âyda!!! Hài tử à! Con nếu muốn se duyên thì phải lấy lòng hai người lớn nhất trong cung chứ! Bình thường con thông minh sao đến chuyện này con lại xốc nổi vậy hả con?”

Khiết Anh, Khiết An và Lâm Mặc khi nghe ông nói câu đó thì như sét đánh đơ luôn tại chỗ.

Khiết An ngơ ngác nhìn ông hỏi lại: “Phụ thân, người đây là...?”

Ông cười cười đứng lên bước về ghế ngồi nói: “Các con nếu muốn se được nhân duyên này thì phải lấy lòng thái hậu và hoàng thượng.

Mà về hoàng thượng thì thôi bỏ đi nha, chỉ còn mỗi thái hậu thôi.

Dù bà ở hậu cung nhưng lời nói vẫn có giá trị nhất định, hơn nữa hôn sự của công chúa và vương gia đều do bà an bài nên con chỉ cần

thái hậu động ý là mọi chuyện sẽ ổn hết thôi! Nếu may mắn thành công thì mọi người vui vẻ, nếu không may thất bại thì con chỉ bị mắng hoặc bị trừng phạt nhẹ mà thôi.

Nhưng đối với hoàng thượng là đánh đổi bằng mạng trên dùi cả Cao gia đấy con ạ!”

Khiết An mờ mịt hỏi: “Vậy nãy giờ là người....?”

Nghiêm Trung với vẻ mặt hiển nhiên nhún vai nói: “Ta chỉ muốn dọa mấy đứa chút thôi mà!” Ba người lần này là sốc đến cứng người.

Khiết Anh thềm nói: “Đúng là gừng càng già càng cay.

Nước đi này của người con quả thật không thể lường trước được mà!”

Khiết Anh được Khiết An dìu đứng lên, tuy nàng vui mừng vì ông không ngăn cản nhưng nàng vẫn lo lắng nói: “Phụ thân, nhưng chuyện này nếu hoàng thượng không đồng ý mà trách tội thì Cao gia ta...”

Ông cười nhạt nói: “Vậy nên ta mới khuyên con bắt đầu từ thái hậu, và chuyện này chỉ được thành công mà thôi!”

Khiết Anh và Khiết An vui mừng chạy đến hôn má ông đồng thanh nói: “Phụ thân thật uy vũ a!!!” Ông bất ngờ bị hai nữ nhi hôn nên có chút ngượng ngùng, quay mặt đi che giấu nét hồng trên mặt nhưng lại vô tình để lộ vành tai đỏ ửng.

Khiết Anh và Khiết An nhìn thấy thì che miệng cười nghiêng ngả, Lâm Mặc một bên cảm động vì họ dường như đã mang cả Cao gia ra mà đánh cược vì mình.

Trong lòng y thềm cảm tạ và tự hứa sẽ mãi bảo vệ Cao gia đến khi không còn hơi thở bất kể mối nhân duyên này có thành được hay không..

Chương 13: Chương 13

Sau khi xong việc ở doanh trại thì ông cùng hai nàng trở về phủ.

Khiết Anh và Khiết An sau khi về thì cúi chào Túc Trân tại đại sảnh rồi vội vã quay về phòng chuẩn bị mọi thứ cho yến tiệc.

Túc Trân thấy cả hai có vẻ vui hơn thường ngày liền kéo ông vào bàn trà nói đại sảnh vừa rót trà vừa hỏi chuyện: “A Trung, sao hôm nay thiếp thấy hình như hai đứa có chuyện gì vui lắm thì phải.

Chàng có biết chuyện gì không?” Ông cầm ly trà lên uống cạn rồi mang chuyện khi nãy kể hết chi bà nghe một lượt.

“Phụtttttt!!!”- Túc Trân sau khi nghe xong thì ngụm trà trong miệng chưa kịp nuốt đã bị dọa phun hết ra ngoài.

Bà vội đặt ly trà xuống hỏi lại: “A Trung chàng vừa nói gì?” Bà thật sự là bị ông làm cho hít thở không thông, khẽ đưa tay lên ngực điều chỉnh lại hơi thở của mình.

Ông thấy vậy vội đưa tay ra sau vuốt nhẹ lưng bà và nói: “A Trân nàng đừng tức giận.

Chuyện này thật sự cũng không phải không khả thi.”

Bà thật sự muốn nháy dựng lên nói: “Chàng còn có thể nói như vậy sao? A Trung! Nữ nhi còn nhỏ không hiểu chuyện không nói.

Ngay cả chàng cũng hùa theo chúng là sao? Hay chàng thấy Cao gia chúng ta đã hưởng đủ hoàng ân rồi nên giờ không cần mạng nữa đúng không?”

Ông cười nhẹ nói: “Phu nhân à! Nói thật thì hơi quá phận nhưng từ

khi Anh nhi và An nhi kết thân với Vĩnh Ninh thì ta cũng xem con bé như con cháu trong nhà.

Chuyện nhân duyên hoàng tộc vốn dĩ không thể theo ý mình nhưng mà ta không thể không thương cảm cho con bé, tình cảm vừa chớm nở đã bị quyền lực làm héo úa thì thử hỏi sao không đau lòng cho được chứ!”

Bà khế thờ dài nói: “Thiếp biết! Thiếp cũng rất thương con bé nhưng đây lại là chuyện khác.

Nói đơn giản chỉ là nhi nữ thường tình nhưng suy nghĩ kỹ lại là ảnh hưởng đến hoàng thất.

Nếu bị truy cứu thì e cả Cao gia ta cũng không gánh nổi đâu.”

Ông nắm tay bà an ủi: “Vì vậy nên ta mới cho hai đứa lấy lòng thái hậu.

Cho dù chuyện xấu nhất xảy đến cũng chỉ bị mắng vài câu mà thôi.

Chuyện này ta đã suy tính kỹ càng rồi nàng hãy yên tâm đi.”

Bà quay qua nhìn ông với vẻ mặt không thể tin: “Ý trời đất ơi! Chàng nói mà thiếp tưởng chàng đang đùa vậy! Thiếp thật hết nói nổi phụ tử chàng rồi!” Nói xong bà bỏ đi vào trong, ông khẽ mỉm cười lắc đầu nhìn theo bóng dáng bà từ từ khuất dần.

Khiết Anh và Khiết An sau khi vào phòng thì Khiết Anh lôi ra xấp giấy đỏ mà nàng dặn hạ nhân mua giúp.

Nàng cầm lên rồi dùng lưỡi dao nhỏ mà nàng đặc biệt tạo theo giống dao tĩa rau củ ở hiện đại mà ba ngày trước nàng nhờ người rèn giúp.

-----*****-----

Khiết An lần đầu tiên nhìn thấy loại dao nhỏ như vậy liền thắc mắc hỏi: “Tỷ tỷ, dao này dùng để làm gì? Là ám khí sao?”

Khiết Anh nhìn cô cười nói: “Mọi sẽ biết ngay thôi.” Mũi dao sắc bén chạy theo cổ tay nàng di chuyển mượt mà cắt mảnh giấy thành chữ thợ tuyệt đẹp.

Khiết An nhìn thấy thì vẻ mặt hưng phấn nói: “Tỷ tỷ, thật là lợi hại.

Tỷ mua ở đâu vậy? Mọi cũng muốn.”

Khiết Anh nói: “Là ta đặt thợ làm đấy.

Cái này là để ta dùng làm khắc chữ và họa tiết.

Mọi cần làm gì?”

Khiết An đáp: “Mọi muốn dùng làm ám khí.”

Khiết Anh gõ nhẹ vào mũi cô nói: “Được, yến tiệc xong ta sẽ nhờ người làm giúp mọi một cái.” Khiết An vui mừng gật đầu lia lịa rồi ngoan ngoãn đứng một bên xem nàng làm việc.

-----*****-----

Trước ngày yến thọ hai nàng đã phải vào cung thật sớm để trang trí cho bữa tiệc.

Hôm nay Khiết Anh chọn bộ y phục màu lam đậm đơn giản, tóc buộc đuôi ngựa càng lộ ra làn da trắng hồng tinh khiết, gương mặt xinh đẹp

tựa như tiên nga giáng thế dù không trang điểm.

Khiết An hôm nay cũng chọn bộ y phục màu chàm đơn giản, tóc buộc đuôi ngựa làm lộ ra làn da trắng hồng, mày ngài như họa, mắt to long lanh cùng hàng mi dày cong vút khế chớp, mũi cao môi đỏ tựa tô son khiến nhan sắc càng tăng một bậc, Vì mới qua xuân sáng sớm vẫn còn se lạnh nên cả hai phải khoát thêm một áo choàng mỏng màu đen lên người.

Cả hai cùng hai nha hoàn đi đến phòng Nghiêm Trung và Túc Trân, vừa bước đến cả bốn người cúi đầu hành lễ: “Phụ thân, mẫu thân! (tướng quân, phu nhân!)

Nghiêm Trung đang ngồi đọc sách nghe tiếng thì ngẩng lên nói: “Nay hai con vào cung sao?”

Khiết Anh gật đầu: “Dạ, hôm nay chúng con cùng mang theo Tiểu Mai và Tiểu Đào theo để giúp đỡ ạ!”

Túc Trân mỉm cười gật đầu rồi bước đến chỉnh lại áo choàng cho cả

hai: “Được! Các con mau đi đi, nhớ cẩn thận đấy nhé!” Cả bốn người cùng cúi đầu rồi bước ra ngoài cổng phủ lên xe ngựa vào cung.

Chương 14: Chương 14

Sau khi vào cung thì đi thẳng đến ngự hoa viên, mọi thứ đã được chuẩn bị xong, còn có thêm tầm mười người do hoàng thượng phái đến.

Một người bước lên, là một nam nhân tầm bốn mươi tuổi, mái tóc đen búi củ tỏi và được cố định bằng trâm bạc, gương mặt phúc hậu, ngũ quan tương xứng, khoát trên mình bộ y phục màu cam sữa một mực cúi đầu nói: “Bái kiến Cao tiểu thư, lão phu là chương sự việc lo phần tổ chức yến hội được hoàng thượng phái đến giúp tiểu thư ạ!” Khiết Anh chỉ nhẹ gật đầu rồi tất cả mọi người cùng bắt tay vào việc, vì không biết khi trước sắp xếp thế nào nên nàng cho quản sự cho người sắp xếp bàn ghế như những năm trước.

Nàng chạy đến chỉ cách Tiểu Mai cắt tia hoa tươi rồi chạy qua chỉ Tiểu Đào cắt giấy xếp hình hoa sen, Khiết An thì ngồi sắp xếp vải lụa màu vàng và đỏ phân ra riêng biệt.

Sau khi chỉ hai người họ xong thì Khiết Anh chạy đến bên Khiết An cầm lụa lên, ngón tay khéo léo đan qua đan lại vài cái đã tạo thành một chiếc nơ với hai màu đỏ vàng xen kẽ rất bắt mắt.

Khiết An nhìn thấy thì thích thú nói: “Tỷ tỷ, tỷ thật lợi hại nha! Tỷ chỉ muội làm với.”

Khiết Anh cười tươi nhìn cô gật đầu: “Được, được rồi.

Nào cầm lên theo ta!” Một lúc sau, sau khi vấn xong hết đồng vải ấy thì tay hai nàng cũng muốn rã rời, Khiết Anh quay sang nhìn một xấp

vải lụa màu đỏ.

Khi nàng cầm lên xem thì là một xấp dây vải lụa, mỗi sợi dài tầm mười mét (vì là xuyên không nên mình dùng đơn vị hiện đại cho dễ hiểu nhé!) màu đỏ, nàng cầm lên mười sợi rồi quay sang bảo Khiết An: “An An, muội hãy treo những tấm lụa này lên cây tử đằng bên kia đi.”

Khiết An gật đầu rồi khẽ chạm mũi chân lấy đà phi thân lên ngọn cây, Khiết Anh đứng bên dưới lo lắng nói: “Muội cẩn thận đấy!” Khiết An nhìn xuống khẽ mỉm cười giơ tay buộc cẩn thận một đầu vào phía trên nhánh hoa, một đầu thả rũ xuống theo gió.

Cứ như vậy đến khi Khiết An buộc xong thì cũng đã quá trưa.

Cô nhón chân bay xuống đất rồi khẽ xoay người nhìn lại thành quả mình vừa làm, hoa tử đằng vốn đã mang màu tím cùng màu hồng nhẹ nhàng nay lại kết hợp với lụa đỏ khiến càng nổi bật, vải lụa và hoa phất phơ theo gió thoắt ẩn thoắt hiện lại càng thêm bắt mắt. Cô bước đến Khiết Anh và nói: “Tỷ tỷ, muội treo xong rồi.”

Khiết Anh quay lại nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ: “Muội muội thật giỏi! Tỷ cũng muốn học võ công.” Nàng vừa nói vừa xụ mặt xuống. Khiết An nắm tay nàng nói: “Vì lúc trước cơ thể tỷ luôn mang bệnh nên không thể học võ.

Giờ tuy đã khỏe hoàn toàn nhưng cơ thể lại thiếu thể lực nên khó có thể tiếp nhận được nên hãy để muội bảo vệ tỷ có được không?” Khiết Anh ngẩng lên gật đầu rồi cười thật tươi.

Cả hai vô tư cười đùa mà không biết đang có ba ánh mắt nóng bỏng đang bắn về phía hai nàng.

Thái hậu khẽ nói nhỏ với hai người kia: “Ai gia thấy đại tiểu thư hoạt bát dễ gần, yêu đời vui vẻ rất hợp với Hàn nhi nhà ta, nhị tiểu thư võ công không tệ, thông minh lanh lợi rất hợp với Hạo nhi.

Hai con thấy sao?”

Hoàng thượng gật gù đầu: “Mẫu hậu nói quả thật rất đúng.

Con thấy rất hợp.”

Hoàng hậu bên này cũng tiếp lời: “Đạ đúng nha!! Hàn nhi lạnh lùng khó gần, võ công lại xuất chúng rất hợp với đại tiểu thư yếu đuối mỏng manh, Hạo nhi tính tình vui tươi dễ gần, võ công không tệ rất hợp với nhị tiểu thư mạnh mẽ quyết đoán.

Mẫu hậu thật đúng là nhìn không sai tí nào!”

Bà hất mặt nhẹ nói: “Chuyện đó là đương nhiên rồi, giờ ai gia phải lên kế hoạch thôi.” Cả ba người cùng nở nụ cười toan tính khiến cho ai nhìn thấy cũng phải sờn da gà.

Đúng lúc ấy hai vị vương gia cũng vừa bước đến.

Vốn muốn đến Từ Ninh cung thỉnh an nhưng cung nữ bảo là bà ra đây nên vội đi theo.

Ai ngờ khi đến lại thấy một màn này.

Từ Hàn là nhị vương gia năm nay vừa tròn mười bảy khế ho lên: “Khụ..khụ...hoàng tổ mẫu, phụ hoàng, mẫu hậu đang làm gì vậy ạ?” Vì không mang theo cung nhân nên không được thông báo trước thế là câu nói của chàng đã thành công khiến cả ba giật thót quay lại nhìn, thậm chí suýt chút bị hai chàng dọa mà nhảy dựng lên. Thái hậu gương mặt như bị bắt gian gượng cười nói: “Đâu...đâu có, ai gia có làm gì đâu.”

Hoàng thượng cũng lắp bắp: “Đúng...đúng đó, trẫm chẳng có làm gì cả.”

Hoàng hậu cố gắng bình tĩnh lại cười cười nói: “Chúng ta chỉ là muốn xem bày trí thọ yến ngày mai mà thôi!”

Từ Hàn chau mày nghi hoặc, Từ Hạo là nhị vương gia năm nay vừa tròn mười bốn nhìn cả ba với ánh mắt khó tin vừa nói vừa đưa tay chỉ chỉ: “Chỉ muốn xem bày trí mà lại với tư thế này sao ạ?”

Cả ba người bây giờ mới nhìn lại tư thế của mình thì có chút giống....ừmm....trộm một tí.

Cả ba vội đứng lên lấy lại uy thế và đưa tay chỉnh lại y phục đã có chút nhăn vì ngồi xồm quá lâu.

Thái hậu phát tay uy vũ nói: “Chúng ta trở về Từ Ninh cung dùng trà thôi, giờ xem thì còn gì là bất ngờ nữa!” Bà khẽ đưa tay ra dấu cho hai người kia, hoàng thượng và hoàng hậu liền hiểu ý vội đi theo khiến hai chàng cũng bước theo sau mang theo một bụng nghi hoặc.

Cả hai chàng thềm quay lại nhìn về phía ngự hoa viên thì nhìn thấy xa xa có một nhóm người đang tất bật chuẩn bị yến tiệc, có hai thân ảnh mảnh mai nổi bật trong đám người đó đang luôn tay luôn chân làm việc, đôi môi nở nụ cười tươi như nắng sớm khiến ánh mắt cả hai chàng lóe lên một tia sáng gì đó rất lạ nhưng chỉ trong chớp mắt hai chàng khẽ quay lại và tiếp bước theo về Từ Ninh cung dùng trà..

Chương 15: Chương 15

Khiết Anh đang hướng dẫn mọi người bó hoa thì tầm mười cung nữ bước đến, chường sự việc đang trải khăn trên bàn tiệc thấy vậy liền bước lại bên cạnh Khiết Anh và nói: “Đã đến giờ dùng bữa, mời hai vị tiểu thư nghỉ tay dùng cơm ạ!”

Khiết Anh ngẩng lên nhìn thức ăn đang được dọn trong Xuân Vọng đình là nơi nàng gặp thái hậu và hoàng thượng.

Thấy sắc trời đã trễ, nàng đứng lên nói lớn: “Mọi người nghỉ ngơi dùng bữa rồi chúng ta hãy tiếp tục nhé!” Mọi người nghe vậy liền gật đầu vì thật sự họ rất mệt và đói a! Tất cả cùng bước vào mái đình dùng bữa vừa nói chuyện khiến không khí rôm rã không còn yên ắng như mọi hôm, hai tiểu thư lại vui vẻ dễ gần lại chỉ dẫn họ nhiều điều khiến mọi người càng yêu thích hai người hơn.

Khiết Anh vừa ăn vừa nhìn ra trời cảm thán: “Quả thật là hoàng cung, một vườn hoa nhân tạo lớn như vậy lại không có một bóng nắng.

Thật là may chứ nếu không chắc mọi người đều biến thành cây quay hết luôn quá!”

Sau khi cùng xong thì mọi người lại bắt đầu tiếp tục công việc đến khi mặt trăng ló dạng mới hoàn thành.

Khâu cuối cùng là kiểm tra lại tất cả một lượt thêm lần nữa để đảm bảo không xảy ra những việc ngoài ý muốn, nếu không thì tất cả sẽ có dịp được cùng với Hắc Bạch Vô Thường hẹn hò đàm đạo như chơi đó.

Khi đã hoàn tất thì mọi người cũng đã thấm mệt, Khiết Anh nhìn mọi người với ánh mắt biết ơn nói: “Cảm ơn mọi người hôm nay đã giúp

đỡ tiểu nữ nhiều như vậy.

Thật sự rất cảm ơn ạ!”

Chưởng quân sự và mọi người xua tay nói: “Nào có, nào có.

Bọn tôi đây còn phải đa tạ Cao tiểu thư đã chỉ dẫn giúp chúng tôi mở mang tầm mắt và học hỏi được rất nhiều thứ đấy ạ! Đa tạ tiểu thư.”

Mọi người đồng loạt cúi đầu với nàng khiến nàng có chút ngượng ngùng.

Nhìn ánh trăng kia thì biết đã quá trễ nên Khiết An cúi đầu nói: “Cũng đã trễ rồi, tiểu nữ xin phép cáo lui về phủ.

Hôm nay mọi người vất vả rồi ạ.

Xin cáo từ.”

Chưởng quân sự lo lắng nói: “Giờ đã trễ hay để lão phu sắp xếp vài binh lính đưa hai vị về nhé?”

Khiết Anh lắc đầu: “Dạ không cần đâu ạ, tiểu nữ xin phép.” Nàng và Khiết An cúi đầu ra về.

Thế nhưng vừa bước ra khỏi cửa thì lại thấy hai bóng nam nhân đang đứng trước cổng hoàng cung, hai mắt nhắm chặt còn ôm theo thanh kiếm trên tay khiến Khiết Anh hồn vía lên mây, lo sợ giống như trong phim gặp phải thích khách gì đó.

Nàng bất giác rút người vào cánh tay Khiết An nhìn hai người kia với ánh mắt sợ hãi.

Tiểu Mai và Tiểu Đào đi bên cạnh cũng tỏ vẻ lo lắng.

Khiết An thấy tỷ tỷ mình sợ hãi như vậy thì vội ôm lấy khế trấn an: “Tỷ tỷ, có muội đây.” Âm thanh ấy khiến nàng an tâm một chút nhưng vẫn run rẩy vì sợ.

Hai nam nhân ấy như cảm nhận được có người đang tiến đến nên từ từ mở mắt ra xoay người về chính diện nhìn hai tiểu cô nương ấy.

Khiết Anh và Khiết An cũng ngược lên nhìn hai người trước mặt.

Khiết Anh thầm nghĩ: “Nam nhân ở trong truyện sẽ toàn cực phẩm thế này sao?”

Nam nhân đứng bên phía tay phải nàng thì gương mặt góc cạnh tự như được điêu khắc thành, mày kiếm, mũi cao, mái tóc được buộc đuôi ngựa bằng sợi dây đen có đính bạch ngọc quý giá kèm trâm phi thúy làm lộ ra làn da màu đồng rắn chắc.

Đôi mắt như sao sáng tựa hồ có thể nhìn thấu mọi vật, môi mỏng khế nhếch lên, trên người khoát bộ y phục màu xám lãnh đạm được thêu hoa văn gì đó rất tỉ mỉ.

Khí chất cao ngạo lạnh lùng khiến nàng đang sợ càng run rẩy hơn.

Người bên cạnh mày thanh mắt tú, mũi cao môi hồng mỏng khế mỉm cười.

gương mặt tuy giống người kia đến tám phần nhưng ánh mắt lại chứa nét ôn nhu như nước, trên người khoát bộ y phục màu lục đậm với hoa văn đẹp mắt, mái tóc buộc một nửa bằng dây buộc màu lục nhạt có đính lục ngọc và trâm cài bằng hổ phách làm lộ ra làn da trắng như nữ nhân, Khí chất vương giả phóng khoáng khiến người khác phải ngược nhìn.

Hai người kia cũng đang đánh giá hai nữ nhân trước mặt.

Cả hai cùng mày ngài như họa, mái tóc cùng buộc đuôi ngựa cao bằng dây buộc cùng màu với y phục.

Thế nhưng người bên đây lại mang nét hoạt bát đáng yêu, đôi mắt long lanh cùng đôi mi cong vút khế chớp lộ nét sợ hãi, đôi môi như cánh đào khế cắn nhẹ khiến người đối diện cảm thấy nàng mong manh tự sương mà khó cầm lòng muốn ôm và trong vòng tay vững chắc của mình và dùng cả đời mình để bảo vệ nàng một đời bình an. Người còn lại mang nét thông minh lạnh lợi, đôi mắt ngấp ngược cùng hàng mi cong vút khế đảo lộ nét cương trực, đôi môi đỏ mọng

khẽ bặt lại khiến người đối diện cảm thấy sự mạnh mẽ quật cường trong đó cùng với nét hấp dẫn làm người đối diện khó cầm lòng được mà ngã gục.

Tử Hạo thấy cả hai nhìn mình cảnh giác như vậy thì tay cầm trường kiếm bước lên nói: “Hai vị đây chắc là đại tiểu thư và nhị tiểu thư Cao phủ đúng không?”

Khiết An khẽ gật đầu đáp: “Đúng vậy ạ, cho hỏi hai vị đây là....”

Tử Hạo cười nhẹ nói: “Bổn vương là Trần Tử Hạo, là tam vương gia còn đây là Trần Tử Hàn, nhị vương gia của Phong Thiên Quốc.”

Khiết An nghe vậy liền nắm tay Khiết Anh cùng hai nha hoàn vội quỳ xuống hành lễ: “Không biết nhị vị vương gia giá đáo, xin thứ tội vô lễ của dân nữ ạ!”

Tử Hạo cùng Tử Hàn bước đến đỡ cả hai dậy, Tử Hàn lạnh nhạt nói: “Không biết không có tội.” Rồi đưa mắt nhìn nữ nhân trước mặt.

Ánh mắt lạnh lùng ấy khiến Khiết Anh lạnh dọc sống lưng mà run nhẹ.

Nàng thầm nghĩ: “Đã vào hè rồi sao không khí lại lạnh dữ vậy? Cứ như đang ở hầm băng thế trời?”

Tử Hạo nói tiếp: “Vì đã trễ nên thái hậu phái bọn ta hộ tống nhị vị về phủ, xe ngựa ta đã chuẩn bị rồi xin mời nhị vị lên xe.” Cả hai vị không biết vì sao hai vương gia lại ra đây đón đầu mình nên trong lòng thập phần lo lắng mà quên cánh tay đang được người đối diện nắm mãi không buông.

Khiết Anh và Khiết An giờ mới vỡ lẽ hóa ra là đứng đợi để đưa về, vậy có cần mang theo phong cách như thích khách đứng đợi con mồi dâng mạng như vậy không? Khiến trái tim bé nhỏ của nàng sắp bị dọa cho ngừng đập luôn rồi.

Cái mạng già này khó khăn lắm mới nhặt về từ tay Hắc Bạch Vô Thường lại bị hai tên này dọa sắp đi gặp tiên nhân từ đường luôn rồi, đúng là dọa chết bà rồi.

Nàng tức mình giật mạnh tay lại, gương mặt bất mãn khẽ nói: “Dân

nữ xin đa tạ ý tốt của thái hậu và nhị vị vương gia, nhưng dân nữ đã có xe ngựa của phủ đờng ngoài kia rồi ạ, với lại có muội muội và hạ nhân bảo vệ nên không cần phiền đến hai vị vương gia cao quý phải nhọc thân đâu ạ!” Hừ!!! Đẹp thì có đẹp nhưng lại nửa đêm dọa người thì bà đây không thích rồi nhé!!!!

Tử Hàn như nhận thấy câu nói có chút bực tức trong đó, gương mặt sợ hãi như thỏ con lúc nãy giờ lại biến thành mèo con nhe nanh múa vuốt rồi, tuy nhiên không những không đáng ghét mà lại đáng yêu hết phần thiên hạ làm cho người khác có cảm giác muốn giữ riêng bên cạnh mình để được nhìn ngắm mãi nét đáng yêu ấy.

Tử Hạo nghe vậy liền xua tay: “Không sao, không sao! Bọn ta sẽ đi theo bảo vệ.

Dù sao cũng vì thọ yến mà hai nàng mới phải về trễ như vậy.

Và đây cũng là ý chỉ của thái hậu nên mong hai vị đừng từ chối mà làm khó bản vương.”

Khiết An cúi đầu: “Nếu là ý thái hậu vậy dân nữ xin nhận, làm phiền nhị vị vương gia rồi.” Tử Hạo nhắc tay làm động tác mời, bốn người các nàng đi trước, hai chàng đi theo sau cùng bước lên hai xe ngựa rồi cùng về Cao phủ.

Chương 16: Chương 16

Hôm nay là ngày thọ yến, trời chưa hừng sáng là nàng và Khiết An lại phải vào cung để lo phần ca vũ.

Hôm nay nàng mang theo đàn cổ tranh ở phủ để tập cùng mọi người, Khiết Anh và Khiết An mất hết hết một khắc mới đến hoàng cung, cả hai vội chạy đến chưởng quản sự đã đứng sẵn nơi ngự hoa viên đợi nàng để bàn việc.

Hai nàng cúi đầu chào ông và mọi người rồi tất cả cùng ngồi lên sàn của Vọng Xuân đình, Khiết Anh lên tiếng hỏi: “Chưởng quản sự, mọi năm ca vũ thế nào?”

Chưởng quản sự đáp: “Mọi năm mở đầu là tiết mục múa cung đình, sau đó là tặng lễ vật, tiếp đến là bắt đầu nhập tiệc cùng với những màn đối thơ và ca vũ của mọi người.”

Khiết Anh gật đầu đưa tay xoa xoa cằm rồi nói: “Vận năm nay chúng ta thay đổi một chút được không?”

Chưởng quản sự thắc mắc: “Không biết ý của tiểu thư thế nào?”

Khiết Anh gõ gõ ngón tay xuống nền nói: “An An, muội sẽ mở đầu tiết mục múa cho năm nay đi.”

Khiết An nghe thấy bị gọi tên thì giật nảy mình: “Tỷ tỷ, tỷ đùa sao? Muội múa chơi với kiếm thì được chứ múa trong yến tiệc thì không được đâu.”

Khiết Anh cười nói: “Vận dụng võ công tạo thành điệu múa thì muội có làm được không?”

Khiết An suy nghĩ một chút rồi hỏi lại: “Ý tỷ là muội sử dụng võ để thành tạo một điệu múa á?” Khiết Anh gật đầu, Khiết An ngồi trầm tư tính toán một hồi thì gật đầu: “Để muội thử xem sao.”

Khiết Anh mỉm cười rồi quay qua nói với các vũ công: “Sau khi tặng

lễ vật xong thì dân nữ sẽ đàn hai bản nhạc phổ để mọi người múa, mọi người hãy nghe thử xem.” Nàng mang đàn ra và chỉnh lại tư thế của mình, ngón tay thon thả mềm mại khẽ đặt lên dây đàn, gảy nhẹ tạo âm thanh trong trẻo cao vút.

Nàng nhắm mắt lại và đàn bài “Tây Lâu Biệt Tự” (bài này có trên youtube nhé mọi người), âm thanh nhẹ nhàng trầm bổng, nhẹ nhàng du dương khiến chường quản sự và các vũ cơ ngơ ngác lắng nghe.

Sau bài đó là một bài khác là “Vong tiện”, sau khi tiếng đàn chấm dứt, Khiết Anh ngẩng lên thì thấy những gương mặt đang say sưa thưởng nhạc.

Khiết Anh cất tiếng: “Mọi người thấy hai bài này thế nào?”

Chường quản sự và mọi người đồng thanh vỗ tay: “Hay! Thật sự rất hay đó.”

Chường quản sự mang một gương mặt kính hỉ nói: “Hạ quan chưa bao giờ nghe được bài nhạc phổ nào hay như vậy.

Cao tiểu thư quả là tài năng hơn người.”

Nàng ngại ngùng nói: “Dân dân nữ chỉ là vô tình nghe được rồi bắt chước học theo thôi ạ.

Mọi người có thể múa theo hai bản nhạc phổ này được không ạ?”
Các vũ cơ đồng loạt gật đầu.

Khiết Anh nói: “Vậy dân nữ sẽ đàn lại lần nữa để mọi người cùng tập nhé!” Nàng bắt đầu đàn và các vũ cơ cũng thả mình theo âm thanh mà khoe vũ điệu đẹp mê luyến của mình.

Sau khi tập xong thì cũng gần trưa, Khiết An quay sang hỏi nàng: “Tỷ tỷ, vậy muội múa bài nào?”

Khiết Anh cười nháy mắt với cô: “Yên tâm tỷ đã chọn cho muội rồi.”
Nói rồi nàng và mọi người đi xem hoa và mọi vật bày trí lần nữa.

Vì không có xấp cắm hoa như ở hiện đại nên tất cả hoa đều được nàng bỏ trong bình gốm hoặc

bình lưu ly để giữ độ tươi, nàng đi tưới nước lên lần nữa rồi cúi chào quản sự và cùng Khiết An mang đàn hồi phủ.

Chưởng quản sự nhì theo bóng dáng nàng nói thầm: “Phải chi nàng là quan của Lễ bộ thì hay biết mấy.”

Về đến phủ thì Khiết Anh cùng Khiết An ra vườn trúc phía sau phủ mà tập luyện, Khiết An ngồi xuống đặt chiếc đàn xuống bàn trúc bên cạnh rồi nói: “An An, giờ tỳ tấu một khúc nhạc phổ mọi xem có được không nha!” Vì Khiết

An trên đường về nói muốn chọn múa lụa nên nàng tấu bản “Khúc Tận Trần Tình” cho phù hợp.

Cả hai say sưa người đàn kẻ múa kết hợp với khung cảnh thoáng mát thoang thoang hương lá trúc thanh mát.

Túc Trân và Nghiêm Trung đứng từ xa nhìn, vừa ngạc nhiên vừa tự hào về tài năng của cả hai nữ nhi Cao gia.

Chương 17: Chương 17

Đến giờ tham gia yến tiệc, Tiểu Mai và Tiểu Đào cùng nhau chải tóc và thay xiêm y cho tiểu thư.

Khiết

Anh hôm nay chọn kiểu tóc vấn một nửa lên cao, trên đầu cài thêm những trâm bằng hồng ngọc và trâm hoa đào, một nửa được xõa ra tung bay theo gió, gương mặt trang điểm nhẹ càng khiến cho nhan sắc nàng thêm như hoa như ngọc, với gương mặt được trang điểm nhẹ khiến nàng y phục hôm nay nàng chọn là bộ y phục màu cam đỏ, eo thon được ôm gọn bởi đai lưng màu đỏ, khoát ngoài y màu đỏ mỏng tựa cánh ve, trên áo được thêu những đóa hoa đào xinh đẹp bằng chỉ đỏ tỉ mỉ càng tôn lên làn da trắng hồng vốn có.

Khiết An hôm nay chọn kiểu tóc cột một nửa tóc hờ hững, những sợi tóc vô tình buông xõa nô đùa cùng gương mặt được trang điểm nhẹ càng tạo nét xinh đẹp thoát trần khó ai bì kịp, hôm nay Khiết An chọn y phục màu lam nhạt, vòng eo mảnh mai được ôm gọn bởi đai lưng màu lam đậm, khoát lên người ngoài y màu lam đậm trên đó còn được thêu những đóa hoa thủy tiên sinh động đẹp mắt, hai sợi vải lụa màu lam nhạt được cô giấu kỹ lưỡng bên trong tay áo rộng ấy.

Cả hai sau khi chuẩn bị xong liền ra đại sảnh, Túc Trân nhìn hai người thì mỉm cười bước đến đưa hai tay đặt lên má hai nàng nói: “Nữ nhi của mẫu thân hôm nay thật đẹp!”

Khiết Anh mỉm cười khẽ nhìn qua Nghiêm Trung, ông hôm nay khoát lên người bộ y phục màu lam sẫm, tóc được búi cao cùng với trâm ngọc quý giá, đán người uy nghiêm lẫm liệt tựa như Thái Sơn, nàng cất tiếng trêu chọc: “Phụ thân hôm nay thật soái quá đi!”

Ong cười cười bước đến đưa tay gõ đầu nàng nói: “Mồm mép dẻo quá nhỉ? Thôi chúng ta đi thôi kẻo trễ mất!” Nói xong ông quay qua bà nói: “Ta đi nhé phu nhân.” Bà mỉm cười ngọt ngào gật đầu.

Khiết Anh và Khiết An thấy màn này thì che miệng cười khúc khích rồi cùng ông bước ra ngoài xe ngựa và lên đường vào cung.

-----*****-----

Sau khi vào cung, nàng và Khiết An tách ra với Nghiêm Trung để chuẩn bị cho buổi ca vũ.

Hôm nay tất cả mọi người đều mắt chữ A miệng chữ O khi nhìn thấy khung cảnh của ngự hoa viên, mọi năm chỉ tổ chức yến tiệc trong điện nhưng hôm nay lại tổ chức ngoài trời, và nhất là cách bày trí của nó cực kỳ đẹp mắt đến nỗi không ai có thể dời mắt.

Phía lối đi vào là cổng hoa thơm ngát, những chậu hoa nhỏ ôm dưới chân cổng hoa, bên trên có bảng chữ gỗ “Mừng Thọ Thái Hậu” được viết bằng mực vàng nổi bật, dưới con đường sỏi đá bước vào ngự hoa viên là thảm nhung đỏ rực được trải dài đến bàn tiệc, hai bên lối đi được đặt những chậu hoa to đầy màu sắc, mỗi chậu hoa được đính nơ thật to kèm chữ thọ được cắt tỉ mỉ dán lên trên, đi sâu vào trong là bàn tiệc được trải khăn hồng nổi bật, bên trên mỗi bàn tiệc là có một lọ hoa nhỏ ngát hương, trên bàn tiệc của thái hậu là một giá hoa to được đặt cẩn thận theo kiểu dáng tựa như một cành hoa đào đang đua nở, bên dưới bờ hồ là những đóa hoa sen giấy được thả trôi lơ lửng như những cánh bướm bay lượn, gió thổi nhẹ, những đóa hoa tử đằng cùng lụa đỏ bay phất phới như vũ cơ đang múa trên nền nhạc mừng thọ thái hậu, trên bãi cỏ được đặt vô số nến sáng lập lòe tạo không nên khung cảnh tựa như nơi tiên cung.

Thái hậu nhìn thấy thì không thốt nên lời, bà thật không thể tin được là hài tử ấy lại có thể tổ chức một buổi thọ yến sa hoa như vậy.

Cả hoàng thượng và hoàng hậu cùng phi tần mỹ nữ cũng không kiềm lòng được mà thốt ra lời khen ngợi.

Nhị vương gia và tam vương gia thì như không tin vào mắt mình, cả hai đến đây lúc đầu với tâm trạng nhàm chán nhưng giờ đây khi nhìn thấy cảnh vật ấy thì lại không thể rời mắt bởi nét đẹp lung linh trên cả tuyệt vời này.

Vĩnh Ninh thì khỏi phải nói, ánh mắt cô không thể rời khỏi khung cảnh đẹp mê hồn này.

Trên dưới hoàng cung giờ đây thật sự được một dịp mở mang tầm mắt về buổi thọ yến đặc sắc nhất từ trước đến nay, cảm giác như thời gian dừng lại tại lúc này để có thể ngắm khung cảnh tựa tranh này thật lâu để khắc sâu thời khắc này vào tiềm thức.

Chương 18: Chương 18

Bỗng tiếng đàn réo rắt vang lên, cùng lúc mọi người hồi thần bước về phía bàn tiệc theo chỉ dẫn của cung nữ rồi an tọa ngồi xuống thì tiếng nhạc cũng vừa dừng.

Thái hậu cất giọng hiền lành: “Hôm nay là thọ thần của ai gia, những người được mời đến đây đều là bá quan văn võ và hoàng thân quốc thích.

Ai gia thật vui khi mọi người đến đây chúc thọ ai gia.

Người đâu! Hiến vũ!”

Tiếng đàn réo rắt vang lên lần nữa, kèm theo là một thân ảnh nhỏ nhắn với bộ y phục màu lam đẹp mắt phi thân từ trên ngọn tử đằng bay xuống cùng với hai dải lụa màu lam tung bay tựa như tiên nữ hạ phàm, nàng dùng khăn lụa màu trắng che nửa gương mặt, mái tóc đen dài được buộc hờ hững bởi dây buộc màu trắng cùng ba ngàn sợi tóc tung bay theo gió, khách quan chỉ nhìn thấy được đôi mắt long lanh như nước đẹp vô cùng.

Dáng người mềm mại hòa với dải lụa ấy tựa như làm một cùng với âm thanh ma mị của tiếng đàn phát ra khiến mọi người trong phút chốc bị cuốn vào không lối thoát.

Vũ điệu đã dứt nhưng tâm trạng mọi người dường như vẫn chưa thể chấp nhận được kết thúc như vậy nên có chút vấn vương, có chút tiếc nuối, những tiếng vỗ tay vang lên giòn giã, mọi người đều hô lớn: “Hay! Hay lắm!” Vũ cơ ấy quỳ xuống hành lễ và nói: “Chúc thái hậu thọ tựa thái sơn!” Lời nói vừa dứt thì trên ngọn tử đằng gần đó rơi xuống hai câu chúc được viết bằng mực vàng trên nền vải lụa đỏ đẹp tươi với câu chúc “Cung Chúc Thái Hậu- Vạn Thọ Vô Cương” Khiến

tất cả những người ở đó một phen mãn nhãn.

Thái hậu vỗ tay tán thưởng: “Hay! Ai gia thật sự chưa bao giờ thấy bữa tiệc nào đầy bất ngờ như thế! Hay lắm!” mọi người cũng vỗ tay và cũng tò mò về người đã đứng ra tổ chức bữa tiệc như vậy.

Nghiêm Trung ngồi một bên tuy biết ai là người đứng ra tổ chức nhưng cũng không tránh khỏi kinh hỉ khi nhìn thấy những gì đang diễn ra trước mặt.

Bá quan văn võ thay nhau lên dâng lễ vật chúc thọ.

Bồng nhiên vũ cơ lam y ấy đứng qua một bên phất tay: “Dâng thiện tru lên!” Một đoàn cung nữ nhẹ nhàng thướt tha trên tay bưng từng món sơn hào hải vị lên, sau khi dâng món xong thì vũ cơ lam y ấy cúi đầu nói: “Thưa thái hậu, thảo dân còn hai tiết mục múa xin dâng lên thái hậu thưởng thức ạ!” Bà phấn khởi nói: “Được, được.” Vừa dứt lời thì âm thanh đàn được vang lên lần nữa, lần này là các vũ cơ trong cung thể hiện, họ cùng ăn uống cùng xem biểu diễn say sưa.

Bên dưới nhận nhiệm vụ say nhưng trên ngọn cây tử đằng nào đó Khiết Anh đang đen mặt mà thầm mắng: “Hừ chỉ biết khen thưởng vỗ tay rồi ăn uống no say, bà ngồi đây vừa đau hông vừa đau lưng, vừa đói vừa khát còn phải đàn cho vũ công múa, ngón tay sắp mất cảm giác luôn rồi.

Đúng là tự kiếm việc khó để hành xác bộ xương già của bà đây mà! Cũng may An An có chuẩn bị một ít bánh nếu không đã bị đói đến hoa mắt mà té lộn cổ xuống đất luôn rồi.” Họ liên tiếp trình diễn hai bài rồi cúi đầu lui xuống trong sự tán thưởng và phấn khích của mọi người.

Một vị quan ngồi gần đó đứng lên nói: “Thái hậu, năm nay thọ yến của người thật đặc sắc, có thể cho chúng thần biết được người tổ chức yến thọ này được không ạ?” Tất cả bá quan văn võ đều nhôn nhao lên muốn được xem người bày tiệc.

Hoàng thượng đứng lên nói: “Thật sự thọ yến hôm nay đúng là khiến trẫm đại khai nhãn giới, trẫm truyền cho người tổ chức thọ yến hôm

nay lên cho mọi người diện kiến.”

Lý công công bên cạnh hô lên: “Truyền người tổ chức thọ yến tấn kiến.” Chương quản sự, Tiểu Mai, Tiểu Đào và những người hai ngày nay cùng nàng tham gia bày trí từ từ bước lên, vũ cơ lam y đột nhiên tháo khăn che mặt khiến mọi người ngất ngây vì nhan sắc thanh cao thoát tục như tiên nữ không vướng chút bụi trần, nàng điểm chân bay lên ngọn tử đằng gần đó và mang một nữ nhân khác với nhan sắc câu hồn đoạt phách bay xuống, trên tay còn ôm một bó hoa to và một cây ổ cầm xuất hiện trước mặt mọi người khiến cho tất cả sốc đến mức ngẩn người.

Nghiêm Trung cũng sốc không kém, ông không ngờ nữ nhi của mình hóa ra lại là nhạc công cho cả buổi tiệc hôm nay, đúng là khiến ông mở mang tầm mắt.

Khiết Anh nắm tay Khiết An bước đến, nàng nhẹ nhàng đặt cổ tranh xuống bàn Nghiêm Trung mỉm cười rồi ôm bó hoa đi đến bên thái hậu cúi người tặng hoa cho bà, giọng nói trong trẻo như chim sơn ca khẽ cất lên: “Dân nữ xin chúc thái hậu thọ tử Nam Sơn!” rồi nàng nhoẻn miệng cười một nụ cười khuynh thành lộ ra chiếc răng khểnh xinh xắn.

Thái hậu bị đưa từ bất ngờ này đến bất ngờ khác khiến bà không biết phải diễn tả cảm xúc thế nào.

Bà nhận lấy hoa rồi nhẹ nhàng nắm tay Khiết Anh và nói: “Cảm ơn con vì tất cả, ai gia rất thích buổi tiệc hôm nay con sắp xếp.

Rất tuyệt vời.”

Nàng nghe vậy cúi đầu mỉm cười rồi bước xuống đứng cạnh Khiết An, cả hai nàng cũng những người bày tiệc đồng loạt quỳ xuống, Khiết Anh nói: “Dân nữ Cao Khiết Anh và muội muội Cao Khiết An là nữ nhi của Cao tướng quân cùng chương quản sự tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế! Vạn vạn tuế!”

Hoàng thượng phát tay: “Đứng lên đi, Khiết Anh, hôm nay ngươi quả thật khiến thái hậu và trẫm rất hài lòng.

Nay trăm ban cho người hai mươi xấp lụa tơ tằm, hai mươi lượng hoàng kim, hai mươi viên dạ minh châu, hai ngọc bội phi thúy hoàng gia, còn những người còn lại mỗi người thưởng hai năm bổng lộc cùng với hai mươi xấp lụa thượng hạng và hai mươi lượng bạc trắng”

Nhóm người cúi đầu thưa: “Tạ ơn hoàng thượng.” Ông phát tay cho Lý công công mang giấy để mọi người ký tên nhận phần thưởng của mình.

Cả nhóm đứng lên ký tên xong thì chưởng quân sự bước đến quỳ xuống nói: “Tâu hoàng thượng, nô tài có chuyện muốn tấu ạ!”

Hoàng thượng thoáng ngạc nhiên nhưng vẫn bình thản đáp: “Có chuyện gì?”

Chưởng quân sự nói: “Tâu hoàng thượng, Cao đại tiểu thư tài hoa hơn người, hạ quan xin hoàng thượng có thể cho phép tiểu thư được tham gia bày trí yến tiệc hoàng cung cùng với chúng nô tài có được không ạ?”

Khiết Anh đang đứng bên cạnh Khiết An khi nghe vậy thì giật mình nhìn ông, hoàng thượng nghe vậy thì khẽ âm trầm suy nghĩ, thái hậu thấy vậy liền đồng ý ngay: “Ai gia đồng ý, từ giờ mọi yến tiệc trong cung sẽ do đại tiểu thư cao phủ tổ chức, Dương quân sự hãy giúp đỡ con bé nhiều hơn nhé!” Bà vừa nói vừa lấy trong tay áo hai lệnh bài màu vàng ra đưa cho cả hai: “Đây là lệnh bài thông hành trong cung, có chúng rồi hai đứa được đi bất kể nơi nào trong cung mà không cần xin phép.

Hai đứa cầm lấy đi!” Vốn bà muốn tặng hai nàng lệnh bài này để dễ dàng bắt cháu dâu nhưng không biết lấy lý do gì.

Không ngờ trời lại chiều lòng bà như thế!!

Sự việc quá bất ngờ khiến cho Khiết Anh và Khiết An cứ như trời trồng không tiếp thu kịp, Nghiêm Trung thấy vậy vội bước ra quỳ xuống nói: “Tạ thái hậu ân điển, nhưng mạo tướng nghĩ hai hài tử nhà mạo tướng tuổi nhỏ tài

mọn e không thể đảm đương được việc đó đâu ạ!"

Thái sư ngồi bên cạnh nói: "Cao tướng quân, Cao tiểu thư quả thật có tài, buổi thọ yến hôm nay quả thật khiến mọi người vô cùng hứng thú, ngài không cần khiêm tốn như vậy đâu."

Thừa tướng cũng nói: "Đúng đó, hôm nay nay tiểu thư đã mang đến cho tất cả một sự kinh hỉ mà trước nay chưa từng có, ngài phải tự hào về lệnh ái chứ?"

Hoàng hậu lên tiếng: "Đúng vậy, đây là buổi thọ yến tuyệt vời nhất mà bốn cung từng được thấy, bốn cung thật lòng rất muốn mỗi khi có yến tiệc đều được bày trí long trọng và đẹp mắt như vậy."

Hoàng thượng lên tiếng: "Được rồi, trăm lệnh mỗi khi có yến tiệc thì Cao tiểu thư sẽ đứng ra tổ chức, trăm tin khanh ấy sẽ làm được."

Nghe vậy ông đành đứng lên nắm tay Khiết Anh và Khiết An đang đứng ra tại đó quỳ xuống: "Mạc tướng Cao Nghiêm Trung thay mặt hai ái nữ xin tuân lệnh ạ." Hoàng thượng, hoàng hậu và thái hậu hài lòng gật đầu, Lý công công mang hai lệnh bài xuống cho hai nàng cùng lời chúc mừng đến hai nàng, Vĩnh Ninh ngồi bên thái hậu nhìn hai nàng mà mỉm cười.

Yến tiệc kết thúc cũng đã trễ, mọi người quỳ xuống cung tiễn hoàng thượng hồi cung thì quay qua chúc mừng Nghiêm Trung vì có hai nữ nhi tài hoa xuất chúng còn nhan sắc khuynh thành, Nghiêm Trung chỉ cúi đầu cảm tạ nhưng thật ra trong lòng muốn nhảy dựng lên: "Nữ nhi của ta thật tài giỏi quá đi!!!" nhưng ngoài mặt vẫn một nét khiêm tốn trước những lời khen ấy.

Phía xa có hai thân ảnh đang nhìn về phía hai nàng thầm đánh giá một hồi.

Một người lạnh lùng vô cảm khẽ nhếch môi nói thầm: "Cao Khiết Anh sao? Nàng thật thú vị đấy!" Bên cạnh là một người khác với nét ôn nhu dịu dàng thầm nhủ: "Cao Khiết An! Nàng thật biết cách làm tim người khác loạn nhịp đấy!" Dứt lời hai thân ảnh ấy cùng cận vệ từ từ khuất dần trong màn đêm tĩnh mịch.

Chương 19: Chương 19

Ngày hôm sau, Khiết Anh và Khiết An cùng hai nha hoàn vào cung, nhờ có lệnh bài thái hậu ban cho mà giờ cả hai tha hồ chạy nhảy trong hoàng cung.

Cả hai chạy đến Vĩnh Ninh cung tìm Vĩnh Ninh bàn chuyện.

Sau khi đến Vĩnh

Ninh ra lệnh cho cung nữ rời khỏi, Khiết Anh cho Tiểu Mai và Tiểu Đào ra ngoài canh cửa phòng có người đến bắt tử.

Cả ba tụm lại bàn ngòì xuống, Khiết Anh nói: “Hôm nay công chúa chuẩn bị đi, An An sẽ ở lại và cùng người xin thái hậu xuất cung đi dạo.

Muội sẽ đến quân doanh gặp Lâm tướng để huynh ấy ra gặp công chúa.

Chúng ta hẹn

nhau tại bờ hồ phía sau doanh trại nha.

Muội đi trước đây!”

Khiết Anh vội vã chạy ra ngoài cùng Tiểu Mai chạy đến doanh trại ở trong bìa rừng phía đông.

Từ hoàng cung đến đó nếu chạy nhanh nhất cũng phải mất nửa canh giờ nên Khiết Anh phải tranh thủ thời gian.

Nàng cắn răng cắn

lưỡi mà chịu đựng xe ngựa sốc nảy từng đợt tưởng như có thể mang nàng xuống đất bất cứ lúc nào.

Sau nửa canh giờ, cuối cùng thì đoạn đường hành xác đã được kết thúc, Tiểu Mai đỡ Khiết Anh xuống, nàng tưởng tượng mỗi lần cử động là bộ xương già này của nàng muốn nứt ra, đúng là khóc không ra nước mắt mà.

Nhưng vì lỡ muốn làm nguyệt lão nên nàng cố gắng chịu đựng đau đớn cùng Tiểu Mai chạy đến lều của Lâm Mặc tìm y.

Vì lần trước mọi người đều biết thân phận của nàng nên giờ vào doanh trại đơn giản hơn nhiều.

Mỗi binh sĩ gặp nàng đều cúi đầu chào, nàng cũng cúi đầu đáp lễ. Khiết Anh đang trên đường chạy đi tìm thì đã thấy y đang đi tới, trên tay còn cầm cung tên, chắc có lẽ mới vừa từ thao trường trở về. Khiết Anh vừa lên tiếng vừa rảo nhanh cước bộ đến: “Lâm tướng quân.” Lâm Mặc nhìn thấy nàng thì ngạc nhiên vội đưa cung tên cho binh sĩ bên cạnh và khoát tay cho hắn về trước còn y thì đi nhanh tới nàng.

Lâm Mặc cung tay cúi đầu chào nàng: “Bái kiến đại tiểu thư.”

Khiết Anh xoa tay nhỏ giọng nói: “Khỏi chào khỏi hỏi, nhanh lên, chúng ta ra bờ hồ phía sau doanh trại nhanh lên!”

Lâm Mặc khó hiểu hỏi: “Ra đó để làm gì? Tiểu thư muốn ăn cá sao?”

Thật sự nàng muốn đâm vào mặt tên mặt cá nảo ếch này một cái, nàng sợ trễ nãi mà bất chấp xương cốt ngồi xe chạy đến đây cuối cùng lại thấy cái bản mặt này.

Đúng là vua không gấp mà thái giám gấp chết mà, nàng đổ quạo nói: “Ăn cá cái gì? Ta đến đây là muốn nói ngài là bọn ta đang giúp công chúa xuất cung rồi và hẹn nhau ở bờ hồ phía sau doanh trại.

Ngài mau cùng tôi đến đó nhanh lên!”

Lâm Mặc bấy giờ mới bất ngờ, gương mặt vui vẻ có chút khó tin hỏi lại: “Là thật sao? Thuộc hạ.....thuộc hạ được gặp công chúa sao?”

Khiết Anh gật đầu: “Đúng vậy, mau nhanh...” chữ “lên” chưa kịp nói

xong thì y đã chạy đi mất.

Khiết Anh lắc đầu, đúng là người đang yêu.

Nghe sắp được gặp người yêu là chạy còn nhanh hơn đi đánh giặc nữa.

Sau khi đến bờ hồ thì chưa gặp Khiết An, Lâm Mặc lo lắng đi tới đi lui khiến Khiết Anh muốn hoa cả mắt.

Nàng nói: “Lâm tướng quân, ngài có thể dừng lại không? Ta thật sự bị ngài làm cho hoa cả mắt lên rồi nè!”

Lâm Mặc nói: “Cao tiểu thư, sao lâu vậy chứ? Người nói công chúa có thể xuất cung sao?”

Khiết Anh gật đầu chắc nịch: “Nhất định là được mà, kế hoạch này ta suy nghĩ kỹ càng mới hành động nên tuyệt không có sai sót đâu!”

Lâm Mặc vẫn có chút lo lắng: “Nhưng mà...” Khiết Anh giơ tay chặn lại ý muốn nói của y, nàng trấn an: “Ngài yên tâm đi, sẽ được mà, chúng ta chỉ mới ra đây chưa đầy nửa khắc, ngài chịu khó đợi thêm một chút đi.” Nói xong nàng đi dạo một vòng xung quanh, mắt nàng bỗng sáng rỡ lên.

Một lúc sau, nàng cầm một bó hoa lên đưa cho y và nói: “Ngài cầm lấy đi, một chút tặng cho công chúa!” Lâm Mặc nhận lấy, mắt nhìn đóa hoa tuy không phải là hoa quý giá đắt tiền nhưng lại đẹp vô cùng, y ngập ngừng nói: “Đa tạ tiểu thư!”

Khiết Anh xua tay nói: “Không có gì đâu.” Vừa lúc ấy xe ngựa của Khiết An cũng vừa đến.

Khiết An và Tiểu Đào dìu Vĩnh Ninh xuống xe và đến bên cạnh Lâm Mặc sau đó bốn người rời đi.

Y mang bó hoa mà Khiết Anh vừa làm khi nãy ra và nói: “Cái này.....thuộc hạ tặng...tặng công chúa!”

Vĩnh Ninh cảm động đưa tay nhận lấy khẽ nói: “Đa tạ huynh, Lâm đại ca.” Cả hai nhìn nhau một lúc rồi lại quay đi im lặng ngắm cảnh hồ nước trong xanh in bóng mây trên trời, tiếng chim hót véo von trên vòm cây xanh mát.

Lâm Mặc im lặng nhìn ngắm dung nhan của nữ nhân mà y ngày đêm nhớ mong.

Mái tóc đen dài được vấn gọn lên với những chiếc trâm vàng quý giá làm lộ ra gương mặt trái xoan cùng làn da trắng như tuyết, mày liễu mắt phượng cùng hàng mi cong vút, song mũi thẳng cao cùng đôi môi ánh hồng tự nhiên tựa tô son khế mím cười khiến tim y cũng vì thế mà đập mạnh hơn.

“Trời đất! Chúng ta liều mình giúp họ hẹn hò mà giờ lại đứng nhìn nhau vậy á?”- Không ai khác chính là tiếng của Khiết Anh, cả bốn người sau khi rời đi thì vòng ngược ra sau bụi cây to gần đó xem trộm.

Khiết An tức mình nhìn quanh, cô cầm lên viên đá nhỏ, ánh mắt lóe lên tia nha hiểm hiểm thấy.

Khiết Anh thấy vậy vội nắm lấy tay cô khế hỏi: “An An, muội định làm gì thế?”

Khiết An đánh mắt về phía hai người nào đó nói: “Muội đang làm việc tốt, tỷ đừng có mà cản muội nha!” Nói xong cô nhanh tay phóng viên đá đến ngay đầu gối của Vĩnh Ninh khiến cô ấy vô lực ngã xuống.

Lâm Mặc thấy vậy vội hốt hoảng đỡ lấy và thế là tình cảnh nàng nằm gọn trong vòng tay chàng ân ân ái ái.

Vĩnh Ninh đỏ mặt định lui ra nhưng Lâm Mặc lại ôm chặt không buông.

Vĩnh Ninh khế cất tiếng: “Lâm ca ca!”

Lâm Mặc cất giọng trầm ổn nói nhỏ: “Ninh nhi!” Hai từ “Ninh nhi” khiến cho Vĩnh Ninh đơ người bất động, trong tim như có một dòng nước ấm chảy qua khiến tâm can ấm áp, trái tim cũng vì đó mà đập nhanh như đánh trống.

Y nói tiếp: “Vĩnh nhi, Lâm Mặc ta yêu muội.”

Vĩnh Ninh nghe những lời ấy tình ấy thì trong tim trào dâng niềm hạnh phúc vô bờ, những lời nói ngọt ngào ấy cô đã đợi từ lâu, giờ

đây đã được nghe lại được từ miệng người trong tim nói ra nên niềm hạnh phúc ấy được nâng lên gấp bội.

Cô cúi đầu tựa vào bờ ngực rắn chắc ấy, vòng tay ôm eo y khẽ nói: “Muội cũng yêu huynh, Lâm ca ca.” Lâm Mặc nghe câu ấy thì vui mừng vô hạn, vòng tay siết chặt người trong lòng tựa như để cảm nhận từng hơi thở, hơi ấm để lưu lại trong tim vào thời khắc bên nhau này.

Khiết Anh nhìn sắc trời đã trễ, nàng cùng ba người còn lại bước ra, Khiết Anh khó khăn mở miệng: “Ừm...công chúa, tướng quân! Trễ...trễ rồi đấy ạ!” Nghe thấy tiếng của nàng Vĩnh Ninh xấu hổ tránh né vòng tay ấm của Lâm Mặc, gương mặt cũng hiện lên một mảng đỏ rực.

Lâm Mặc cũng ngỡ ngàng mà quay mặt sang chỗ khác. Khiết An nói: “Công chúa, chúng ta phải về cung thôi.

Nếu không sau này e khó có thể ra ngoài nữa đó.”

Vĩnh Ninh nghe vậy thì lo sợ, quay lại luyến tiếc nhìn Lâm Mặc nói: “Lâm ca ca, muội về cung đây, hẹn hôm khác gặp nhau.” Nói xong thì cô rưng rưng nước mắt vội xoay người leo lên xe ngựa hồi cung. Lâm Mặc im lặng nhìn theo bóng dáng người thương mà không nở xa rời, Khiết Anh bước đến nói: “Lâm tướng quân, chúng ta quay về doanh trại thôi.” Lâm Mặc gật đầu quay về, trên đường không nói câu nào.

Tâm trạng nặng nề khó tả.

Về đến doanh trại Khiết Anh cũng cúi chào rồi cũng lên xe ngựa hồi phủ..

Chương 20: Chương 20

Sau khi đưa công chúa hồi cung thì Khiết An mới quay về phủ, vừa về đến đã chạy vào phòng tìm Khiết Anh.

Chạy đến cửa phòng Khiết An đã gọi: “Tỷ tỷ!”

Khiết Anh bên trong đang nằm dài trên giường suy nghĩ nghe tiếng cô thì mở miệng đáp: “Tỷ ở đây, muội vào đi!” Nói rồi nàng lồm cồm ngồi dậy.

Khiết An bước vào liền đi đến bên giường nói: “Tỷ tỷ, lúc này công chúa có hỏi muội là phải bao lâu mới được gặp lại Lâm tướng quân, muội không biết trả lời sao nên muốn về hỏi tỷ.

Tỷ thấy sao?”

Khiết An ngồi trầm tư một chút rồi đáp: “Trước mắt phải tầm vài ngày nữa mới được.

Nếu xuất cung nhiều quá thái hậu sinh nghi là nguy.

Giờ ta đang nghĩ phải làm sao lấy lòng thái hậu đây.”

Khiết An có chút khó mở miệng nói: “Tỷ tỷ, muội nghĩ tỷ không cần lo chuyện đó đâu a!”

Khiết Anh khó hiểu hỏi lại: “Không cần lo? Ý muội là sao?”

Khiết An cúi đầu nói: “Khi này muội đưa công chúa về cung thì gặp thái hậu tại Vĩnh Ninh cung.

Người nói mai muốn tỷ vào cung để đàn cho người nghe.

Muội đã đồng ý rồi nên.....tỷ không cần nghĩ nữa đâu.”

Khiết Anh nháy dưng lên nói: “Cái gì??? An An, muội vì nhân duyên

của công chúa mà bán đứng luôn tỳ tỳ mình như vậy luôn á?”
Khiết An phủ nhận: “Nào có như vậy đâu! Mọi chỉ là thấy đây cũng là cách hay để chúng ta thực hiện kế hoạch mà.

Tỳ nghĩ xem, nếu chúng ta tự tìm thì lấy danh nghĩa gì để gặp thái hậu chứ? Giờ người đã mở lời giống như vẽ đường sẵn rồi, hươu sao có thể không chạy a?”
Khiết Anh liếc nhìn Khiết An một cái rồi nói: “Quả thật là thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Hừ! Mọi hay lắm!”

Khiết An một gương mặt ủy khuất nói: “Mọi là nghĩ cho tỳ nên mới nhận lời chứ bộ!”

Khiết Anh nghe vậy ánh mắt bỗng lóe lên tia ranh ma nói: “Vậy mai tỳ mọi chúng ta cùng vào cung nào!”

Khiết An giật mình xoa tay nói: “Không! Không cần đâu ạ! Thái hậu gọi tỳ mà, đâu gọi mọi nên mọi ở nhà vẫn hơn.”

Khiết Anh nở nụ cười gian xảo khiến Khiết An sợ hãi nói: “Mọi mọi, chúng ta là tỳ mọi.

Nên phải cùng-đồng-cam-cộng-khổ nha!!” Nàng nhấn mạnh những chữ quan trọng khiến Khiết An có chút toát mồ hôi, cô gật đầu lia lịa coi như đồng ý.

Khiết Anh hài lòng thu lại nụ cười hồ ly ấy rồi hỏi: “Thái hậu có nói khi nào không?”

Khiết An đáp: “Là giờ Ngọ ngày mai ạ!” (là tầm 11h-13h trưa).

Do có học qua về văn hóa cổ đại nên Khiết Anh hiểu được đó là mấy giờ, nàng thầm nghĩ: “Bộ hết giờ để gặp hay gì mà chọn ngay giờ linh vậy trời, giờ đó mà ra đường người ta không mắng là điên mới lạ đó.”

Tuy nghĩ vậy như nàng vẫn gật đầu: “Được rồi, mọi về ngủ sớm đi.

Nhớ đóng cửa giúp tỳ nhé mọi mọi ngoan~!” Nghe chữ “ngoan” cuối câu kéo dài khiến Khiết An khẽ rùng mình, tỳ tỳ của mình sao lại có thể đáng sợ như vậy chứ? Đúng là hù chết Tiểu An bé bỏng này rồi a!!! Khiết An một tâm ai oán mà quay về phòng nghỉ ngơi.

-----*****-----

Ngày hôm sau, Khiết Anh và Khiết An sau khi dùng bữa sáng xong thì Khiết Anh rủ cô đi dạo phố và mua một ít đồ.

Hôm nay nàng muốn cải nam trang vì khi trước nàng xem phim thấy rất thích.

Hôm nay nàng chọn y phục màu xám đơn giản, vạt áo thêu một bụi trúc nhỏ và một số hoa văn đẹp mắt, tóc búi cao buộc đuôi ngựa làm lộ ra chiếc cổ xinh đẹp và làn da trắng hồng tinh khiết, nhan sắc vẫn đẹp mê hồn nhưng có phần tuấn lãng khi nàng vận nam y, eo thon được buộc bởi đai lưng màu đen tuyền nổi bật, bên hông mang theo ngọc bội hổ phách tinh xảo, trên tay cầm theo phiến quạt lụa, trên đó còn có vẽ phong cảnh hồ tây sinh động như thật mà khi trước nàng mua được.

Khiết Anh âm thầm mừng vì vòng một của nguyên chủ cũng xấp xỉ với nàng nên khi vấn ngực không khó chịu lắm.

Khiết An chọn y phục màu bạc đơn giản, vạt áo có thêu vài họa tiết vân mây lúc ẩn lúc hiện rất bắt mắt, tóc búi gọn củ tỏi và cố định bằng chiếc trâm bạc hình vân mây đơn giản vì vậy là khiến chiếc cổ nhỏ nhắn cùng làn da trắng hồng liền lộ ra, nhan sắc ôn nhu vẫn như ngày thường nhưng lại pha thêm chút phóng khoáng của một nam nhân, eo thon được buộc bằng đai lưng trắng, bên hông mang theo ngọc bội phi thúy quý giá, trên tay cầm theo phiến quạt lụa được vẽ thư pháp như rồng bay phượng múa, ngực được vấn vải nên nhìn vào khó phân biệt được đây là hai đại mỹ nhân Cao phủ.

Khiết Anh và Khiết An bước ra phố khiến biết bao nhiêu ánh mắt ngược nhìn.

Nam nhân y phục xám mang nét vui vẻ sôi nổi, nam nhân y phục màu bạc lại điềm nhiên ôn nhu, cả hai anh tuấn tiêu soái khiến nam nhân ghen tị với khí chất hai người còn nữ nhân lại e lệ say mê.

Khiết Anh thấy mọi người không ai phát hiện thân phận nữ nhi của cả hai thì tâm tình lại càng vui vẻ, hóa ra tất cả những gì trên phim cũng

không phải hoàn toàn lừa người hết nha.

Cả hai đi một hồi lâu thì nàng rẽ vào một tiệm rèn nhỏ bên góc liễu rũ ven đường.

Khiết Anh đi vào tươi cười nói: “Ông chủ, thứ ta đặt ông đã làm xong chưa?” vừa nói nàng vừa mang một tờ giấy được gấp cẩn thận ra đưa ông.

Ông chủ cầm tờ giấy đọc xong thì vui vẻ nhìn Khiết Anh nói: “Hóa ra công tử là người đặt đồ sao? Ta làm xong rồi, công tử đợi một chút nhé!” Khiết Anh mỉm cười nhẹ gật đầu.

Rất nhanh sau đó ông chủ mang ra một hộp gỗ nhỏ, mở ra thì hóa ra là tầm hai mươi lưỡi dao nhỏ bằng ngón tay út nữ nhân.

Thế nhưng lại sắc bén vô cùng, mũi dao được làm rất nhọn tựa hồ có thể so với kim châm.

Khiết Anh khẽ gật đầu mang ra bốn thỏi bạc và nói: “Cảm ơn ông chủ, ta rất hài lòng.

Tiền thừa cứ giữ lại và nhớ không được mang ra làm sản phẩm đại trà nhé!” Ông chủ gật đầu đa tạ và đích thân bảo đảm thì nàng mới hài lòng cầm hộp gỗ ra về.

Khiết An thắc mắc cất tiếng hỏi nhỏ: “T.....Ca! ca đặt rèn cái này để làm gì?”

Khiết Anh đưa cho cô và nhỏ giọng đáp: “Ta đặt làm cho đệ đó! Định là qua yến thọ mới đặt nhưng hôm sau ta dặn gia nhân đi đặt rồi hôm nay đến lấy.”

Khiết An vui mừng nói: “Thật sao? Đa tạ t...ca.

Yêu ca nhất!”

Khiết Anh cười cười nói: “Được rồi, cùng ca ca đi mua nệm bọc xe ngựa thôi.”

Khiết An lại lần nữa không hiểu hỏi lại: “Sao tự nhiên ca lại muốn bọc xe ngựa làm gì? Nay đang vào hè mà?”

Khiết Anh cứ nhớ đến cảnh ngồi xe ngựa là cả người tự nhiên đau nhức, mỗi lần nhìn thấy xe ngựa là nàng như muốn khóc đến nơi,

nàng nhăn nhó đáp: “Để bọc lại cho bớt xốc, đệ không biết hôm giúp công chúa hẹn hò ta thăm như thế nào đâu.

Cứ ngỡ bản thân như là xí ngầu mặc cho người ta lắc vậ, cảm giác đó thật là kinh khủng khiếp luôn đó.

Ca không muốn nếm trải lần nào nữa đâu.” Dứt lời thì cả hai đã đến cửa hàng chuyên bọc xe ngựa, nàng đặt hàng và thuê người đến gia công.

Mọi việc xong xuôi thì cũng gần đến giờ vào cung.

Cả hai quay về thay y phục và lên xe ngựa vào cung theo lệnh thái hậu..

Chương 21: Chương 21

Sau khi Khiết Anh và Khiết An vào cung thì được Tô công công dẫn cả hai men theo con đường sỏi trắng đến ngự hoa viên.

Đến nơi, Tô công công cúi đầu nói: “Thái hậu ở Vọng Xuân đình đợi hai vị, mời nhị vị tiểu thư theo nô tài vào trong.” Cả ba vừa bước vào trong mái đình thì Tô công công bước đến cạnh bà cúi đầu nói: “Khởi bẩm thái hậu, nhị vị tiểu thư đã đến rồi ạ!” Bà gật đầu phát tay cho ông lui sang một bên.

Khiết Anh và Khiết An cùng quỳ xuống hành lễ: “Dân nữ Khiết Anh(Khiết An) bái kiến thái hậu.

Thái hậu thiên tuế! Thiên thiên tuế!”

Bà nhìn thấy cả hai thì vẻ mặt vui vẻ hơn, miệng khẽ mỉm cười bước đến đưa tay đỡ lấy cả hai và nói: “Miễn lễ! Miễn lễ, mau, mau đứng dậy lại đây ngồi với ai gia nào.”

Khiết Anh và Khiết An cúi đầu vâng lời bước đến bàn ngồi xuống.

Thái hậu phát tay cho cung nữ mang đàn ra rồi quay sang Khiết Anh hiền hậu nói: “Hôm nay ai gia muốn nghe đàn nhưng những cầm sư trong cung ai gia nghe mãi đã chán rồi.

Hôm thọ yến con thể hiện rất tốt cho thấy cầm nghệ của con không tệ nên hôm nay muốn con đàn ca một bài để ai gia thưởng thức có được không?”

Khiết Anh mỉm cười nói: “Dạ được ạ! Được thái hậu yêu thích đó là vinh hạnh của dân nữ ạ nhưng giọng con không hay lắm nên có gì mong thái hậu bỏ qua cho ạ!”

Bà gật đầu xoa tay: “Không sao, không sao! Con không cần lo lắng, ai gia không trách phạt con đâu mà!” Bà vừa nói đưa tay xoa xoa bờ vai, mi tâm khẽ nhăn lại.

Khiết Anh yên tâm đứng lên bước đến chiếc bàn nhỏ được đặt bên cạnh, đưa từng ngón tay thon dài trắng mịn lên từng sợi dây đàn để lấy cảm hứng.

Sau đó nàng nhẹ nhàng ngồi xuống và bắt đầu dạo lên những âm thanh đầu tiên của nhạc phổ.

Khiết An nhìn thấy vội hỏi: “Thái hậu, người không khỏe sao ạ?”

Bà lắc đầu nhẹ nói: “Không sao.

Chỉ là bộ xương già này của ai gia không chịu nổi khi thời tiết thay đổi mà thôi!”

Khiết An đứng lên nói: “Thái hậu không chê thì dân nữ xin phép xoa vai cho người ạ!”

Bà nhanh chóng gật đầu nói: “Được! Nào lại đây xoa vai giúp ai gia đi nào!” Khiết An bước đến xoa vai cho bà.

Vì là người học võ nên lực đạo có chút mạnh mẽ vì thế mà khi xoa bóp khiến bà thoải mái hơn rất nhiều.

Bà có cảm giác như đang được hưởng phúc từ hai đứa cháu dâu này khiến nụ cười của bà càng đậm hơn, quyết tâm kéo hai bả bối này về làm cháu dâu lại càng thêm mãnh liệt trong lòng bà.

Khiết Anh sau khi dạo nhạc thì bắt đầu cất giọng tựa sơn ca đón nắng lên hát, giọng hát trầm ấm lại có chút thương tâm hòa với tiếng đàn du dương mềm mại lại như than thở khiến cho những người có mặt khó lòng kiềm chế mà say mê:

“Hóa thành gió, hóa thành mưa, hóa thành xuân đến bên người

Mộng như thanh, mộng như ảnh, mộng xa xăm vượt khỏi tầm tay

Hóa thành khói, hóa thành sương, hóa thành mây đến bên người.

Nhớ nhung tựa biển, luyến lưu tựa thành, tư niệm xa xôi không thể thành hiện thực.

Người hỏi nước Tây Hồ đã mang đi bao hương sắc của người xưa?

Thời gian đã đi không trở lại, lời thề son sắt để lại cho ai

Người hỏi sóng Trường Giang đã vùi sâu bao đau đớn tận thâm tâm

Chỉ còn lại một nửa trái tim nào tìm được đường về.

Hóa vằn thơ, hóa ngòi bút, hóa ánh đèn đưa nét cho người

Lặng lẽ nhớ, khẽ thở dài, từng dòng thư đọng lại lắng sâu

Hóa đường đi, hóa lối nhỏ, hóa tình yêu tìm đến bên người

Một mối tình, một giấc mộng, tưởng niệm chồng chất mãi không nguôi .

Người hỏi nước Tây Hồ đã mang đi bao hương sắc của người xưa?

Thời gian đã đi không trở lại, lời thề son sắt để lại cho ai

Người hỏi sóng Trường Giang đã vùi sâu bao đau đớn tận thâm tâm

Chỉ còn lại một nửa trái tim nào tìm được đường về.

(Luyến Nhân Tâm-Nguyệt Tân Vũ)"

Sau khi tiếng hát và tiếng đàn kết thúc nhưng mọi người dường như chưa vớt ra khỏi sự đau lòng thương tâm vì sự chung tình của cô nương trong bài hát đối với tình yêu của mình.

Bỗng nhiên có tiếng vỗ tay từ xa vọng lại khiến mọi người bất giác hồi thần.

Khiết Anh bỗng cảm thấy khí lạnh chạy dọc sống lưng khiến nàng không khỏi run nhẹ.

Chương 22: Chương 22

Quay nhìn lại thì tất cả mọi người trừ thái hậu đều đồng loạt quỳ xuống: “Bái kiến hoàng thượng.”

Hoàng thượng vạn tuế! Vạn vạn tuế!”

Ông bước đến khoát tay nói: “Trẫm miễn lễ!” Rồi quay qua thái hậu cùng hoàng hậu, Vĩnh Ninh và nhị vị vương gia đồng thanh hành lễ: “Mẫu hậu(hoàng tổ mẫu).”

Bà nhìn tất cả mỉm cười khẽ hỏi: “Sao hôm nay các con tụ họp ở đây đông đủ vậy?”

Hoàng hậu nhẹ nhàng thưa: “Khi nãy chúng con định đến cung mẫu hậu thỉnh an, nhưng khi đi qua ngự hoa viên lại nghe tiếng đàn và giọng hát quá cuốn hút nên mới qua đây xem thử.

Không ngờ lại làm mất nhã hứng của mẫu hậu, xin người trách phạt ạ!”

Bà hiền từ nói: “Không sao, vì ai gia hôm nay có nhã hứng muốn thưởng thức lại cầm nghệ của con bé sau buổi thọ yến nên cho gọi hai đứa vào đây đàn cho ai gia nghe.”

Vĩnh Ninh vui tươi chạy đến bên Khiết Anh đang đứng hỏi: “Khiết Anh, khi nãy muội đàn bài gì vậy? Nghe rất lạ tai nhưng lại rất hay.” Khiết Anh cúi người cung kính nói: “Dạ bẩm công chúa, khi nãy dân nữ đàn bài Luyến Nhân Tâm ạ!”

Thái hậu mỉm cười: “Khiết Anh, hay con đàn thêm một bản nữa có được không?”

Khiết Anh cúi người thưa: “Dạ được ạ! Nhưng lần này dân nữ muốn muội muội cùng biểu diễn ạ!” Khiết An đứng im nãy giờ bỗng bị gọi tên thì giật thót, vừa bước đến vừa đưa ánh mắt tội nghiệp nhìn

nàng.

Hoàng thượng có chút thú vị hỏi: “Cùng biểu diễn là sao?”

Khiết Anh thưa: “Dạ là dân nữ sẽ đàn và mọi mọi sẽ thể hiện một đoạn vũ khúc để thái hậu xem ạ!”

Khiết An đứng bên cạnh nói nhỏ vào tai nàng: “Tỷ tỷ, sao tỷ lại lôi mọi vào luôn vậy?”

Khiết Anh tươi cười nhìn cô khế nói: “Ta đã nói cùng nhau đồng cam cộng khổ mà!” Khiết An bây giờ mới biết là như thế nào là đồng cam cộng khổ rồi đi, thật sự giờ đây cô muốn khóc luôn rồi.

Hoàng hậu vốn có ấn tượng với điệu múa của Khiết An vào thọ yến lần trước nên bà liền đồng ý: “Được đó! Bản cung rất muốn xem phần biểu diễn này của hai vị tiểu thư nha! Không biết hôm nay Khiết An tiểu thư sẽ biểu diễn tiết mục múa gì vậy?”

Khiết An cúi đầu thưa: “Dạ bẩm hoàng hậu, hôm nay dâng nữ muốn dâng lên vũ khúc múa kiếm ạ!”

Thái hậu nghe vậy thì gật đầu nói: “Được, người đâu mang Vân Tuyết Song kiếm đến đây cho ai gia.” Tô công công vội vã chạy đi, một lúc sau lại chạy về trên tay còn cẩn thận cầm hai thanh kiếm mang đến đưa thái hậu.

Bà phát tay: “Mang chúng đến cho tam vương gia và Khiết An tiểu thư đi.” Rồi bà quay sang nói: “Nếu là múa kiếm thì phải song kiếm hợp bích mới có ý nghĩa, Hạo nhi! Con hãy cùng Khiết An biểu diễn một chút đi.” Tử Hạo đứng

lên cúi đầu tuân mệnh rồi cầm kiếm hiên ngang bước ra.

Tử Hạo đứng nhìn Khiết An đang chăm chú nhìn thanh kiếm mà không khỏi xao xuyến, ánh mắt long lanh khế lướt tựa như nước chảy êm đềm, bàn tay trắng mịn thế nhưng khi cầm kiếm lên lại mạnh mẽ phi thường, khí thế tuốt

kiếm ra khỏi vỏ tiêu soái, dứt khoát tựa như một vị tướng quân uy vũ nơi sa trường vậy.

Tiếng đàn réo rắt vang lên kéo lại suy nghĩ của Tử Hạo về mỹ nhân trước mặt.

Khiết An nhẹ nhàng giơ kiếm lên và bắt đầu vũ khúc, Tử Hạo cũng

nhịp nhàng bắt kịp tiết tấu và cùng Khiết An tạo nên vũ khúc trường kiếm hợp bích.

Khiết Anh bên này vừa đàn vừa nhìn xem Khiết An, trong lòng không khỏi khen ngợi: “Không hề chuẩn bị trước nhưng lại có thể múa đẹp như vậy.

Muội muội này của mình đúng là tài giỏi quá đi a!” Nàng vừa suy nghĩ vừa nở nụ cười ngọt ngào.

Không ngờ vô tình nụ cười ấy lại lọt vào ánh mắt của ai đó khiến thời gian tựa như dừng lại.

Nữ nhân dáng người tao nhã, những ngón tay thon thả mềm mại khẽ lướt trên dây đàn tựa như đùa giỡn, ánh mắt lấp lánh tựa sao trời khẽ chớp cùng nụ cười rực nắng khiến trái tim băng giá của nhị vương gia dần tan chảy.

Một màn này bị thái hậu, hoàng thượng và hoàng hậu bắt gặp.

Thái hậu vui mừng khôn xiết khi kế hoạch của bà có bước tiến thành công hơn mong đợi..

Chương 23: Chương 23

Những ngày sau đó cứ hàng ngày Khiết Anh và Khiết An phải vào cung đàn ca múa hát để làm vui lòng thái hậu.

Hôm nay cũng như thường lệ, sau khi từ hoàng cung trở về thì Khiết Anh và Khiết An nhào vào mâm cơm chiều mà Túc Trân vừa mới chuẩn bị.

Khiết Anh nhìn mâm cơm mà nước mắt lưng tròng: “Cả tuần rồi mới được ăn cơm nhà với phụ mẫu, hic...hic...thật là mừng quá đi mất.”

Khiết An cũng bên cạnh cảm thán: “Đúng a!! Mấy nay muội ăn thức ăn trong cung ngán đến tận cổ luôn rồi a!!”

Túc Trân nhìn cả hai không có phép tắc liền nhẹ giọng quở trách:

“Hai đứa làm gì vậy hả? Không còn ra dáng tiểu thư khuê cát gì cả!”

Nghiêm Trung lại mỉm cười nhìn cả hai với ánh mắt cứng chiều: “A Trân, nàng mặc kệ chúng đi, nếu ở nhà còn phải giữ kẽ thì còn gì là tự do nữa!” Khiết Anh và Khiết An nghe vậy liền ngồi bật dậy nhìn ông, ánh mắt bỗng sáng lấp lánh.

Phụ thân thật tuyệt vời quá đi!

Bà ngồi xuống bên cạnh nói: “Cũng do chàng chiều chúng hư đấy!

Chàng xem, có nhi nữ nào như chúng nó không? Hai đứa suốt ngày chạy nhảy gây chuyện khắp nơi, đã vậy còn muốn làm nguyệt lão se duyên gì đó cho công chúa đương triều nữa chứ! Còn chàng lại dung túng chúng hết lần này đến lần khác.

Giờ thì hay rồi, mang cả Cao gia ra để nghịch nữa chứ! Thiếp đúng là bị phụ tử nhà chàng làm cho tức chết mà!”

Khiết Anh nghe bà nói vậy thì cùng Khiết An bước qua ôm bà, Khiết Anh lên tiếng: “Mẫu thân, con biết người lo lắng cho con.

Nhưng chúng con cũng có suy tính kỹ rồi mới làm, người đừng lo nữa mà!”

Khiết An cũng tiếp lời: “Đúng đó ạ! Với lại công chúa vốn là bằng hữu tri kỷ của chúng con.

Thấy công chúa đau lòng như vậy chúng con sao chịu cho được.

Chúng con hứa sẽ cân nhắc kỹ mọi việc trước khi con làm nên người hãy yên tâm có được không ạ?”

Túc Trân đưa tay lên má hai nữ nhi của mình, với ánh mắt dịu dàng bà khẽ thở dài nói: “Mẫu thân biết rồi! Nào, ngồi lên ăn cơm thôi.

Chẳng phải hai đứa nói lâu rồi chưa được ăn cơm do mẫu thân nấu sao?”

Cả hai hí hửng đứng dậy về ghế ngồi và bắt đầu điên cuồng ăn.

Túc Trân nhìn thấy liền mắng yêu: “Trời đất! Coi hai đứa kia, ai không biết còn tưởng hoàng thượng bỏ đói các con đấy!”

Khiết Anh và Khiết An vẫn không quan tâm mà cắm đầu ăn, Nghiêm Trung và Túc Trân nhìn cũng chỉ biết lắc đầu cười rồi bắt đầu động đũa.

Sau khi ăn xong, Khiết Anh đã chạy ù vào phòng, leo lên chiếc giường yêu dấu của mình nằm dài khẽ nói: “Ôi! Cái giường yêu quý của ta, cuối cùng hôm nay ta có thể ngủ được một giấc an ổn rồi a!!” Nói rồi nàng nhắm mắt lại ngủ một giấc đến sáng hôm sau.

-----*****-----

Ngày hôm sau, đến tận mặt trời ló dạng thì Khiết Anh mới bò ra khỏi giường, sau một tuần liền nàng mới được ngủ ngon như vậy.

Thật là sáng khoái mà, Tiểu Mai đã chuẩn bị sẵn nước rửa mặt và y phục cho nàng.

Nàng quay

qua nói với Tiểu Mai: “Muội hãy chuẩn bị nước cho ta đi, ta tắm rồi

chúng ta đến quân doanh.” Tiểu Mai cúi đầu đi ra chuẩn bị.
Sau khi chuẩn bị xong thì Tiểu Mai lui ra.

Nàng nhẹ nhàng trút bỏ xiêm y rồi bước vào đục thùng, mái tóc đen dài được nàng xỏa ra tùy ý, dòng nước ấm khiến da nàng ánh hồng như hoa đào nở rộ, từng làn khói nghi ngút bốc lên khiến nhan sắc nàng càng thêm mờ ảo, quyến rũ, từng cánh hoa lê thơm ngát tỏa hương tạo cảm giác thoải mái dễ chịu vô cùng. Sau khi tắm xong, nàng gọi Tiểu Mai vào chải đầu thay y phục cho nàng rồi cả hai cùng nhau đến quân doanh tiếp tục nhiệm vụ của nguyệt lão se mối tơ hồng..

Chương 24: Chương 24

Nàng và Tiểu Mai vừa bước ra đến cửa thì gặp Khất An cùng Tiểu Đào đi tới, Khiết An thấy như nàng muốn ra ngoài liền hỏi: “Tỷ định ra ngoài sao?”

Khiết Anh gật đầu nói: “Tỷ định đến quân doanh tìm Lâm Mặc một chuyến, một tuần nay chúng ta liên tiếp vào cung lấy lòng thái hậu mà suýt quên đôi uyên ương mệnh khổ kia luôn rồi.”

Khiết An che miệng khẽ cười nói: “Tỷ đã nghĩ ra cách để công chúa xuất cung rồi sao?”

Khiết Anh mỉm cười: “Ừ, thôi tỷ đi đây! Về tỷ sẽ bàn với muội sau nhé!” Nói rồi nàng cùng Tiểu Mai nhanh chân đi ra xe ngựa được Tiểu Mai chuẩn bị sẵn ngoài cửa phủ.

Xe ngựa vẫn chạy nhanh như vậy nhưng vì đã được bọc thêm nệm nên Khiết Anh vẫn rất nhàn nhã ngồi trong xe ngựa, tuy có chút chao đảo nhưng bộ xương già của nàng vẫn còn được bảo hộ an toàn là nàng vui rồi.

Sau nửa canh giờ, Khiết Anh bước xuống xe và cùng Tiểu Mai đi thẳng đến lều của Lâm Mặc tìm người.

Nàng bước đi trước những ánh mắt ngạc nhiên của tất cả binh sĩ ở đây nhưng chẳng ai dám bước đến vì nàng là đại tiểu thư cao quý thì những binh sĩ hèn mọn này há có thể đến bắt chuyện với nàng hay sao? Bóng dáng cao lãnh từ từ đi xa dần đến lều của Lâm tướng quân thì dừng lại càng khiết họ trở mắt kinh ngạc không thôi.

Khiết Anh vì được Nghiêm Trung chỉ qua lều của Lâm Mặc và vị trí lều của y cũng không quá khó tìm, chỉ cách lều của ông ba thước mà thôi (tầm 4 mét á).

Đứng trước cửa lều Khiết Anh cất giọng mềm mại lên gọi khiến binh sĩ nghe được đều tự khắc tâm cam mềm nhũn: “Lâm tướng quân, ngài có trong đó không?”

Lâm Mặc một thân áo giáp bước ra nói: “Bái kiến đại tiểu thư, mời người vào trong ạ!” Khiết Anh gật nhẹ rồi cùng Tiểu Mai bước vào. Khiết Anh cũng không vòng vo mà thật sự chả có thời gian vòng vo, nàng trực tiếp nói thẳng: “Ngày mai đầu giờ dậu (tầm 17h) ngài hãy đứng ở Vân Hạc lâu đợi ta.

Bọn ta sẽ tìm cách đưa công chúa ra gặp ngài.”

Lâm Mặc nghe vậy thì vô cùng vui mừng, cả tuần nay y không được gặp Vĩnh Ninh nên thật sự rất nhớ cô.

Y nở nụ cười tươi hướng ánh mắt biết ơn nhìn về nàng nói: “Đa tạ tiểu thư.”

Khiết Anh gật đầu rồi nói tiếp: “À! Còn một việc nữa.

Chúng ta mỗi lần giúp công chúa xuất cung rất khó khăn và thời gian cũng không nhiều nên khi gặp nhau thì hãy trân trọng, những lời giấu trong lòng thì hãy bày tỏ ra.

Như vậy đối phương mới cảm nhận được, ngài hiểu ý ta chứ?”

Y im lặng một hồi thì gật đầu: "Thuộc hạ đã hiểu, đa tạ tiểu thư đã nhắc nhở.”

Khiết Anh cười nhẹ nói: “Được rồi, không cần đa tạ đâu.

Chỉ là không muốn hai người phí phạm thời gian như vậy thôi.

Thôi, ta cũng về đây.

Để còn chuẩn bị một chút để mai vào cung xin phép dẫn công chúa xuất cung nữa!”

Lâm Mặc cúi đầu cung kính: “Cung tiễn tiểu thư hồi phủ ạ.” Khiết Anh gật đầu rồi xoay người bước đến Tiểu Mai đang đứng gần cửa lều

quan sát bên ngoài phòng người nghe lén, nàng phất tay Tiểu Mai liền hiểu ý hướng về Lâm Mặc cúi đầu rồi bước ra xe ngựa hồi phủ.

-----*****-----

Về đến phủ thì cũng đến giờ ăn trưa, nàng cùng mọi người vào bàn ăn uống xong thì rủ Khiết An ra vườn trúc phía sau hậu viện để tìm cách đưa công chúa ra ngoài cùng Lâm Mặc hội ngộ.

Túc Trân nhìn thấy dáng vẻ của cả hai gấp gáp như vậy thì khẽ thở dài trong lòng, nhưng bà biết phải ngăn cản như thế nào nên chỉ đành âm thầm cầu phúc cho trên dưới Cao gia bình bình an an mà thôi.

Chương 25: Chương 25

Sau khi đến rừng trúc phía sau hậu viện thì Khiết Anh nhã nhặn ngồi xuống chiếc bàn tre được đặt cạnh đó, Tiểu Mai mang khay trà vừa pha đặt xuống rồi rót ra ly cho cả hai.

Khiết An đứng đó vươn tay hái cành trúc trên cao, ngón tay trắng nõn vừa vân vê cành trúc vừa cất lời hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ đã nghĩ ra cách gì để đưa công chúa ra khỏi cung vậy?”

Khiết Anh chậm rãi nhấp một ngụm trà sen, hương thơm thoang thoảng tràn trong khoang miệng thật là rất ngon nha.

Nàng đáp: “Một chút tỷ sẽ lên danh sách các thứ cần chuẩn bị cho yến tiệc tiếp đón thái tử Đông Nhạc đến, ngày mai tỷ và muội cùng vào cung để dâng lên hoàng thượng xem sẵn dịp xin cho công chúa ra ngoài cùng chúng ta mua sắm.

Muội thấy thế nào?”

Khiết An từ từ bước đến ngồi xuống bàn nói: “Nhưng mà việc đi mua những thứ đó liệu hoàng thượng có chấp nhận hay không?”

Khiết Anh cười cười: “Nếu là mua đồ bày trí thì chắc chắn là không nhưng nếu mua lễ vật làm quà cho thái tử thì lại là khác nha!”

Khiết An gật gù, đưa ánh mắt tán thưởng nhìn nàng và nói: “Tỷ tỷ của muội đúng là rất giỏi nha! Vậy mà tỷ cũng suy nghĩ ra được, muội thật phục tỷ đó!” Khiết Anh mỉm cười lộ ra hàm răng trắng tinh cùng chiếc răng khểnh duyên dáng khiến nụ cười nàng càng làm điên đảo chúng sinh.

Nàng nói một chút nhưng thật chất là nàng viết hết cả buổi chiều mới xong một số tào quân, không phải vì quá nhiều mà là chữ nàng viết quá xấu, vì chưa quen với việc cầm bút lông nên nàng mất gần như

cả thanh xuân chỉ
để rèn chữ.

Và thành quả sau khi cố gắng là phải mất cả buổi chiều thì nàng mới
tạm gọi là viết chữ để người nhìn.

Viết xong xuôi nàng cầm xem lại lần nữa, khá vừa ý về chữ viết của
mình nên nàng đặt lại giấy trên bàn, dùng thanh gỗ chặn lại để giấy
khô mực còn nàng bước ra ngoài theo tiếng gọi của đồ ăn mà chạy
nhanh đến mâm cơm được dọn sẵn trên bàn và cùng mọi người
dùng bữa tối rồi sau đó về phòng nghỉ ngơi.

-----*****-----

Cuối giờ Ngọ ngày hôm sau, Khiết Anh và Khiết An cùng Tiểu Mai,
Tiểu Đào lên xe đi vào hoàng cung diện thánh.

Sau gần hai canh giờ ngồi trong ngự thư phòng trình bày suy nghĩ và
mô tả các thứ được bày trí vào ngày hôm đó thì cuối cùng hoàng
thượng cũng ân chuẩn để nàng thực hiện theo những gì nàng vừa
nói.

Khiết Anh quỳ xuống khế nói: “Bẩm hoàng thượng, còn về việc chọn
quà để dâng lên thái tử nhân dịp gặp mặt thì dân nữ xin được đưa
công chúa đi cùng để người chọn lễ vật ạ!”

Hoàng thượng ngạc nhiên: “Hửm? Trong quốc khố hoàng cung biết
bao kỳ trân dị bảo, còn thiếu thứ gì sao mà đích thân khanh và công
chúa đi chọn vậy?”

Khiết Anh vẫn bình tĩnh như đã liệu trước câu hỏi ấy, nàng đáp:
“Bẩm hoàng thượng, tuy trong quốc khố quả thật là đầy kỳ trân dị
bảo, nhưng Đông Nhạc quốc so với Phong Thiên Quốc chúng ta
cũng là một đại cường quốc.

Dân nữ thiết nghĩ họ cũng không thiếu các loại châu báu quý giá nên
muốn chọn một món quà đặc biệt để thái tử hài lòng ạ!”

Hoàng thượng nghe vậy thì ngồi trên long ý khế vuốt râu suy tư, một
lúc sau mới gật đầu đồng ý: “Được ! Trẫm chuẩn tấu.

Khi nào thì khanh đi chọn lễ vật?”

Khiết Anh mừng muốn nhảy dựng trong tâm nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên cúi đầu nói: “Đạ hôm nay ạ! Nếu hoàng thượng đã ân chuẩn vậy dân nữ xin phép đến điện công chúa giúp người chuẩn bị rồi xuất cung ạ!”

Hoàng thượng gật đầu phát tay: “Được rồi, khanh lui ra đi!” Khiết Anh vui mừng cúi đầu “ Dân nữ xin cáo lui.” Rồi đứng lên nhắm hướng Vinh Ninh cung mà chạy đi.

Đến nơi thì nàng muốn tắt thở, hơi tựa người vào cánh cửa trước điện mà thở dốc.

Khiết An và Vĩnh Ninh thấy vậy vội chạy ra đỡ nàng, Vĩnh Ninh lo lắng hỏi: “Khiết Anh, muội không sao chứ? Làm gì mà thở dữ vậy?” Khiết Anh xua tay nói: “Đừng...đừng hỏi...mau...mau đỡ muội vào, chân muội sắp chịu không nổi rồi.

Ôi!! Đau quá đi mất!”

Khiết An nghe vậy thì cùng Vĩnh Ninh dìu nàng vào trong, nhẹ nhàng đặt nàng ngồi vào ghế.

Khiết An cũng lo lắng hỏi: “Tỷ tỷ, chân tỷ sao vậy?”

Khiết Anh vừa xoa đầu gối vừa nói: “Khi nãy quỳ xin hoàng thượng cho công chúa xuất cung, mà người suy nghĩ lâu quá đến mức chân muốn rụng luôn người mới đồng ý.

Vì mừng quá nên lúc đó không thấy đau mà chạy vội qua đây.

Giờ thì hai chân của tỷ như muốn gãy luôn rồi.

Đau quá đi!”

Vĩnh Ninh nghe vậy thì xúc động vừa đưa tay xoa chân cho nàng vừa nói: “Khiết Anh, khổ cho muội rồi, đa tạ muội! Đa tạ muội.”

Khiết Anh xua tay nói: “Không sao! Không sao! Mọi người chuẩn bị

xong chưa? Chúng ta nhanh đi thôi, sắp đến giờ rồi.”

Khiết An gật đầu: “Bọn muội chuẩn bị xong hết rồi, chúng ta đi thôi.”

Mọi người cùng dìu Khiết Anh ra xe ngựa rồi cùng xuất cung đến điểm hẹn để họp mặt với Lâm Mặc như đã bàn trước đó..

Chương 26: Chương 26

Năm người bước ra cổng hoàng cung rồi lên xe ngựa chạy nhanh đến Vân Hạc lâu.

Đến nơi, nàng cho xe ngựa dừng trước tửu lầu, Khiết Anh bước xuống xe rồi nói: “Y phục khác ta đã chuẩn bị và đặt dưới chân ghế, Tiểu Mai và Tiểu Đào hãy giúp công chúa thay y phục đi, mọi người cũng thay y phục đi, y phục chúng ta ta để bên ngoài đấy, xong rồi hãy ngồi trên xe đợi ta ra nhé!” Mọi người gật đầu rồi Khiết Anh xoay người bước vào Vân Hạc lâu tìm người.

Nàng bước đến hỏi chường quý về danh tính người tên Lâm Mặc, ông đưa tay chỉ lên phòng cuối cùng phía bên gian lầu thứ hai.

Khiết Anh cúi đầu cảm ơn rồi nàng cất bước đi lên.

Đến nơi, nàng mở cửa ra thì đập vào mặt nàng là dáng người cao to, tràn đầy mạnh mẽ với mái tóc búi gọn lên củ tỏi được cố định bằng chiếc trâm gỗ đơn điệu, gương mặt phóng khoáng tuấn tú với những góc cạnh sắc nét, trên người y hôm nay khác bộ y phục màu lam sẫm đơn giản, trên áo có thêu một chút hoa văn đẹp mắt.

Lâm Mặc bên cạnh cửa sổ, bàn tay vân vê ly trà trong tay nhưng ánh mắt mong chờ cùng lo lắng lại thủy chung nhìn xuống đường nơi dòng người đang tấp nập qua lại mong tìm được người thương.

Hình ảnh này nếu là nữ nhân e là đều đổ gục hết mắt, nhưng rất tiếc vì nàng từng là chủ của một cửa hàng hoa tươi lớn ở thành phố thì có bao nhiêu trai đẹp mà nàng chưa gặp qua nên hiển nhiên nàng

được cấp giấy miễn dịch với mỹ nam luôn rồi.

Khiết Anh bước đến khẽ lên tiếng: “Lâm tướng quân!”

Lâm Mặc nghe giọng cô liền vội đứng dậy cung kính nói: “Đại tiểu thư, người đã đến.” Tuy chào hỏi nàng nhưng ánh mắt lại đưa ra nhìn phía sau lưng nàng rồi hướng ra cửa để tìm kiếm bóng dáng trong tim.

Khiết Anh bị màn này chọc cho phì cười, Lâm tướng quân với khuôn mặt sống chết mặc bây mà giờ lại bày ra bộ dạng lo lắng, sợ hãi kèm theo nỗi nhớ thương trong ánh mắt khiến nàng không thể tin được.

Đúng là khác xa với lần đầu nàng gặp đó.

Khiết Anh bước đến ngồi xuống nói: “Đừng lo, công chúa sẽ lên ngay thôi.” Nói rồi nàng mang trong tay áo ra một mảnh ngọc bội bằng bạch ngọc quý giá, trên đó khắc chữ “An” tỉ mỉ đặt lên bàn rồi nói: “Một chút hai người hãy cùng nhau đi dạo phố ngắm trăng, rồi tặng công chúa vật này làm vật định tình.

Còn nói như thế nào thì tùy vào tướng quân rồi.” Trong lòng nàng thầm gào thét: “A!!! Mảnh ngọc bội tốn hết hai mươi lượng bạc của ta aaaa! Tuy là tiền bà đây không thiếu nhưng đó cũng là mạng đó! Ta là chọn sai nghề sao? Làm nguyệt lão tốn kém quá đi mất thôi, vừa tốn chất xám vừa tốn tiền lại tốn công.

Thôi đành vậy, cố gắng tác thành hai người này cho nhanh.

Đến khi hần làm phò mã rồi thì bà đây sẽ đòi cả vốn lẫn lời quyết không thiếu một xu nhé!” Tuy trong lòng khóc ròn

7749 dòng lệ nhưng ngoài mặt vẫn một nét tỉnh bơ như không.

Lâm Mặc cầm lấy ngọc bội mà lòng vô cùng biết ơn Khiết Anh, mặc dù y và nàng không có nửa phần quan hệ nhưng nàng lại giúp mình vô điều kiện đến nỗi mang cả mạng ra để đánh đổi hạnh phúc cho y.

Lâm Mặc đứng lên cúi đầu cung kính nói: “Đạ tạ tiểu thư đã giúp đỡ mạc tướng.” Thật sự bây giờ ngoài lời cảm ơn ra y cũng không biết

nói gì.

Khiết Anh xua tay nói: “Không cần đâu, thôi chúng ta đi xuống thôi, công chúa đang đợi đấy!” Cả hai cùng bước xuống, Khiết Anh bước đến cửa đứng đợi Lâm Mặc trả tiền trà bánh cho chường quỹ rồi cùng nhau ra xe ngựa gặp người.

Ra xe, Khiết An vén màn cho công chúa bước ra.

Hôm nay cô mặc bộ y phục màu lam nhạt khá đơn giản, eo thon nhỏ được ôm bởi đai lưng màu lam đậm, trên đó còn thêu nhánh hoa mai trắng đẹp mắt, dưới tà váy thêu những cánh bạch mai đang nở rộ, mái tóc được vấn gọn lên cố định bởi những trâm ngọc mắt mèo màu lam bắt mắt, gương mặt xinh xắn cùng với nụ cười thu hút lòng người khiến Lâm Mặc phút chốc đứng hình, còn Vĩnh Ninh thì bị nhìn đến gương mặt cũng ửng đỏ như người say rượu.

Khiết Anh thật muốn làm mệt với y, đã không có thời gian mà còn ở đây đóng phim ngôn tình nữa chứ! Đúng là điên hết người mà.

Nàng huých nhẹ tay vào cánh tay của Lâm Mặc khiến y giật mình, Vĩnh Ninh cũng ngượng ngùng mà quay mặt sang hướng khác. Khiết Anh lên tiếng: “Được rồi, hai người hãy đi chơi vui vẻ nhé! Giữa giờ tuất chúng ta sẽ gặp nhau ở đây.” Nàng lấy ra trong tay áo tấm khăn lụa trắng đưa cho Vĩnh Ninh nói: “Tuy là ra ngoài nhưng cẩn thận vẫn hơn, người hãy mang khăn lụa này che mặt lại để lỡ có người thấy thì nguy to.”

Vĩnh Ninh đưa tay nhận lấy rồi mang gương mặt yêu kiều ấy che đi dưới lớp lụa trắng, nàng nhìn sang Khiết An nói: “An An, muội hãy đi theo xem xét tình hình, nếu thấy có ai đó quen mắt thì mau đưa họ đi đường khác tránh gặp mặt.” Khiết An gật đầu rồi nàng bước xuống, trên người đã thay một thân nam trang tuấn lãng, mái tóc được chải sang hai bên che mắt gần nửa mặt nên khó nhận ra được đây là một nữ nhân như hoa như ngọc.

Thấy ba người đi rồi nàng mới quay lại nhìn Tiểu Mai và Tiểu Đào lên tiếng: “Hai muội giúp ta thay y phục và chải tóc rồi chúng ta cùng đi mua đồ để trang trí bữa tiệc vào tháng sau nhé!” Cả hai gật đầu rồi

dìu nàng bước lên xe ngựa và giúp nàng chải tóc và thay y phục..

Chương 27: Chương 27

Một lúc sau, từ trong xe ngựa bước ra là một nam nhân tuấn lãng, với mái tóc chẻ đôi, hai bên mái hơi rũ xuống che đi một phần đôi mắt long lanh tựa sao trời, bộ y phục bạch ngọc tinh khiết, eo thon được ôm bởi đai ngọc, bên dưới tà áo thêu hình chim hạc màu lam nhạt sinh động tựa như đang sải cánh bay giữa nền tuyết trắng.

Bàn tay trắng khê phe phẩy cây quạt che đi nụ cười lộ ra chiếc răng khểnh đẹp mê người phía sau, cùng hai tiểu nha đầu với nét mặt ngây thơ bước đi, trên người như tỏa ra khí chất thanh cao, thoát tục không vướng hồng trần khiến phàm là nữ nhi đều phải ngược nhìn si mê, nam nhân thì lại thầm ganh tị.

Nàng che quạt nghiêng người hỏi nhỏ Tiểu Mai: “Giờ chúng ta bắt đầu mua từ đâu?” Tiểu Mai cùng Tiểu Đào nhìn vào cái sớ tảo quân rồi Tiểu Mai lên tiếng: “VẬY chúng ta mua vải trước đi! Cửa hàng vải cũng ở ngay trước mặt rồi ạ.”

Khiết Anh mỉm cười gật đầu: “VẬY bốn công tử mua vải trước vậy, chúng ta đi thôi!” Cả ba cùng nhau bước đi mua hết tất cả mọi thứ và dẫn họ đến ngày đó cứ mang đến hoàng cung.

Còn tiền? Dĩ nhiên là hoàng thượng trả rồi! Nàng đâu có khùng mà bỏ tiền ra mua hết các thứ này chứ! Bán mười Cao gia cũng không đủ trả nữa đó! Với lại chỉ có lựa lẽ vật để cho người kia tặng ái nhân thôi mà nàng đã muốn mặc từ đường rồi a! Mỗi lần nhớ đến là ruột gan nàng như đứt từng khúc mà.

-----*****-----

Bên này Khiết An đi theo Lâm Mặc và Vĩnh Ninh nhưng vẫn giữ một

khoảng cách nhất định, một thân nam trang màu trắng ngà, eo thon được ôm bởi đai ngọc màu lam, ngoại y màu lam nhạt khoát lên, trên thân áo còn có những đường thêu vân mây với màu chỉ đậm đẹp mắt, tay phe phẩy cây quạt tuần lãng bước đi, trên người toát lên nét ôn nhu như ngọc khiến bao thiếu nữ phải đỏ mặt e lệ.

Đôi mắt ngập nước khẽ đảo xung quanh quan sát tránh gặp phải chuyện không mong muốn.

Riêng hai người kia vẫn đang trong không gian màu hồng ngọt ngào của riêng hai người, Lâm Mặc nắm tay dẫn Vĩnh Ninh đi khắp nơi trên phố ấy, phía sau chiếc khăn lụa là nụ cười mười phần vui vẻ của Vĩnh Ninh, bàn tay nàng khẽ nắm chặt lấy bàn tay to lớn kia, lòng nguyện một đời mãi nắm lấy tay nhau không xa rời.

Đi mỗi một Lâm Mặc mang cô đến một nơi, đây là hồ nước đẹp nhất nơi thành Tây, từng hàng liễu rũ xanh um nghiêng thân in bóng dưới mặt hồ xanh ngắt ánh lên vầng sáng của vầng trăng trên cao rọi xuống cứ như một mảng pha lê đẹp đến chói mắt, bên trên là bãi cỏ xanh mềm mại như thảm nhung trải trên mặt đất, Lâm Mặc nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, giọng thập phần hồi hộp nói: “Ninh nhi! Ta có vật muốn tặng muội.” Vừa nói y vừa mang ngọc bội cất trong ngực ra đưa cho Vĩnh Ninh.

Y nói tiếp: “Đây như là vật định tình của ta tặng cho muội, mong muội luôn bình an vui vẻ, và hãy nhớ rằng luôn có một người tên Lâm Mặc mãi yêu muội suốt kiếp này.”

Vĩnh Ninh tay cầm ngọc bội mà nước mắt thì nhau rơi lã chã, không phải là đau khổ mà là những giọt nước mắt hạnh phúc ngọt ngào, cô vòng tay ôm lấy y rồi nói trong tiếng nghẹn ngào: “Lâm ca ca, muội cũng yêu huynh, rất

yêu huynh.” Cả hai trao nhau cái ôm ấp áp tựa như không gian chỉ có duy nhất hai người mà thôi, dưới ánh trăng sáng ngời và hàng liễu xanh kia tựa như nhân chứng chứng minh cho tình yêu mãi không đổi dời của cả hai dành cho đối phương.

Bên đó hạnh phúc ngọt ngào, cả khung cảnh màu hồng là thế nhưng bên đây lại không như vậy nha.

Khiết An đứng tựa người vào một gốc phong phía xa đứng nhìn hai người mà tay chân quơ loạn xạ đuổi những con muỗi chết tiệt kia cứ nhè cô mà đốt.

Khiết An than thở: “Rõ là khổ mà! Ta thề sau này không thềm làm nguyệt lão nữa đâu.

Khổ quá đi à.

Mấy con muỗi chết tiệt mau cút khỏi bốn tiểu thư, huhu muỗi đốt ngứa quá đi.” Thế nhưng sợ ảnh hưởng không khí bên kia mà chả dám giơ tay ra đập nên chỉ đành can trường nhắm mắt mà chịu những trận đốt kinh hoàng của bọn muỗi đáng ghét rồi đứng gãi như gảy đàn.

Cô thật là mang nỗi khổ kể không nên lời mà!

Chương 28: Chương 28

Sau khi mau xong tất cả thì Khiết Anh cùng Tiểu Mai và Tiểu Đào quay lại Vân Hạc lâu đợi người, đang trên đường đi thì bỗng có một tên say rượu va phải khiến nàng bật ngựa ra sau, Tiểu Mai và Tiểu Đào cùng nhau hét to: “Công tử!” Còn nàng chỉ biết nhắm mắt chờ đợi bộ xương già này được ôm chầm đất mẹ.

Thế nhưng sau thời gian chờ đợi lại không thấy mình tiếp đất, nàng ngược lên thì cặp mắt to cơ hồ như mở căng hết mức nhìn gương mặt đối diện, môi mấp máy nhưng mãi nói không nên lời.

Tiểu Đào và Tiểu Mai đứng một bên cũng bị dọa một phen điếng hồn với hình ảnh công tử của mình bị một nam nhân kia dùng tay vòng qua eo thon mà ôm lấy người thiếu điều dán sát vào ngực mình. Người ấy cất giọng lạnh lùng hỏi: “Vị công tử đây không sao chứ?” ...Khiết Anh đơ như tượng từ nãy giờ bị câu hỏi ấy làm cho giật mình hoàn hồn, nàng khẽ lách người rồi đứng ngay lại kéo dài khoảng cách với vị ấy rồi cúi đầu nói: “Cảm....! cảm ơn công tử giúp đỡ....tại hạ không...không sao ạ!” Nàng nhắm chặt mắt âm thầm than: “Ôi cha mẹ ơi!!!! Sao lại là hấn vậy nè?? Trời ơi là trời! Hôm nay là ra đường quên xem ngày hay bước đi quên xem chân mà lại gặp ngay tảng băng lạnh ngàn năm không đổi nhị vương gia này vậy? Thảo nào mà đột nhiên lại cả người lạnh toát, đúng là xui tám kiếp mà! Chết rồi, phải nhanh chân chạy đi mới được.

Nếu để tên này bắt gặp là chết toi cả bày luôn!”...

Hấn thấy nàng cúi đầu tạ ơn thì phát tay, nét mặt vẫn lạnh băng: “Không cần! Tiện tay mà thôi.”

Khiết Anh nghe vậy liền nói: “Vậy xin cảm ơn công tử, ta có việc xin

đi trước.” Nói rồi nàng ba chân bốn cẳng dùng tốc lực nhanh như gió cùng Tiểu Mai và Tiểu Đào chạy đến tửu lâu để nhanh chóng đưa công chúa hồi cung.

Bỗng một người với gương mặt khá anh tuấn thấy nhị vương gia cứ đứng nhìn người đã chạy mất dạng liền bước đến nói nhỏ vào tai hắn: “Vương gia, ngài sao vậy?”

Hắn khẽ giật mình nhưng trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, hắn phất tay: “Không có gì! Trình Ân, chúng ta đi thôi.” Nhưng trong lòng lại có chút gì đó lạ lùng, khi ôm lấy tên ấy thì tim hắn như có một chút gì đó ấm ấm, khi tên

ấy rời khỏi vòng tay thì lại cảm thấy hụt hẫng một chút, tiếc nuối một chút.

Hắn chột giật mình về những cảm nhận điên rồ của bản thân, cố đè nén cảm xúc ấy rồi thản nhiên lên đường hồi cung sau một ngày đi điều tra mệt mỏi.

(Viết tới đây tui có chút cảm tưởng mình đang viết lộn qua đăm chút hồng phải ngôn @, @)

Khiết Anh, Tiểu Mai và Tiểu Đào sau khi chạy tới Vân Hạc lâu thì cũng vừa lúc gặp ba người kia cũng vừa đi đến.

Cả ba người gương mặt sợ hãi, hai tay chống xuống đầu gối, khom người thờ hộc hộc như mới thi chạy maratoon về vậy.

Khiết An vội chạy đế hỏi: “Tỷ Tỷ, có chuyện gì vậy? Cứ như ba người mới gặp phải ma vậy?”

Khiết Anh xua tay vừa thờ vừa nói: “Hộc...hộc...còn...còn...đáng sợ....hộc...hộc...hơn ma nữa đó....hộc...hộc...”

Vĩnh Ninh nghe vậy vội đi đến hỏi: “Khiết Anh, rốt cuộc các muội đã gặp chuyện gì vậy?”

Khiết Anh đưa tay lên ngực tạm bình ổn lại hơi thở nói: “Lúc này khi trên đường đến đây, muội gặp phải tên Hàn mặt lạnh.

Giờ chúng ta phải tranh thủ hồi cung ngay, nếu không e là thảm không thể tả đó.”

Cả ba người Khiết An khó hiểu lập lại: "Hàn mặt lạnh????"

Khiết Anh xoa tay: "À không!!!! Là nhị vương gia!!!!"

Ba người kia nghe ba từ "nhị vương gia" thì cũng hoảng hồn, Vĩnh Ninh quay lại nhìn Lâm Mặc với ánh mắt luyến tiếc khẽ nói: "Lâm ca ca, muội phải hồi cung đây."

Tạm biệt huynh." Nói rồi cô xoay người lên xe ngựa để che giấu đôi lệ nóng trên gò má xinh đẹp.

Khiết An cùng với Tiểu Mai và Tiểu Đào cúi đầu chào Lâm Mặc một cái rồi cũng lên theo an ủi công chúa

Khiết Anh nhìn y vẫn đang đưa ánh mắt thâm tình hướng về người bên trong kiệu thì khẽ lên tiếng: "Lâm tướng quân, ngài đừng buồn, ngày mai vẫn giờ cũ ngài đợi nơi Yến Hoa lâu nhé! Ta sẽ để ngài được gặp công chúa."

Lâm Mặc nghe vậy liền vui vẻ cúi đầu đa tạ nàng rồi đi đến dắt ngựa được cột cạnh tủu lâu rồi leo lên ngựa phi về doanh trại.

Nàng cũng vội vàng chạy lên xe ngựa đã đợi sẵn ở đó theo lời Khiết Anh dặn dò rồi mọi người cùng nhau phóng nhanh về cung trước khi bị phát hiện..

Chương 29: Chương 29

Sau khi lên xe ngựa, Khiết Anh cùng Khiết An vội vã thay lại y phục cho Vĩnh Ninh vì sợ tên tăng băng ấy phát hiện ra.

Vất vả một hồi mới thay xong khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm. Đến Vĩnh Ninh cung, tất cả cung nữ, thái giám trong cung thấy hai nam nhân đưa công chúa về thì hú hồn, đến khi nàng lên tiếng thì tất cả mới thở phào.

Bước vào tầm điện Khiết Anh cho cung nữ lui ra rồi lên tiếng dặn dò: “Công chúa, ngày mai cũng giờ cũ muội sẽ dẫn người xuất cung nên người chuẩn bị sẵn đi nhé.”

Vĩnh Ninh đưa ánh mắt cảm động nhìn Khiết Anh và Khiết An, định nói gì đó thì Khiết An đã nói trước: “Lời cảm ơn khách sáo thì công chúa không cần phải nói đâu.

Chúng ta là tri kỷ tâm giao nên muội và tỷ tỷ sẽ luôn giúp đỡ người hết sức có thể mà, người yên tâm.”

Khiết Anh ngược ra nhìn trời rồi nói: “Thôi trễ rồi, muội và An An phải hồi phủ đây.

Mai muội sẽ vào xin thái hậu giúp người nhé! Tạm biệt” Vĩnh Ninh tiễn hai người ra tầm điện, tay vẫn vẫy vẫy tạm biệt đến khi bốn bóng dáng khuất dần sau con đường sỏi ấy cô mới trở vào trong.

Nằm trên giường lớn, Vĩnh Ninh nhớ lại những thời khắc ngọt ngào mà cả hai có với nhau trong những ngày qua khiến cô vui đến mức không thể ngủ được, thậm chí ngọc bội là vật định tình mà y tặng cô

ra ngắm nghĩa rồi ôm
vào lòng và từ từ chìm vào mộng đẹp.
Khiết Anh và Khiết An cùng Tiểu Mai và Tiểu Đào sau khi ra khỏi
cung Vĩnh Ninh thì vội vã chạy ra xe ngựa hồi phủ.

Giờ đã là 9 giờ tối, nếu ở hiện đại thì giờ cô vẫn còn ngồi ở quán
coffee nào đó thư giãn.

Nhưng đây là cổ đại nên giờ này mà nữ nhi còn ở ngoài đường là rất
không tốt a!

Khi đang đi thì bỗng bị người gọi lại: “Đứng lại, hai người là ai? Tại
sao lại có mặt ở trong cung giờ này?”

Khiết Anh và Khiết An cứng người đứng im, người đó gằn giọng ra
lệnh: “Bốn người mau quay mặt lại đây!” Cả bốn người cùng quay lại
nhìn người đối diện.

Khiết Anh khẽ thốt lên: “Lý công công?”

Lý công công ngạc nhiên khi có người biết ông, ông chau mày hỏi:
“Các người là....?”

Khiết Anh tươi cười nói: “Lý công công, là dân nữ ạ!” Nói rồi cả nàng
và Khiết An cùng tháo buộc tóc ra, mái tóc đen dài được thả tự do
mà tung bay theo gió.

Lý công công nhận ra nên khẽ cười: “Hóa ra là nhị vị tiểu thư của
Cao phủ, làm lão nô hết hồn.

Sao giờ hai vị còn ở đây?”

Khiết An đáp: “Da chúng con dẫn công chúa xuất cung mua quà cho
thái tử Đông Nhạc nên giờ mang công chúa hồi cung ạ!”

Ông gật nhẹ rồi nói: “Vậy hai vị hãy về sớm đi! Trời đã tối lắm rồi, đi
đường cẩn thận nhé.” Nói thật ông cũng có cảm tình với cả hai nàng.

Người vừa đẹp lại tài giỏi, ăn nói khéo léo như vậy thì ai lại không
thích chứ?

Khiết Anh và Khiết An cúi đầu chào ông rồi xoay người rời đi, bỗng
dưng Khiết Anh cảm nhận có chút hơi lạnh phả vào sống lưng khiến

nàng khẽ run nhẹ.

Đúng lúc đó có bóng dáng hai người đang đứng gần bức tường
chính điện
mà quan sát.

Gương mặt lạnh lùng chợt xuất hiện một nụ cười nhạt: “Hóa ra là
nàng.” Rồi cũng xoay người bước đi, hai thân ảnh dần chìm vào
bóng đen của màn đêm.

Đêm ấy có người cứ nhớ mãi hình ảnh tay ôm giai nhân mà ánh mắt
lạnh tanh bỗng trở nên ôn nhu hơn, tận sâu trong tim cảm thấy có
chút gì đó ấm áp làm trái tim vốn lạnh giá lại được sưởi ấm mà tan
chảy.

Chương 30: Chương 30

Sau khi từ hoàng cung trở về thì Khiết Anh cũng về phòng mình, nàng nằm trên giường và nhớ lại những tình tiết trong truyện.

Cứ cảm thấy có gì không đúng nên nàng cứ dăm chiêu suy nghĩ: “Trong truyện mình nhớ là thái hậu và hoàng thượng tuy rất yêu thương công chúa nhưng hình như chưa bao giờ cho cô rời cung.

Thế sao mấy hôm nay mình lại thuận lợi giúp cô ấy xuất cung vậy? Rốt cuộc là tại sao? Hay là do mình xuyên không nên tình tiết đã thay đổi rồi?” Nàng mãi đuổi theo suy nghĩ của mình mà ngủ quên lúc nào không hay.

Hôm sau, nàng đi sang phòng tìm Khiết An.

Vừa bước vào nàng cất tiếng gọi: “An An!”

Khiết An từ trong bước ra: “Muội đây, tỳ tìm muội có chuyện gì sao?”

Khiết Anh bước đến bàn trà ngồi nói: “Hôm nay ta sẽ vào cung gặp hoàng thượng báo cáo về các thứ đã mua, muội hãy thay tỳ đến Yến Hoa lâu đặt bàn và chuẩn bị đầy đủ các thứ ta ghi trong đây.” Vừa nói nàng vừa đưa cho Khiết

An một tờ giấy.

Khiết An nhận lấy và cầm lên xem, sau khi xem xong cô mỉm cười gật đầu: “Dạ muội biết rồi, tỳ an tâm.

Nhưng mà giờ tỳ làm sao để xin phép cho công chúa xuất cung đây?”

Khiết Anh vẻ mặt u sầu nói: “Tỳ cũng không biết! Thực ra ta cũng không nắm chắc nữa nhưng đành thử xem.

Giờ tạo được cơ hội cho hai người đó lúc nào hay lúc ấy.

Đến khi thái tử kia đến e là công chúa không thể xuất cung rồi.”

Khiết An gật đầu đồng tình: “Đúng vậy, lúc đó công chúa phải ở lại cùng hoàng thất tiếp khách thì làm gì có cơ hội xuất cung.”

Khiết Anh đứng lên nói: “Thôi, ta đi đây.

Muội hãy thay ta chuẩn bị nhé!” Khiết Anh bước ra cùng Tiểu Mai xin phép Túc Trân rồi cả hai lên xe ngựa đi thẳng đến hoàng cung.

-----*****-----

Vừa vào cung nàng đã đi thẳng đến ngự thư phòng, mặc dù trên đường có bị vài lính gác cản lối nhưng khi thấy lệnh bài thái hậu ngự ban thì tất cả đều nhường đường cho nàng.

Còn cách ngự thư phòng tầm mười bước chân thì bỗng có tiếng gọi nàng: “Khiết Anh!”

Khiết Anh quay lại nhìn rồi mỉm cười bước đến người đó cùng Tiểu Mai quỳ xuống hành lễ: “Dân nữ bái kiến công chúa”

Vĩnh Ninh bước đến đỡ nàng đứng lên và nói: “Được rồi, dưới đất là sỏi đá muội quỳ không đau chân hay sao?”

Khiết Anh cười nhẹ hỏi: “Công chúa đi đâu sao?”

Vĩnh Ninh gật đầu: “Ừm, ta đang định đến gặp phụ hoàng xin để ta xuất cung cùng muội lựa lễ vật cho thái tử.” Vĩnh Ninh vừa nói vừa nháy mắt với nàng.

Khiết Anh đáp: “Vậy mời công chúa đi trước ạ!” Vĩnh Ninh mỉm cười gật đầu rồi được cung nữ dìu đi trước, Khiết Anh và Tiểu Mai bước theo sau.

Bước đến ngự thư phòng thì gặp Lý công công, ông cúi đầu hành lễ với Vĩnh Ninh: “Bái kiến đại công chúa, đại tiểu thư.”

Vĩnh Ninh phất tay nhẹ rồi nói: “Lý công công, phụ hoàng của ta có ở trong đó không?”

Ông gật đầu: “Dạ bẩm công chúa có ạ.

Mời công chúa vào trong.” Vĩnh Ninh cùng Khiết Anh bước vào.

Khiết Anh cùng Tiểu Mai quỳ xuống, Vĩnh Ninh được cung nữ dìu

đứng bên cạnh, cả hai đồng thanh hành lễ: “Nhi thần(dân nữ) bái kiến hoàng thượng.”

Ông đặt tấu chương trong tay xuống, ngẩng mặt lên mỉm cười: “Được rồi, bình thân hết đi.” Tiểu Mai đứng lên khế diu nàng đứng dậy.

Hoàng thượng nhìn nàng hỏi: “Khiết Anh, khanh đã chuẩn bị đầy đủ các thứ cần dùng chưa?”

Khiết Anh cúi đầu thưa: “Bẩm hoàng thượng, dân nữ đã chuẩn bị xong rồi ạ.

Chỉ có quà cho thái tử là vẫn chưa chọn được ạ!”

Hoàng thượng nghe vậy liền hỏi: “Không phải hôm qua cả hai đưa đi lựa sao? Sao vẫn chưa chọn được?”

Vĩnh Ninh lần này nhanh miệng đáp: “Phụ hoàng người không biết.

Bên ngoài cũng có rất nhiều món thú vị nên con và Khiết Anh không biết chọn gì làm quà ạ!”

Ông nghe vậy thì ngạc nhiên: “Có chuyện đó sao?”

Khiết Anh phối hợp gật đầu: “Dạ đúng ạ! Dân nữ định sẽ đặt một bức họa về Tây hồ rồi đề vài câu thơ lên làm quà có được không ạ?”

Hoàng thượng vuốt nhẹ chòm râu suy nghĩ, một lúc sau khẽ gật gật đầu ưng ý: “Ừm, ý của người cũng hay đó.

Cảnh ở thành Tây thật sự rất đẹp.

Được rồi! Việc này trầm giao cho người toàn quyền xử lý.”

Khiết Anh cúi đầu: “Dân nữ lãnh thánh ý ạ!”

Vĩnh Ninh đứng bên cạnh bước đến nắm lấy tay ông giọng nũng nịu:

“Phụ hoàng~! Người cho con cùng đi với Khiết Anh được không ạ?

Con thật sự rất thích khung cảnh bên ngoài hoàng cung.

Rất náo nhiệt và rất đẹp đó ạ!”

Hoàng thượng nhìn cô bằng ánh mắt ôn nhu của một người cha rồi mỉm cười: “Được rồi, trầm chuẩn tấu.

Nhớ về sớm đây.”

Vĩnh Ninh vui mừng nói: “Đa tạ phụ hoàng.” Rồi nắm tay Khiết Anh chạy vội về Vĩnh Ninh cung chuẩn bị xuất cung.

Hoàng thượng nhìn thấy chỉ khẽ mỉm cười lắc đầu.

Khiết Anh và Vĩnh Ninh về đến tẩm cung thì vội vàng gọi cung nữ thay y phục cho mình.

Khiết Anh ngồi bên ngoài trầm ngâm suy nghĩ: “Trong truyện vốn không có phân đoạn này.

Không lẽ do mình thay đổi cốt truyện nên cũng thay đổi tình huống truyện? Nếu như vậy thì quá tốt rồi!”

Đang suy nghĩ thì Vĩnh Ninh bức ra, cô cất tiếng gọi: “Khiết Anh, Khiết Anh! Chúng ta đi thôi.” Khiết Anh nhìn cô gật đầu rồi cả hai đi ra xe ngựa đang đợi sẵn nơi cổng hoàng thành rồi xuất phát đến nơi gặp Lâm Mặc.

Chương 31: Chương 31

Mất hai khắc mới đến nơi hẹn, Khiết Anh ngồi trong xe ngựa đưa cho Vĩnh Ninh mảnh khăn lụa che mặt và nói: “Hiện tại đang ở ngoài nên người hãy mang cái này lên để tránh có người nhận ra công chúa.” Vĩnh Ninh gật nhẹ rồi đưa tay nhận lấy chiếc khăn lụa màu trắng ấy rồi cầm lên che lại gương mặt như hoa của mình. Khiết Anh cùng Tiểu Mai bước xuống xe xem xét tình hình rồi mới đưa tay đỡ Vĩnh Ninh bước xuống.

Cả ba cùng sai bước nhanh đi vào trà lâu tránh người để ý.

Khiết Anh dẫn Vĩnh Ninh thẳng lên phòng theo sắp xếp của nàng. Vừa mở cửa ra thì thấy Lâm Mặc đã đứng sẵn ở cửa đợi, Vĩnh Ninh xúc động kéo khăn che mặt ra và bước đến ôm chầm lấy y: “Lâm ca ca, muội thật nhớ huynh!”

Lâm Mặc cũng vòng tay ôm lấy thân hình nhỏ nhắn ấy và nói: “Ta cũng rất nhớ muội, Ninh nhi!” Khiết Anh xoay người đóng cửa rồi thản nhiên bước đến bàn ngồi xem như đôi uyên ương kia là không khí.

Khiết An đứng lên nói: “Công chúa, tướng quân hãy qua bên đây ngồi tâm sự, chúng ta qua phòng bên đợi sẵn xem xét bên ngoài luôn!” Nói xong Khiết Anh nắm tay Khiết An cùng Tiểu Mai và Tiểu Đào đi ra mà chẳng chờ câu trả lời vì nàng biết căn bản hai người họ không có nghe a!!

Lâm Mặc đưa tay vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của cô hỏi: “Hôm nay bọn muội lại lấy có gì xuất cung vậy?”

Vĩnh Ninh tựa người vào lồng ngực ấm áp của y trả lời: “Hôm nay muội lấy có phải mua lễ vật dâng tặng thái tử cùng Khiết Anh nên

mới ra gặp được huynh đó.”

Y nghe vậy nụ cười càng thêm tươi: “Muội thật là, thật sự lúc này ta ngồi đây nhưng lại sợ muội không đến được.

Hôm qua mới xuất cung rồi, còn suýt gặp nhị vương gia nữa.

Khi muội bước vào muội có biết ta vui như thế nào không? Ta chỉ ước mỗi ngày đều được ở bên muội đều được ngắm muội mỗi ngày mà thôi.

Nhưng có lẽ đây chỉ là ước mà thôi.” Nói xong y cúi mặt xuống, trên gương mặt phẳng phất một chút u buồn.

Vĩnh Ninh ngẩng lên nhìn y với đôi mắt ngấn nước, khẽ đưa tay chạm lên gương mặt tuấn tú kia khẽ nói: “Lâm ca ca, huynh đừng nói như vậy mà! Chắc chắn chúng ta sẽ bên nhau mà.

Khiết Anh chắc chắn sẽ giúp chúng ta mà.”

Lâm Mặc buông cô ra rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay cô bước về phía bàn trà, đặt cô ngồi xuống rồi y ngồi đối diện nói: “Ninh nhi à! Chuyện chúng ta quả thực là một chuyện rất khó.

Ta chỉ e Cao tiểu thư có lòng nhưng lại không đủ sức, muội nghĩ xem.

Muội là đại công chúa cao quý được cưng chiều từ nhỏ, sống trong lụa là.

Còn ta, chỉ là một tướng quân không hơn không kém, còn gia cảnh lại tầm thường như vậy thì chỉ sợ hoàng thượng không bằng lòng.

Đến lúc đó dù Cao tiểu thư không muốn nhưng cũng chẳng thể cãi mệnh mà tác thành cho đôi ta.”

Vĩnh Ninh càng nghe thì nước mắt càng thi nhau rơi xuống, cô lắc đầu nói: “Không có chuyện đó đâu! Muội tin Khiết Anh sẽ giúp được chúng ta.

Huynh phải tin muội, phải tin Khiết Anh chứ!”

Thấy cô khóc hoa lê đái vũ khiến tâm y cũng đau quặn lên từng hồi, y đưa tay nhẹ lau đi những giọt nước mắt ấy rồi ôm cô vào lòng dỗ dành: “Được rồi, được rồi.

Ta tin muội, ta tin Cao tiểu thư.

Ninh nhi không khóc, không khóc nữa nha! Ngoan nào.”

Vĩnh Ninh bị những câu dỗ dành này chọc cho bật cười, mặt vùi vào lòng ấm áp ấy rồi đưa tay đánh nhẹ lên ngực y nói: “Muội không phải trẻ con đâu nha!”

Y mỉm cười: “Đúng! Đúng! Ninh nhi không còn trẻ con, Ninh nhi lớn rồi, có thể gả cho ta làm thê tử được rồi đúng

không?”

Vĩnh Ninh ngại ngừng đẩy y ra nói: “Huynh...muội mới không thềm đâu.”

Lâm Mặc cúi xuống dùng đôi mắt ôn nhu nhìn cô, khẽ nhượng mà hỏi: “Phải không?”

Vĩnh Ninh xấu hổ cúi đầu không đáp, Lâm Mặc lại cười vui như được mùa lần nữa ôm cô vào lòng như ôm trân bảo quý giá.

Vĩnh Ninh cũng vòng tay đáp lại cái ôm ấy.

Trong mắt đong đầy yêu thương và đôi môi khẽ nở một nụ cười hạnh phúc.

Chương 32: Chương 32

Khiết Anh và Khiết An sau khi rời khỏi thì qua phòng bên cạnh gọi trà bánh vào thưởng thức.

Tiểu Mai và Tiểu Đào cũng được nàng cho phép ngồi xuống vì nàng không chịu được cảm giác có người đứng hầu hạ mình.

Trà bánh được mang lên, Tiểu Mai cầm lấy bình trà rót vào ly cho hai tiểu thư.

Khiết Anh cầm ly trà lên nhẹ đưa ly trà lên mũi, hương trà thoang thoảng tạo cảm giác thoải mái, vui vẻ.

Khiết An ngồi bên cạnh nhấp một ngụm trà rồi khẽ hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ định lần sau sẽ tìm lý do gì để cho hai người họ gặp mặt đây?”

Khiết Anh uống hết ly trà trong tay, nhẹ nhàng đặt xuống bàn rồi khẽ lắc đầu: “Ta cũng không biết nữa.

Lựa đồ trang trí hoàng cung rồi, lựa quà cho thái tử luôn rồi.

Giờ ta hết biết viện lý do gì nữa rồi!” Khiết Anh nói xong thì đưa đôi mắt tuyệt vọng nhìn ra ngoài bầu trời bao la đầy nắng kia.

Khiết An nghiêng đầu suy nghĩ, đưa tay xoa xoa nhẹ cằm một hồi rồi cười cười nói: “Muội nghĩ được một cách.”

Khiết Anh phấn khởi vội hỏi: “Là cách gì?”

Khiết An nói: “Chúng ta lên đưa công chúa xuất cung.

Cách này được nha!” Khiết An vừa nói vừa nhìn nàng, trong mắt lóe lên nét tự tin mãnh liệt.

Khiết Anh cau mày nói: “Lên xuất cung? Hừm....cách này được

nhưng ổn không?”

Khiết An hỏi lại: “Sao lại không ổn?”

Khiết Anh giải thích: “Muội nghĩ xem, muốn lên đưa công chúa xuất cung thì phải làm cho thần không biết quỷ không hay.

Nhưng mà hoàng cung canh chừng nghiêm ngặt như vậy thì làm sao đưa người đi? Chưa kể nếu lỡ bị phát hiện là coi như chuẩn bị bàn cờ để đánh với Hắc Bạch Vô Thường là vừa luôn.” Vì nếu nàng nhớ không sai những gì nàng xem được trong phim thì tội tự ý đưa người xuất cung là phải bị chém đầu nha! Nghĩ tới thôi là đã phát sợ rồi đó.

Nàng chỉ cần nghĩ đến là da gà đồng loạt nổi hết lên một lượt luôn. Khiết An nghe đến đây thì nét tự tin trong mắt đã không còn, thay vào đó là vẻ suy tư lo lắng.

Khiết An khẽ nói: “Cái này muội nghĩ cũng không khó đâu.

Chỉ cần cải trang kỹ một chút là được.”

Khiết Anh hỏi tiếp: “Cải trang thành ai? Rồi cũng phải có người thay thế ở lại trong đó để che mắt cung nữ và thái giám trong tầm điện nữa.

Chúng ta phải tìm người có dáng dấp như công chúa mới được.”

Khiết An đảo mắt suy nghĩ, vô tình nhìn qua Tiểu Mai và Tiểu Đào.

Cô dùng ánh mắt như sói nhìn thỏ khiến cả hai cô bé đang vô tư ăn bánh mà muốn mắc nghẹn.

Khiết An cười cười nói: “Muội đã tìm ra rồi.” Rồi nở nụ cười quỷ dị khiến ba người còn lại có chút sợ hãi mà khẽ rùng mình.

Ngồi cùng nhau bàn mưu tính kế xong thì trời cũng ngã sang màu hổ phách.

Khiết Anh cùng Khiết An mở cửa bước ra rồi bước qua phòng bên cạnh.

Khi bước ra Khiết Anh vẫn không quên dặn cô che mặt lại.

Sau khi bước đến thanh toán xong thì mọi người bước ra xe ngựa. Khiết Anh quay sang nói với Khiết An: “An An, muội và Tiểu Đào hãy đưa công chúa hồi cung đi, ta và Tiểu Mai đi tìm tranh để làm quà đã.” Khiết An gật đầu rồi cùng Tiểu Đào đỡ công chúa lên xe ngựa.

Vĩnh Ninh lên xe nhưng vẫn luyến lưu đưa tay vén màn xe lên để nhìn Lâm Mặc.

Lâm Mặc đứng nhìn cô mà trong lòng khó chịu vô cùng.

Xe ngựa chạy đi, y cứ mãi đứng ngắm nhìn đến lúc chiếc xe khuất dần sau ngã rẽ ở phía xa.

Khiết Anh bước lên nói: “Lâm tướng quân.”

Lâm Mặc quay lại nhìn nàng hỏi: “Cao tiểu thư, có phải thuộc hạ quá vô năng không?” Khiết Anh khó hiểu hỏi lại: “Ý của tướng quân là sao?”

Gương mặt thoáng chốc u sầu thất vọng, y nói: “Công chúa đặt trọn tình cảm vào thuộc hạ như vậy nhưng thuộc hạ lại không thể cho công chúa một cuộc sống bình bình an an.

Mỗi lần gặp nhau là phải trốn tránh khắp nơi.

Nhìn nàng ấy như vậy thuộc hạ thật không thể chịu được.

Hay là thuộc hạ buông tay để nàng ấy tìm được người tốt hơn.”

Khiết Anh nghe vậy thì sửng sốt, nàng không thể tin là y lại có thể nói ra những lời như vậy.

Nàng đặt tay lên cánh tay của y an ủi: “Lâm tướng quân đừng nói như vậy.

Nếu công chúa nghe được e là sẽ rất đau lòng đó.

Ta đã

hứa giúp đỡ ngài thì ngài cũng phải tin ta chứ, ngài chỉ cần giữ vững tình cảm với công chúa và sự tin tưởng vào chúng ta là được.

còn lại cứ để bữa bọn ta lo, ngài làm được không?”

Y trầm ngâm một chút rồi kiên định gật đầu: “Được! thuộc hạ xin nghe tiểu thư.

Giờ thuộc hạ xin phép về quân doanh.”

Khiết Anh gật đầu: “Được, tạm biệt.

Khi nào công chúa xuất cung ta sẽ đến quân doanh báo cho ngài biết.” Lâm Mặc cúi đầu đa tạ rồi lên ngựa phi về doanh trại.

Khiết Anh đứng đó một chút, “ách...xì...”- đột nhiên nàng thấy lạnh lạnh người không chịu được mà nhảy mũi một cái.

Tiểu Mai lo lắng vội hỏi: “Tiểu thư, người bệnh rồi sao?” Khiết Anh khịt khịt mũi xua tay ý bảo không sao rồi cũng xoay người đi về hướng ngược lại để tìm tranh để dâng lên hoàng thượng..

Chương 33: Chương 33

Sau khi nàng rời đi thì ở một gian hàng bán quạt có hai thân ảnh đang đứng nhìn chăm chăm về phía bóng nàng, ánh mắt người đó từ ngạc nhiên đến băng lãnh nhưng dường như có lóe lên một chút buồn bã trong đó.

Người bên cạnh thấy chủ tử mình cứ đứng như trời trồng mà nhìn về phía bóng dáng đã khuất trong dòng người trên phố.

Trình Ân bước lên khẽ lên tiếng: “Vương gia?”

Tử Hàn thu lại tầm mắt khẽ phất tay: “Hồi cung.” Rồi xoay lưng bước đi.

Khiết Anh và Tiểu Mai đang đi dạo thì gặp một gian hàng tuy nhỏ nhưng lại đông khách vô cùng.

Thế nhưng lại toàn là nam nhân, Khiết Anh tò mò chen đến chân bước đến nhìn thì thấy trên bàn bày ra là tranh vẽ phong cảnh và thư pháp, phút chốc nàng bị cuốn hút bởi phong cảnh trong tranh sống động tựa như cảnh vật ấy đang hiện diện trước mặt vậy.

Còn chữ thư pháp thì đẹp đẽ nói tới, nét chữ uốn lượn trên trang giấy trắng tựa như long phụng cùng nhau đùa giỡn trên nền mây trắng như tuyết vậy.

Nàng bước đến cất lời hỏi: “Cho hỏi ở đây có tranh của thành Tây không ạ?” Một ông lão ngẩng mặt lên nhìn nàng, ông ấy tầm năm mươi tuổi, mái tóc hoa râm được búi gọn củ tỏi và cài thêm trâm gỗ đơn giản, ngũ quan do

có tuổi nên có chút nếp nhăn nhưng vẫn không thể che đi nét hiền hậu, y phục trên người màu xám nhạt được làm từ vải thường.

Ông mỉm cười gật đầu cất giọng trầm đục nói: “Có! Có! Cô nương

đợi lão một tí nhé!” Rồi quay sang cô gái bên cạnh nói: “A Tuyết! Con mau lấy bức họa thành Tây mang ra cho khách xem đi con.”

Cô gái vội buông hết công việc chạy đi lấy bức tranh rồi mang đến cất giọng ngọt ngào nói: “Gia Gia! Tranh đây ạ!” Khiết Anh nhìn cô gái ấy với nhan sắc tuy không thuộc dạng hoa nhường nguyệt thẹn nhưng lại có nét dân dã hiền lành khiến người say mê, mái tóc đen bóng được vấn gọn lên và buộc gọn bằng dây buộc màu lam đã bạt màu, bộ y phục đơn giản bằng vải bố màu tím lại vô tình làm nổi bật làn da trắng như tuyết, ngũ quan hài hòa cùng đôi môi hồng tựa cánh đào mới chớm nở.

Có lẽ gian hàng này đông khách chắc là người đến ngắm tranh thì ít mà ngắm gái thì nhiều rồi đi.

Ông lão gật đầu nói: “Mau mang đến cho vị tiểu thư này xem tranh đi con.” Cô gật đầu cầm tranh mang qua cho Khiết Anh xem.

Nàng xem qua thì quả thật như bị cuốn vào trong cảnh ấy.

Hồ nước miên màn xanh ngắt, bên kia

hồ là hàng liễu rũ um tùm nghiêng mình in bóng xuống mặt hồ, bắc ngang qua là chiếc cầu trắng hình bán nguyệt với dòng người đang đi qua, bên đây bờ hồ là hàng cỏ xanh mơn mơn được trải dài khắp trong tranh.

Khiết Anh cầm lấy tranh và hỏi: “Lão bá cho hỏi bức tranh này bao nhiêu ạ?” Mọi người nghe giọng ngọt ngào ấy thì vội quay sang nhìn.

Ôi mẹ ơi tiên nữ hạ phàm! Khiến cho tất cả nam nhân ở đó đều ngơ ngác mà ngắm nhìn.

Nữ nhân bán tranh đã đẹp nhưng người này lại tuyệt mỹ hơn.

Quả nhiên là mỹ nhân, chỉ một cử chỉ nhỏ cũng khiến người ta xiêu lòng a!!!

Ông lão cười hiền đáp: “Bức tranh này lão vẽ hơi tốn công nên giá hơi cao.

Hai mươi lượng bạc.”

Mọi người nghe giá thì thất thần, một người trong đó nói: “Lão già! Ông đừng thấy nàng ấy là nữ nhi mà ức hiếp.

Tranh này làm gì có giá hai mươi lượng chứ?”

Một tên khác cũng nói: “Đúng đó! Tranh ông dát vàng lên hay sao?”

Mấy kẻ đứng ở đó cùng nhao nhao lên: “Đúng đó! Đúng đó!”

Ông lão vẫn không tức giận mà lại cười nhẹ nói: “Lão bày hàng ở đây bán đã hơn hai mươi năm, tranh lão vẽ luôn dùng loại mực tốt nhất.

Nên giá có hơi đắt hơn so với tranh người khác.”

Tên nọ vẫn cố cãi: “Ông định ăn cướp sao mà thét giá ngất trời vậy chứ?”

Tên khác cũng phụ họa: “Đúng vậy! Đừng nghĩ có chút tài hoa mà làm tiền như vậy chứ! Ở đây cũng có tiệm khác hay cô nương qua bên đó mua tranh đi.”

Khiết Anh bản tính vốn không thích nơi đông người, đứng xem này giờ là nàng đã mệt rồi đã vậy còn phải nghe bàn qua tán lại đúng thật là muốn đứt dây thần kinh mà.

Nàng cố gắng nở nụ cười công nghiệp mà nàng vẫn thường dùng ở hiện đại để đối phó tên lảm chuyện kia: “Cảm ơn công tử, tiểu nữ lại rất thích tranh ở đây.”

Tên kia và mọi người có mặt ở đó bị ngây ngất bởi nụ cười tỏa nắng của nàng còn nàng không quan tâm đến bọn họ mà quay qua hỏi ông lão: “Ông ơi, con mua để tặng người khác, nhưng người này lại ở xa.

Vậy nếu mang đi xa

tranh có bị hư không ạ?”

Ông lão lắc đầu nói: “Lão bảo đảm với cô nương là sẽ không sao.

Nếu sai lão cam tâm để cô đập phá tiềm của lão bất cứ lúc nào.”

Khiết Anh cười nhẹ gật đầu: “Vậy được, con muốn đề thơ lên thêm

có được không ạ?”

Ông lão gật đầu: “Dĩ nhiên là được.

Lão sẽ viết theo ý của cô nương.

Xin hỏi cô nương muốn viết gì ạ?”

Nàng trầm ngâm một hồi khẽ nói:

“Tây Hồ thuỷ bích long lanh

Thiên thanh, vân bạch, liễu hoa rũ mình!”

Ông lão nghe xong mỉm cười gật đầu: “Chưa đầy một khắc mà đã suy nghĩ được hai câu thơ miêu tả toàn vẻ đẹp thành Tây.

Cô nương thật là tài nữ.”

Khiết Anh ngại ngùng nói: “Không dám ạ!” Mọi người có mặt ở đó đều dùng ánh mắt ái mộ mà nhìn nàng.

Sau khi viết xong ông lão thổi vài hơi cho khô mực rồi giao lại cho nàng.

Khiết Anh vừa giơ tay định xem lại bức tranh thì đã có tiếng hét lớn: “Lão già lừa bịp.

Hôm nay bốn công tử sẽ phá nát tiệm tranh của ông!” Mọi người nghe tiếng hét cùng khí thế của tên kia thì vội dạt ra hai bên né đường để tránh tai bay vạ gió.

Còn nàng cũng không hiểu chuyện gì nên cũng đứng ngơ ra nhìn người nọ cưỡi ngựa phi đến..

Chương 34: Chương 34

Tên đó dẫn theo một đoàn tầm hai mươi người, có vẻ là một công tử.

Đầu tóc được búi gọn gàng với trâm ngọc bích quý giá, trên người khoát bộ y phục lam đậm bằng chất liệu lụa thượng hạng, gương mặt tuy không tuấn tú nhưng cũng dễ nhìn nhưng đã bị nổi bực tức khiến cho khuôn mặt ấy vằn vẹo không ít.

Hắn hùng hổ bước đến quát: “Lão già kia! Ông vậy mà dám gạt bỏn công tử sao? Hôm nay ông chết chắc rồi!” Rồi quay qua nói với đám hạ nhân: “Người đâu! Phá nát tiệm này cho ta!”

Ông lão cùng với cô gái nghe vậy thì sắc mặt tái mét, cô ấy dìu ông lão run run bước ra níu lấy tay áo tên đó nói: “Vị công tử đây cho lão hỏi lão đã làm gì mà khiến công tử muốn phá tiệm của lão?”

Hắn chẳng thèm để ý mà thô bạo hất tay khiến ông lão ngã lăn ra ngoài đường, cô gái sợ hãi vội cất tiếng gọi: “Gia gia!” Rồi vội vã chạy đến đỡ ông ngồi dậy.

Tên kia để ý thấy cô thì thú tính nổi lên, hắn bước đến nắm lấy tay cô gái nói với giọng nham nhở: “Tiểu cô nương thật khả ái nha! Hay là ông hãy để cô ấy hầu hạ ta, ta sẽ suy nghĩ mà tha cho cái tiệm rách của ông?” Hắn nói xong thì cùng đám người theo hắn cười đến đê tiện.

Cô gái nghe vậy thì sợ hãi lắc đầu lia lịa: “Không! Không! Xin hãy tha cho tôi.

Tôi không muốn! Gia gia! Cứu con với.” Cô vừa nói mà nước mắt cũng vừa lăn dài trên má.

Ông Lão chật vật bò lại ôm chân hắn van xin: “Công tử, xin hãy tha cho cháu gái lão.

Có gì xin người hãy tính trên đầu lão già này!” Nói rồi ông cũng cúi đầu mà nghẹn ngào.

Mọi người xung quanh đứng xem càng lúc càng đông, tất cả đứng đó đều thương xót cho ông nhưng cũng chẳng ai dại mà dám gây sự với hắn.

Khiết Anh đứng một bên quan sát rồi khẽ quay qua hỏi nhỏ mọi người về sự tình.

Một gã đứng gần nàng nói: “Hắn là nhị công tử của Tôn lão gia, là thương nhân giàu có nhất nhì ở đây.

Nghe nói huynh trưởng của hắn làm quan huyện của huyện Lâm An ở ngoại thành rất có tiếng nói vì thế hắn ý mình có tiền có thế rồi không coi ai ra gì? Nhưng chẳng ai dám gây chuyện vì sợ mang tội.

Hôm nay xui cho ông lão gặp trúng hắn e là cô gái khó thoát rồi! Haizzz.” Nói xong tên đó còn kèm theo tiếng thở dài nãy nê.

Khiết Anh nghe vậy thì tức giận bước đến lên tiếng: “Vi công tử đây không biết lão bá đã làm gì khiến ngài tức giận như vậy?”

Tên đó nghe giọng nữ nhân ngọt ngào như thế thì liền quay lại, thấy nàng thì hai mắt hắn lập tức sáng lên như ăn mè thấy mỡ, ngay cả đám gia đình cũng phải ngơ ngác trước nhan sắc của nàng.

Hắn vội buông tay cô gái lúc này còn đang cố giãy giụa ra mà bước nhanh đến bên nàng.

Cô gái được buông ra thì mừng rỡ vội chạy đến quỳ xuống ôm lấy ông lão mà khóc nức nở.

Ông lão ôm cô ấy vào lòng an ủi rồi đưa ánh mắt nhìn về phía nàng định lên tiếng nhưng nàng đã nhanh giơ tay lên ngăn cản.

Hắn bước đến liền đứng hình với nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn của nàng, phải mất một lúc hắn mới sực tỉnh liền cất giọng đáng

đánh hỏi nàng: “Mỹ nữ, nàng thật đẹp.

Hay là theo bốn công tử đi, ta chắc chắn sẽ không bạc đãi nàng đâu.”
Mọi người xung quanh thầm phỉ nhổ hần một hồi.

Tiểu Mai lo sợ vội bước lên che chắn cho nàng nhưng Khiết Anh nhanh chóng đưa tay giữ lại, đưa ánh mắt nhìn cô như muốn trấn an.

Tiểu Mai thấy vậy thì đứng im nhìn tên kia.

Khiết Anh thấy dáng vẻ tươu tượp như ăn cướp thấy vàng của hần thì ghét cay ghét đắng, nàng khoanh hai tay trước ngực nhẹ nhàng hỏi hần: “Không biết lão bá đây đã làm gì mà khiến công tử tức giận như vậy?”

Hần không còn tâm trạng gì nữa nên cứ trả lời theo quán tính: “Không có gì! Không có gì! Chỉ là ta thấy ả cháu của lão có chút tư sắc nên muốn bắt ả về làm thê thiếp thứ năm của ta nên ta mới bịa chuyện vậy thôi.

Nhưng giờ có nàng rồi thì ta cần gì ả ta nữa.

Ta đành tốt bụng tha cho lão vậy.”

Khiết Anh càng nghe càng tức đến nổ đom đóm mắt.

Lý nào lại có kẻ ngang ngược như vậy chứ? Nàng cười khinh hỏi: “Ồ! Vậy sao?”

Hần gật đầu cứ như mấy con bừa củi vậy: “Đúng! Đúng là vậy!”
Khiết Anh không nói cũng chẳng thèm nhìn hần mà bước đến cùng Tiểu Mai đỡ ông lão cùng cô gái đứng dậy, giờ tay phải nhẹ y phục đã lấm lem bụi đường của hai người.

Hần thấy vậy liền bước đến định nắm tay nàng nhưng nàng đã kịp né sang một bên tranh bàn tay dơ bẩn của hần.

Hần cũng không vì thế mà bỏ cuộc lại càng giờ giọng công tử có tiền ra nói: “Mỹ nhân, nàng hãy bằng lòng theo ta đi.

Phụ thân ta là thương gia có tiếng, ca ca ta là quan phủ một thành Lâm An.

Nàng theo ta tất sẽ không thiệt thòi đâu.”

Khiết Anh nhếch môi nói: “Vậy sao? E là chức quan phủ kia cũng được dùng tiền mới có rồi đi.”

Hắn nghe nàng nói thì có chút cứng người, không ngờ lại bị nàng đoán dễ như vậy.

Hắn nhanh chóng cười lớn: “Hahahaha, tiếng nói của ta lớn nhất nên ta khuyên mỹ nhân hãy theo ta đi, ta sẽ cho nàng lụa là gấm vóc, trang

sức quý giá không thiếu món gì đâu.”

Khiết Anh nheo mắt nói: “Quả thật là tiếng lớn.

Tiếng nói của công tử e là đứng xa ngàn dặm cũng còn nghe được luôn đó!” Mọi người xung quanh nghe vậy thì che miệng cười khúc khích.

Hắn tức đến đỏ mặt quát: “Ta nói cho nàng biết, được bốn công tử để ý thì hãy biết mình may mắn mà đón nhận đi, nếu không người thiệt là nàng thôi.

Ở đây không ai dám làm gì ta đâu!”

Khiết Anh mỉm cười: “Thế à?” Rồi quay qua ông lão nói: “Lão bá, tranh của ông con sẽ mua, giờ ông hãy mang bức tranh ấy đến hoàng cung rồi cầm lệnh bài này nói là do Cao Khiết Anh tiểu thư của Cao tướng quân dâng lên

hoàng thượng ngự lãm thì sẽ có người trả tiền cho lão bá nhé!” Vừa nói nàng vừa mang lệnh bài màu vàng ra đưa ông và nói tiếp: “Đây là lệnh bài đích thân thái hậu ban tặng cho con nên sẽ không ai dám làm khó lão bá đâu ạ.

Xong việc lão bá hãy đến Cao phủ gặp con nha!” Mọi người nghe thấy thì liền chấn kinh, thì ra mỹ nhân này lại là đại tiểu thư của Cao tướng quân uy nghi, ông lão cùng cô gái vợ vàng quỳ xuống nói: “Đa

tạ Cao tiểu thư!”

Nàng đỡ hai người lên rồi quay lại nhìn tên kia nói: “Không biết công tử đây là muốn ta theo ngài như thế nào? Là dẫn theo lính đến trị tội ngài hay là dẫn ngài giải lên hoàng thượng để thỉnh tội đây?”

Hắn từ nãy giờ nghe thấy thân phận của nàng thì như người mất hồn, giờ nghe nàng nói vậy thì càng sợ hãi hơn, mồ hôi đổ tuôn tuôn ướt hết cả áo.

Hắn vội quỳ xuống nói: “Xin tiểu thư tha tội, là thảo dân có mắt như mù mạo phạm tiểu thư! Xin tiểu thư tha tội.”

Nàng đưa ánh mắt sắc bén tựa dao nhìn hắn khiến hắn run rẩy cực độ, Khiết Anh chán ghét mở miệng: “Còn ở đây? Muốn trị tội sao?”

Hắn mừng như vớ được vàng vội vã cùng với bọn gia nhân chạy trốn chết như gặp quỷ.

Khiết Anh bước đến nắm tay ông lão và nói: “Lão bá, giờ ông hãy thu dọn tranh lại và cùng con vào cung nhé!” Ông lão vui mừng gật đầu, vội vã cùng cô cháu gái dọn dẹp nhanh tiệm mình rồi cùng nàng lên đường, nàng thấy

ông lớn tuổi nên gọi Tiểu Mai thuê xe ngựa rồi cả bốn người cùng vào cung.

Mọi người ở đó thấy hết chuyện thì cũng tản ra nhưng nàng đâu biết danh tiếng Cao Khiết Anh tiểu thư tài đức hơn người lại bắt đầu từ đó mà được ca ngợi đến tận hoàng cung..

Chương 35: Chương 35

Sau khi đến hoàng cung, nàng mang theo lệnh bài dẫn ông lão đến tìm Lý công công xin được diện kiến hoàng thượng.

Hoàng thượng xem tranh mà liên tục gật đầu khen ngợi: “Tranh vẽ rất đẹp, cứ như trẫm đang nhìn thấy thành Tây trước mắt, chữ viết rất đều luyện tựa như rồng bay phượng múa giữa chốn tiên cảnh, bài thơ cũng khá hay vì đã lột tả được hết vẻ đẹp của hồ Tây trong hai câu thơ.

Trẫm rất hài lòng.” Ông quay qua Lý công công nói: “Mang hai mươi lượng bạc ra trả cho ông ấy và thưởng thêm mười lượng nữa vì trẫm rất thích bức tranh này.” Lý công công nhận lệnh và lui ra. Ông lão và cô gái vội quỳ xuống: “Đa tạ hoàng thượng, nhưng bài thơ đó là do Cao tiểu thư ứng khẩu mà thành chứ không phải thảo dân ạ!”

Hoàng thượng ngạc nhiên nhìn nàng: “Hửm? Người còn tài nghệ nào mà trẫm không biết nữa không vậy?”

Khiết Anh ngưng ngưng cúi đầu, Ông lão nói tiếp: “Bẩm hoàng thượng, Cao tiểu thư còn giúp thảo dân trừng trị ác bá nữa ạ!” Khiết Anh vội nhìn sang ông ra dấu nhưng đã muộn rồi.

Hoàng thượng ngồi trên long kỷ hứng thú hỏi: “Có chuyện này sao?” Khiết Anh gật đầu: “Dạ đúng ạ.”

Ông hiếu kỳ nói: “Hãy kể ta nghe xem.” Ông cũng không quên phất tay cho lão bá đứng dậy, Khiết Anh cúi đầu vâng lời rồi đem hết mọi chuyện kể lại không sót một chi tiết nào cả.

Nghe xong hoàng thượng đập bàn cười:

“Hay! Hay lắm! Nhưng về chuyện vị quan của phủ Lâm An thì qua yến tiệc trẫm sẽ cho người điều tra.

Được rồi, cho mọi người lui.”

Khiết Anh cùng ông lão và cô cháu gái quỳ xuống cúi đầu: “Dân nữ(thảo dân) xin phép cáo lui ạ!” Rồi cả ba bước ra lên xe ngựa hồi phủ.

Sau khi nàng ra về thì hoàng thượng vội vàng chạy đến Từ Ninh cung gặp thái hậu.

Ông vừa đến thì thấy bà đang cùng hoàng hậu thưởng trà, ông bước đến cúi đầu: “Mẫu hậu.”

Các cung nữ quỳ xuống: "Hoàng thượng vạn phúc kim an ạ!" Ông phất tay: “Bình thân đi.” Mọi người lục đục đứng lên ngay ngắn.

Hoàng hậu cúi đầu: “Hoàng thượng.” Ông cũng mỉm cười gật đầu rồi ngồi xuống bàn trà, cung nữ vội bước đến rót trà cho ông.

Thái hậu vừa uống trà vừa hỏi: “Con gấp gáp đến đây tìm ai gia là có chuyện gì sao?”

Hoàng thượng gật đầu rồi kể lại mọi chuyện cho thái hậu và hoàng hậu nghe.

Nghe xong thái hậu đặt ly trà trên tay xuống hỏi lại: “Là thật sao? Con bé lại có thể làm như vậy sao?”

Hoàng hậu cũng bất ngờ: “Không ngờ nhìn con bé yếu đuối nhưng lại trượng nghĩa đến vậy! Xem ra con bé đúng thật là rất xứng với Hàn nhi đó thái hậu.” Bà cũng gật đầu tán thành và âm thầm tìm cách thúc đẩy cả hai đến với nhau.

-----*****-----

Khiết Anh sau khi dẫn hai người về thì mới biết được phụ thân đã đến quân doanh còn mẫu thân đã đi thăm họ hàng đến ngày mai mới về, nàng cho người chuẩn bị nước và y phục sạch cho hai người rồi quay sang nói: “Lão bá và cô nương đây hãy tắm rửa thay y phục cho thoải mái rồi ra dùng bữa nhé!” Ông không kịp từ chối đã bị đẩy vào trong dục phòng.

Ở ngoài Khiết Anh dọn nhà bếp nấu vài món ngon cho ông lão và vị cô nương kia dùng.

Hai người tắm và thay xong y phục thì được gia nhân dẫn ra đại sảnh dùng cơm.

Khiết Anh thấy cả hai bước ra thì đi lại nắm tay ông và cô gái đến ghế ngồi và nói: “Lão bá và cô nương hãy dùng bữa đi, xong rồi con có chuyện muốn nói với hai người ạ!” Ông mặc dù thắc mắc nhưng cũng bắt đầu cầm đũa và ăn, cô gái kia thấy ông cầm đũa lên thì mới bắt đầu nâng đũa gắp thức ăn.

Khiết Anh ngồi bên cạnh dường như đang suy nghĩ gì đó mà cứ mãi nhìn hai ông cháu mà cười tủm tỉm.

Chương 36: Chương 36

Sau khi hai người dùng bữa xong thì Khiết Anh mời dùng trà, nàng cho Tiểu Mai rót trà rồi ngược mắt lên nhìn ông hỏi: “Hiện tại lão bá ở đâu? Lão bá có hay bị tên đó bắt nạt như vậy không?”

Ông lão nghe hỏi đến thì ánh mắt đượm buồn nói: “Lão hiện tại chỉ ở một mái nhà xập xệ ở ngoài cổng thành, hàng ngày lão và A Tuyết phải đi bộ gần nửa canh giờ mới đến được nơi bán tranh.

Hắn thường hay đến gây chuyện lắm, không chỉ mình lão mà còn với những người bán nhỏ lẻ nữa.

Hắn thu tiền thuế bắt mọi người phải đóng, ai không nghe theo nghe sẽ bị hắn quậy phá đến bỏ của chạy lấy người, nặng hơn là bị hắn bắt về đánh đập đến thừa sống thiếu chết mới được thả về.”

Khiết Anh đang ngồi lắng nghe thì Khiết An từ ngoài bước vào.

Thấy có người lạ nên cô bèn hỏi nhỏ Khiết Anh: “Tỷ tỷ, hai người này là ai vậy ạ?”

Khiết Anh kể lại sự tình chi cô nghe, xong khẽ thở dài: “Tỷ sợ tên đó quay lại làm khó lão bá và vị tỷ tỷ này nên mới mang họ về đây.”

Khiết An quay qua hỏi ông: “Sao ông không báo quan ạ?”

A Tuyết bên cạnh lắc đầu đáp: “Hai tiểu thư có điều không biết, có báo cũng vậy mà thôi.

Chúng ăn hối lộ với nhau nên chúng tôi có lên kiện thì cuối cùng người thua kiện vẫn là chúng tôi.

Chưa kể còn đóng án phí và còn bị hắn hành cho không thể làm ăn

được nữa nên chúng tôi đành chấp nhận mà thôi!”

Khiết An nghe vậy thì tức giận mắng: “Lý nào lại có chuyện như vậy chứ? Mà lão bá đây xưng hô thế nào ạ?”

Ông lão bật cười nói: “Ấy chết, lão quên giới thiệu lão tên Dương Thanh, quê ở thành Lạc Dương.

Còn đây là Dương Tuyết là cháu nội của lão, vốn lão là thầy dạy học cho những hài tử trong huyện ấy, trong nhà cũng đủ ăn đủ mặc.

Nhưng bỗng dưng có một trận dịch ập đến, phụ mẫu con bé không may nhiễm phải dịch bệnh ấy.

Tốn hết tiền của nhưng không thể chạy chữa, sau hai tháng thì ra đi bỏ lại con bé chỉ vừa tròn mười ngày.

Hài tử còn nhỏ lại gặp trận dịch lớn nên lão phải đành ôm cháu ra đi đến kinh thành lập nghiệp, đến nay đã hai mươi năm rồi.” Ông kể lại nhưng vẫn có chút xúc động mà không cầm được nước mắt, khẽ đưa tay áo lên chạm nhẹ những giọt nước mắt đau thương ấy.

Khiết Anh đưa tay vỗ nhẹ lên bàn tay gầy gò của ông, nàng khẽ nói: “Vậy giờ Dương thúc ở đâu ạ?”

A Tuyết lên tiếng đáp thay: “Hiện tại chúng tôi sống tạm tại căn nhà nhỏ ở gần cổng thành, nhưng giờ e là không thể về rồi.”

Khiết Anh và Khiết An nhìn hai người rồi lại nhìn nhau.

Nàng quyết định: “Vậy Dương bá bá hãy ở đây đi, hàng ngày dạy chúng con vẽ tranh và luyện chữ được không ạ?”

Dương Thanh nghe mà không tin vào tai mình: “Tiểu thư....vừa nói gì ạ?”

Khiết An tuy không hiểu tại sao tỷ tỷ lại làm như vậy nhưng vẫn mỉm cười nói: “Dương bá bá hãy ở lại đây đi ạ! Mai con sẽ bẩm báo phụ mẫu để ngày dạy chúng con vẽ tranh và luyện chữ ạ.”

Dương Thanh và Dương Tuyết vui mừng định quỳ xuống cảm tạ nhưng đã được cả hai nàng nhanh tay đỡ lấy.

Trong lòng ông thầm xem hai nàng là ân nhân cứu mạng của ông và A Tuyết.

Sau khi sắp xếp chỗ ở cho hai ông cháu thì Khiết Anh và Khiết An quay về phòng, trong bụng Khiết An bây giờ là cả một đống câu hỏi khiến cô muốn nghe trong lòng, nên theo bước Khiết Anh vào phòng nàng để hỏi rõ những thắc mắc trong lòng.

Chương 37: Chương 37

Khiết Anh thấy Khiết An theo mình vào phòng thì cũng chẳng ngạc nhiên gì, nàng thoải mái bước đến chiếc giường ấm áp mà nằm dài thoải mái.

Khiết An bước đến bàn trà rồi ngồi đối diện với nàng, đưa tay lên bàn rồi khẽ nghiêng đầu qua tựa vào cột tiếng hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ lại định làm gì nữa vậy?”

Khiết Anh đưa tay lên gối kê cao đầu lên một chút trả lời: “Muội nghĩ ta và muội làm nguyệt lão se duyên cho công chúa và Lâm Mặc nhưng thái tử đến đây lỡ để ý công chúa thì sao? Tỷ chỉ là đang tìm người thế vào chỗ trống đó mà thôi!”

Khiết An nghe vậy thì có chút kinh hãi nói: “Tỷ tỷ, người ta là thái tử đó, A Tuyết mặc dù đẹp nhưng.....cũng là đóa hoa ven đường mà thôi.

Thái tử liệu có nhìn đến cô ấy không?”

Khiết Anh khẽ suy tư: “Tỷ cũng không chắc lắm, nhưng cứ thử xem sao.

Cách thì tỷ đã nghĩ xong rồi, giờ chỉ chờ thực hiện thôi.

Nếu may mắn thì A Tuyết được phi thăng phú quý còn lỡ thất bại thì cũng chẳng bị xử tội gì.

Vậy thì tại sao lại không thử một phen? Muội nói đúng không?” Khiết An nghe mà muốn rùng mình, cô nghĩ nếu A Tuyết và Dương Thanh mà nghe được liệu có bị dọa cho một phen kinh hãi mà chạy trốn vì

cái kế hoạch quá hǎi hùng này luôn hay không nhỉ?

Khiết An và Khiết Anh ngồi trò chuyện một chút thì Khiết An cũng về phòng, Khiết Anh lặng lẽ ngồi dậy rồi bước đến cửa sổ, nàng đưa hai tay chống cằm lên trên khung cửa ngắm phong cảnh ban đêm.

Trưa hôm sau, Nghiêm Trung từ hoàng cung về đến cổng thì gặp Túc Trân vừa đi đến.

Hai ông bà đứng trước phủ nói chuyện đôi câu rồi cùng đi vào trong tìm Khiết Anh, hóa ra là hôm qua khi từ quân doanh về ông đã nghe mọi

người bàn tán nhưng vì phải vào cung nghị sự với hoàng thượng nên không về hỏi được.

Hôm nay lại được nghe tường tận câu chuyện về sự việc trên phố hôm qua còn được hoàng thượng và bá quan khen ngợi nên bǎi triều là ông vội vã về phủ hỏi rõ mọi chuyện.

Còn bà thì trên đường về vô tình nghe mọi người bàn tán vụ việc, vốn không muốn quan tâm nhưng nhân vật chính lại là nữ nhi của mình khiến bà không khỏi thảng thốt mà vội về hỏi chuyện.

Vừa vào đến đã thấy hai người lạ ngồi trong đại sảnh cùng Khiết Anh và Khiết An, Nghiêm Trung cất lời hỏi: “Anh nhi, An nhi! Đây là.....”

Khiết Anh và Khiết An thấy hai người đã về thì tươi cười đứng lên dìu ông bà đến bàn ngồi, Khiết Anh cũng kể lại mọi chuyện cho hai người nghe và nói lên ý định muốn học vẽ từ Dương Thanh.

Nghiêm Trung và Túc Trân cùng nhìn nhau rồi âm trầm nhìn hai nàng, một lúc lâu sau Nghiêm Trung mới nói: “Nếu con muốn như vậy thì cũng được, nhưng sự việc lần này con làm hơi lỗ mǎng đó có biết không? Nếu lỡ tên kia hǎn

bất chấp mà gây sự với con thì thế nào?”

Khiết Anh thật sự lúc đó cũng không suy nghĩ được nhiều nên giờ nàng nghe ông nói như vậy thì cũng có chút sợ hǎi.

Nhưng chuyện đã qua nên nàng chỉ cười nhẹ nói: “Nữ nhi biết rồi ạ! Sau này sẽ chú ý hơn ạ!” Ông gật đầu rồi bảo gia nhân dọn cơm lên,

vì Dương Thanh giờ là sư phụ của Khiết Anh và Khiết An nên cùng ngồi với nhau mà dùng bữa, trong bữa ăn ông vừa hỏi chuyện vừa đánh giá người này.

Thấy Dương Thanh thật thà hiền lành thì ông mới yên tâm để Dương Thanh lại trong phủ dạy học cho hai ái nữ của ông.

Chương 38: Chương 38

Ngày hôm sau khi thức dậy, Khiết Anh và Khiết An dậy ăn sáng rồi cùng với Dương Thanh và A Tuyết đi ra vườn trúc phía sau hậu viện để học vẽ tranh.

Giờ nàng mới phát hiện ra là vẽ tranh rất thích nhưng cũng rất khó a!! Mất cả buổi mà nàng và Khiết An chỉ mới vẽ được có những bụi cỏ mọc dại ven đường mà thôi.

Dương Thanh đảm nhận thầy dạy học còn A Tuyết thì phụ ông hướng dẫn cả hai.

Mất cả buổi chiều thì bức tranh mà hai người vẽ tạm gọi là có thể nhận ra được.

Khiết Anh âm thầm tự khen mình cũng có khiếu chứ bộ. Tối đó nàng và Khiết An cùng nhau bàn bạc việc tạo cơ hội cho Vĩnh Ninh và Lâm Mặc gặp nhau lần nữa, vì cũng gần đến ngày tên thái tử kia đến rồi, tới lúc đó e là sẽ lâu thì hai người mới được gặp nhau. Sáng sớm hôm sau khi nàng vừa thức dậy đã nhận được thư công chúa nói rằng thái hậu, hoàng thượng, hoàng hậu và cô sẽ đến Kim Ân tự cầu an.

Khiết Anh sau đó chợt nảy ra ý tưởng mới liền co giò chạy đến tìm Khiết An bàn đối sách.

Thế là ngày hôm đó Dương Thanh vô tình được nghỉ nhưng vẫn được hưởng lương theo chế độ nhà nước.

Còn Khiết Anh và Khiết An sau khi đến thông báo cho phụ mẫu là đi chùa dâng hương thì liền chạy mất tăm khiến Túc Trân quả thật muốn đau đầu, để tiện việc nên Khiết Anh và Khiết An thay mỗi người một bộ nam trang đơn giản.

-----*****-----

Khiết Anh và Khiết An vội đánh xe ngựa đến thông báo cho Lâm Mặc rồi cùng y lên đường đến Kim Ân tự.

Cả hai trà trộn vào đoàn người lễ phật mà âm thầm sắp xếp theo kế hoạch.

Khiết Anh dẫn Lâm Mặc đến cây tơ hồng và nói: “Một chút ngài nhớ nắm lấy sợi dây này nhé! Còn lại để ta lo.”

Bên này Khiết An tìm cách che vào để tiếp cận Vĩnh Ninh, cũng may lần này hoàng thượng muốn cải trang vi hành nên mọi chuyện khá là thuận lợi nếu không thì e con kiến cũng chẳng thể chạm được đến gấu áo của Vĩnh Ninh.

Khiết An xòe quạt lụa che nửa mặt rồi như có như không nói với Vĩnh Ninh: “Một chút nhớ đến cây tơ hồng chọn dây có màu đỏ hồng bên phải thân cây nhé!” Nói xong khẽ nháy mắt với Vĩnh Ninh rồi lẩn sâu vào đám đông biến mất.

Vĩnh Ninh còn ngờ ngác không hiểu gì thì đã bị thái hậu kéo vào trong đại điện bái phật.

Khiết An đi đến nơi xin sấm, cô khẽ gạt đầu với vị mặc y phục màu nâu sẫm, trên tay còn cầm thêm một chuỗi hạt to.

Xong rồi Khiết An đi vào bên trong lánh mặt.

Sau khi bái phật xong thì Vĩnh Ninh cất giọng nói: “Tổ mẫu, con muốn đến đó xem.” Vừa nói cô vừa đưa tay chỉ về phía cây tơ hồng phía trước mặt.

Thái hậu thấy cô hiếu kỳ như vậy liền gạt đầu và dặn dò cô cẩn thận, cô gạt đầu nhanh chân đi đến, cố gắng tìm sợi dây mà vị công tử lúc nãy đã chỉ.

Vừa tìm thấy thì Vĩnh Ninh vội nắm lấy giật ra, vô tình đầu dây bên kia bị kéo lại và kéo luôn vị nam nhân đang cầm lấy đầu dây còn lại. Vĩnh Ninh nhất thời bất ngờ mà mở to đôi mắt nhìn người đối diện mà không nói được câu nào, người kia cũng nhìn cô nhưng ánh mắt lại chứa toàn là ôn nhu và tình ý.

Thái hậu cùng hoàng thượng và hoàng hậu bát gặp màn này thì ngạc nhiên không kém, thái hậu nhỏ giọng nói với hai người kia: “Hai đứa xem Ninh nhi kìa, con bé và người kia vậy mà lại...”

Hoàng thượng cũng chau mày nói: “Không lẽ...”

Hoàng hậu tuy khá ngạc nhiên nhưng vẫn bình tĩnh đáp: “Hay là gọi con bé đi xin sâm xem như thế nào đi ạ” Thái hậu và hoàng thượng cùng tán thành, đợi Vĩnh Ninh quay trở lại, trên tay còn cầm dây tơ hồng lúc nãy thì hoàng hậu kéo nàng đi đến xin sâm bên gốc cây bồ đề bên phải đại điện.

Bỗng nhiên lúc đó có một tên mặt mày dữ tợn không biết từ đâu xông vào nắm lấy tay Vĩnh Ninh, kéo cô vào sát ngực hấn rồi cầm dao kề cổ cô nói: “Nữ nhân đáng chết! Dám rời bỏ ta sao? Ta sẽ cho ngươi chết không nhắm mắt.”

Thái hậu và hoàng hậu bị một màn này dọa cho kinh hãi, mọi người có mặt trong tự cũng bị dọa sợ vội chạy tán loạn như ong vỡ tổ nhằm thoát thân, hoàng thượng lo lắng vội nói: “Ngươi muốn gì? Mau thả con bé ra.

Ngươi muốn gì cũng được hết.

Nếu ngươi dám động đến thì đừng có trách!” Ánh mắt ông chứa đầy sát khí nhìn thẳng vào hấn.

Tên kia chẳng thèm quan tâm, lưỡi dao càng ngày càng sát vào cổ của Vĩnh Ninh khiến cô tưởng chừng như chỉ cần chạm nhẹ thì sẽ đứt ngay, trên mặt cô lúc này đã tái đi vì sợ hãi, nước mắt cũng bắt giác thì nhau rơi trên đôi gò má xinh đẹp.

Hấn nghiêng răng nói: “Nữ nhân đều đáng chết, đều đáng chết!”

Thái hậu bị dọa cho suýt ngất, hoàng hậu phải dìu bà đến ghế ngồi bên cạnh đại điện để bà nghỉ ngơi, còn hoàng thượng tuy muốn giết hấn ngay lập tức nhưng vì Vĩnh Ninh còn đang nguy hiểm nên vẫn phải cố gắng lựa lời trấn an hấn nhưng vẫn xem xét tình hình để thuận lợi cứu người: “Người có chuyện gì từ từ nói, đừng hại người vô tội.”

Hấn như gầm lên: “Vô tội? Ha...nực cười.

Nữ nhân là thứ sinh ra đã biết phản bội rồi! Ta yêu nàng ấy như thế, vậy mà tại sao? Tại sao nàng lại bỏ ta mà đi theo tến đó chứ? Tại sao?”

Hóa ra là hấn bị thê tử bỏ rơi nên hóa điên, mọi người đồng loạt nhìn hấn bằng ánh mắt thông cảm.

Hoàng thượng vẫn nhẹ nhàng nói: “Đó là do thê tử người sai, là cô ta ngu ngốc! Nhưng trên đời này đâu phải ai cũng như vậy.

Người nghe ta mà bỏ dao xuống đi!” Ông vừa nói vừa bước gần đến hấn.

Hấn có vẻ xiu xuống, nhưng như nhận ra ông đang tiến gần về phía mình thì chợt giật mạnh Vĩnh Ninh khiến cổ cô bị cứa một đường, dòng máu đỏ tươi chảy trên chiếc cổ trắng tinh ấy lại chói mắt vô cùng.

Vĩnh Ninh bị vết thương làm đau mà khẽ “a” một tiếng.

Hấn điên tiết quát: “Nếu ông dám lại gần, ta sẽ giết cô ta ngay!”

Hoàng thượng trong lòng cực sợ hãi vội nói: “Được, được.

Ta không lại gần, ta không lại gần!” Nói rồi ông từ từ lùi lại kéo dài khoảng cách để Vĩnh Ninh được an toàn.

Bỗng nhiên từ đâu xuất hiện một bóng đen lao qua, bàn chân mạnh mẽ đạp vào hông hấn khiến hấn mất thế mà lao đảo lùi về sau, tay cũng buông Vĩnh Ninh ra, Vĩnh Ninh vừa được thả ra chưa kịp hết hoảng sợ thì lại cảm thấy trời đất xoay vòng đến chóng mặt.

Đến khi định thần lại thì đã an ổn tựa vào bờ ngực vững chắc có ai đó, Vĩnh Ninh bất ngờ đến mức nhìn trân trân như muốn nhìn thấu tâm can người đó vậy.

Ngay cả hoàng thượng cũng không tránh khỏi một phen bàng hoàng. Tên kia lấy lại cân bằng đứng lên quát: “Tên kia, ngươi tốt nhất đừng nhiều chuyện.

Nếu không ta sẽ giết ngươi.”

Người này nghe lời dọa người ấy nhưng không có vẻ gì là sợ hãi mà ngược lại còn cười thách thức: “Vậy để ta xem ngươi làm thế nào giết được ta!” Tên đó nghe thấy thì tức đến nghiến răng, tay siết chặt con dao trong tay mà bay đến nhắm ngay tim của người này mà đâm xuống, thế nhưng người này lại tựa như đang chơi đùa vậy.

Một tay cầm kiếm ôm mỹ nhân nhẹ nhàng né tránh, tay kia khẽ rút thanh kiếm ra và dứt khoát chém xuống cánh tay đang cầm dao kia.

Nhát chém mạnh mẽ khiến tên kia bị chém một đường dài, hẳn đau đến nỗi mặt ôm lấy cánh tay bị thương, con dao cũng vì thế mà văng xuống đất.

Hắn gầm lên : “Ngươi hãy nhớ đó!” Rồi nhanh chân phi thân trốn mất. Đến khi mọi người hoàn hồn lại thì bóng dáng tên đó đã không còn, tất cả nhanh chóng tản ra chỉ còn lại hoàng thượng, Vĩnh Ninh và người đó cùng hoàng hậu và thái hậu đang ngồi trên ghế gần đó.

Chương 39: Chương 39

Vĩnh Ninh với bốt sợ hãi thì khẽ ngẩng lên nhìn vào sườn mặt của nam nhân ấy mà thất thần, cảm thấy người trong lòng mình khẽ động, y cúi người xuống nhìn thì vô tình bốn mắt bắt gặp nhau.

Y khẽ dờn mắt rồi dìu nàng bước đến bên hoàng thượng còn mình thì lui ra nói: “Đã cứu được cô nương ấy, xin giao trả lại.

Tại hạ xin phép đi trước.”

Hoàng thượng nhận ra là người lúc nãy cũng Vĩnh Ninh bên cây tơ hồng, ông thấy y định bước đi thì vội gọi lại: “Khoan đã, đa tạ công tử ra tay giúp đỡ.

Không biết công tử có thể xưng danh tính không?”

Y cúi đầu nói: “Không cần đâu! Giúp người chỉ là tiện tay.

Không cần để bụng.”

Lúc này thái hậu đã khỏe hơn nên được hoàng hậu dìu đến bên cạnh Vĩnh Ninh, bà hiền từ nói: “Cậu trai trẻ, cậu là ai hãy nói cho ta biết.

Để ta còn báo đáp ơn cứu mạng này.”

Hoàng hậu cũng phụ họa: “Đúng vậy, mong công tử cho biết quý danh, ơn cứu mạng mà không báo đáp thì coi sao được chứ?”

Bị bắt ép quá nên y đành nói: “Tại hạ tên Lâm Mặc, là tướng quân dưới trướng của Cao Nghiêm Trung- Cao tướng quân.

Hôm nay vô tình đi chùa cầu an mà cứu tiểu thư đây cũng là tiện ta

mà thôi.

Không đáng nhắc đến đâu.”

Nói rồi y cúi đầu chào mọi người rồi tiêu soái bước đi.

Hoàng thượng khẽ vuốt râu: “Lại là tướng quân sao? Cũng khá đó.”

Thái hậu và hoàng hậu thì lại khá là ưng ý Lâm Mặc, khí chất oai phong, anh dũng lại phong độ tuấn tú.

Mọi người cùng nhau xem xét lại khắp người Vĩnh Ninh, khi chỉ thấy vết thương nhỏ trên cổ cô thì thở ra nhẹ nhõm.

Cả bốn người cùng đi đến xin sâm để xem may rủi trong đời.

Bước đến bàn xin sâm thì Vĩnh Ninh đưa tay cầm ống tre lên, trong đó có vô số thanh tre có viết chữ trên đó.

Lắc nhẹ vài cái để một thanh tre rớt ra rồi mang đến nhờ thầy giải mã.

Vị thầy tướng số này trông dáng người đạo mạo, mày thanh mi tú nhưng lại khí chất thoát trần tựa như tiên nhân hạ phàm vậy.

Ông cầm quẻ sâm lên rồi đưa bàn tay thon dài vuốt nhẹ chòm râu và nói: “Quẻ này nói nhân duyên của tiểu thư đây đã đến, vì ân mà đáp lại tình.

Đây là duyên do nguyệt lão kéo chỉ tơ hồng nên đừng ngại mà phá hủy.

Dù là người đó như thế nào cũng hãy chấp nhận vì đó là thiên duyên, sẽ mãi rặng long đầu bạc.

Hạnh phúc sum vầy bên nhau.

Nếu như ra tay cắt đứt thì sẽ thành nghiệt duyên và tạo hệ lụy sau này, có thể là nguy đến tính mạng.” Ông lão cố ý nhấn mạnh câu cuối và trên gương mặt cũng làm vẻ nghiêm trọng hơn.

Vĩnh Ninh nghe mà như chết trân tại chỗ, thái hậu và hoàng thượng cùng hoàng hậu lại không thể ngờ người lúc này lại là thiên duyên của Vĩnh Ninh, trong lòng tuy có chút đắn đo nhưng nếu nguy đến tính mạng thì cũng cần phải suy nghĩ lại, hơn nữa lại nói đến y thì cũng không tệ chút nào.

Cầu bình an xong thì đoàn người thái hậu cũng hồi cung nhanh chóng để tránh lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Sau khi mấy người kia đi khuất thì trong đây có bốn người từ từ xuất hiện, trong đó có một người bị thương ở tay trông rất đau đớn.

Tên bị thương ai oán lên tiếng: “Tướng quân, đã bàn là diễn kịch mà sao người lại mạnh tay vậy chứ? Suýt nữa thì tay ta bị phế luôn rồi.” Hắn vừa nói vừa đưa ánh mắt oán hận nhìn y.

Hắn là Lý Phong, là bằng hữu vào sinh ra tử cùng y và cũng là phó tướng của y.

Lâm Mặc cười cười: “Ta đã nương lắm rồi đó! Thôi về ta đưa người kim sang bôi cho mau lành vết thương coi như tạ lỗi được rồi chứ?”

Hắn bủ môi: “VẬY còn tạm được.” rồi quay qua nói với Khiết An:

“Cao tiểu thư quả thật tay nghề cao thâm, hóa trang cho tại hạ đến mức mà ngay cả thê tử cũng suýt nhận không ra tại hạ luôn rồi.”

Khiết An đứng bên cạnh vẫn một thân nam trang nói: “Chỉ là chút màu vẽ lên thôi, tỷ tỷ ta đã dạy ta làm đó!” Rồi quay sang hỏi Khiết Anh: “Tỷ tỷ, tỷ thấy lần này tỉ lệ thành công là mấy phần?”

Khiết Anh cởi bỏ áo sư thầy cùng bộ râu vướng víu ấy ra, trên người khoát bộ nam trang đơn giản, khẽ xòe quạt phe phẩy nói: “Chắc cũng bảy phần đi.

Chúng ta diễn giống đến vậy mà! Nhưng mà giờ chúng ta phải vào lạy phật tổ hối lỗi đã.”

Cả ba người khó hiểu quay sang nhìn nàng, nàng đưa tay lên xoa xoa mũi nói: “Trước mặt phật tổ mà dối trên lừa dưới như thế với đương kim hoàng thượng mà không có lỗi à?” Mọi người nghe thế thì mỉm cười cùng nhau vào

bái phật, thành tâm hối lỗi về cú lừa ngoạn mục khi nãy trước đại
điện phật tổ và âm thầm cầu mong cú lừa này mãi mãi không bị phát
giác.

Chương 40: Chương 40

Sau khi hồi cung, hoàng thượng liền cho gọi Nghiêm Trung vào điện diện thánh, Nghiêm Trung từ doanh trại vội vã vào cung theo ý chỉ mà trong đầu đầy dấu hỏi.

Vừa vào cung đã được Lý công công dẫn vào ngự thư phòng, ông thấy hoàng thượng đã ngồi uy nghi trên ghế đờn sẵn.

Nghiêm Trung quay xuống hành lễ: “Mạc tướng Cao Nghiêm Trung bái kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Hoàng thượng phát tay nói: “Miễn lễ đứng lên đi.

Trẫm hôm nay triệu khanh đến là có chuyện muốn hỏi.”

Nghiêm Trung mờ mịt cúi đầu hỏi: “Không biết hoàng thượng muốn hỏi mạc tướng chuyện gì ạ?”

Tử Long một thân hoàng bào bước xuống đứng đối diện với ông hỏi: “Trẫm nghe nói dưới trướng khanh có một tướng quân tên Lâm Mạc đúng chứ?”

Nghiêm Trung gật nhẹ nói: “Dạ đúng vậy.

Không biết hoàng thượng đột nhiên lại hỏi như vậy là...”

Tử Long đưa tay lên chặn lại câu nói chưa hết của Nghiêm

Trung, ông chấp hai tay phía sau hướng ra cửa mà tiến lên một bước nói: “Khi này trẫm cùng thái hậu đi dâng hương, không may công chúa bị uy hiếp.

Trẫm lại cải trang di hành nên không mang theo binh lính, cũng may có hãn ra tay giúp đỡ.

Lại vô tình hấn lại cùng công chúa chọn cùng sợi tơ hồng, thấy có điềm lạ nên trầm cùng Ninh nhi đi xin sâm thì vị đạo quân kia giải thích nói là đây là thiên duyên trời định.

Còn nói là không được ngăn cấm nếu không sẽ mang họa sát thân.

Nên trầm mới muốn triệu khanh vào cung gấp để hỏi rõ về hấn.”
Nghiêm Trung lúc đầu còn hơi bất ngờ nhưng càng nghe càng thấy lạ lạ.

Đến cuối cùng ông chỉ chốt một câu: “Tất cả chuyện này chắc chắn do người bày ra, mà đầu sỏ không ai khác ngoài hai ái nữ to gan nhà ông đây.” Nghiêm Trung nhắm mắt ổn định tinh thần, thật ra ông vẫn luôn quý Lâm Mặc và đối xử với y tựa như con ruột.

Lại thấy tình hình này thì sáu phần là hoàng thượng vừa ý rồi.

Nữ nhi ông đã đốt lửa vậy rồi thì ông cũng phải góp chút gió vào chứ! Từ Long thấy ông im lặng thì xoay người liền gọi: “Cao tướng quân?” Nghiêm Trung hồi thần lại cúi đầu tâu: “Bẩm hoàng thượng, Lâm Mặc là tướng quân đã theo dưới trướng thần sáu năm, lúc y mới vào doanh trại chỉ mới mười lăm tuổi.

Y là người rất nhiệt huyết, võ nghệ lại cao, tư chất thông minh, am hiểu chiến lược và dụng binh nên chỉ mới hai mươi tuổi đã là một vị tướng quân với nhiều chiến công hiển hách.

Y là người rất có trách nhiệm với chức trách của mình, phong thái đĩnh đạc.

Giải quyết vấn đề tuyệt không sai sót.”

Hoàng thượng ít khi nghe ông khen một ai nhưng nay ông lại khen y như vậy thì chắc hẳn không phải tầm thường, Từ Long hiếu kỳ hỏi tiếp: “Vậy y là người ở đâu? Gia cảnh thế nào?”

Nghiêm Trung đáp: “Bẩm hoàng thượng, quê y ở Lạc Dương, xuất

thân là con nhà võ với phụ mẫu đều là võ sư mở một lớp dạy võ tại đó, gia cảnh tương đối đủ ăn đủ mặc.

Phụ mẫu y luôn mong sau này y có thể mang chút tài nghệ ra giúp đời nên từ nhỏ y đã có ước mong gia nhập quân ngũ và trở thành tướng quân như bây giờ ạ.

Nhưng không may ba năm trước phụ mẫu vì bạo bệnh mà qua đời, y vì thế chỉ có một mình nên ở mãi trong doanh trại không về quê nữa.” Tử Long đưa tay vuốt râu gật đầu hỏi: “Vậy y đã có thể thất chưa?” Nghiêm Trung nghe đến đây thì lắc đầu thở dài: “Dạ bẩm chưa ạ! Y luôn thấy bản thân không xứng nên hầu như chưa bao giờ dám nghĩ đến chuyện đó.

Lúc mặc tướng hỏi thì y chỉ cười lắc đầu cho qua, cứ nói là chưa làm gì được cho Phong Thiên quốc nên chưa dám nghĩ đến chuyện cưới thê.

Nhưng thật sự thì do y mặc cảm về gia cảnh và xuất thân mà thôi, vì vậy mà đã hai mươi nhưng chưa một lần để ý đến ai.”

Hoàng thượng nghe xong gật gù rồi phát tay: “Được rồi, trầm cho khanh lui.” Nghiêm Trung cúi đầu hành lễ rồi ra về.

-----*****-----

Hoàng thượng hỏi thăm về thông tin của Lâm Mặc xong thì vội đi đến Từ Ninh cung tìm thái hậu.

Vừa đến ông đã phát tay cho lui tất cả rồi bước đến ngòi xuống kể lại tất cả cho thái hậu nghe, nghe xong thái hậu gật đầu hài lòng:

“Hoàng thượng, ai gia lại thấy rất có cảm tình với cậu bé này, hơn nữa lúc cậu ấy và Ninh Nhi đứng gần thì lại thấy vô cùng xứng đôi.

Có lẽ đây là nhân duyên của Ninh nhi, ai gia nghĩ nếu cậu ấy làm phò mã cũng không tệ.”

Hoàng thượng trầm ngâm một chút rồi nói: “Để _nhi thần điều tra lại kỹ

càng rồi chúng ta hãy quyết định được không mẫu hậu?” Bà thấy cũng có lý nên gật đầu tán thành.

Đúng lúc ấy Tử Hàn bước vào.

Hắn cúi đầu hành lễ: “Hoàng tổ mẫu, phụ hoàng.”

Thái hậu nhìn hắn mỉm cười: “Nào! Hàn nhi, qua đây ngồi với ai gia nào.” Hắn hơi nhếch môi tạo một nụ cười nhạt rồi bước qua ngồi cạnh bà.

Hoàng thượng nhìn hắn hỏi: “Con đến đây có việc gì sao?”

Tử Hàn gật đầu đáp: “Dạ phụ hoàng, những chuyện phụ hoàng nhờ con điều tra con đã hoàn thành, người hãy xem.” Vừa nói hắn vừa mang ra một cuốn sách từ trong tay áo ra đưa cho ông.

Hoàng thượng cầm lấy nhìn rồi gật đầu, ông ngẩng lên nhìn hắn nói: “Trẫm muốn nhờ con điều tra một người tên Lâm Mặc, là tướng quân dưới trướng của Cao tướng quân.

Con hãy điều tra kỹ về người này rồi báo lại cho trẫm biết.”

Tử Hàn hơi cau mày khó hiểu nhưng vẫn nhận lệnh: “Nhi thần tuân chỉ, nhi thần xin cáo lui trước.” Hoàng thượng gật nhẹ, hắn đứng lên cúi đầu rồi bước ra ngoài.

Hoàng thượng ngồi trò chuyện với bà một lúc rồi cũng về ngự thư phòng giải quyết đống tấu chương trên bàn.

Chương 41: Chương 41

Từ Hàn sau khi bước ra thì cùng Trình Ẩn là hộ vệ cũng là cánh tay đắc lực của hắn lên ngựa đi thẳng đến doanh trại của Nghiêm Trung mà điều tra người tên Lâm Mặc này.

-----*****-----

Còn Nghiêm Trung sau khi từ hoàng cung về thì gọi Khiết Anh và Khiết An vào thư phòng nói chuyện.

Khi cả hai bước vào thì Khiết An lên tiếng: “Phụ thân, người gọi chúng con có chuyện gì ạ?”

Nghiêm Trung ngẩng lên nhìn cả hai rồi nói: “Lúc nãy hoàng thượng mới triệu kiến ta hỏi về Lâm Mặc.” Khiết Anh và Khiết An có chút ngạc nhiên, cả hai nhìn nhau rồi quay lại nhìn ông.

Khiết Anh hỏi: “Vậy rồi người nói như thế nào ạ?”

Nghiêm Trung thở dài: “Haizzz, ta còn nói được gì khác sao? Thì nói y tài ba giỏi giang, võ công đi song song với tài năng, có tài dụng binh và còn nói y chưa có thể thất vì mặc cảm về gia cảnh nên chẳng dám để ý đến ai cả!”

Khiết Anh và Khiết An nghe vậy thì mỉm cười, Nghiêm Trung sau khi kể xong thì nghiêm giọng nói: “Các con càng ngày gan càng lớn, dám bày mưu lên cả trên người hoàng thượng.”

May là người không có ý định truy cứu nếu không e là có mười cái mạng thì hai đứa cũng không gánh nổi.”

Khiết An cười cười hỏi ông: “Sao người biết là chúng con ạ?”

Ông hừ nhẹ nói: “Ta chỉ cần nghe hoàng thượng kể sơ qua là biết do hai đứa bày trò rồi, chứ làm gì có chuyện trùng hợp đến mức như vậy chứ? Lỡ hoàng thượng cho người điều tra thì sao đây?”

Khiết Anh cười tươi nói: “Phụ thân yên tâm, lần sau tụi con sẽ chú ý hơn ạ!”

Ông trợn mắt hỏi: “Còn dám có lần sau à? Các con đúng là chưa bị đứt tay nên chưa sợ dao mà!” Cả ba nói chuyện thêm một chút về chuyện của Lâm Mặc rồi cùng nhau bước ra dùng cơm chiều.

-----*****-----

Tử Hàn sau khi điều tra xong thì quay về bẩm báo, hoàng thượng nghe xong thì vừa ý gật đầu.

Tử Hàn lên tiếng hỏi: “Phụ hoàng, tại sao người lại muốn nhi thần điều tra điều tra người này vậy?”

Hoàng thượng cười nhẹ đáp: “Hoàng tử của các con cũng đã đến tuổi cập kê, lại thấy người này phẩm chất không tệ, lại lập được nhiều chiến công nên trẫm muốn xem như thế nào, có xứng đáng làm phò mã Phong Thiên quốc chúng ta hay không?”

Tử Hàn ngạc nhiên nhưng vẻ mặt vẫn như bình thường hỏi: “Không phải thái tử Đông Nhạc có ý muốn cưới hoàng tử sao?”

Hoàng thượng đáp: “Trẫm lại không muốn gả Ninh nhi đi đến nơi xa như vậy, với lại con bé có vẻ không thích hôn sự bị sắp đặt như vậy nên trẫm cũng không muốn ép.” Hấn nghe ông nói như vậy thì im lặng.

Thật sự hấn cũng không muốn xa hoàng tử.

Từ nhỏ hấn và Tử Hạo luôn được cô cưng chiều nên cả hai rất yêu quý cô.

Hấn không nói gì chỉ cúi đầu rồi đi về điện, trong lòng lại âm thầm tính toán sẽ điều tra kỹ về người này thêm lần nữa thì hấn mới yên tâm giao hoàng tử yêu quý của mình cho y.

Hấn đang trên đường đi về tắm điện thì gặp Tử Hạo đang đi đến, Tử Hạo lên tiếng: “Hoàng huynh, có chuyện gì mà nhìn huynh có vẻ dăm chiêu vậy?”

Tử Hàn nhàn nhạt đáp: “Khi nãy phụ hoàng gọi ta vào để điều tra một

người.”

Tử Hạo vội hỏi: “Là ai?”

Hắn đáp: “Lâm Mặc, Lâm tướng quân với chiến công hiển hách trong mấy năm qua và cũng là tướng quân dưới trướng của Cao tướng quân.”

Cậu nghiêng đầu khó hiểu: “Nhưng điều tra y để làm gì?”

Hắn trả lời: “Phụ hoàng muốn chọn y làm phò mã.” Tử Hạo nghe tin này thì chấn động tâm lý, ngồi đờ như chết máy để tiêu hóa hết thông tin vừa nghe được.

Tử Hàn đảo mắt nhìn cậu nói: “Ta sẽ đi đến doanh trại điều tra kỹ về y còn đệ hãy đi dò thử xem y của hoàng tử thế nào rồi chúng ta sẽ báo cho phụ hoàng biết.” Tử Hạo ngơ ngơ gật đầu rồi đứng lên về tấm điện của mình mà hồn như treo chín tầng mây..

Chương 42: Chương 42

Qua hôm sau, Tử Hạo sáng sớm đã đến Vĩnh Ninh cung tìm Vĩnh Ninh để nói chuyện, Vĩnh Ninh đang dùng bữa sáng nghe cung nữ báo thì hơi ngạc nhiên nhưng vẫn cho mời Tử Hạo vào và cho dọn dẹp thức ăn trên bàn và cung nữ lui ra ngoài.

Cậu vừa bước vào thì Vĩnh Ninh đã cất tiếng hỏi: “Sau hôm nay đột nhiên đệ lại đến thăm tỷ sớm vậy?”

Tử Hạo cười tươi bước đến ngồi xuống đối diện với cô nói: “Tại ta nhớ hoàng tỷ nên đến thăm thôi mà!”

Vĩnh Ninh trề môi: “Có quý mới tin đệ.” Cô luôn rất yêu thương hai đệ đệ của mình, nhưng so với tảng băng kia thì cô thân thiết với Tử Hạo hơn vì cậu vui vẻ lại ôn nhu chứ không như tên kia mỗi lần nói chuyện cứ như đang đứng trước kẻ thù vậy.

Tử Hạo cười cười: “Hoàng tỷ nói vậy thật khiến đệ đau lòng nha!”

Cậu vừa nói vừa giả vờ ôm lấy ngực, mặt mày nhăn nhó.

Vĩnh Ninh gờ tay ý bảo cậu ngừng lại nói: “Được rồi, đệ bớt lại đi.

Ta sắp bị đệ làm tới muốn nôn luôn rồi đấy!”

Tử Hạo bấy giờ mới ngồi ngay lại, thu lại nét đùa giỡn khi nãy mà nghiêm túc nhìn cô hỏi: “Hoàng tỷ, nghe nói thái tử Đông Nhạc kỳ này đến đây là muốn ngõ ý kết duyên với tỷ, tỷ nghĩ thế nào?”

Không nói thì thôi, mà khi nhắc đến là lại khiến Vĩnh đau đầu, cô đáp nhưng gương mặt có vài phần muộn phiền nói: “Ta không nghĩ gì mà cũng chẳng muốn nghĩ đến.

Ta rất không muốn mối hôn sự này nhưng thân lại là công chúa một nước thì mấy ai có thể lựa chọn được nhân duyên như ý chứ?”

Tử Hạo gật nhẹ, đúng vậy! Mấy ai là công chúa mà lại có thể tự ý chọn được hôn sự vừa ý mình chứ! Nói đến đây cậu cũng không biết nói gì nên đành đứng lên nói: “Hoàng tử nghỉ ngơi đi nhé, ta đi tìm hoàng huynh bàn chuyện một chút.”

Vĩnh Ninh gật đầu: “Được, đệ đi đi!” Cậu cúi đầu xoay lưng bước đi, vừa bước đến cửa thì lại gặp Khiết An và Tiểu Đào bước vào.

Khiết An vội vàng hành lễ: “Dân nữ bái kiến tam vương gia!”

Tử Hạo vội đưa tay đỡ cô cười nói: “Không cần đa lễ như vậy.

Cô nương đến tìm hoàng tử sao?” Khiết An gật đầu.

Cậu nói tiếp: “Vậy cô nương vào trong đi, tử ấy đang trong tắm điện đấy!” Rồi bước đi, Khiết An quay đầu nhìn theo bóng dáng ấy một chút rồi bước vào tìm Vĩnh Ninh.

Vừa bước vào Khiết An đã vội đóng cửa lại và dặn Tiểu Đào canh chừng còn mình khẽ lên tiếng: “Công chúa!”

Vĩnh Ninh đang ngồi trên bàn uống trà, nghe tiếng cô thì ngẩng lên mỉm cười định mở miệng thì thấy cô đưa ngón tay lên miệng, Vĩnh Ninh ngờ ngác hỏi nhỏ: “Có chuyện gì vậy?.”

Khiết An ngồi xuống vô tư hỏi vặn: “Công chúa, người hãy nhanh cùng Tiểu Đào thay y phục đi rồi chúng ta đi gặp Lâm tướng quân thôi.” Cô nói xong thì Tiểu Đào bước đến cởi y phục ra chỉ chừa lại nội y mỏng bên trong.

Vĩnh Ninh tuy không hiểu nhưng vẫn đứng lên nhận lấy bộ y phục và vào trong thay ra.

Sau khi thay xong thì Tiểu Đào mặc lại y phục của công chúa rồi bước đến chải lại tóc và trang điểm cho cô, trông sáu phần giống tựa Tiểu Đào.

Khiết An nhìn xong gật nhẹ rồi quay sang nói với Tiểu Đào: “Muội hãy theo kế hoạch mà làm.

Nhớ đừng lên tiếng nhé!” Tiểu Đào gật đầu rồi trang điểm lại một chút.

Giờ Tiểu Đào và Vĩnh Ninh nếu nhìn xa thì có chút khó phân biệt. Vĩnh Ninh càng nhìn càng khó hiểu liền quay sang Khiết An hỏi: “Khiết An, như thế này là..??”

Khiết An nhẹ nhàng giải thích: “Tiểu Đào có vóc dáng tương tự người, nên muội để muội ấy mặc y phục của người và giả dạng ở lại đây thay công chúa.

Vì lần trước xin cho người xuất cung đã nhiều, lần này sợ la bị nghi ngờ nên muội và tỷ tỷ đã nghĩ ra cách này.

Công chúa phải giả làm Tiểu Đào như vậy thiệt thòi cho người rồi.” Vĩnh Ninh nghe vậy thì hiểu ra, cô nhìn Khiết An lắc đầu: “Không có, không có! Ta phải đa tạ hai muội đã giúp ta như vậy.

Đa tạ muội.”

Khiết An nắm tay công chúa nói: “Lời đa tạ nói sau đi ạ! Giờ chúng ta phải nhanh chóng đi thôi.” Cô mở cửa bước ra ngoài, Vĩnh Ninh cúi đầu nép vào lưng Khiết An, cô lớn tiếng dặn dò với cung nữ: “Công chúa hơi mệt nên đã nghỉ ngơi, người dặn dò không ai được vào làm phiền.” Tất cả cung nữ thái giám có mặt đều cúi đầu vâng lời, thấy mọi chuyện thuận lợi Khiết An vội nắm lấy tay Vĩnh Ninh bước nhanh ra xe ngựa ngoài cổng hoàng cung đi đến nơi hẹn.

-----*****-----

Khiết Anh sau khi phân công cho Khiết An vào cung đón công chúa thì nàng lên xe ngựa đi đến doanh trại tìm Lâm Mặc, hôm nay nàng chuẩn bị sẵn bó hoa thật đẹp gồm hoa mẫu đơn và đỗ quyên.

Nàng cho người đánh xe một mạch đến doanh trại rồi cùng Tiểu Mai đi tìm Lâm Mặc.

Nàng đi đến cổng doanh trại liền hỏi một binh sĩ gác cổng: “Cho hỏi Lâm tướng quân có ở đây không?”

Từ lúc nàng bắt đầu làm nguyệt lão thì thường xuyên đến đây tìm Lâm Mặc nên các binh sĩ đều biết thân phận của nàng, binh sĩ đó

nghe nàng hỏi liền cúi đầu nói: “Dạ Lâm tướng quân đã đi tuần tra rồi ạ.

Chắc cũng sắp quay về rồi thưa đại tiểu thư.” Nàng gật đầu rồi đưa mắt nhìn xung quanh đợi Lâm Mặc.

Y sau khi tuần tra xong thì cùng năm binh sĩ quay về, vừa đến cổng doanh trại đã thấy nàng thì y vội nhanh bước đi đến cúi đầu hành lễ: “Cao đại tiểu thư!” Những binh lính kia cũng vội cúi đầu chào theo. Nàng gật nhẹ rồi nói: “Tướng quân, chúng ta đi thôi, gần đến giờ rồi!” Rồi nàng đi lại xe ngựa lấy bó hoa ra đưa cho y.

Những binh sĩ khác thấy một màn này thì muốn sang chấn tâm lý.

Cao đại tiểu thư lại tặng hoa cho Lâm tướng quân? Ôi thật là chấn động mà.

Lâm Mặc nhận lấy rồi cùng nàng và Tiểu Mai đi vòng ra phía sau doanh trại đến nơi thường hẹn hò để gặp Vĩnh Ninh, bỏ lại những binh sĩ đứng đó nhìn theo mà mắt chữ A miệng chữ O, Lâm tướng quân hẹn hò với Cao đại tiểu thư của Cao tướng quân! Ôi mẹ ơi đúng là khó tin mà! Thế nhưng hai người kia nào biết suy nghĩ ấy mà vẫn vô tư đi đến nơi hẹn để đợi người..

Chương 43: Chương 43

Tử Hàn sau khi nói chuyện với Tử Hạo xong thì lại phải đi đến đại lý tự thu thập chứng cứ thì trời đã gần chuyển sang màu nhàn nhạt.

Hắn nhanh chóng giao lại mọi việc cho Trình Ẩn là cận vệ của hắn mang vào cung còn bản

than vội phi ngựa đến doanh trại để tìm gặp Lâm Mặc.

Sau nửa canh giờ phi ngựa thì hắn cũng đã đến nơi, leo xuống ngựa hắn đi thẳng đến một binh sĩ đang gác cổng hỏi: “Lâm tướng quân có ở đây chứ?”

Binh sĩ ấy định hỏi hắn là ai nhưng đã bị hàn khí của hắn làm cho phát run, y cất giọng run rẩy: “Lâm...Lâm tướng quân không có ở đây ạ! Ngài ấy cùng Cao đại tiểu thư đi hẹn hò rồi ạ!”

Hắn nheo mắt nhìn y như nhìn kẻ thù: “Hẹn hò?!”

Binh sĩ ấy gật đầu lia lịa: “Dạ đúng ạ! Khi nãy tiểu thư còn mang hoa tặng tướng quân nữa.”

Hắn bỗng có cảm thấy có chút khó chịu trong tâm, khẽ gằn giọng: “Ờ đâu?”

Binh sĩ kia đưa tay chỉ về hướng Lâm Mặc đi và nói: “Tướng quân đi về hướng đó đấy ạ!” Hắn không nói không rằng vội đi nhanh về hướng mà binh sĩ ấy chỉ cứ như sợ hắn chỉ cần chậm một chút thì sẽ bị cướp mất thứ gì đó của hắn vậy.

Binh sĩ kia không còn bị khí lạnh áp bức thì thầm đa tạ trời cao rồi đưa mắt nhìn theo bóng hắn càng lúc càng xa mà khó hiểu.

Tử Hiên bên cạnh thấy lạ nhưng vẫn đi theo như không có chuyện gì.

-----*****-----

Lâm Mặc và Khiết Anh khi vừa bước đến bờ hồ phía sau doanh trại thì Khiết An và Vĩnh Ninh vừa đến, Lâm Mặc vội vàng chạy đến ôm cô vào lòng cho thỏa nỗi nhớ của mình, Vĩnh Ninh cũng vòng tay đáp lại y.

Ôm một lúc rồi y

mới mang bó hoa ra tặng cô và nói: “Ninh nhi, ta tặng muội!”

Vĩnh Ninh vui vẻ nhận lấy rồi ngược xuống nhìn, từng hoa mẫu đơn màu hồng nhạt nở rộ làm hoa chính ở giữa, những cánh hoa đỏ quỳên màu đỏ được xếp xung quanh làm hoa đậm khiếm bó hoa càng bắt mắt người nhìn.

Cả hai cùng nhau trao những lời ngọt ngào yêu đương còn khiết Anh và Khiết An đi đến gốc cây to phía bên kia mà đứng đợi.

Khiết Anh kiếp trước rất thích đứng trên cao nhìn ngắm mọi vật nên nàng bước đến định trèo lên nhưng với bộ quần áo cổ đại vướng víu này thì coi như bỏ đi, may mắn có Khiết An giúp đỡ nên nàng đã nhẹ nhàng ngồi yên trên nhánh cây khá cao, Nàng đang ngồi vắt vẻo ngắm cảnh thì chợt có một thân ảnh lọt vào tầm nhìn của nàng, khắp sống lưng chợt thấy lạnh buốt khiến nàng rùng mình.

Khiết Anh vội vã phóng xuống đất rồi chạy nhanh đến nơi Vĩnh Ninh và Lâm Mặc đang hẹn hò.

Nàng vừa đến đã vội nói: “Công chúa, mau tránh! Nhị vương gia đến!” Vĩnh Ninh và Lâm Mặc nghe thấy thì hồn vía lên mây, lúc này Khiết An và Tiểu Mai cũng chạy đến, nghe vậy liền mang công chúa núp vào bụi cây lớn gần đó mà quan sát tình hình.

Từ Hàn theo con đường dẫn ra bờ sông phía sau doanh trại mà tìm Lâm Mặc, đến nơi hấn thấy y cùng một nữ nhân đang đứng quay lưng về phía hấn, tuy hai người đứng không quá gần nhưng vẫn khiến hấn có cảm giác khó chịu.

Khi nữ nhân ấy quay qua thì hấn nhận ra nửa gương mặt ấy chính là của Khiết Anh, cử chỉ đưa tay che miệng cười e thẹn của nàng khiến hấn có chút bực bội.

Hắn chẳng nói chẳng rằng liền quay lưng hồi cung nên không để ý chiếc xe ngựa được giấu trong bụi cỏ lao gần đó.

Khiết Anh thấy hắn đi rồi thì cùng mọi người thở phào thoát chết, nàng hối thúc Khiết An đưa công chúa hồi cung nhanh chóng còn nàng cũng vội vàng về phủ..

Chương 44: Chương 44

Từ khi trở về từ quân doanh thì khí lạnh luôn quấn quanh trên người Tử Hàn khiến cho trên dưới Lạc Hàn cung phải né hẩn như né chủ nợ, Tử Hạo sau khi cùng thái hậu thưởng trà về thì ghé ngang qua định hỏi thăm tình hình.

Cậu phe thấy cây quạt trên tay ung dung bước vào cung điện thì nhận thấy thái giám cung nữ ở đây hôm nay sắc mặt khác lạ, ai ai cũng nơm nớp lo sợ cứ như ăn trộm vậy, thấy cậu chỉ vội hành lễ rồi bỏ chạy mất dạng.

Tử Hạo cùng Châu Phong là hộ vệ của mình khó hiểu nhìn nhau rồi bước đến tầm điện tìm Tử Hàn thì thấy Trình Ẩn đang đi tới đi lui trước cửa.

Tử Hạo bước đến vỗ vai Trình Ẩn hỏi: “Này! Làm gì mà ngơ ngác và mọi người trong cung cứ như ăn trộm vậy?”

Trình Ẩn cúi đầu hành lễ: “Thuộc hạ bái kiến tam vương gia.”

Tử Hạo xua tay: “Thôi miễn lễ đi, bốn vương hỏi ngơ ngác là rốt cuộc có chuyện gì?”

Trình Ẩn nói: “Bẩm tam vương gia, không biết có chuyện gì mà từ khi nhị vương gia từ doanh trại của người tên Lâm Mặc trở về thì khắp người tởa hàn khí lạnh lẽo khiến chúng thuộc hạ không dám đến gần ạ.”

Tử Hạo trố mắt ngạc nhiên nói: “Có chuyện đó sao? Rốt cuộc là chuyện gì mà hoàng huynh lại như vậy?”

Trình Ẩn thành thật lắc đầu: “Cái này thì thuộc hạ không biết.

Hay là ngài vào hỏi ngài ấy đi.” Nói xong Trình Ẩn nép người qua một

bên nhường đường cho cậu đi vào.

Tử Hạo vội vàng từ chối: “Cái này thì không cần đâu, ta e chưa kịp hỏi gì đã bị hàn khí của huynh ấy làm cho chết cứng rồi.

Thôi bốn vương về đây, định qua thăm người nhưng xem ra không đúng lúc rồi.” Nói rồi cậu xoay người trở về cung điện của mình.

Trình Ân cúi đầu: “Cung tiến tam vương gia.” Rồi quay đầu nhìn về cánh cửa đóng kín kia mà trong lòng không biết làm sao.

Ngày hôm sau, Tử Hàn dậy sớm rồi một mình lên ngựa phóng thẳng đến quân doanh hỏi rõ mọi chuyện.

Đến nơi hần giờ lệnh bài của nhị vương gia ra mà nói: “Bốn vương muốn gặp Lâm Mặc tướng quân.”

Binh sĩ gác cổng thấy lệnh bài thì vội vàng quỳ hành lễ rồi chạy như bay vào lều gọi Lâm Mặc ra.

Lâm Mặc khi nghe nhị vương gia đến tìm thì hồn bay phách lạc, cố gắng trấn an đi ra gặp hần mà sợ hãi cứ như gặp Hắc Bạch Vô Thường vậy.

Vừa bước đến Lâm Mặc quỳ xuống hành lễ: “Mặc tướng Lâm Mặc xin bái kiến nhị vương gia.”

Hần phát tay nói: “Miễn lễ!” Lâm Mặc đứng lên ngẩng mặt nhìn hần, Tử Hàn dùng ánh mắt chim ưng mà đánh giá người này.

Tóc búi gọn được cài bởi trâm gỗ đơn giản, gương mặt tuấn tú với ngũ quan sắc nét, trên người khoát bộ tướng phục cùng làn da rám nắng trông càng mạnh mẽ, phóng khoáng.

Lâm Mặc bị hần nhìn như vậy cảm thấy khó chịu vô cùng nhưng cũng chẳng dám nói gì.

Sau một lượt đánh giá sơ qua, hần nhàn nhạt nói: “Tướng quân theo bốn vương ra ngoài, ta có chuyện muốn hỏi.” Lâm Mặc nghe vậy thì mồ hôi vã ra như tắm, không lẽ vương gia đã phát hiện ra rồi sao?

Chết rồi! Lạy trời cho con được tai qua nạn khỏi.

Lâm Mặc một tay dắt ngựa bước theo Tử Hàn ra phía sau doanh trại mà trong lòng không ngừng mặc niệm cho bản thân.

Tử Hàn và y sau khi đến bờ hồ thì hấn dừng chân lại, gương mặt lạnh lẽo nhìn dòng nước tĩnh lặng mà cất giọng hỏi: “Ngài và cao đại tiểu thư là quan hệ gì?”

Lâm Mặc gương mặt tái mét đứng bên cạnh khi nghe câu hỏi thì bỗng ngớ người ra: “Hả?? Ý vương gia hỏi vậy là sao ạ?” Ủa? Chứ không phải hỏi về chuyện của y và công chúa à? Mà y và đại tiểu thư thì có gì để hỏi? Y từ lo sợ chuyển sang thành khó hiểu.

Tử Hàn lạnh lùng hỏi: “Bổn vương hỏi ngài và Cao Khiết Anh tiểu thư có quan hệ như thế nào?”

Lâm Mặc ngơ ngác đáp: “Mạc tướng và Cao tiểu thư có gì đâu ạ!”

Gương mặt Tử Hàn có chút khó hiểu nhưng chỉ trong chớp mắt lại mang vẻ lạnh lùng, hấn nói: “Ta nghe binh sĩ trong doanh trại nói là ngài và tiểu thư ấy lưỡng tình tương duyệt đúng chứ?”

Lâm Mặc giật nảy mình vội vàng phủ nhận: “Bẩm vương gia không phải như vậy đâu ạ! Mạc tướng thân phận thấp hèn làm sao dám có ý nghĩ đó chứ.

Chẳng qua là tiểu thư thấy mạc tướng là tướng quân dưới trướng của Cao tướng quân nên chiếu cố một chút thôi ạ.”

Hấn nghe xong thì gật nhẹ nói: “Được rồi, bổn vương có việc đi trước.” Nói xong hấn lên ngựa rồi phi thẳng để lại Lâm Mặc đứng đó mà vẫn chưa hiểu được rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Lúc hấn quay về cung thì hàn khí đã vơi hơn một nửa khiến cung nữ thái giám tạ ơn trời đất vì còn sống sót, Trình Ân cũng một phen hú vía, anh cũng bắt đầu sợ hãi với tính khí thất thường hơn thời tiết của chủ tử mình luôn rồi..

Chương 45: Chương 45

Ngày đón thái tử Đông Nhạc đã đến, trước một ngày Khiết Anh và Khiết An phải vào cung sắp xếp buổi yến tiệc. Ngày yến tiệc, tất cả triều thần cùng hoàng thượng ra cổng hoàng cung để đón chào vị thái tử ấy.

Một lúc sau, xe ngựa cũng đến, hai người trông dáng vẻ như cận vệ bước xuống, sau đó là một nam nhân với cốt cách thanh cao, mái tóc đen dài vấn lên một nửa và buộc chặt bởi dây buộc màu vàng có đính bích ngọc, gương mặt góc cạnh đến hoàn hảo như tạc tượng, y phục trên người với chất liệu vải tơ tằm quý hiếm màu vàng cùng hoa văn được thêu tinh xảo, ngoại y màu đen cũng được thêu hoa văn bằng chỉ vàng tỉ mỉ.

Y bước xuống đi đến hoàng thượng cúi đầu hành lễ: "Lâm Thế Bảo là thái tử của Đông Nhạc quốc xin ra mắt hoàng thượng Phong Thiên quốc." Hoàng thượng cũng cúi chào y rồi mời vào trong chính điện. Vừa bước vào sân chầu thì y đã bị choáng ngợp bởi khung cảnh được trang hoàng lộng lẫy, cổng chào được kết bằng hoa tươi độc đáo đặt giữa sân chính điện, bên trên còn có bảng đỏ với chữ "Chào Mừng Thái Tử Đông Nhạc" được vẽ bằng mực vàng nổi bật được đặt ngay giữa sân, thảm nhung đỏ trải dài từ cổng hoa đến chính điện, hai bên đều được sắp xếp những chậu hoa mẫu đơn cùng lưu ly và bách hợp xen kẽ tỏa hương thơm ngào ngạt, những mảnh dải lụa vàng buộc các chậu hoa với nhau tựa như những con sóng dập dềnh ngoài biển khơi.

Bước vào chính điện, những bàn tiệc đã được chuẩn bị sẵn, khăn trải bàn màu vàng tượng trưng cho hoàng tộc cao quý, trên mỗi bàn có một bình hoa nhỏ bằng gỗ được đặt ở mỗi góc bên trái của từng

bàn tiệc, thức ăn được bày trí rất bắt mắt.

Thế Bảo lần đầu được thấy một buổi yến tiệc xa hoa như vậy trong lòng không khỏi kinh hỉ.

Hoàng thượng, hoàng hậu cùng thái hậu bước về hướng long kỷ an tọa, phía dưới các quan viên cũng bước vào yên vị nơi bàn của mình.

Thái tử cũng được một cung nữ dẫn vào bàn của mình, bàn của y được đặt đối diện với bàn của Vĩnh Ninh, y ngược lên nhìn thì thấy trên bàn của hoàng thượng và hoàng hậu cùng thái hậu đều có một lẵng hoa thấp được đặt bên góc bàn với nhiều loại hoa đầy màu sắc. Khi mọi người yên vị thì bỗng có một vị nữ nhân bước vào, mái tóc đen được vấn lên cao cùng với trâm hoa rực rỡ làm lộ ra chiếc cổ xinh xắn cùng ngũ quan xinh đẹp cùng bộ y phục màu cam nhạt càng tôn lên làn da trắng mịn khiến bá quan vẫn võ đều phải ngược nhìn.

Trên tay cô ấy còn ôm một bó hoa tường vi thật lớn với màu phấn hồng và màu trắng xen kẽ.

Nữ nhân ấy bước đến Thế Bảo, khẽ quỳ xuống hai tay ôm bó hoa hướng về y, đôi môi hoa đào khẽ mỉm cười nói: “Hoa này xin tặng thái tử, ý nghĩa của hoa này là sự chân thành của Phong Thiên quốc đối với Đông Nhạc, xin ngài hãy nhận lấy.” Giọng nói êm ái như tiếng đàn cất lên khiến Thế Bảo ngẩn ngơ, đưa tay nhận lấy rồi mỉm cười nói: “Hoa rất đẹp, người cũng rất đẹp.” Nữ nhân ấy e lệ khẽ cúi đầu rồi đứng lên hướng về hoàng thượng cúi đầu rồi lui ra ngoài.

Khiết Anh ngồi phía sau màn che nghe những lời đó thì giật mình nghĩ: “Không lẽ tên này là sở khanh chính hiệu sao? Vậy mình để A Tuyết tỷ tỷ lên tặng hoa nhằm gây sự chú ý với hắn là mình đang dâng nài vào miệng cọp à? Không phải chứ?” Càng nghĩ nàng càng thấy sợ hãi có chút hối hận.

Thái hậu nhìn thấy nét mặt y thì thầm mắng: “Hừ!! Thật là một tên háo sắc.

Cũng may ai gia đã tìm được phò mã rồi.

Vị sư thầy ở Kim Ân tự nói quả không sai, gả Ninh nhi cho hắn nếu không bị người ganh ghét hại chết mới lạ.”

Hoàng thượng bây giờ mới lên tiếng: “Hôm nay thái tử Đông Nhạc đại giá quang lâm, trăm kính thái tử một ly.” Thế Bảo nâng ly lên hướng về hoàng thượng và các bá quan rồi cùng uống cạn, đúng lúc đó ca vũ bắt đầu.

Tiếng đàn nhẹ nhàng vang lên hòa cùng với vũ cơ với điệu múa uyển chuyển khiến mọi người tưởng chừng như đang ở thiên cung vậy.

Mọi người ăn uống no say đến khuya thì yến tiệc kết thúc, mọi người cùng nhau lần lượt ra về, Thế Bảo cũng được hai cung nữ dẫn về Túy Hoa cung nghỉ ngơi trong thời gian y lưu lại đây..

Chương 46: Chương 46

Sau khi được cung nữ dẫn về cung điện thì Thế Bảo cho lui còn bản thân thì cùng hai cận vệ đi dạo xung quanh, vì Túy Hoa cung và Vĩnh Ninh cung khá gần nhau nên Thế Bảo nhìn sang vô tình nhìn thấy bốn vị nữ nhân đang đứng trước tấm điện dường như đang trò chuyện rất vui vẻ, bỗng dưng ánh mắt y chạm đến nữ nhân gương mặt xinh đẹp, nụ cười ấm áp như nắng xuân khiến tim y bất giác gia tăng nhịp đập theo.

Thế Bảo rảo bước đi qua định bắt chuyện thì có một nữ nhân mỹ mạo như hoa bước đến giơ tay ngăn lại còn ba người kia vội xoay lưng đi nhanh vào tấm điện.

Khiết Anh biết thế nào y cũng sẽ thấy nên sớm sắp đặt mình, Vĩnh Ninh, Khiết An và A Tuyết đứng trước sân để trò chuyện.

Thấy y đi qua Khiết Anh ra hiệu cho Khiết An và Vĩnh Ninh đưa A Tuyết vào trong đóng cửa còn mình thì cản bước chân Thế Bảo lại. Khiết Anh khẽ hành lễ với y rồi nói: “Thái tử! Đây là cung của công chúa, thái tử không được vào trong đâu ạ!”

Thế Bảo nghe vậy thì dừng bước rồi khẽ hỏi: “Bản thái tử thất lễ rồi, xin cô nương lượng thứ.”

Nhưng ta có điều muốn hỏi không biết có thể hỏi cô nương không?” Khiết Anh thừa biết y muốn hỏi gì nhưng về mặt vẫn tỏ ra ngạc nhiên đáp: “Có gì xin thái tử cứ hỏi! Nếu biết tiểu nữ sẽ giải đáp ạ!”

Thái Bảo đưa mắt nhìn về cánh cửa đã đóng chặt nói: “Vị nữ nhân với bộ y phục màu cam nhạt ấy có chức vụ gì ở đây vậy?”

Khiết Anh cúi đầu che giấu nụ cười đáp: “Tỷ ấy là biểu tỷ của tiểu nữ, vào đây phụ tiểu nữ bày trí yến tiệc mà thôi ạ.”

Thế Bảo khẽ gật đầu rồi nói: “Trời cũng đã khuya, ta xin phép về cung đây.” Nói rồi y lặng lẽ xoay người về cung điện của mình.

Biểu tỷ sao? Y nhất định phải điều tra rõ mới được.

Khiết Anh cúi đầu hành lễ: “Cung tiễn thái tử.” Rồi nàng cũng quay vào trong điện nghỉ ngơi.

Từ nãy giờ hai người nói chuyện mà không để ý có một bóng người đứng khuất phía sau gốc cổ thụ mà thu hết hình ảnh cùng biểu cảm của cả hai vào tầm mắt.

Hắn lạnh giọng “ừ” nhẹ rồi xoay người bỏ đi, Trình Ân đứng bên cạnh mà cũng phát run theo hàn khí của chủ tử mình tỏa ra.

Nhiệt độ cứ bị chủ tử thay đổi đột ngột như thế chắc cậu cũng không sống nổi quá.

Ngày hôm sau, Hoàng thượng tổ chức một bữa tiệc nhỏ chỉ có hoàng thất và Thế Bảo thái tử tham dự.

Y bước vào thì đã thấy mọi người yên vị trên bàn tiệc, Thế Bảo cúi đầu chào hoàng thượng rồi về vị trí của mình mà đưa mắt nhìn xung quanh.

Hoàng thượng thấy vậy khẽ hỏi: “Thái tử có vẻ muốn tìm ai sao?”

Thấy mình hơi thất thố, y khẽ hắng giọng nói: “Không phải ạ.

Chỉ là ta ấn tượng với cách bày trí buổi tiệc nên có chút thất lễ, xin hoàng thượng lượng thứ.”

Ông mỉm cười nói: “Thái tử quá lời, được thái tử yêu thích đó là vinh hạnh của bốn quốc.”

Thế Bảo quay sang nhìn ông hỏi: “Không biết ai là người có ý tưởng độc đáo như vậy, bốn thái tử thật rất muốn gặp để học hỏi mà thôi!”

Hoàng thượng cười vui vẻ nói: “Đó là công của Cao Khiết Anh là đại

tiểu thư của Cao tướng quân cùng với biểu tỳ của mình là Dương Tuyết và muội muội là Cao Khiết An đã trang hoàng cho buổi tiệc đẹp mãn nhãn như vậy.”

Thế Bảo mỉm cười gật đầu, âm thầm khắc cái tên Dương Tuyết vào sâu trong tim để mãi nhớ về vụ cười ngày hôm qua.

Thế nhưng bên góc khuất lại có một vị chỉ vì câu hỏi hiếu kỳ của y liền nhớ lại gương mặt e thẹn của Khiết Anh mà trong lòng dâng lên một cỗ tức giận.

Hoả khí bỗng chốc bao trùm khắp một góc điện, các quan ngồi gần khẽ lau mồ hôi thầm thắc mắc tại sao khí hậu vừa qua xuân lại khắc nghiệt như vậy còn Trình Ẩn ngồi bên cạnh thầm than: “Chủ tử mình lúc thì nóng như hổ lửa, lúc lại lạnh tựa hằm băng thế này e mạng mình không thọ nổi đến lúc thành gia lập thất mất.” Anh ngồi một bên cúi mặt mà ủ rũ cho số phận của mình khi lỡ sa chân theo nhằm nhị vương gia tính tình cứ như thời tiết vậy..

Chương 47: Chương 47

Sau khi thưởng tiệc xong thì hoàng thượng cho tất cả lui xuống còn ông và hoàng hậu cùng nhị vị vương gia và Vĩnh Ninh dẫn Thế Bảo đi dạo xung quanh hoàng cung.

Đi một lúc thì mọi người cùng vào Vọng Xuân đình nghỉ ngơi, Thế Bảo ngắm phong cảnh nơi hoa viên mà say đắm:
“Hoàng cung Phong Thiên quốc quả nhiên sơn thủy hữu tình, vốn đã nghe từ lâu phong cảnh của quý quốc đẹp tựa trong tranh nhưng nay được diện kiến quả thật khiến bổn thái tử mãn nhãn.

”

Hoàng hậu cười nhẹ nói: “Nếu thái tử không chê thì bản cung sẽ cho nhị vị vương gia dẫn ngài đi xem cảnh đẹp ở bên ngoài, phong cảnh như họa sẽ khiến ngài phải lưu luyến không quên đấy.

”

Thế Bảo mỉm cười gật đầu: “Vậy trong bảy ngày ở đây đành làm phiến hai vị vương gia chiếu cố bổn thái tử rồi.

”

Tử Hạo cười xua tay: “Nào có, đây là vinh hạnh của bản vương.

” Trong khi Tử Hạo vui vẻ tươi tắn thì Tử Hàn vẫn một bộ mặt âm trầm mà nhìn Thế Bảo cứ như đang nhìn kẻ thù truyền kiếp vậy khiến không khí có chút kỳ dị.

Vĩnh Ninh thấy không khí như vậy thì lên tiếng: “Thái tử đã quen với thức ăn nơi đây chưa ạ?”

Thế Bảo khách sáo nói: “Đa tạ công chúa quan tâm, món ăn ở đây rất ngon ta rất thích.

”

Hoàng thượng mỉm cười: “Ngài thích là tốt rồi.

”

Đột nhiên Thế Bảo quay sang nói: “Hoàng thượng, giờ ta có thể xuất cung ra ngoài dạo chơi có được không?”

Hoàng thượng vuốt nhẹ râu rồi gật đầu: “Chuyện này cũng được nhưng để đảm bảo an toàn cho thái tử trẫm sẽ phái thêm hai ảnh vệ theo để bảo vệ ngài.

”

Thế Bảo mỉm cười cúi đầu nói: “Vậy bốn thái tử xin đa tạ hảo ý của hoàng thượng.

” Mọi người ngồi trò chuyện ngắm cảnh một lúc nữa rồi về tấm cung nghỉ ngơi, Thế Bảo cũng chuẩn bị y phục để xuất cung ngắm cảnh cùng hai hộ vệ và ảnh vệ do hoàng thượng phái đến.

-----*****-----

Y cùng bốn hộ vệ xuất cung đi dạo, vì muốn ngắm phong cảnh nên cả năm người quyết định đi bộ để dạo xem kinh thành hoa lệ này.

Giữa con phố to lớn, các gian hàng lớn nhỏ san sát cạnh nhau, hàng hoa được bán đa dạng và phong phú, tiếng rao mời gọi khách ghé xem vui tai tựa như những bài hát đồng dao được lũ trẻ ê a cả ngày, những tủu lâu sang trọng được xây dựng ở những nơi đông người qua lại, bảng hiệu được viết bằng nét chữ điêu luyện cực kỳ đẹp mắt, những dải đèn lồng đủ màu được treo cao khiến cả con phố ngập tràn trong sự sầm uất, ấm no.

Từng dòng

người tấp nập, tiếng nói cười vui vẻ khiến người ta cảm nhận được nơi đây đang

hưởng niềm hạnh phúc quốc thái dân an và cũng cho thấy hoàng thượng là bậc thánh hiền và tài giỏi về trị quốc an bang.

Trên đường đi xem mọi nơi thì vô tình bước chân Thế Bảo dừng lại trước một phủ gia, trên phủ có bảng đề “Cao Phủ” khiến y chợt khựng lại, khẽ quay qua hỏi ảnh vệ: “Đây là phủ của ai mà lạ có binh sĩ canh gác vậy?”

Ảnh vệ thứ nhất cúi đầu thưa: “Bẩm thái tử, là phủ của Cao Nghiêm Trung, là đại tướng quân của Phong Thiên Quốc ạ!”

Thế Bảo nghe tên Cao tướng quân thì bỗng nhớ lại tên người hoàng thượng nhắc đến có nữ nhi nhận nhiệm vụ trang hoàng yến tiệc hôm nọ cũng là Cao tướng quân này đi.

Y vội vàng hỏi thêm: “Vậy vị tướng quân này có nữ nhi nào không?”

Ảnh vệ thứ hai đáp: “Bẩm thái tử, Cao tướng quân có hai nữ nhi là Cao Khiết Anh và Cao Khiết An tiểu thư, gần đây lại có thêm một người là biểu tỳ của hai vị tiểu thư ấy đến phủ và cũng có vào cung phụ giúp trang hoàng buổi yến tiệc đón thái tử đấy ạ.

” Quá rõ ràng rồi, hóa ra phủ mà các nàng ở lại là ở đây.

Y vui vẻ trong lòng xoay qua nói với bốn người: “Bốn thái tử trong lòng thấy thích cách bày trí ấy nên muốn vào trong thỉnh giáo tiểu thư một chút có được không?”

Hai ảnh vệ nghe vậy vội nhìn nhau, hoàng thượng chỉ dặn bọn họ theo thái tử chứ không dặn bọn họ cấm cản ngài thăm võ tướng nên chuyện này chắc cũng được đi.

Ảnh vệ thứ nhất nói: “Dạ tất nhiên là được ạ.

”

Nói rồi cả năm người bước đến Cao phủ nhờ người vào thông báo là

có người muốn gặp Cao tiểu thư để thỉnh giáo chút việc.

Binh sĩ gác cổng nghe vậy thì một người chạy vào báo cáo còn một người mời Thế Bảo và bốn hộ vệ vào cửa đợi Cao tướng quân cho phép vào trong gặp mặt.

Chương 48: Chương 48

Nghiêm Trung và Túc Trân nghe có người tìm nữ nhi nhà mình thì trong bụng có chút nghi hoặc bèn cho gọi vào đại sảnh xem sao.

Thế Bảo nghe được mời thì nhanh chân bước vào cùng bốn hộ vệ. Đến đại sảnh, ảnh vệ thứ hai nói khẽ: “Đây là Cao tướng quân và phu nhân đấy ạ!”

Thế Bảo cúi người cất tiếng chào: “Xin bái kiến Cao tướng quân và phu nhân.”

Nghiêm Trung và Túc Trân nhìn qua sơ lược thì nhận thấy người này vốn dĩ họ không quen biết nên cả hai ông bà quay qua nhìn nhau rồi nhìn Y lần nữa, Nghiêm Trung nói: “Không biết công tử là ai? Sao lại biết nữ nhi nhà chúng tôi vậy?”

Tên ảnh vệ thứ nhất cúi đầu nói: “Bẩm Cao tướng quân! Đây là thái tử Lâm Thế Bảo đến từ Đông Nhạc mà hai ngày trước triều đình tổ chức yến tiệc chào đón đấy ạ.”

Nghiêm Trung và Túc Trân nghe nói y là thái tử Đông Nhạc thì vội cúi đầu hành lễ nói: “Nghiêm Trung và phu nhân xin bái kiến thái tử, vì không biết nên khi nãy có chút vô lễ xin thái tử lượng thứ!”

Y đưa tay đỡ ông và nói: “Cao tướng quân không cần đa lễ như vậy.

Hôm nay ta đến đây đường đột như vậy thật là có lỗi.”

Nghiêm Trung xoa tay nói: “Nào có, nào có.

Thái tử ghé thăm phủ gia của mạc tướng đó là vinh hạnh của mạc tướng rồi.

Không biết hôm nay thái tử đến đây là có việc gì chăng?”

Thế Bảo gật đầu đáp: “Thật ra ta có chuyện muốn thỉnh giáo tiểu thư nên hôm nay mới đường đột đến phủ gia mà thôi.”

Nghiêm Trung nghe vậy trong lòng có chút ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu nói: “Nhi nữ hiện đang luyện chữ phía sau hậu viện, để mạo tướng gọi người đến dẫn thái tử đi gặp con bé.” Rồi ông quay qua gọi gia nhân đang đứng

đó: “Người đâu, mau dẫn thái tử đến vườn trúc để gặp tiểu thư đi.”

Gia nhân ấy nhận lệnh rồi bước lên cúi người với Thế Bảo rồi đưa tay làm động tác mời với y và xoay người đi trước.

Thế Bảo ra lệnh cho bốn hộ vệ ở lại chờ còn y cúi đầu chào hai ông bà rồi cất bước đi theo gia nhân dẫn đường.

Bốn hộ vệ cũng được Túc Trân mời đến ghế nên cúi đầu đa tạ rồi bước đến ghế ngồi đợi người.

Sau khi người khuất bóng thì Túc Trân nắm lấy tay ông kéo ra bên hông đại sảnh khẽ hỏi: “A Trung, nữ nhi chúng ta quen biết thái tử Đông Nhạc này khi nào vậy? Sao thiếp không biết?”

Nghiêm Trung cũng khó hiểu: “Ta cũng không biết, ta không nghe con bé kể gì cả.”

Bà suy nghĩ một chút rồi bỗng dưng vẻ mặt thảng thốt khiến ông lo lắng: “A Trân, nàng làm sao vậy phu nhân.”

Bà đáp với giọng có chút bất an: “Thái tử Đông Nhạc, là cái vị mà gửi thư đến muốn liên hôn cùng công chúa, mà Anh nhi lại đang muốn tác hợp công chúa và Lâm Mặc.

Không lẽ.....”

Ông nghe bà nói như vậy thì thoáng chốc giật mình: “Ý nàng là con bé lấy thân mình ra thế chỗ sao?” Bà gật gật đầu.

Ông lắc đầu nói: “A Trân, nàng có phải suy nghĩ nhiều rồi không? Con bé tuy có chút to gan nhưng đâu phải không biết suy nghĩ như vậy chứ?”

Bà trầm tư nói: “Cũng chưa biết được đâu.

Nhiều khi con bé không cố tình gây chú ý nhưng thái tử lại cố ý nhìn đến con bé thì sao? Chẳng quên trong yến tiệc hôm đó con bé đảm

nhận là cầm sư sao? Không được! Thiếp phải đi xem sao mới được.” Nói rồi bà xoay lưng đi mất, ông muốn gọi lại nhưng đã không kịp nên đành chạy theo bà, bản thân ông cũng muốn xem rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Chương 49: Chương 49

Thế Bảo sau khi được gia nhân dẫn đến vườn trúc thì gia nhân ấy cũng cáo lui đi làm việc.

Y nhìn xung quanh là một vườn trúc rộng rãi, những khóm trúc bạt ngàn xanh ngắt xào xạc với gió cứ như đang ngân nga một khúc hát nào đó vậy, khung cảnh mát mẻ, không khí trong lành rất dễ chịu.

Y thấy Khiết Anh và Khiết An đang cặm cúi viết gì đó trên tờ giấy trắng trên bàn được đặt ở giữa mảnh đất trống có mái lá che phía trên rất giản dị, bên cạnh là một lão bá vừa vuốt râu vừa gật đầu dờn dờn như là khen ngợi.

Chợt ánh mắt y như phát sáng khi y lại thấy nữ nhân hôm ấy tặng hoa cho y đang ngồi pha trà với dáng ngồi ôn nhu mềm mại như nước, ánh mắt đen láy khẽ đưa nhìn theo dòng nước trà chảy xuống cứ như muốn câu hồn đoạt phách người khác vậy, đôi môi hoa đào khẽ nở nụ cười tựa như nắng xuân phơi phới khiến người nhìn cảm thấy ấm áp tận trong tim.

Y bước đến rồi cúi đầu chào: “Xin chào Cao tiểu thư.”

Khiết Anh và Khiết An đang chăm chú luyện chữ khi nghe có tiếng người lạ thì giật mình ngẩng đầu lên nhìn.

Thấy là thái tử Đông Nhạc thì cùng với Dương Thanh và Dương Tuyết cúi đầu hành lễ: “Bái kiến thái tử.”

Thế Bảo gơ tay nói: “Không cần hành lễ như vậy.”

Khiết Anh nhìn y cất tiếng hỏi: “Không biết thái tử hôm nay đến Cao phủ tìm dân nữ có chuyện gì không ạ?”

Y khẽ nhìn sang Khiết An, Dương Tuyết và Dương Thanh, Khiết Anh

hiểu ý quay qua nói với Khiết An: “Hôm nay chúng ta học đến đây thôi, mọi người hãy đưa Dương thúc và Tuyết tỷ tỷ vào trong đi.” Khiết An nhận lời, đưa Dương

Thanh và Dương Tuyết về phòng, khi đi ngang qua không quên cúi đầu chào y một cái.

Khiết Anh thấy mọi người đã đi thì đưa tay mời y: “Mời thế tử đến bàn trà ngồi ạ!” Y gật đầu rồi cùng Khiết Anh bước đến bàn trà ngồi xuống.

Khiết Anh vừa rót trà vừa hỏi: “Giờ chỉ còn dân nữ và thái tử nên có chuyện gì mời thái tử cứ nói ạ!”

Thế Bảo có chút lúng túng đáp: “Ta...thật ra ta...”

Khiết Anh chau mày nhìn y: “Thái tử có chuyện gì khó nói sao?”

Thế Bảo lặng lẽ hít sâu một hơi trấn định lại tinh thần liền nói: “Thật ra ta đến đây là muốn hỏi tiểu thư về vị cô nương tên Dương Tuyết khi nãy.”

Khiết Anh có chút bất ngờ vì nhanh như vậy mà y đã biết tên của tỷ ấy rồi, nàng giả vờ ngạc nhiên hỏi: “Sao thế tử lại biết tên của dân nữ và biểu tỷ dân nữ cùng với phủ gia của dân nữ vậy?”

Thế Bảo đáp: “Thật ra khi cô ấy đến tặng hoa cho ta thì ta dường như đã rung động, nhưng vì không biết cô ấy là ai nên ta thật không dám sỗ sàng sợ cô ấy hiểu lầm.

Ta có hỏi hoàng thượng về người bày trí yến tiệc nên hoàng thượng đã nói tên của hai người cho ta nghe, hôm nay vô tình đi dạo lại gặp Cao phủ, hỏi ra mới biết là phủ của tiểu thư.

Thật lòng ta rất mong tiểu thư giúp đỡ cho ta được gặp gỡ và bày tỏ tâm tình của ta với cô nương ấy, ta sẽ không quên ơn của tiểu thư đâu.”

Khiết Anh tựa hồ muốn nhảy dựng lên ăn mừng vì kế hoạch của mình thành công nhưng vẫn phải dằn xuống cảm xúc kích động ấy, trong câu chuyện chắc chỉ có mình thái tử này đi theo cốt truyện là vừa gặp đã yêu bất kể là ai

luôn, thái tử à! Ngài xứng đáng được nhận giải diễn viên có tâm với kịch bản nhất đó nha.

Nàng tròn mắt nhìn y nói: “Thái tử đây chắc là đang đùa với dân nữ rồi, thái tử là bậc tôn quý như vậy mà lại yêu thích người tầm thường như biểu tỳ của dân nữ sao?”

Thế Bảo vội vàng giả thích: “Ta nói đây là thật lòng, từ lần đầu gặp gỡ, ánh mắt ấy, nụ cười ấy, gương mặt ấy và cả giọng nói ấy đều khiến ta lưu luyến không quên, tuy ta là thái tử Đông Nhạc nhưng ta vẫn là con người, vẫn sẽ động lòng với một nữ nhân nào đó như bao nhiêu nam nhân trên đời mà thôi.”

Khiết Anh đưa ly trà nhấp một ngụm rồi hỏi: “Dân nữ thật không dám tin ngài lại chỉ toàn tâm đối với một mình tỳ ấy đâu.”

Thế Bảo liền nói: “Ta có thể đảm bảo rằng trong tim ta chỉ có mình cô ấy.

Tuyệt không có ai khác.”

Khiết Anh lại hỏi: “Thứ cho dân nữ to gan xen vào triều chính nhưng nghe nói thái tử đến là vì liên hôn cùng công chúa, giờ ngài lại nói thế vậy...”

Thế Bảo cười nhạt xoa tay: “Quả thật lúc đầu phụ hoàng muốn ta đến đây bàn về việc liên hôn, nhưng sau khi đến đây ta gặp được Dương cô nương thì ta đã suy nghĩ lại, không liên hôn nhưng giao thương hàng hóa vẫn giữ được

hòa hảo giữa hai nước nên ta đã viết thư trình bày ý của ta với phụ hoàng rồi, tầm hai ngày nữa sẽ có câu trả lời thôi.”

Khiết Anh giật mình nghĩ: “Tên này làm gì nhanh như đại bác vậy trời? Chưa gì đã lo sợ công chúa ép hôn hay gì?”

Thế Bảo đưa ánh mắt chân thành nhìn nàng nói: “Cao tiểu thư, ta xin tiểu thư hãy giúp ta có được không?”

Khiết Anh giả vờ suy tư một lúc, Thế Bảo ngồi bên cạnh mà có chút hồi hộp theo nét mặt của nàng, một lúc lâu sau nàng mới nói: “Được rồi, nhưng ta không thể cho ngài gặp riêng tỳ ấy được đâu.”

Thế Bảo nghe vậy liền gật đầu cảm tạ: “Được, được, ta có thể gặp được Dương Tuyết là đã vui rồi.

Xin đa tạ tiểu thư.

Thôi ta hồi cung đây, cũng đã trễ rồi.”

Khiết Anh đứng lên hành lễ: “Cung tiến thái tử hồi cung ạ!” Thế Bảo xoay người bước đi mà nụ cười trên môi không tài nào khép được, y chỉ mong nhanh chóng có thể rước Dương Tuyết về Đông Nhạc làm thái tử phi của y liền mà thôi.

Nghiêm Trung và Túc Trân từ nãy giờ đứng nép trong lũy trúc phía xa xa nhìn thấy tất cả, đợi Thế Bảo đi khuất rồi hai ông bà mới bước ra tiến đến chỗ Khiết Anh để hỏi rõ chuyện hôm nay rốt cuộc là như thế nào.

Chương 50: Chương 50

Túc Trân nắm tay Nghiêm Trung đi đến chỗ Khiết Anh, nàng thấy hai ông bà thì cười tươi hỏi: “Phụ thân, mẫu thân! Sao hai người lại ra đây ạ?”

Túc Trân nhìn nàng thật lâu rồi khẽ thở dài mà bước đến bàn trà ngồi xuống, Khiết Anh thấy vậy thì có chút không hiểu quay qua hỏi ông: “Phụ thân, mẫu thân sao vậy ạ?”

Nghiêm Trung đưa tay xoa nhẹ đầu nàng rồi nắm tay dắt nàng đến ghế ngồi xuống, ông quay sang nhìn nàng hỏi: “Anh nhi, sao con lại quen biết với thái tử Đông Nhạc vậy?”

Khiết Anh cười nói: “Dạ chỉ là cung điện mà thái tử nghỉ ngơi nằm bên cạnh tấm cung của công chúa nên thái tử vô tình đến bắt chuyện rồi biết thôi ạ.

”

Túc Trân nhìn nàng với ánh mắt lo lắng hỏi: “Có phải con đang giấu mẫu thân điều gì phải không?”

Khiết Anh có chút ngỡ ngác: “Hơ! Con có giấu người gì đâu ạ!”

Túc Trân có chút mất bình tĩnh nói: “Anh nhi, con hãy nói thật cho ta biết, có phải con vì công chúa mà phải làm như vậy không?” Khiết Anh nghe bà nói vậy thì tưởng bà biết chuyện nàng muốn se duyên cho thái tử và Dương Tuyết nên thành thật gật đầu.

Bà thấy nàng gật đầu thừa nhận thì vội chồm lên nắm tay nàng mà nói: “Anh nhi, sao con có thể làm chuyện như vậy chứ? Đây đâu phải là chuyện đùa!”

Nghiêm Trung cũng tiếp lời: “Đúng đó con à, sao con có thể thiếu suy nghĩ như vậy chứ?”

Khiết Anh một bộ mặt ngáo ngơ hỏi: "Sao lại thiếu suy nghĩ ạ?"

Túc Trân đứng lên nói: "Con còn hỏi? Con dám mang hạnh phúc của mình mà đánh đổi như vậy mà không lỗ mãng à?"

Lúc này đầu Khiết Anh đầy dấu chấm hỏi: "Mang hạnh phúc của con đánh đổi? Ý của hai người là sao ạ?"

Nghiêm Trung thờ dài nói: "Hài tử ngốc à! Không phải là con muốn lấy mình ra khiến thái tử chú ý đến để thay thế cho công chúa sao? Con sao lại làm như vậy chứ?"

Khiết Anh nghe xong mà muốn sang chấn tâm lý vội vàng phủ nhận: "Hả??? Khoan đã ạ! Con nào có ý muốn thay công chúa đâu ạ! Hai người hiểu lầm rồi ạ!"

Túc Trân và Nghiêm Trung nghe vậy thì ngạc nhiên cùng lên tiếng: "Hiểu lầm? Thật sao?"

Khiết Anh nhăn mặt gật đầu giải thích: "Đúng ạ! Con nào có suy nghĩ điên khùng vậy chứ?"

Túc Trân vội hỏi: "Vậy...thái tử đến đây tìm con làm gì?"

Nghiêm Trung cũng hỏi tới: "Làm sao thái tử biết phủ chúng ta mà đến?"

Khiết Anh gãi gãi đầu nói: "Ngài ấy hỏi hoàng thượng về người bày trí bữa tiệc nên hoàng thượng chỉ người và tiện thể chỉ luôn nhà luôn ạ."

Còn thái tử đến đây thật ra là vì Tuyết tỷ tỷ chứ không phải con đâu ạ."

Hai người hiểu lầm rồi.

”

Túc Trân khó hiểu hỏi: "Tìm A Tuyết sao? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?" Khiết Anh kể lại cuộc trò chuyện giữa nàng và Thế Bảo cho hai ông bà nghe, nghe xong hai ông bà có chút mơ hồ khó hiểu.

Nghiêm Trung nhìn nàng hỏi lại: "A Tuyết lại tặng hoa cho thái tử? Chuyện gì vậy chứ?"

Khiết An từ phí sau đi tới đáp: "Dạ có nghĩa là tỷ tỷ muốn thái tử và

Tuyết tỷ tỷ thành đôi nên đã sắp đặt toàn bộ câu chuyện đó đấy ạ!”
Khiết Anh cũng mím môi gật đầu phụ họa.

Giờ thì cả Túc Trân và Nghiêm Trung đều vỡ lẽ ra, may mà chỉ hiểu lầm.

Bà nhìn Khiết Anh nói: “Con đó khiến cho ta và phụ thân con một phen hốt hoảng đó.

”

Khiết Anh cười tươi nói: “Phụ mẫu cũng làm con suýt đau tim luôn đó ạ!” Mọi người cười ồ lên vui vẻ rồi cùng ngồi xuống vừa uống trà vừa nghe Khiết An kể lại sự việc của ngày hôm đó cho hai ông bà nghe, nghe xong Túc Trân và Nghiêm Trung trầm nghĩ liệu đây có phải là nữ nhi mình không hay là nguyệt lão chuyển thế mà lại cứ đi mai mối cho mọi người như vậy chứ! Còn nàng thì suốt ba ngày tiếp theo liên tục tìm cơ hội để A Tuyết vào cung cùng nàng đến Từ Ninh cung đàn cho thái hậu thưởng thức cùng với để Thế Bảo được nhìn thấy người trong lòng mình mỗi ngày.

.

Chương 51: Chương 51

Hôm nay trong kinh thành có đoàn hát về biểu diễn nên sáng sớm Vĩnh Ninh đã gọi Khiết Anh và Khiết An vào cung xin hoàng thượng cho phép được xuất cung xem hát.

Bước đến ngự thư phòng cả ba người đứng đợi Lý công công vào trong bẩm báo rồi mới tiến vào trong hành lễ.

Khiết Anh và Khiết An quỳ xuống hành lễ: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Vĩnh Ninh đứng bên cạnh cũng hành lễ: “Phụ hoàng.”

Hoàng thượng nhìn Vĩnh Ninh mỉm cười gật đầu: “Được rồi, bình thân hết đi.”

Ninh nhi hôm nay con đến tìm trẫm có chuyện gì sao?”

Vĩnh Ninh bước lên nắm cánh tay ông nói: “Phụ hoàng, con nghe nói tối nay ở ngoài cung có đoàn hát về hát tuồng.

Người cho phép con được xuất cung đi xem hát với Khiết Anh và Khiết An nha phụ hoàng?”

Hoàng thượng nghe vậy thì có chút suy tư: “Ninh nhi à, con thân là đại công chúa lại đi đến nơi đông người như vậy thì làm sao bảo đảm an toàn cho con được chứ?”

Vĩnh Ninh lắc đầu nũng nịu: “Không có đâu ạ, chúng con sẽ tìm chỗ trống để xem mà, sẽ không có nguy hiểm gì đâu ạ! Người cho con đi đi mà phụ hoàng!”

Ông thật sự chịu thua với hoàng nhi này của ông luôn rồi, ông gật đầu cười: “Được, được! Để trẫm phái thêm cận vệ đi theo để đảm bảo an toàn cho con.”

Vĩnh Ninh vỗ xua tay nói: “Dạ không cần đâu ạ! Có Khiết An sẽ bảo vệ cho con mà.

Võ công của Khiết An là được truyền từ Cao tướng quân nên người yên tâm đi ạ!”

Hoàng thượng hết cách nói: “Được rồi, nhưng mấy đứa phải cẩn thận đấy!”

Vĩnh Ninh vui mừng gật đầu: “Dạ.

Đa ta phụ hoàng!” Đúng lúc ấy thì Thế Bảo bước vào.

Y cúi đầu hành lễ: “Thế Bảo bái kiến hoàng thượng.” Rồi quay sang chào Vĩnh Ninh: “Công chúa.” Và cúi đầu chào Khiết Anh và Khiết An, cả ba người cũng cúi đầu xem như đáp lễ.

Hoàng thượng gật đầu: “Thái tử không cần đa lễ.

Hôm nay thái tử đến đây tìm trẫm có chuyện gì sao?”

Thế Bảo đáp: “Mấy hôm ta cùng nhị vị vương gia đi dạo có nghe nói hôm nay bên ngoài có đoàn hát nên muốn xin ý hoàng thượng cho ta xuất cung xem hát mà thôi.

Vì mai ta phải về Đông Nhạc rồi nên muốn được đi dạo ngắm kinh thành lần nữa.”

Hoàng thượng gật đầu: “Nếu thái tử muốn vậy ngài cứ tự nhiên, để trẫm phái người theo để bảo vệ an toàn cho ngài.”

Thế Bảo gơ tay cản lại: “Không cần đâu ạ! Ta đi với Cao tiểu thư là được rồi, không cần phiền phức như vậy đâu.” Khiết Anh đứng bên cạnh thềm nghĩ: “Làm nguyệt lão phải kiêm thêm làm bảo mẫu luôn à?”

Hoàng thượng nghe vậy đành gật đầu: “Thôi được, tùy ý ngài vậy!”

Thế Bảo cúi đầu: “Đa tạ hoàng thượng, ta xin phép về cung.” Thế Bảo xoay lưng rời đi thì Vĩnh Ninh, Khiết Anh và Khiết An cũng cúi đầu chào ông và lui về tắm diện chuẩn bị xuất cung.

Khiết Anh và Khiết An về phủ chuẩn bị một chút, vừa về đến phủ thì Khiết Anh nói với Khiết An: “An An, mọi hãy gọi Tiểu Mai và Tiểu Đào đi mua cho ta những thứ này và đặt chỗ ngồi ở tửu lâu gần đó

để cho thái tử xem hát được an toàn.

Giờ ta đến doanh trại tìm Lâm Mặc để y kịp chuẩn bị.” vừa nói nàng vừa kê sát tai Khiết An nói nhỏ.

Khiết An gật đầu: “Dạ, muội biết rồi, tỳ đi nhanh đi.” Nói rồi ai làm việc nấy, Khiết Anh quay lại xe ngựa đi một mạch đến doanh trại tìm Lâm Mặc còn Khiết An vội vào trong gọi Tiểu Mai và Tiểu Đào đi chuẩn bị những thứ nàng cần.

Chương 52: Chương 52

Khiết Anh sau khi đến doanh trại về thì vội vàng chạy đến phòng của Khiết An, vừa bước vào nàng liền hỏi: “An An, muội chuẩn bị đủ thứ ta cần chưa?”

Khiết An gật đầu: “Đạ rồi ạ! Tỷ xem nè, hoa thược dược và oải hương, quạt ngọc cùng với giấy màu.

Đủ rồi chứ ạ?”

Khiết Anh gật đầu rồi bước đến mang một bộ y phục màu hoa đào từ trong tủ cùng với một tấm khăn lụa đưa cho Khiết An và nói: “Muội giờ hãy mang cái này qua cho Tuyết tỷ tỷ đi, nói là tối nay hãy mặc bộ này cùng đi xem hát với chúng ta, trước khi ra cửa nhớ lấy cái này che mặt lại đó.

À! Sẵn muội hãy nói Tuyết tỷ tỷ hãy họa một bức tranh lên cây quạt ngọc này đi để tối nay cho tỷ ấy làm quà tặng thái tử.

Giờ ta cùng Tiểu Đào gói hai bó hoa này để tối cho hai vị kia tặng giai nhân.” Khiết An nghe xong thì gật đầu vội cùng Tiểu Mai qua phòng tìm A Tuyết còn Khiết Anh và Tiểu Đào ở lại cùng nhau bắt tay vào làm việc, đến giờ cơm trưa thì mọi chuyện cũng hoàn tất.

Khiết Anh mang hết cất qua một bên rồi nói: “Chúng ta ra ăn cơm thôi, từ sáng giờ chưa ăn gì tỷ đói sắp có thể ăn hết một con bò luôn rồi.” Khiết An cùng Tiểu Mai, Tiểu Đào nghe vậy liền đưa tay che miệng cười khúc khích rồi cùng nhau ra ngoài dùng bữa.

Dùng bữa xong Khiết Anh quay sang Túc Trân và Nghiêm Trung nói: “Phụ thân, mẫu thân.

Tối nay con cùng An An và Tuyết tỷ tỷ sẽ đi xem hát với công chúa sợ sẽ về trễ nên hai người không cần đợi chúng con đâu ạ!” Rồi quay

qua nói với Dương Thanh: “Dương bá bá, người hãy cho phép Tuyết tỷ tỷ đi chơi với chúng con nhé?” Dương Thanh chỉ cúi nhẹ đầu xem như đồng ý.

Túc Trân mỉm cười gật đầu: “Được rồi! Nhưng cũng phải tranh thủ về sớm đấy! Nữ nhi không nên ở ngoài đường khuya đâu đó!” Khiết An gật đầu: “Dạ, chúng con biết rồi ạ, người hãy yên tâm.”

A Tuyết ngồi bên cạnh nghe nhắc đến mình thì ngẩng lên hỏi: “Tỷ cũng được công chúa mời đi sao?”

Khiết An gật đầu cười: “Đúng vậy, công chúa nói bốn chúng ta cùng đi sẽ vui hơn.

Y phục ta đã chuẩn bị cho tỷ rồi đó, tối nay tỷ nhớ mặc nhé!”

A Tuyết nhìn sang Dương Thanh, thấy ông gật đầu thì A Tuyết mới đáp: “Được, tối nay tỷ sẽ mặc.” Dùng bữa xong thì A Tuyết xin phép dìu Dương Thanh vào trong nghỉ ngơi.

Bấy giờ Nghiêm Trung nhìn Khiết An và Khiết Anh hỏi: “Còn chuyện các con dự tính thì tiến triển đến đâu rồi?”

Khiết Anh cười tươi đáp: “Dạ vẫn đang rất tốt ạ!”

Túc Trân thờ dãi: “Chỉ biết lo cho người ta, con nhìn lại con xem nay đã bao nhiêu rồi mà không lo cho mình gì hết.”

Khiết Anh cười đáp: “Con chỉ muốn ở vậy với phụ mẫu thôi a!!”

Nghiêm Trung hừ nhẹ: “Nào có lý đó chứ? Nữ nhi là phải xuất giá làm gì có chuyện ở vậy chứ?”

Khiết An nghe vậy thì biết thế nào cũng nói đến mình nên vội vàng đứng lên nói: “Mẫu thân, phụ thân.

Chúng con ăn no rồi nên chúng con xin phép về phòng nghỉ ngơi đây ạ!” Nói rồi cô kéo Khiết Anh phóng thẳng về phòng cứ như bị ma đuổi vậy.

Túc Trân nhìn thấy mà chỉ biết thờ dãi: “A Trung, chàng xem nữ nhi của chàng kìa! Haizzz!”

Nghiêm Trung cười nhẹ: “Cũng là nữ nhi của nàng mà! Dù sao chúng cũng còn nhỏ, nàng cứ để từ từ không sao đâu.” Bà nghe xong cũng chẳng biết nói gì hơn đành im lặng đứng lên đi vào trong, ông thấy vậy cũng đứng cùng bà về phòng nghỉ ngơi.

Chiều hôm đó, Khiết Anh đi vào cung đón Thế Bảo cùng Vĩnh Ninh còn Khiết An sẽ đưa A Tuyết đến nơi hẹn trước cùng đợi với Lâm Mặc..

Chương 53: Chương 53

Xe ngựa vừa đến cổng hoàng cung thì đã thấy Thế Bảo cùng Vĩnh Ninh đã đứng đợi sẵn, Khiết Anh bước xuống xe hành lễ và nói: “Mời thái tử và công chúa lên xe ạ!” Cả hai gật đầu rồi ba người cùng nhau lên xe đi xem hát.

Đến Yến Ngâm lâu, Khiết Anh cho dừng xe và nàng bước xuống trước, sau đó quay lại nói: “Đã đến nơi, mời thái tử xuống xe ạ!” Thế Bảo bước xuống thấy đây là một tửu lâu thì lấy làm lạ: “Cao tiểu thư sao chúng ta lại đến đây?”

Khiết Anh mỉm cười nói: “Người vào trong sẽ biết ạ!” Thế Bảo gật đầu rồi cùng nàng đi vào trong, cả hai bước lên gian phòng mà nàng dặn Khiết An đặt trước.

Đây là một gian phòng khá nhỏ nhưng lại nằm ở vị trí có thể nhìn ngắm nhìn toàn khung cảnh bên dưới qua khung cửa sổ, bên cạnh còn có đặt một bó hoa to trên chiếc bàn gỗ nhỏ.

Khiết Anh bước đến cầm bó hoa lên đưa cho Thế Bảo và nói: “Một chút sẽ có một người đến, ngài hãy mang hoa này mà tặng cho người đó nhé! Giờ dân nữ phải đi trước.

Thức ăn dân nữ đã đặt sẵn rồi sẽ mang lên ngay thôi ạ! Dân nữ xin phép.” Nàng nói một mạch xong rồi quay người bước đi, Thế Bảo gơ tay ôm bó hoa mà từ từ tiêu hóa hết vấn đề nàng vừa nói.

Chưa đầy một khắc sau, chợt có một nữ nhân che mặt bước vào, y phục trên người y hệt như Khiết Anh thế nhưng cách đi đứng lại khác hoàn toàn.

Vị cô nương ấy bước đến nơi Thế Bảo đang đứng hành lễ: “Dân nữ bái kiến thái tử!”

Giọng nói ngọt ngào ấy khiến tim của Thế Bảo bỗng nhiên tăng nhịp bất ngờ.

Thế Bảo ngẩng lên nhìn cô ấy mà ý cười lan đến ánh mắt, y kích động hỏi: “Có phải là Dương cô nương không?”

A Tuyết gật đầu nhẹ: “Đạ đúng! Khiết Anh tiểu thư nói dân nữ vào đây ngồi trước đợi cô ấy, không ngờ lại gặp thái tử ở đây.”

Thế Bảo giờ mới hiểu được rốt cuộc những gì Khiết Anh nói nghĩa là gì rồi, y vui vẻ bước đến đưa bó hoa cho A Tuyết và nói: “Mấy hôm trước gặp cô nương trong cung nhưng không tiện đến chào hỏi, không ngờ hôm nay lại được gặp cô nương ở đây.

Ta có bó hoa tặng cô nương mong cô không từ chối tâm ý của ta.” Y đưa ánh mắt mong chờ nhìn cô khiến A Tuyết có chút ngại ngùng.

A Tuyết bất ngờ vì y vậy mà lại chuẩn bị hoa tặng cho mình, nhưng ý tốt của y như vậy cô không nỡ từ chối nên đưa hai tay ra cúi đầu nhận: “Đạ...đạ tạ thái tử.” Cô khẽ đưa hoa lên ngửi, hương thơm ngào ngạt của hoa mẫu đơn cùng hòa quyện với oải hương nhẹ nhàng khiến cô cảm thấy thoải mái vô cùng.

Thế Bảo đứng ngắm mỹ nhân thưởng hoa mà tâm không ngừng xao động, đôi mắt đen láy khẽ nhắm, hàng mi cong khẽ run nhẹ, chiếc mũi xinh xắn khẽ chạm đến cánh hoa và đôi môi hoa đào ấy khẽ mở nở nụ cười ngọt ngào khiến y chỉ muốn bước đến ôm mỹ nhân vào lòng mà yêu thương cả đời.

Y đưa tay làm động tác mời và mỉm cười nói: “Dương cô nương mời ngồi, chúng ta cùng đợi Cao tiểu thư nhé!” A Tuyết gật đầu rồi bước đến bàn, đặt nhẹ bó hoa xuống bàn cẩn thận rồi từ tốn ngồi xuống.

Đúng lúc ấy tiểu nhị của trà lâu cũng mang thức ăn đến.

Sau khi bày thức ăn hết lên bàn thì tiểu nhị ấy nói: “Đạ thưa hai vị, khi này có một tiểu thư đến đặt thức ăn và nhờ tôi chuyển lời đến hai vị là tiểu thư ấy có việc đột xuất nên không thể đến được ạ.

Bàn tiệc này do cô ấy dùng để tạ lỗi ạ.”

Thế Bảo nghe xong thì trong lòng đã hiểu ý, khẽ gật đầu nói: “Đa tạ.”

Tiểu nhị ấy cúi đầu rồi đi ra ngoài.

Y nhìn A Tuyết còn đang ngơ ngác nói: “Chắc Cao tiểu thư có việc bận rồi, chúng ta cùng ăn vậy, dù sao đây cũng là tấm lòng của Cao tiểu thư, chúng ta không thể không nhận được.”

A Tuyết có chút khó hiểu nhưng vẫn gật đầu cầm đĩa lên, cả hai vừa dùng xong thì cũng là lúc đoàn hát bên dưới bắt đầu biểu diễn.

Thế Bảo và A Tuyết cùng nhau đến bên cửa sổ nhìn xuống thưởng thức.

Lần đầu tiên cô được

xem toàn cảnh đoàn hát như thế không khỏi vui vẻ, đôi môi cũng cười tươi hơn khiến người bên cạnh càng dâng lên cảm xúc muốn được mang cô về giấu đi để được ở mãi bên cô không rời và luôn được nhìn thấy nụ cười ấy mỗi ngày.

Chương 54: Chương 54

Khiết Anh sau khi sắp xếp bên thái tử ổn thỏa thì vội vã ba chân bốn cẳng chạy qua bên phía hồ Nam nơi hẹn của Lâm Mặc và Vĩnh Ninh. Đến nơi nàng như muốn tắt thở đến nơi, phải chi ở đây có xe mô tô thì hay biết mấy, mệt chết bà đây rồi.

Nàng vừa đưa tay tựa vào vai Khiết An vừa thở hỏi: “Hộc..hộc..sao... sao rồi...hộc!”

Khiết An vừa vỗ lưng nàng vừa nói: “Công chúa đang thay y phục ạ.”
Khiết Anh gật đầu: “May mà còn kịp.

Một chút muội hãy đưa công chúa đến khu rừng phong bên cạnh hồ Nam để gặp Lâm Mặc nhé!”

Khiết An gật đầu: “Dạ muội biết rồi tỷ tỷ.” Đúng lúc ấy công chúa bước ra Khiết An liền nói: “Tỷ tỷ, muội đưa công chúa đến trước nha! Tỷ cũng nhanh lên.” Nói xong Khiết An vội chạy đến chỗ Vĩnh Ninh và dìu cô lên xe ngựa Khiết Anh đi đến nơi hẹn.

Khiết Anh quay vào xe ngựa của Khiết An lấy ra bó hoa giống hệt bó hoa to giống hệt với bó hoa nàng đưa cho thái tử rồi bước đến bên Lâm Mặc nói: “Lâm tướng quân, một chút hãy tặng cho công chúa nhé.”

Lâm Mặc nhận lấy gật đầu: “Tiểu thư, đa tạ tiểu thư đã giúp đỡ chuyện của thuộc hạ và Ninh nhi.”

Khiết Anh xua tay nói: “Không có gì! Chỉ là thấy hai người yêu nhau nhưng không thể đến được với nhau nên tôi muốn làm việc tốt mà giúp đỡ thôi còn thành hay không thì tôi không dám chắc đâu!”

Lâm Mặc cười nhạt cúi đầu nói: “Dù có thành hay không thì cũng phải đa tạ tiểu thư đã giúp đỡ hai chúng tôi đến ngày hôm nay, thật

tâm tôi xin đa tạ tiểu thư.”

Khiết Anh nắm lấy tay áo của y nói: “Được rồi, được rồi! Mau đi thôi.

Công chúa chắc đã đến nơi rồi đó, ngài cứ ở đây đa tạ mãi thế!” Nói rồi cả hai vội vã đi đến bờ hồ Nam để gặp nhau.

Khiết Anh cùng Khiết An sau khi cho hai người họ gặp mặt tâm sự thì cả hai cũng tìm chỗ lánh mặt.

Nàng chọn một quán trà nhỏ rồi bước vào nơi góc khuất ngồi nghỉ mệt.

Đúng là tự tìm cái khó để làm mà, tự nhiên lại muốn se duyên cho người ta làm gì mà khiến bản thân phải chạy đến chân không chạm đất luôn rồi, số mình đúng là số khổ mà.

Khiết Anh vừa lau mồ hôi mẹ mồ hôi con trên trán vừa âm thầm than thở.

Khiết An nhìn nàng nói: “Tỷ tỷ, tỷ khỏe hơn chưa? Uống một chút nước đi nè.” Cô vừa nói vừa rót trà và đưa cho nàng.

Khiết Anh cầm lấy uống một hơi cứ như kiếp trước bị chết khát vậy.

Khiết An nhìn thấy cũng chỉ biết im lặng vừa ăn bánh vừa xem xét xung quanh.

-----*****-----

Trong hoàng cung, hoàng thượng cùng hoàng hậu và nhị vị vương gia đến Từ Ninh cung vấn an thái hậu.

Sau khi mọi người cùng ngồi xuống thì hoàng hậu cất tiếng: “Sao trong thư thái tử này nói là đến để bàn hôn sự nhưng mà mai là ngài ấy về nước rồi mà cũng không nghe nói gì hết là thế nào?”

Hoàng thượng đưa tay xoa xoa trán nói: “Trẫm cũng không biết, ngài ấy đến gặp trẫm cũng chỉ xin được xuất cung du ngoạn mà thôi, Đông Nhạc quốc này đúng là khiến người ta khó mà đoán được ý của họ.”

Thái hậu cau mày suy tư nói: “Không lẽ thái tử gặp Ninh nhi nhưng

lại không thích con bé nên không nhắc đến chuyện liên hôn?”

Tử Hạo lắc đầu: “Không thể nào! Hoàng tử xinh đẹp dịu dàng như vậy thì làm sao có chuyện thái tử không yêu thích chứ? Chắc chắn có lí do khác!”

Tử Hàn ngồi im lặng từ nãy giờ, trong đầu toàn nhìn thấy hình ảnh Khiết Anh trong bộ y phục màu cam nhạt bước đến tặng hoa cho Lâm Mặc, trò chuyện vui vẻ còn nắm tay nhau đi dạo.

Thế vậy mà khi hắn đi xử lý công vụ về lại gặp nàng cùng thái tử dùng bữa vui vẻ tại một tửu lầu.

Nữ nhân này đúng là không đoan chính như vẻ ngoài của nàng ta mà.

Hắn càng nghĩ thì bàn tay cầm ly trà càng siết chặt, hàn khí tỏa ra xung quanh tưởng chừng như có thể đóng băng tất cả.

“Ách-xì!!!” Cả bốn người kia đồng loạt bị khí lạnh của hắn làm cho nổi hết da gà, Tử Hạo vỗ vỗ vai hắn hỏi: “Nhị hoàng huynh, huynh làm sao vậy?”

Hắn giật mình thu lại hàn khí, mọi người thở ra mừng thầm vì chưa bị chết cóng.

Hoàng hậu khẽ hỏi: “Hàn nhi, con làm sao vậy?”

Hoàng thượng cũng thắc mắc hỏi: “Đúng đó, có chuyện gì sao? Hôm nay trẫm thấy con hơi lạ.”

Tử Hàn lắc đầu đáp: “Dạ nhi thần không sao ạ!”

Thái hậu nhìn hắn hỏi: “Vậy Hàn nhi! Con thấy chuyện thái tử Đông Nhạc không đề cập đến chuyện liên hôn là vì lí do gì?”

Tử Hàn gõ gõ ngón tay xuống bàn nói: “Chỉ e là thái tử đã bị loại người không đứng đắn câu dẫn mất rồi nên mới không bàn đến chuyện này nữa ạ!” Mọi người nghe xong thì bất ngờ vô cùng, thái tử một nước mà lại có thể bị câu

dẫn dễ dàng vậy sao?

Thái hậu phát tay nói: “Kệ đi, ai gia không quan tâm y như thế nào.

Chỉ cần không phải gả Ninh nhi đi đến nơi xa như vậy là được rồi.”
Rồi bà quay qua hỏi hoàng thượng: “Hoàng thượng, khi nào người mới cho Ninh nhi và Lâm Mặc đến với nhau?”
Hoàng thượng cười đáp: “Nhi thần định sẽ tổ chức hội thi võ trượng vào tháng sau.

Nếu Lâm Mặc đạt được thì trẫm sẽ gả Ninh nhi cho y ạ!” Thái hậu cùng hoàng hậu và Tử Hạo đồng loạt gật đầu tán thành.
Tử Hàn sau khi nghe xong thì khó xử vô cùng, biết hoàng tử yêu Lâm tướng quân vậy mà Cao tiểu thư kia lại dám cả gan làm những chuyện như vậy.

Hắn nhất định sẽ không để nàng ta có cơ hội phá hoại hạnh phúc của hoàng tử đâu..

Chương 55: Chương 55

Sau khi tuồng hát kết thúc thì A Tuyết quay sang Thế Bảo nói: “Dân nữ nghe nói thái tử mai người sẽ quay về nên có chút tâm ý muốn tặng ngài.” Vừa nói cô vừa dâng cây quạt ra bằng hai tay.

Thế Bảo nhận lấy ngắm nghía, thanh quạt được làm bằng gỗ chạm khắc rất kỳ công, hai bên nàng quạt được cẩn ngọc bích lấp lánh.

Y xòe quạt ra xem thì ngỡ ngàng.

A Tuyết nói tiếp: “Đây là khung cảnh của kinh thành, tài nghệ của dân nữ thấp kém nên mong thái tử đừng chê trách ạ!” Đây là yếu kém á? Khung cảnh sinh động tựa như y đang đứng trước phong cảnh thật vậy, phố xá tấp nập cùng với những lồng đèn treo cao tỏa sáng, dòng người chen lấn cùng với khói bay lên từ những gian hàng nhỏ mang lại cho người xem cảm giác yên bình, thư thái.

Tài nghệ như vậy mà yếu kém thì như thế nào mới xuất sắc đây chứ! Thế Bảo cẩn thận cất quạt vào trong ngực như đang cất một bảo vật trân quý vậy, y mỉm cười: “Đa tạ Dương cô nương, món quà này thật sự ta rất thích.

Dương cô nương vẽ rất đẹp.”

A Tuyết cúi đầu ngượng ngùng: “Thái tử quá lời rồi, tuồng hát đã tan, trời cũng đã khuya rồi.

Dân nữ xin phép quay về trước.”

Thế Bảo vội giơ tay ngăn lại nói: “Một mình cô nương đi như vậy sao

được, để ta nhờ người đưa cô về.

Chúng ta cùng xuống dưới thôi.” A Tuyết gật đầu nhẹ, cúi người cầm lấy bó hoa rồi cùng sánh bước bên Thế Bảo mà bước xuống lầu. Ra đến cửa thì thấy Khiết Anh và Khiết An đã đợi sẵn từ lúc nào, Khiết Anh bước đến nói: “Thái tử, mời người lên xe ngựa.

Chúng ta hồi cung thôi.”

Khiết An cũng bước đến bên cạnh A Tuyết: “Tuyết tỷ tỷ, chúng ta hồi phủ thôi nào.” A Tuyết gật đầu nhẹ rồi quay qua cúi đầu với Thế Bảo và bước lên xe ngựa.

Khiết An sau đó cũng lên theo và cho xa phu đánh xe ngựa trở về. Thế Bảo cùng Khiết Anh sau khi lên xe y liền cúi đầu nói: “Hôm nay quả thật phải đa tạ Cao đại tiểu thư đã tạo cơ hội cho ta được gặp nàng ấy trước khi về nước.

An tình này ta sẽ không bao giờ quên đâu.”

Vĩnh Ninh ngồi bên cạnh nghe vậy liền giật mình: “Khiết Anh, muội.....”

Khiết Anh biết Vĩnh Ninh muốn nói gì nên vội xua tay: “Không có gì, nếu hai người đã có tình thì dân nữ cũng chỉ giúp đỡ để trở thành giai ngẫu mà thôi.”

Thế Bảo lắc đầu: “Ta biết chuyện này không phải dễ.

Từ giờ tiểu thư sẽ là bằng hữu của ta, cũng đừng xưng dân nữ nữa nghe xa lạ lắm.”

Khiết Anh mỉm cười: “Đa tạ thái tử xem trọng.”

Thế Bảo cười tươi: “Mai ta về nước, cô hãy đến tiễn ta nhé!”

Khiết Anh đánh mắt nhìn y cười cười: “Muốn tôi đi tiễn ngài chỉ e là phụ thôi, cái chính là muốn thấy ai kia trước khi lên đường thôi nha!”

Thế Bảo có chút lúng túng, không ngờ lại bị nàng nhận ra nhanh như vậy.

Y quay mặt sang nơi khác mà che phần mặt có chút điểm hồng, Khiết

Anh thấy vậy thì không khách khí mà cười thành tiếng khiến y càng
ngượng muốn
chết.

Vĩnh Ninh ngồi chứng kiến nãy giờ cũng hiểu được vì sao Khiết Anh
lại làm như vậy, trong lòng cô xúc động và thầm thì sẽ luôn bảo vệ
Khiết Anh và Khiết An đến suốt đời để báo đáp ân tình to lớn này.

-----*****-----

Đến hoàng cung thì Khiết Anh bị Vĩnh Ninh lôi về Vĩnh Ninh cung nói
chuyện, Thế Bảo chỉ kịp cúi cúi chứ chưa kịp nói gì thì người đã bị
xách đi mất.

Y chỉ đành lủi thủi trở về nhưng đôi môi vẫn chưa thể khép lại được
khi nhớ lại thời khắc được bên cạnh giai nhân.

Tử Hàn đứng phía xa nhìn thấy thì ánh mắt có chút giận dữ, nhưng
không biết lí do vì sao.

Trình Ân đứng bên cạnh thấy ánh mắt lạ của chủ tử thì khẽ lên tiếng:
“Vương gia?!”

Tử Hàn lạnh nhạt đáp: “Về thư phòng giải quyết công vụ thôi.” Trình
Ân cúi đầu rồi cả hai hòa mình vào bóng đêm như chưa từng xuất
hiện vậy..

Chương 56: Chương 56

Vĩnh Ninh lôi Khiết Anh vào tấm cung thì phát tay cho mọi người lui ra hết, Khiết Anh khó hiểu khẽ hỏi: “Công chúa, người có chuyện gì sao ạ?” Không lẽ giữa Vĩnh Ninh và Lâm Mặc xảy ra chuyện gì đó mà nàng không biết sao? Vô lý, hai người yêu nhau thế mà! Càng nghĩ càng khiến nàng khó lý giải được.

Vĩnh Ninh ngồi xuống nắm tay nàng chân thành nói: “Khiết Anh, đa tạ muội.

Từ nhỏ đến lớn tuy ta được yêu thương cưng chiều nhưng chưa ai vì hạnh phúc của ta mà hao tâm như vậy.

Muội khiến ta thật sự không biết phải nói sao nữa.” Cô vừa nói vừa rưng rưng nước mắt.

Khiết Anh nhẹ người thở ra, nàng mỉm cười nắm lấy tay Vĩnh Ninh nói: “Công chúa đừng như vậy, muội và người là bằng hữu thì phải giúp đỡ nhau chứ.

Hơn nữa muội cũng muốn cho tuyết tỷ một nơi để nương tựa, chỉ là muội có chút liều khi sắp đặt tỷ ấy với thái tử chút thôi.” Vừa nói nàng vừa giơ tay lên miêu tả.

Vĩnh Ninh nhìn nàng mà như không tin nổi: “Một chút? Như vậy mà là một chút á? Khiết Anh, muội thật sự khiến ta phải sợ về mức độ liều lĩnh của muội rồi đó!”

Khiết Anh đưa tay che miệng cười: “Miễn mọi người hạnh phúc thì muội liều chút có sao? Thôi công chúa nghỉ ngơi đi, muội cũng về nghỉ ngơi đây.

Mai muội còn nhiệm vụ đưa người đi tiễn thái tử nữa đó, vất vả lắm nha!” Vĩnh Ninh bị những lời của nàng chọc cho phì cười, Vĩnh Ninh tiễn Khiết Anh ra về và dặn ảnh về đưa nàng hồi phủ an toàn.

Khiết Anh cúi đầu chào cô rồi xoay người tiến ra xe ngựa nơi cổng hoàng cung để hồi phủ.

Thế nhưng chưa đi được mấy bước lại gặp phải tảng băng ngàn năm, Khiết Anh cúi đầu: “Dân nữ bái kiến nhị vương gia.” Tên ảnh vệ cũng quỳ xuống hành lễ.

Tử Hàn liếc mắt nhìn nàng khiến cho Khiết Anh có chút lạnh người, Hắc lạnh lùng nói: “Bổn vương có chuyện muốn nói với Cao tiểu thư.” Trình Ân và ảnh vệ hiểu ý liền lui ra xa tránh làm phiền hai người.

Còn hắc thì dùng ánh mắt sắc bén của chim ưng mà đánh giá nàng từ đầu đến chân.

Khiết Anh vì chỉ đứng đến vai hắc nên khi bị hắc nhìn nàng có cảm giác như hắc đang muốn xuyên luôn người mình vậy.

Khiết Anh bị nhìn đến khó chịu ngẩng lên nhìn Tử Hàn hỏi: “Không biết vương gia có gì dạy bảo?”

Tử Hàn bước lên hai bước xoay lưng về phía nàng hỏi: “Nghe nói Cao tiểu thư khí chất đoan trang nhưng theo bổn vương thấy thì hình như không như vậy chi?”

Khiết Anh khó hiểu hỏi lại: “Sao vương gia lại nói như vậy?”

Tử Hàn vẫn dùng lời lẽ lạnh nhạt nói: “Bổn vương chỉ cảm thấy tiểu thư có vẻ không yên phận làm nữ nhi khuê cát, hình như có chút không đoan chính nữa thì phải.”

Khiết Anh không hiểu ý hắc muốn nói là gì nhưng qua từ ngữ có thể cảm nhận được hắc đang khinh thường nàng, Khiết Anh lần đầu tiên bị người khác nói như vậy nên có chút tức mình nhưng vẫn ráng nuốt xuống cơn tức cúi đầu nói: “Không biết vương gia nói vậy là có ý gì? Dân nữ ngu muội quả thật không hiểu mong vương gia nói rõ.

”

Tử Hàn xoay người lại, ánh mắt nhìn nàng cứ như muốn ăn tươi

nuốt sống khiết Khiết Anh không rét mà run, hăn nhếch môi nói: “Bổn vương nghĩ rằng đã nói quá rõ ràng rồi, có lẽ Cao tiểu thư đang giả vờ chẳng?”

Khiết Anh bị hăn nói làm có phát cáu, bao nhiêu sợ hãi cũng tan biến hết, nàng nhìn thẳng vào mắt hăn nói: “Dân nữ ngu muội quả thật không hiểu, nếu vương gia rảnh rỗi như vậy thì cứ ở đấy mà đoán hình bắt chừ, dân nữ xin phép về trước.” Tên này mới bị ngã đập đầu à? Tự dưng lại gây chuyện là sao chừ, ý là vương gia rồi có thể điên bất tử vậy à?

Lần đầu tiên có người dám nhìn thẳng vào mắt hăn khiến hăn có chút giật mình, ánh mắt long lanh to tròn không có chút e ngại lại vô tư trong sáng, nghĩ đến đấy hăn tự gạt bỏ suy nghĩ của mình.

Nữ nhân như vậy mới càng nguy hiểm.

Hăn cười khẩy nói: “Cao đại tiểu thư phẩm chất không tệ thế mà lại không đoan chính rừ quyến nam nhân, lại còn chủ động tặng hòa và nói cười vui vẻ nắm tay nhau đi dạo, sau đó xoay lưng lại quay sang hện hò với nam nhân khác.

Cao tiểu thư quả thật phóng khoáng đa tình khiến bổn vương được mở mang tầm mắt đấy.”

Khiết Anh bị hăn nói như vậy thì tức đến lộn ruột nói: “Vương gia, tôi như thế nào không cần ngài ở đây quan tâm.

Hơn nữa tôi đã làm gì mà ngài lại sỉ nhục tôi như thế chừ?”

Hăn cất lời mỉa mai: “Ta đây vinh hạnh chứng kiến hành động câu dẫn của tiểu thư nên muốn đến khen thưởng mà thôi.

Nếu muốn người ta không biết trừ khi mình đừng làm.

Bổn vương thật không thể tin lại có một nữ nhân xuất thân cao quý lại có hành động thấp hèn như cô đấy.”

Khiết Anh càng nghe càng muốn học máu, nếu hăn mà ở hiện đại sỉ nhục nàng như thế thì nàng thề nàng không đấm hăn đến ba mẹ

nhận không ra nàng không ăn tiền luôn.

Khiết Anh tức đến hít thở không thông nói không nên lời:

“Ngài.....tôi.....hừ!!!” Nàng đưa chân giẫm thật mạnh vào chân hắn khiến hắn đau điếng khẽ cau mày, hả dạ với hành động trút giận này, nàng “hừ” một tiếng rồi xoay người rời cung.

Ảnh vệ thấy vậy vội vàng chạy theo bảo vệ nàng.

Trình Ân bước ra nhìn sắc mặt của chủ nhân y còn khó coi hơn ăn phải ớt, y trong lòng cười lớn vì lần đầu tiên thấy được nét mặt lúc đó lúc tím ngàn năm mới được ngắm của vị vương gia ngàn năm như một lại bị một tiểu cô nương chọc cho thành ra thế này đúng là không tưởng mà, tuy lòng đang tán thưởng vị kia nhưng bề ngoài vẫn lãnh đạm hỏi: “Vương gia, ngài sao vậy ạ?” Hắn không nói chỉ ngồi bệt xuống tháo giày ra xem thì....ôi!!! ngoại trừ ngón cái và ngón giữa thì ba ngón còn lại đỏ như tôm luộc khiến hắn tức giận không thôi.

Hắn đường đường là vương gia mà lại bị nữ nhân lăng lơ ấy ra tay như vậy lại không kịp né đúng là mất mặt mà.

Hắn đưa tay cho Tử Hiên dìu về tắm cung xức thuốc mà hỏa khí bốc lên ngàn ngọn tưởng chừng như muốn thiêu cháy cả hoàng cung luôn vậy.

Trình Ân thì trong lòng thầm bái phục: "Cao tiểu thư này ra tay.....ý nhằm ra chân cũng ác thật.

Bái phục, bái phục.

".

Chương 57: Chương 57

Ngày hôm sau, Khiết Anh cùng A Tuyết đi đến đại sảnh gặp phu phụ Nghiêm Trung.

Nàng bước đến cùng A Tuyết hành lễ rồi nàng lên tiếng: “Phụ thân, mẫu thân.

Hôm nay thái tử về Đông Nhạc quốc nên muốn con cùng Tuyết tỷ tỷ đến tiễn ngài ấy ạ!”

Túc Trân và Nghiêm Trung đang uống trà nghe vậy thì nhìn nhau, Nghiêm Trung quay lại nhìn nàng mỉm cười: “Được rồi, hai đứa đi cẩn thận nha!” Khiết Anh cười gật đầu rồi nắm tay A Tuyết đi nhanh ra xe ngựa vào hoàng cung.

Túc Trân nhìn nhìn cả hai đang vội lên xe ngựa rồi quay sang hỏi ông: “A Trung, không lẽ chuyện giữa thái tử và A Tuyết đã thành công rồi sao?”

Nghiêm Trung cũng quay lại nhìn xe ngựa từ từ lăn bánh nói: “Có lẽ vậy rồi, nữ nhi chúng ta xem ra thành công rồi đây.

Giờ chỉ còn chuyện của công chúa nữa thôi.” Ông quay lại mỉm cười nhấp nhẹ ngụm trà rồi ngẩng lên ngắm khung cảnh buổi sáng hiem hoi ông được ở phủ.

-----*****-----

Khiết Anh và A Tuyết đến hoàng cung thì thấy thái hậu, hoàng thượng, hoàng hậu, hai vị vương gia cùng Vĩnh Ninh đang đứng tiễn Thế Bảo về nước.

Khiết Anh cùng A Tuyết bước đến quỳ xuống hành lễ với hoàng

thượng rồi quay qua nhìn Thế Bảo.

Khiết Anh lên tiếng: “Thái tử, hôm nay tôi đến tiễn ngài đây! Ngài đi dựng thượng lộ bình an nhé!”

Thế Bảo cười tươi gật đầu: “Đa tạ Cao đại tiểu thư, thời gian ta lưu lại rất vui vì được quen biết và làm bằng hữu với tiểu thư.” Y nói nhưng ánh mắt lại liếc nhìn người bên cạnh mãi.

A Tuyết bắt gặp ánh mắt ôn nhu của y thì ngượng ngừng cúi mặt. Khiết Anh thấy vậy bước đến đưa tay che miệng khẽ nói: “Ngài đừng nhìn nữa, người ta ngại đến mức đỏ như con tôm luộc luôn rồi kìa.”

Thế Bảo mỉm cười đáp: “Thất lễ rồi, bổn thái tử thất lễ rồi.”

Hoàng thượng khẽ hắng giọng nói: “Thời gian cũng trễ rồi, cung tiễn thái tử hồi quốc cho kịp thời gian.” Rồi ra hiệu cho Lý công công mang ra một bức tranh đưa cho Vĩnh Ninh.

Cô nhận lấy đưa cho Thế Bảo và nói: “Trẫm có chút quà mọn tặng thái tử, mong thái tử sẽ luôn nhớ đến Phong Thiên quốc xinh đẹp này!”

Thế Bảo hai tay nhận lấy bức tranh cười nhẹ: “Những ngày qua xin đa tạ hoàng thượng và các vị chiếu cố, món quà này ta thật sự rất hợp ý.” Rồi khẽ mở ra xem, khung cảnh hồ Tây vào buổi ban chiều tràn ngập ánh hoàng hôn cùng với dòng người tấp nập cứ như y đang đứng tại nơi đó chứng kiến vạn vật vậy.

Y lên tiếng: “Tranh thật sự rất đẹp, phong cảnh Phong Thiên quốc quả nhiên là khiến lòng người lưu luyến.”

Vĩnh Ninh mỉm cười: “E là thái tử là lưu luyến người chứ nào phải cảnh nha!”

Thế bảo cười tươi nhìn A Tuyết một chút rồi quay qua nói với Khiết Anh: “Ta sẽ thu xếp thời gian quay lại đây lần nữa, lúc đó bổn thái tử nhất định sẽ làm khách Cao phủ một bữa nhé!”

Khiết Anh mỉm cười: “Hoan nghênh thái tử đến bất cứ lúc nào.” Thế Bảo cúi chào mọi người lần nữa rồi lên xe ngựa về nước, trước khi vào trong còn quay lại nhìn bóng dáng một người lần nữa như muốn khắc sâu hình ảnh ấy

tận sâu trong tâm trí của y để mãi mãi không bao giờ quên.

Sau khi xe ngựa rời đi thì mọi cũng quay về cung.

Hoàng thượng bước đến nắm tay nàng nói: “Hôm nay khanh cũng đến tiễn thái tử sao?”

Khiết Anh cúi đầu đáp: “Dạ đúng ạ, vì vinh hạnh được thái tử xem trọng nên ngài ấy muốn dân nữ đến tiễn ạ!”

Hoàng hậu mỉm cười hỏi nàng: “Sao dạo này bỗng cung không thấy con đến chơi với thái hậu vậy?”

Khiết Anh vẫn cúi đầu: “Dạ bẩm hoàng hậu, dạo này dân nữ bận học vẽ tranh nên không có nhiều thời gian ạ.”

Thái hậu bước đến nắm tay nàng hiền từ nói: “Hôm nào rảnh đến vẽ tranh cho ai gia đó! Ai gia rất nhớ con đấy.”

Khiết Anh mỉm cười: “Dạ, dân nữ sẽ sắp xếp vào để đàn cho thái hậu ạ!” Bà gật đầu rồi được hoàng thượng và hoàng hậu dìu vào trong. Khiết Anh cúi đầu chào mọi người rồi định hồi phủ thì bị chọc cho nổi điên.

Tử Hàn từ nãy giờ nhìn thấy ánh mắt ôn nhu đậm tình của Thế Bảo thì hiểu lầm y dành cho Khiết Anh nên bắt đầu mở miệng mỉa mai: “Cao đại tiểu thư đây quả là thâm tình, sáng sớm đã đến nơi tiễn chân người về nước thật khiến người ta cảm động đó!”

Khiết Anh sôi máu nhưng vẫn phải kìm nén lại, quay qua gượng cười nói: “Nhị vương gia đúng là quan tâm tôi nhỉ? Thật sự vinh hạnh quá nha!”

Tử Hàn không ngờ Khiết Anh mồm miệng lại lạnh lợi như vậy, hần khẽ cười khinh nói: “Cao đại tiểu thư quả là miệng lưỡi hơn người, thảo nào khiến nhiều người yêu thích như vậy!”

Khiết Anh cũng chẳng kém cạnh đáp: “Không dám, chỉ là biết lễ nghĩa với mọi người sẽ được mọi người yêu thích mà thôi!” Muốn móc họng bà à? Mi còn non và xanh lăm nhé!

Vĩnh Ninh và Tử Hạo đứng bên cạnh mà trên đầu như có hàng ngàn con quạ bay qua, trong đầu có cùng một suy nghĩ: “Chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao hai người cứ như đang cãi nhau vậy chứ?”

Tử Hàn thì bị nói cho ôm một bụng tức khí, nàng nói vậy chẳng khác nào mắng hần không biết lễ nghĩa đối đãi nên mới cô độc như vậy.

Hừ! Nữ nhân này cũng gian manh quá rồi.

Hắn nhếch môi: “Chỉ e không những cần biết cách đối đãi mà phải phóng khoáng đa tình như tiểu thư đây mới có thể khiến nhiều người yêu thích nhỉ?”

Khiết Anh máu điên dồn lên não, tay nắm chặt thành nắm đấm bên trong tay áo.

Nếu mi không phải vương gia thì xác định sẽ biết tay với bà nhà!

Khiết Anh cười khẩy nói: “Tôi cưới mở vui vẻ nên dĩ nhiên sẽ được long mọi người mà thôi.

Vương gia đây chắc không hiểu được điều đó đâu nhỉ? Trể rồi tôi xin phép đi trước.

Xin chào nhị vương gia.” Nói rồi nàng xoay người nắm tay A Tuyết lên xe ngựa hồi phủ, trên môi cong lên nụ cười tự đắc.

Muốn cà khịa bà sao? Đâu có dễ đâu nha, tuổi gì mà đòi so với chụy? Tử Hàn tức nên khí lạnh tỏa ra khắp nơi khiến Vĩnh Ninh và Tử Hạo run lên từng hồi, Vĩnh Ninh bước đến nói: “A Hàn, đệ đến Vĩnh Ninh cung với tỷ, tỷ có chuyện muốn nói với đệ.” Tử Hàn âm trầm bước theo sau Vĩnh Ninh mà hàn khí vẫn không vơi bớt khiến Tử Hạo ở bên cạnh cứ như sắp chết cứng đến nơi vậy.

Thật là quá đáng sợ mà!.

Chương 58: Chương 58

Vào trong Vĩnh Ninh cung, cô phất tay cho tất cả lui xuống rồi cùng Tử Hàn và Tử Hạo ngồi xuống nói chuyện.

Vĩnh Ninh làm lạ nhìn hắn cất tiếng hỏi: “Hôm nay đệ sao vậy A Hàn?”

Tử Hạo cũng quay qua hỏi: “Đúng vậy đó, hôm nay huynh cứ như nhai phải pháo đại bác vậy?”

Tử Hàn liếc nhìn Tử Hạo rồi nói: “Đệ không sao.”

Vĩnh Ninh và Tử Hạo với một vẻ mặt “có quỷ mới tin” nhìn hắn, Vĩnh Ninh nói: “Vậy tại sao hôm nay đệ lại nói chuyện với Khiết Anh như thế? Muội ấy làm gì đệ sao?”

Tử Hàn lạnh nhạt đáp: “Nàng ta thì làm gì được đệ! Chỉ là thấy nàng ta không phải là người đứng đắn như vẻ ngoài nên đệ thấy chướng mắt thôi.”

Tử Hạo tò mò hỏi: “Cao đại tiểu thư đã làm gì mà hoàng huynh lại nói vậy? Theo đệ biết thì nàng ấy tính tình cởi mở, vui vẻ nhưng vẫn giữ đúng lễ nghĩa mà!”

Tử Hàn hừ một tiếng: “Giữ lễ nghĩa sao? Ta chưa bao giờ thấy nữ nhân nào vô liêm sỉ như nàng ta đấy!” Cả Vĩnh Ninh và Tử Hạo nghe hắn nói vậy thì há hốc mồm, Vĩnh Ninh thầm nghĩ chắc là hắn hiểu lầm gì Khiết Anh rồi.

Vĩnh Ninh cau mày hỏi: “Có phải đệ đã hiểu lầm gì không? Tỷ và muội ấy chơi với nhau bao lâu nên rất hiểu muội ấy là người như thế nào!”

Tử Hạo cũng xen vào phụ họa: “Hoàng huynh, Tuy đệ và Cao đại tiểu thư không tiếp xúc nhiều nhưng đệ biết nàng ấy không như vậy đâu, hơn nữa người ta là nữ nhân mà huynh lại dùng lời lẽ như vậy để nói thì e có nhay xuống

Hoàng Hà cũng chẳng rửa nỗi đâu.”

Tử Hàn có chút tức giận khi Vĩnh Ninh và Tử Hạo vẫn một mực bênh vực Khiết Anh, rốt cuộc nàng ta dùng bùa chú gì mà khiến mọi người ai cũng tin nàng ta là người tốt vậy chứ? Hấn nói: “Hoàng tử, đệ nghĩ tử cũng nên tránh xa nàng ta ra và đồng thời cũng đề phòng nàng ta đi.”

Vĩnh Ninh càng nghe càng thấy lạ nên cố hỏi cho ra lẽ: “Đề phòng cái gì chứ? Đệ là vương gia, cho dù nghe người khác nói xấu thì cũng nên điều tra chứ sao lại chưa gì kết án người ta vậy?”

Tử Hàn tức giận nói: “Là đệ chính mắt thấy nàng ta tặng hoa cho Lâm Mặc, còn nói chuyện vui vẻ.

Chưa hết họ còn nắm tay nhau đi dạo nữa đấy! Sau khi hoàn thành đệ trở về thì gặp nàng ta mang mạn che ngồi dùng bữa với thái tử Đông Nhạc trên Yến Vân lâu.

Nếu là người ta nói thì đệ đã không quan tâm rồi.

Hoàng tử , tử là sắp bị người ta giành mất phu quân mà còn ngây thơ ở đây bênh vực nàng ta sao chứ?”

Vĩnh Ninh và Tử Hạo sau khi nghe xong thì muốn bật ngựa, nhất là Vĩnh Ninh vừa bất ngờ vừa lo sợ.

Nếu hấn thấy thì có khi nào hấn thấy cô và Lâm Mặc ở cùng nhau hay không? Vĩnh Ninh cố gắng trấn tĩnh hỏi: “Đệ...đệ nói Khiết Anh đi với Lâm Mặc, vậy đệ có thấy ai nữa không?”

Tử Hàn khó hiểu hỏi: “Ai nữa chứ? Lúc đó đệ chỉ đi ngang vô tình thấy nàng ta tặng hoa và trò chuyện với Lâm Mặc rồi hai người nắm tay nhau đi dạo mà thôi rồi đệ cũng đi xử lý công vụ chứ không ở đó.”

Vĩnh Ninh nghe xong mà âm thầm thờ ra, hú hồn hú vía, thật đúng là làm chuyện xấu thì có tật giạt mình mà.

Ôi! Chắc có ngày bị đau tim mất thôi.

Vĩnh Ninh mỉm cười nhìn Tử Hàn nói: “Đệ có lẽ đã hiểu lầm Khiết

Anh rồi! Mọi ấy thật sự rất tốt, sau này đệ sẽ phát hiện ra thôi!”

Tử Hàn nói tiếp: “Lúc này khi tiến thái tử ánh mắt của y nhìn nàng ta đậm tình hữu ý, nàng ta cũng chẳng ý tứ nhỏ to với y trước mặt mọi người như vậy mà tử lại còn nói tốt cho nàng ta sao?”

Tử Hạo lắc đầu không tin: “Đệ lại không thấy như vậy, ánh mắt y nhìn Cao đại tiểu thư rõ ràng rất bình thường như nhìn bằng hữu mà thôi! Huynh có phải nhìn lầm rồi chẳng?”

Tử Hàn nghe mà muốn hộc máu, khi này bị Khiết Anh mắng xéo là đã tức lắm rồi, giờ lại gặp hoàng tử với hoàng đệ lại cứ một mực nói tốt cho nàng ta đúng là khiến hắn tức chết mà! Hắn không nói không rằng đứng lên đi ra cũng chẳng thèm chào một câu đã đi về tẩm cung đợi Tử Hiên về bẩm báo.

Ở đây một hồi hắn không bị tức chết mới là lạ đó.

Vĩnh Ninh ngồi nhìn bóng dáng Tử Hàn mà lo lắng không yên, cô phải xuất cung đến tìm Khiết Anh mới được.

Nghĩ là làm, cô gọi cung nữ chuẩn bị xe ngựa rồi bản thân vào trong thay y phục.

Tử Hạo nhìn cô hỏi: “Hoàng tử, tử định đi đâu sao?”

Vĩnh Ninh gật đầu: “Ừm! Tử muốn xuất cung một chuyến.

Đệ hãy đến nói với phụ hoàn giúp ta nhé! Cứ nói là tử đến Cao phủ được rồi.” Nói xong cô đi nhanh vào trong thay y phục.

Tử Hạo chỉ biết quay lưng bước ra đi đến ngự thư phòng tìm hoàng thượng chuyển lời mà thôi..

Chương 59: Chương 59

Vĩnh Ninh sau khi đến Cao phủ thì chưa kịp đợi người thông báo đã chạy thẳng vào trong, gặp Túc Trân đang ngồi tựa hoa thì vội bước đến hỏi: “Bái Kiến Cao bá mẫu, có Khiết Anh ở phủ không ạ?” Túc Trân quay lại thấy cô thì vội đứng lên hành lễ: “Dân phụ bái kiến công chúa, Anh nhi đang luyện võ phía sau hậu viện.

Để dân phụ cho nha hoàn đưa người đi gặp con bé!” Nói rồi bà vẫy tay cho một nha hoàn dẫn đường.

Cô cúi đầu chào rồi nhanh chân đi theo đến gặp Khiết Anh.

Đến nơi, nha hoàn ấy lui về làm việc tiếp còn Vĩnh Ninh thì một mình bước vào vườn trúc mát lạnh, nhìn thấy Khiết Anh đang hí hoáy vẽ gì đó cô lên tiếng: “Khiết Anh!” và bước đến nơi nàng đang đứng.

Khiết Anh nghe tiếng thì dừng bút ngẩng lên nhìn, thấy là Vĩnh Ninh thì mỉm cười nói: “Công chúa, sao lại đến đây vậy ạ?”

A Tuyết và Dương Thanh đang đứng bên cạnh cũng định quỳ xuống hành lễ thì bị Khiết An cản lại: “Không cần hành lễ đâu, Dương bá bá, hôm nay chúng con luyện tới đây thôi nhé!”

Dương Thanh gật đầu cười hiền từ: “Được, vậy lão phu vào trong đây!” A Tuyết vội bước đến đỡ ông vào trong nghỉ ngơi.

Khiết An bước đến mời Vĩnh Ninh ngồi xuống, vừa rót trà vừa hỏi: “Công chúa đột ngột đến đây có phải là nhớ người ta rồi phải không ạ?” Khiết Anh nghe vậy bật cười buông bút xuống rồi bước đến bàn trà trò chuyện.

Vĩnh Ninh uống cạn ly trà nói: “Ta đến đây là nói các muội từ giờ tạm thời đừng an bài cho ta gặp Lâm ca ca nữa.”

Khiết Anh và Khiết An nghe vậy thì có chút ngạc nhiên, cả hai đồng thanh hỏi: “Sao vậy ạ?”

Vĩnh Ninh nói nhìn nàng nói: “Tử Hàn bắt gặp muội với Lâm ca ca nói chuyện, mà muội làm sao mà để đệ ấy nói là hai người nói chuyện vui vẻ còn nắm tay đi dạo nữa vậy?”

Phụtttttttt-Cả Khiết Anh và Khiết An nghe vậy liền đồng loạt phun hết ngậm tra trong miệng ra ngoài đồng thời họ sặc sụa.

Khiết An mặt nhăn mày nhíu cố gượng nói trong cơn sặc: “Khụ..khụ..người nói sao..khụ...khụ....chứ? Chuyện này.....”

Khiết Anh cố gắng nén lại cơn sặc nói: “Hôm qua lúc muội đưa hoa để y tặng công chúa thì y cúi đầu tạ muội, muội cười nói không sao rồi muội nắm tay áo y nói đi nhanh để người đợi.

Chỉ có vậy mà thế quái nào vào mắt hấn lại là nói chuyện vui vẻ nắm tay đi dạo? Hấn không đi làm chủ đoàn hát thật phí tài năng rồi đó!”

Vĩnh Ninh thở dài: “Vì chuyện này mà đệ ấy tưởng muội đang quyến rũ Lâm ca ca nên mới có thái độ với muội như vậy đó! Chưa kể lúc tiễn thái tử về nước, ánh mắt thái tử thắm đậm nhu tình nên càng khiến đệ ấy hiểu lầm muội hơn đó.”

Khiết Anh phát cáu: “Lúc Lâm tướng quân cúi đầu tạ thì muội chỉ mỉm nhẹ môi cho qua.

Lúc ấy bộ mắt hấn bị lộn tròng nên không thấy à? Còn ánh mắt thái tử nhìn là nhìn Tuyết tỷ tỷ có được không? Trời ạ! Mắt hấn bị lệch hay là hai hột nhãn ấy chỉ có tác dụng trưng bày trên mặt hấn thôi vậy?”

Vĩnh Ninh và Khiết Anh nghe nàng mắng Tử Hàn mà phì cười, nếu người khác nghe được nàng mắng vương gia như thế không biết sẽ bị tội gì đây.

Vĩnh Ninh nắm tay Khiết Anh nói: “Giờ muội không cần giúp chúng ta nữa, nếu

không Tử Hàn lại gây chuyện với muội nữa đấy.”

Khiết Anh cười cười: “Hôm qua thấy mặt hấn khi bị muội chọc tức cứ hết đỏ lại tím như tắc kè hoa đến giờ muội vẫn còn vui đấy!”

Vĩnh Ninh nhớ lại thì gương mặt có chút khó tin: “Ta đây là lần đầu thấy đệ ấy như vậy.

Từ trước đến giờ dù có chuyện gì thì mặt đệ ấy vẫn như mọi chuyện không quan tâm vậy.

Không ngờ có ngày đệ ấy bị muội chọc tức cho

đến như vậy thật ta đây có chút không tin được.

Nếu không phải tận mắt thấy thì e có bị đánh chết cũng không tin.”

Khiết An hứng hủ hỏi: “Thật sao? Muội cũng muốn nhìn thấy a!”

Vĩnh Ninh đáp: “Đúng vậy, ta còn nghe ảnh vệ báo lại là hôm kia Khiết Anh cũng bị đệ ấy kiếm chuyện, hình như đệ ấy thấy mặt Khiết Anh là lại muốn gây sự thì phải.”

Khiết Anh đập tay lên bàn “bộp” một cái nói: “Cho hấn gây, muội sợ chắc! Không biết ai bị tức chết trước đâu.” Hừ!! Muốn gây chuyện? Về luyện thêm mười năm nữa hẵng nói đi nha!

Vĩnh Ninh lắc đầu chịu thua, Khiết An quay sang Khiết Anh nói: “Tỷ tỷ, chuyện này không phải là ai chọc tức ai mà là danh tiếng của tỷ đó và cả muội cùng Cao phủ nữa.

Nếu để người ngoài đồn thổi thì tỷ nghĩ phụ mẫu sao chịu được chứ?”

Vĩnh Ninh gật đầu: “Đúng đó, với lại phụ hoàng có lệnh tháng sau tổ chức cuộc thi võ trạng nguyên, nếu huynh ấy đạt được thì sẽ cho chúng ta nên duyên nên ta đến nói muội nhắn với Lâm ca ca hãy cố lên.

Huynh ấy làm vụt mắt

tức vị ấy đồng thời cũng là vụt mắt luôn ta đó!”

Cả Khiết Anh và Khiết An bất ngờ la to: “Thật sao?” Vĩnh Ninh mỉm cười gật đầu khiến Khiết Anh và Khiết An vui lên không ít.

Khiết An nghe vậy thì xoa xoa cằm: “Cái này thì công chúa và Lâm tướng quân phải tạm thời ngừng gặp nhau rồi.

Một là để Lâm tướng quân tập trung rèn luyện, hai là để mọi chuyện lắng xuống.

Đến lúc hai người đường đường chính chính thành đôi rồi thì bọn muội cần sợ gì nữa, đúng là có lợi đủ đường nha!”

Khiết Anh và Vĩnh Ninh nghe vậy thì im lặng gật đầu, nàng nghĩ dù sao cũng ảnh hưởng đến Cao phủ nên nàng đành nhận vậy.

Khiết Anh nắm tay Vĩnh Ninh nói: “Công chúa, vậy người phải chịu khó một tháng nhé!” Vĩnh Ninh buồn bã gật đầu nhưng nghĩ đến có cơ hội được ở bên Lâm Mặc cả đời thì tâm trạng của nàng lại vui vẻ hơn rất nhiều.

Cả ba cùng nhau bàn tính về cuộc thi võ trượng một lúc thì Vĩnh Ninh hồi cung.

Khiết Anh đứng bên cạnh hỏi Khiết An: “Chuyện này đành nhờ An An của chúng ta rồi nha!”

Khiết An mỉm cười lộ ra chiếc răng khểnh xinh xắn nói: “Vì để được uống rượu hỷ của hai người họ muội đành cố gắng thôi.” Khiết Anh nhìn Khiết An cười tươi rồi quay lại bàn vẽ tiếp tục luyện chữ cho xong.

Chương 60: Chương 60

Chiều đến, sau khi dùng cơm xong thì cả nhà bốn người ra phía trước hậu viện uống trà, Khiết Anh cầm ly trà lên hớp một ngụm rồi quay sang Nghiêm Trung hỏi: “Phụ thân, con nghe nói hoàng cung có tổ chức cuộc thi võ trượng đúng không ạ?”

Nghiêm Trung gật đầu: “Đúng vậy, ta đang muốn giúp một số tướng quân ở doanh trại ghi danh để so tài đấy.”

Khiết An nghe vậy liền nói: “Con còn nghe nói nếu lần này Lâm tướng quân đạt danh hiệu võ trượng sẽ được ở bên công chúa đó phụ thân.”

Ông nheo mắt nhìn hai nữ nhi của mình: “Sao các con chuyện gì cũng biết hết vậy? Còn nhanh hơn ta nữa.”

Khiết Anh chống một tay lên bàn đỡ một bên má nói: “Vì con là nguyệt lão a! Không nắm tình hình sao có thể se duyên được ạ!” vừa nói nàng vừa cười cười nhìn ông.

Túc Trân nghe vậy thì quay qua nói với ông: “Hay là chàng hãy tập luyện thêm cho Lâm Mặc đi, nếu y là võ trượng thì cả Cao phủ chúng ta cũng coi như qua đại nạn đó!”

Nghiêm Trung bật cười: “Lâm Mặc vốn là võ tướng ưu tú nhất trong quân doanh, trên chiến trường cũng rất hiểu chiến.

Nếu y là võ trượng thì quả thật như cá gặp nước.”

Khiết An nghe vậy thì lập tức nói: “Vậy người hãy giúp ngài ấy thành công đi ạ! Chúng con giúp ngài ấy tình duyên, người giúp về chức vị.

Hoàn hảo.”

Nghiêm Trung hừ nhẹ: “Hai đứa giỏi nhỉ? Ai bảo hai đứa se duyên hả? Giờ còn lôi cả lão phu vào nữa sao?”

Khiết Anh và Khiết An cùng nhau đưa ánh mắt cún con nhìn ông:
“Phụ thânnnnn!”

Túc Trâ nhìn hai nữ nhi mình làm nũng mà bật cười: “Thôi, chàng hãy giúp chúng nó đi! Cũng là chuyện tốt mà.”

Nghiêm Trung gật đầu: “Được rồi, ta sợ hai đứa thật đó.” Cả hai mỉm cười tiếp tục cùng nhau thưởng trà ngắm trăng và bàn nhau về những môn thi và cách tập luyện cho Lâm Mặc.

-----*****-----

Hôm sau, Khiết Anh cùng Khiết An và Nghiêm Trung cùng nhau đến doanh trại, vừa bước vào ông đã cho gọi hết các tướng dưới trướng ông đến lều của ông họp mặt.

Một khắc sau, tại lều Cao tướng quân có mặt tổng là mời bảy vị trưởng quân đứng trước mặt ông quỳ xuống hành lễ: “Thuộc hạ bái kiến Cao tướng quân!”

Ông vẫy tay nói: “Đứng lên đi! Hôm nay ta đến là muốn thông báo là hoàng cung có tổ chức cuộc thi võ trượng để tuyển người giỏi nhất.

Đây là cơ hội các người trở tài, nếu vừa ý thánh thượng thì công danh sẽ rộng mở như cá gặp nước vậy.

Vì các người đều là trưởng quân do ta đào tạo nên ta có ý muốn tất cả các người hãy dự thi, không biết các người có muốn không?”

Lâm Mặc cúi đầu nói: “Chúng thuộc hạ sẽ tham gia.

Nhất định không làm tướng quân thất vọng đâu ạ!”

Ông gật đầu hài lòng: “Được rồi, các người lui đi riêng Lâm tướng quân ở lại cùng ta bàn bạc về các mục thi đấu và phương pháp luyện tập.” Tất cả mọi người cúi đầu lui ra.

Lâm Mặc nhìn ông khẽ hỏi: “Tướng quân! Thi võ trượng năm nay gồm những mục nào vậy ạ?”

Nghiêm Trung đứng lên bước xuống nơi Lâm Mặc đứng nói: “Cuộc thi gồm năm phần: Tiễn pháp, kiếm pháp, quyền pháp, đao pháp và thư pháp.

Người nắm chắc được mấy phần?”

Lâm Mặc ngạc nhiên: “Có cả thư pháp sao ạ?”

Khiết An đang ngồi uống trà cùng Khiết Anh ở dãy ghế bên cạnh đứng lên nói: “Đúng vậy, hoàng thượng cần là một võ trượng tài ba nhưng cũng phải phong nhã nên tướng quân phải chịu khó rồi!”

Khiết Anh ngồi bên cạnh bổ sung thêm: “Nếu ngài đạt tước vị võ trượng thì có khả năng đường đường chính chính đến với công chúa rồi nha!”

Lâm Mặc nghe vậy thì càng hạ quyết tâm: “Thuộc hạ nhất định sẽ không làm tướng quân thất vọng.

Nhưng thư pháp thì...” Không phải y không biết chữ nhưng mà vì suốt ngày cầm đao cầm kiếm nên chữ cũng ngoằn ngoèo y như gà bới, nếu đi thi e là làm trò cười cho cả thiên hạ rồi đi.

Khiết An tự tin nói: “Cái đó ta đã có cách.

Ngài không cần lo.

Chỉ cần ngài cố gắng là được.”

Lâm Mặc cúi đầu nói: “Thuộc hạ nhất định không làm tướng quân và nhị vị tiểu thư thất vọng đâu ạ!”

Nghiêm Trung gật đầu: “Tốt, giờ ngươi hãy cầm tờ giấy trên bàn ra cho mọi người xem rồi luyện tập theo những gì trong đây hướng dẫn.

Mai ta sẽ cho người đến luyện thư pháp cho các ngươi.” Lâm Mặc cúi đầu bước lên bàn cầm tờ giấy rồi lui ra ngoài.

Khiết Anh, Khiết An và Nghiêm Trung cũng nhanh chóng quay về để kịp dùng bữa trưa.

Chương 61: Chương 61

Từ hôm đó, Khiết An cùng Nghiêm Trung thường xuyên đến doanh trại để xem nhóm người Lâm Mặc luyện tập, ông cũng cho Dương Thanh đến để giúp họ luyện chữ.

Ông thật không hiểu vì sao lại có phần thi thư pháp này nhưng ông nào biết đây chỉ là hồng thượng ra thêm nhằm đánh giá về tài văn võ của Lâm Mặc hay không mà thôi.

Khiết Anh trong thời gian này yên ổn ở nhà luyện chữ vẽ tranh cùng A Tuyết, cứ cách hai hôm lại vào cung gảy đàn và trò chuyện với thái hậu.

Không ít lần nàng cùng Tử Hàn giáp mặt nhưng nàng đã vội né từ xa còn có xui xẻo gặp mặt thì cũng vờ như không thấy nên cũng không xảy ra chuyện gì.

Mới đó mà đã đến ngày cuộc thi được tổ chức, Khiết Anh, Khiết An cùng Nghiêm Trung đi cùng các trưởng quân dự thi vào trong.

Cuộc thi này được diễn ra tại sân đình hoàng cung vào sáng sớm, ai cũng có thể tham dự và đến xem nên mọi ngòì đến rất đông.

Trong đó không ít đại nhân dẫn theo tiểu nữ của mình nhằm tìm người vừa ý làm nghĩa tế trong nhà.

Cuộc thi hôm nay gồm hơn ba trăm vị trưởng quân và tướng quân được đề bạt từ mười sáu cánh quân từ bốn hướng quy tụ về nhằm mong có cơ hội tiến thân.

Hoàng thất đều có mặt ngòì phía trên cao xem thi đấu và hoàng

thượng là chủ khảo của cuộc thi này.

Lý công công bước lên phía trước hô to: “Cuộc thi bắt đầu! Phần thi đầu tiên sẽ là thi quyền pháp.

Mỗi lượt thi sẽ là hai người, nếu ai thắng sẽ tiếp tục thi đấu để giành hạng.

Mời hai vị có tên trên bảng bước lên thi đấu.” Lý công công vừa dứt lời thì có hai vị tiểu công công đứng bên cạnh bảng gỗ phía dưới võ đài treo tên hai vị tướng quân thi đấu đầu tiên.

Đó là tên của Lâm Mặc và một vị tướng quân ở quân doanh khác. Khiết Anh nghiêng người sang hỏi Khiết An: “An An, muội thấy Lâm tướng quân tập luyện thế nào? Có khả năng giành chiến thắng không?” Tuy nàng biết Lâm Mặc là một người tài năng vượt trội qua lời của tác giả nhưng trong truyện lại không hề có tình tiết này nên nàng không dám chắc là Lâm Mặc sẽ có bàn tay vàng của tác giả bảo vệ trong trường hợp này đâu.

Khiết An gật đầu chắc chắn: “Tỷ yên tâm, Lâm tướng quân tài năng hơn muội nghĩ rất nhiều, với lại một tháng qua ngài ấy được huấn luyện thêm không ít lại có công chúa để làm mục tiêu thì chắc chắn Lâm tướng quân sẽ đạt được thôi!” Khiết Anh gật đầu nhưng có chút bất an ngồi xem tiếp trận đấu.

Hai người họ cúi đầu chào rồi bắt đầu lao vào áp đảo đối phương để giành thắng lợi, chỉ một khắc thì Lâm Mặc đã đánh bại đối thủ, cả hai cúi chào nhau lần nữa rồi lui về vị trí của mình để người khác lên.

Mỗi lần thay đổi người là Lý công công lại bước lên hô to một lần, cứ như vậy từng đợt từng đợt người lên thi đấu đến gần xế chiều mới đấu xong.

Lý công công bước lên nói lớn: “Trận đấu quyền pháp kết thúc, người giành chiến thắng là Lâm Mặc tướng

quân của doanh trại Nghiêm tướng quân.” Mọi người đồng loạt vỗ tay.

Trong suốt quá trình thi đấu Vĩnh Ninh lo lắng không yên, đến khi công bố kết quả thì cô như trút được nỗi lo âu từ nãy giờ.

Khiết An và Khiết Anh nhìn nhau cùng quay lên Vĩnh Ninh, thấy cô nhìn y khẽ cười ngọt ngào.

Xem ra đôi uyên ương này sắp tu thành chính quả rồi đây, nghĩ vậy Khiết Anh nhìn xuống lâm mặc mà nở nụ cười vui vẻ.

Vô tình nụ cười ấy lại lọt vào mắt của Tử Hàn, từ lúc thấy nàng hẳn đã chú ý đến không ngờ nàng lại dành nụ cười ngọt ngào ấy cho y khiến hẳn tức tối trong lòng.

Lý công công thông báo: “Kết thúc phần thi đầu tiên, mời các tướng quân về phòng đã được chuẩn bị bên phía nội cung nghỉ ngơi.

Mai vào giữa giờ mao sẽ bắt đầu thi tiếp phần tiễn pháp ạ!” Lúc ấy có một nhóm thái giám tầm ba mươi người bước lên dẫn các tướng quân tham gia thi đấu về phòng nghỉ ngơi.

Phòng dành cho họ rất rộng rãi, mười người được xếp một phòng, ở giữa đặt một bộ bàn ghế lớn, hai bên kê thành hai giường lớn nằm được mười người, có cả chăn gối đầy đủ và cả dục phòng nên mọi người thay nhau tắm rửa rồi ra bàn dùng cơm xong cùng nhau nghỉ ngơi.

Chương 62: Chương 62

Những ngày sau, các môn thi như tiền pháp, đao pháp, kiếm pháp Lâm Mặc đều đứng nhất.

Hôm nay đến thi thư pháp thì Khiết Anh thấy dường như y có chút lo lắng, Khiết Anh nhỏ giọng hỏi Khiết An: “Mấy phần kia ổn rồi.

Nhưng phần thi này tỷ thấy ngài ấy có vẻ không tự tin cho lắm thì phải.”

Khiết An cũng có chút không yên tâm nói: “Chuyện này muội cũng không chắc, tuy là đã cho Dương thúc chỉ dạy nhưng giám khảo lại là hoàng thượng nên Lâm tướng quân nắm chắc phần thắng hay không thì muội thực không dám khẳng định.”

Khiết Anh rầu rĩ thở dài: “Thôi vậy, thắng bốn trận cũng là quá xuất sắc rồi.

Chắc thua phần này cũng không sao đâu, cùng lắm chúng ta lên an bài cho họ thêm một thời gian nữa vậy.”

Lý công công lên tiếng: “Các vị, trước mặt các vị có chuẩn bị sẵn bút nghiêng và giấy, giờ các vị hãy nhìn cho kỹ bốn chữ này và chép lại vào giấy.

Vị nào viết đúng và nhiều nét nhất trên đây trong vòng một nén nhang sẽ là người chiến thắng.” Nói xong ông cho treo tấm lụa màu vàng có viết bốn chữ lên cho mọi người xem.

Một khắc sau ông cho người tháo xuống và ra hiệu lệnh bắt đầu.

Mọi người cùng cúi đầu cố gắng nhớ lại và viết ra những gì mình nhớ vào tờ giấy, có ba mươi thái giám liên tục xem xét để tránh gian lận trong cuộc thi.

Khiết Anh từ nãy giờ cứ nhìn bốn chữ đó mà dây thần kinh cũng muốn xoắn theo luôn rồi.

Đây đâu phải là chữ, giống tranh trêu tượng thì đúng hơn.

Hay là ngôn ngữ mới sao? Của nước nào mà nét chữ lạ lùng vậy cứ như một mớ rau muống hỗn độn vậy.

Khiết An ngồi bên cạnh nhìn mà cũng mơ hồ theo, như này thì e Lâm Mặc khó lòng thắng rồi đây.

Vĩnh Ninh ngồi phía trên cạnh thái hậu cũng cảm thấy bồn chồn, cô mất bình tĩnh chà hai bàn tay vào nhau, ánh mắt lo lắng nhìn xuống Lâm Mặc, miệng nhỏ khẽ lẩm bẩm cầu mong y đạt được chiến thắng cuối cùng.

Một nén nhang kết thúc, Lý công công ra lệnh cho tất cả dừng bút.

Bài được những thái giám gác thi thu lại và mang đến cho hoàng thượng còn các vị tham gia thi được về chỗ ngồi chờ kết quả.

Sau một lúc lâu thì hoàng thượng mới chấm xong các bài thi.

Và tên được xướng lên lại lần nữa là Lâm Mặc.

Vĩnh Ninh vỡ òa, đôi mắt ngấn lệ vui mừng nhìn về phía Lâm Mặc đúng lúc này y cũng vui mừng nhìn lên Vĩnh Ninh, hai ánh mắt nhìn nhau trao đầy tình ý cũng khiến đối phương hiểu được người kia đang nghĩ gì.

Sau màn vỗ tay thì hoàng thượng đứng lên tuyên bố: “Sau năm phần thi, Lâm Mặc đã xuất sắc vượt qua nên trẫm quyết định phong Lâm Mặc làm võ trạng nguyên năm nay.”

Lâm Mặc nghe vậy thì bất ngờ đến mức đứng yên bất động, Nghiêm

Trung thấy vậy liền khẽ bước đến vỗ vai y nói: “Còn không mau tạ ơn đi kia!”

Lâm Mặc lúc này mới sực tỉnh vội quỳ xuống: “Mạc tướng tạ chủ long ân!”

Khiết Anh thầm nghĩ: “Không hổ nam chính, được tác giả bug đến vậy mà lại cho kết thúc SE đúng là tác giả lựu đạn mà!”

(Mắng tui đó mọi người! Nếu tui không cho SE thì lấy gì cho bà xuyên không mà se duyên hả? Còn mắng nữa ta cho mi đi lãnh cơm hộp liền nha! – t/g ức chế said)

Mọi người có mặt ở đó đều đồng thanh cúi đầu hành lễ với y: “Xin chúc mừng hoàng thượng có thêm nhân tài! Xin chúc mừng Lâm tướng quân đạt chức trạng nguyên.” Những người tham gia lần xem trận đấu đều tâm phục khẩu phục về tài năng của Lâm Mặc nên ai cũng thật tâm chúc mừng y.” Lâm Mặc cũng cúi đầu đáp lễ với mọi người.

Khiết Anh vui mừng thầm nhủ: “May mà bàn tay vàng của tác giả vẫn không thay đổi theo cốt truyện.

Đúng là hú hồn một phen mà!”

Thái hậu đứng lên nói thêm: “Cùng với việc đó là việc Lâm tướng quân đã từng hai lần cứu mạng công chúa nên ai gia quyết định cho Lâm trạng nguyên và đại công chúa thành hôn, hôn lễ sẽ được tiến hành vào mừng một tháng

sáu.” Cả Lâm Mặc và Vĩnh Ninh đều bất ngờ khi nhận được tin vui này, cô cùng y nhìn nhau và nở nụ cười hạnh phúc

Tất cả mọi người ngạc nhiên nhưng nhanh chóng đồng loạt cúi đầu đồng thanh: “Chúc mừng công chúa.

Chúc mừng Lâm trạng nguyên.” Vĩnh Ninh tuy vui mừng nhưng gương mặt đã ửng đỏ vì ngại ngùng còn Lâm Mặc thì cúi đầu đa tạ với mọi người mà miệng cười cứ như không thể khép lại được vậy. Lý công công bước đến hô lớn: “Hoàng thượng bái giá!”

Tất cả đồng loạt quỳ xuống: “Cung tiến hoàng thượng.” Đợi hoàng thượng đi rồi thì tất cả mọi người nhào lại chúc mừng y.

Khiết Anh, Khiết An và Nghiêm Trung đứng gần đó mà nhìn y đạt

được tâm nguyện.

Nghiêm Trung nhìn Lâm Mặc rồi nhìn sang hai nữ nhi của mình nói:
“Từ giờ hai đứa không cần làm nguyệt lão rồi đi!”

Khiết Anh cười tươi gật đầu: “Dạ đúng a!! Xem ra không cần lấy lòng thái hậu vẫn có thể làm cho họ thành đôi thật là không thể tin được mà!”

Khiết An huých vào tay Khiết Anh nói: “Tỷ tỷ, chúng ta đã không biết tốn bao tâm tư vào đó rồi, giờ thấy hai người họ viên mãn xem như chúng ta cũng tích thêm được chút công đức rồi.”

Nghiêm Trung mắt vẫn nhìn Lâm Mặc mà gật đầu: “Đúng vậy, và quan trọng là cả Cao gia chúng ta vẫn còn giữ được mạng mình đấy.

Bây giờ ta có thể kê cao gối mà ngủ được rồi.” Khiết Anh và Khiết An nghe vậy thì che miệng cười khúc khích.

Từ Hàn từ nãy giờ đều thu những cử chỉ của Khiết Anh vào trong mắt, hẳn để ý rằng khi thái hậu chỉ định ban hôn thì Khiết Anh dường như rất vui, nàng nở nụ cười tươi rạng rỡ tràn đầy vui mừng, ánh mắt chứa đựng niềm hân hoan chứ không hề có chút đố kỵ nào cả.

Không lẽ hẳn đã làm sao? Nhưng chợt nhớ đến hình ảnh hẳn bắt gặp trong đêm đó thì hẳn lập tức phải ngay suy nghĩ vừa rồi và khẳng định chắc chắn nàng chỉ giả vờ mà thôi.

Hắn lạnh lùng nhìn sang nàng khiến Khiết Anh bất giác rung mình rồi lướt đi theo sau hoàng thượng và mọi người..

Chương 63: Chương 63

Sau khi nhận tước thì Lâm Mặc quay về doanh trại cùng Nghiêm Trung và những trưởng quân tham gia cùng, tuy họ không giành được chức võ trạng nhưng vẫn được hoàng thượng khen tặng và phong là tướng quân quản lý các nhóm trữ quân trong doanh trại của mình.

Về đến quân doanh thì thấy tất cả binh sĩ đứng trước cửa doanh trại chờ đợi, trên mặt mỗi người là một niềm vui tự hào về vị võ trạng và các vị tướng quân này.

Tất cả thấy họ bước từ xe ngựa xuống thì vội chạy ra đón chào rồi mọi người cùng nhau vào trong chúc mừng.

Khiết Anh và Khiết An cũng hồi phủ sau khi Nghiêm Trung về quân doanh, ngồi trên xe ngựa Khiết An quay sang hỏi nàng: “Tỷ tỷ, giờ chuyện của công chúa xong rồi nhưng còn Tuyết tỷ tỷ thì làm sao đây?”

Khiết Anh đang nhìn nhả tựa người vào gối mềm trên xe ngựa nghe Khiết An hỏi vậy thì có chút ngạc nhiên hướng về cô hỏi: “Tuyết tỷ tỷ thì làm sao?”

Khiết An tròn mắt nói: “Tỷ tỷ, không phải tỷ quên chuyện kia luôn rồi chứ? Từ lúc tỷ cố ý cho hai người đó gặp nhau thì Tuyết tỷ tỷ hình như đã yên người kia luôn rồi.

Mấy hôm muội vô tình thấy tỷ ấy cứ nhìn bó hoa hôm nọ mà ngẩn ngẩn ngơ ngơ, muội lo lỡ thái tử không quay lại thì Tuyết tỷ tỷ sẽ ra sao đây.”

Khiết Anh nghe vậy trên mặt cũng có vài phần lo lắng, đúng vậy!

Nàng cho hai người gặp nhưng lại không có cách nào se duyên cho họ vì người kia vốn là thái tử lại còn ở xa như vậy thì làm sao nàng có thể xen vào được chứ? Dù biết rằng y cũng có tình cảm với A Tuyết nhưng lấy gì đảm bảo y về đến đất nước mình nhưng vẫn nhớ đến A Tuyết đây? Rồi có chắc gì y sẽ đến rước A Tuyết với một hôn lễ đúng nghĩa, đúng là lần này nàng không biết tính toán rồi.

Khiết Anh đưa tay xoa xoa thái dương rồi nói: “Để một chút chúng ta về nói chuyện với tỷ ấy xem sao.

Lần này e là tỷ đã sai mất rồi.” Khiết An nghe vậy thì càng lo lắng bội phần, cả hai cứ vậy im lặng ngồi trầm tư suốt cả đoạn đường hồi phủ.

-----*****-----

Khiết Anh và Khiết An vừa về đến phủ thì vội chạy vào trong tìm A Tuyết.

Thế nhưng mới đến đại sảnh đã bị Túc Trân lôi lại hỏi chuyện, Khiết Anh để Khiết An lại thông báo tin tức của Lâm Mặc còn nàng vội vã chạy đến rừng trúc tìm A Tuyết hỏi chuyện.

Bà nắm lấy tay Khiết An, gương mặt có chút hồi hộp hỏi: “An nhi, Lâm Mặc thi đấu mấy hôm nay như thế nào?”
Khiết An mỉm cười nắm tay dìu bà đến ghế ngồi, cô ngồi xuống bên cạnh lên tiếng an ủi: “Mẫu thân đừng lo lắng.

Lâm tướng quân thi rất tốt và ngài ấy hiện là võ trạng của Phong Thiên quốc đấy.”

Túc Trân bất ngờ nhưng nhanh chóng cười tươi nói: “Thật sao? Thật là vui quá!”

Khiết An gật đầu: “Dạ đúng vậy! Còn nữa nha, ba tháng nữa vào ngày mừng một tháng bảy thì ngài ấy chính thức

làm phò mã của Vĩnh Ninh công chúa đó! Cái này là do đích thân thái hậu tuyên bố trên khán đài khiến mọi người không ngờ đến luôn đấy

ạ!”

Túc Trâm với gương mặt kính hỷ nói: “Thật tốt quá! Cùng một lúc đường công danh cùng tình duyên thuận lợi như vậy ta cũng thật tâm mừng thay cho y.

Xem như hai người họ cũng được toại nguyện rồi.”

Khiết An mỉm cười: “Dạ! Giờ chỉ còn chờ rước nàng về dinh nữa thôi ạ.” Bà nghe vậy cũng yên tâm vì thật ra bà cũng rất quý Lâm Mặc, người trẻ nhưng tài năng vượt bậc xứng đáng được quyền cao chức trọng.

Nay y đã được như vậy thì bà cũng vui mừng thay cho y.

Khiết Anh chạy đến vườn trúc thì thấy A Tuyết đang mang giấy vẽ sắp xếp lại lên kệ trong căn nhà gỗ đơn giản.

Khiết Anh đi tới hỏi: “Tuyết tỷ tỷ, Dương bá bá đâu rồi ạ?”

A Tuyết nghe tiếng gọi thì xoay người qua cười đáp: “Gia gia hôm nay hơi mệt nên tỷ đã dìu gia gia về phòng nghỉ

ngơi rồi.

Nếu muội muốn luyện vẽ hoặc thư pháp tỷ có thể cùng muội luyện tập.”

Khiết Anh xua tay nói: “Không, không.

Hôm nay muội gặp tỷ là có chuyện muốn hỏi tỷ, tỷ mau lại đây ngồi với muội

đi.” A Tuyết tuy không biết rốt cuộc có chuyện gì nhưng vẫn gật đầu cùng Khiết Anh bước đến bàn tre bên ngoài sân ngồi xuống, cô cầm bình trà lá trúc mà mình mới pha rất mời Khiết Anh.

Từ khi theo Khiết Anh về phủ thì cô cũng biết được Khiết Anh rất thích dùng trà nên nơi nào nàng thường đến đều được chuẩn bị một bình trà pha sẵn vì thế mặc dù hôm nay biết nàng có thể không đến nhưng vẫn theo thói quen pha một bình trà thơm, không ngờ Khiết Anh lại đến thật nên cũng xem là may mắn đi..

Chương 64: Chương 64

Khiết Anh theo thói quen đưa ly trà lên mũi cảm nhận hương trà, hương thơm thoang thoảng của trà hòa cùng vị thanh mát của lá trúc xộc vào mũi khiến nàng thấy dễ chịu vô cùng, nhấp thử ngụm trà thì vị chát của trà lại lẫn với ngọt của lá trúc khiến vị giác tăng thêm một bật khoái cảm.

Khiết Anh nhìn sang A Tuyết tấm tắc khen: “Tay nghề pha trà của tỷ ngày càng lợi hại đó nha!”

A Tuyết mỉm cười: “Tỷ cũng chỉ thấy trúc trong đây để cũng không biết làm gì nên pha thử không ngờ khiến mọi thích như vậy, vậy từ nay tỷ sẽ pha trà này cho mọi dùng và học thêm vài loại khác để mọi thưởng thức nhé?”

Khiết Anh đặt ly trà trong tay xuống cười nhẹ: “Ây da! Tỷ cứ pha trà ngon như vậy thì sao ta có thể đành lòng mà gả tỷ đi đây a!!!”

A Tuyết nghe vậy thì cười ra tiếng: “Ha ha...tỷ chưa từng nghĩ mình sẽ thành thân với bất cứ ai.

Lúc trước phải cực khổ cùng gia gia bán tranh kiếm sống thì tỷ đã biết thân phận mình như thế nào.

Về sau may mắn được mọi cựu mang còn nhận tỷ làm biểu tỷ cùng với Cao tướng quân và phu nhân xem tỷ như người thân mà đối đãi thì tỷ đã mãn nguyện rồi.

Tỷ muốn kiếp này được hầu hạ tướng quân và phu nhân để đáp tạ ân tình mà Cao gia đã làm cho tỷ thôi.”

Khiết Anh cười khì: “Phải không đó nha! Đừng đến lúc đó lại đổ tại ta

nên làm lỡ duyên của tử à nha!”

A Tuyết lắc đầu: “Không có chuyện đó đâu.

Mà mọi người muốn nói chuyện gì với tử?”

Khiết Anh bỗng nhiên có chút do dự khó mở lời, nàng cắn cắn cánh môi đỏ tươi của mình một chút rồi mới cất tiếng hỏi: “Tử.....có phải tử yêu thích vị Đông Nhạc thái tử kia?”

A Tuyết không ngờ nàng lại hỏi câu này nên có chút không biết trả lời thế nào, thấy cô bối rối Khiết Anh liền nói thêm: “Tử cứ nói thật đi, thật ra ta cũng phát hiện dường như tử đối với thái tử kia cũng có chút khác biệt.”

A Tuyết im lặng một chút rồi nở nụ cười buồn, hai bàn tay trắng trẻo vân vân ly trà còn đang nghi ngút khói nói: “Thích thì đã sao? Ngài ấy vốn là thái tử cao cao tại thượng há lại nhìn đến thân phận trôi nổi thấp hèn như tử

sao? Từ lúc đầu tử đã biết không thể chỉ là trái tim không nghe lời tử nữa mà thôi.”

Khiết Anh nghe như vậy lại càng thấy bản thân mình tội lỗi vô cùng, nàng nhìn A Tuyết với ánh mắt hối lỗi nói: “Xin lỗi tử, là ta đã vô tình làm tử vướng phải chuyện buồn vốn không nên này.”

A Tuyết mỉm cười nói: “Có gì mà mọi người xin lỗi, cũng đâu phải là ý của mọi người chứ?”

Khiết Anh lắc đầu: “Đây vốn là ý của ta!”

A Tuyết có chút mờ hồ: “Hả????”

Khiết Anh đứng lên xoay người đưa lưng về bàn trà, hít sâu một hơi nói: “Ta có chuyện luôn giấu tử đó là ta và An An đang muốn se duyên cho Lâm tướng quân và công chúa đương triều, nhưng lại nghe thái tử muốn đến liên hôn với công chúa nên ta mới đưa ra kế sách là để tử tặng hoa cho y.

Vốn muốn để tử xuất hiện nhằm gây chú ý với thái tử kia để ngài ấy không để ý đến công chúa, như vậy chuyện ta muốn se duyên cho hai người họ sẽ không bị ai phá rối.

Cuối cùng quả thật là thái tử không còn bàn đến chuyện hôn sự nữa nhưng ta lại vô tình không để ý đến tỷ cũng là nữ nhi.

Đứng trước một người như thái tử thì khó mà không xao động, với lại y dường như có vẻ cũng có ý với tỷ thì làm sao tỷ không bị rung động.

Là do ta sai lầm không nghĩ đến tỷ nên khiến tỷ phải đau lòng mà ôm mối tương tư vô vọng này.” Nói rồi nàng xoay người lại bước đến ghế ngồi xuống nắm lấy tay A Tuyết mà khẩn thiết nói: “Tuyết tỷ tỷ, ta thành thật xin lỗi tỷ.

Là do lỗi của ta nên tỷ mới phải như vậy. Ta.....” Khiết Anh dường như bị nghẹn lại vì nỗi ân hận và cũng không biết phải xin lỗi với A Tuyết như thế nào về lỗi lầm ấy, nàng chỉ nhìn A Tuyết với đôi mắt đỏ hoe gần lệ đầy sự tự trách.

A Tuyết sau khi nghe xong thì có vẻ hơi bị sốc, ánh mắt khó tin chớp chớp mà từ từ tiếp thu hết những gì nàng kể, phải mất một lúc thì A Tuyết mới nhìn nàng cười mỉm: “Khiết Anh, mọi vốn là đại tiểu thư nhưng tỷ lại có chút quá phận xem mọi và Khiết An là mọi mọi của mình mà yêu thương.

Chuyện này tỷ tuy có chút khó tiếp thu nhưng tỷ biết mọi không có ác ý, chỉ là vô tình nên mới thành ra như vậy.

Với lại mọi chỉ là một tiểu cô nương mười lăm tuổi thì suy tính sao có thể không sai sót? Tỷ không trách mọi đâu, chắc đây là duyên số của tỷ nên mọi cũng đừng tự trách mình nữa có được không?” Cô vừa nói vừa đưa tay lau giọt nước mắt tràn mi của Khiết Anh.

Khiết Anh càng nghe càng khó chịu trong tâm, cô thà rằng trách mắng nàng chứ đừng nhu thuận như vậy chỉ khiến nỗi ân hận càng thêm sâu, nàng nắm chặt tay A Tuyết nói: “Tỷ yên tâm, ta hứa sẽ tìm cho tỷ một mối lương duyên đẹp tựa công chúa vậy.

Khiết Anh này nói được làm được.”

Thấy ánh mắt tự tin của nàng A Tuyết cũng không muốn làm nàng mất hứng nên gật đầu hứa theo nói: “Được, được.

Nhân duyên của tử sẽ giao cho muội hết.

Muội muốn sao cũng được.”

Khiết Anh mỉm cười gật đầu: “Vậy giờ tử nói xem muốn tìm phu quân như thế nào nè?” A Tuyết cười ngượng ngùng rồi kể ra những gì mình mong muốn ở lang quân tương lai, cả hai vừa uống trà vừa trò chuyện như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chương 65: Chương 65

Tối đó sau khi dùng cơm xong thì Khiết Anh cùng Khiết An về phòng nàng bàn chuyện.

Khiết An ngồi trên bàn trang điểm đùa nghịch với mấy cánh hoa vừa cất tiếng hỏi Khiết Anh: “Tỷ tỷ, tỷ nói chuyện với Tuyết tỷ tỷ sao rồi?” Khiết Anh ngồi tựa lưng vào thành giường chán nản lắc đầu: “Quả thật là tỷ ấy đã thích thái tử nhưng có vẻ tỷ ấy không hy vọng nhiều vào mối tình này nên nhìn tỷ ấy cũng không đặt nhiều hy vọng vào đó.” Nói ra thì trong tiểu thuyết nàng đọc vốn không hề có sự xuất hiện của A Tuyết nên giờ nàng cũng không biết A Tuyết sẽ đến với ai.

Đúng là đau đầu mà!

Khiết An đưa tay chống cằm tỷ lên bàn trang điểm rồi nhìn sang nàng nói: “Đúng là chúng ta đã quá chú trọng đến công chúa mà quên luôn vẫn có người sẽ bị tổn thương khi vô tình bị kéo vào chuyện này.” Khiết Anh ủ rũ gật đầu: “Đúng vậy! Lúc đầu ta chỉ cho rằng hai người họ nếu không thành cũng chẳng ai bắt tội chúng ta nhưng ta lại quên rằng ngài ấy là thái tử Đông Nhạc.

Chưa nói đến thân phận thái tử chỉ nói đến khoảng cách hai đất nước đã biết khó có chuyện thành đôi rồi nhưng tỷ lại quên mất đi chuyện đó.

Giờ thật sự thấy có lỗi với Tuyết tỷ tỷ quá đi.”

Khiết An thở dài: “Chúng ta trăm tính ngàn suy lại không nghĩ đến Tuyết tỷ sẽ thành nạn nhân bị tổn thương trong chuyện này, đúng là lỗi hoàn toàn do chúng ta gây ra rồi đi.”

Khiết Anh đột nhiên ngồi thẳng lên, giọng nói khẳng định chắc chắn: “Vì vậy tỳ sẽ giúp tỳ ấy tìm một mối lương duyên thật đẹp để bù lại và sẽ tổ chức một hôn lễ chưa từng có để xin lỗi tỳ ấy.”

Khiết An nghe vậy thì có chút hưng phấn: “Được đó nha! Nhưng biết tìm đâu một lang quân như ý? Người ta cũng đâu phải con cá hay bó rau mà tỳ ra là gặp mang về?”

Khiết Anh nhìn muội muội mình, nàng bước xuống giường đi lại búng vào trán Khiết An một cái nói: “An An à? Chúng ta cần đi tìm sao? Phụ thân chúng ta là ai chứ? Là đại tướng quân nắm giữ gần một phần ba binh sĩ triều

đình không lẽ tìm một người lang quân tốt cho Tuyết tỳ còn khó sao?”

Khiết An bị búng bất ngờ khẽ “a” một tiếng rồi đưa tay xoa xoa trán của mình, cô hí hửng: “Đúng rồi! Vậy mà muội quên mất.

Nhưng mà tìm được rồi làm sao? Tỳ tỳ, nhưng cho dù tìm được phụ thân cũng khó mà lên tiếng kết hợp nha! Người ta là nữ nhi chứ không phải nam nhân đâu mà tỳ muốn là được.”

Khiết Anh nhìn Khiết Anh nói: “Vậy chúng ta không biết làm cho họ yêu nhau sao? Chúng ta rảnh rỗi làm gì nên phải se duyên chứ?”

Nói xong lại đưa ánh mắt bất mãn nhìn nàng nói: “Tỳ a! Se thì se nhưng tỳ đừng mỗi lần đều đánh trán muội có được không? Muội sắp bị tỳ đánh đến hóa ngọc luôn rồi đó!”

Khiết Anh không chút thương tiếc đáp: “Muội đó vốn dĩ muội ngọc sẵn rồi mà! Nếu ngọc thêm nữa thì cũng chẳng có ảnh hưởng gì đâu.

Mà cho dù muội ngọc thì tỳ đây cũng vẫn có thể tìm được cho muội một mối lương duyên đẹp đó nha!”

Khiết An mím môi xấu hổ: “Tỳ...muội không thềm chơi với tỳ nữa! Muội về phòng ngủ đây.” Nói rồi cô giần dỗi cùng với gương mặt bị nàng trêu cho đỏ ké chạy về phòng mà chẳng thềm đóng cửa.

Khiết Anh cười lắc đầu với tính trẻ

con này của cô, muội muội này của nàng đúng là đáng yêu hết nấc rồi nha! Nàng bước đến đóng cửa rồi thổi tắt nến và quay về giường

ngủ ngon.

Căn phòng rộng rãi được ánh trăng bên ngoài chiếu vào sáng một góc, gương mặt giai nhân đang nằm trên giường được ánh sáng dưới sàn hắt lên tạo nên một nét đẹp mờ ảo quyến rũ như tiên nga đang dần chìm sâu vào giấc ngủ.

Chương 66: Chương 66

Chiều hôm sau vào gần giữa giờ mùi (tầm 14h chiều), Lý công công đến Cao phủ truyền khẩu vụ hoàng thượng triệu Khiết Anh và Khiết An vào cung.

Sau khi hai nàng chuẩn bị xong y phục bước ra thì Nghiêm Trung ngồi uống trà ở đại sảnh khó hiểu hỏi: “Sao hoàng thượng lại đột nhiên triệu kiến hai đứa vậy chứ?”

Khiết Anh và Khiết An cũng không hiểu, Khiết An nhìn ông đáp: “Chúng con cũng không biết! Thôi chúng con xin phép vào cung ạ, có gì về con sẽ nói với người.”

Túc Trân đứng bên cạnh Nghiêm Trung gật đầu: “Được, các con đi cẩn thận đó!” Hai nàng cúi đầu rồi nhanh chóng ra xe ngựa cùng Lý công công vào cung diện thánh theo ý chỉ.

Đến hoàng cung, Khiết Anh và Khiết An được Lý công công dẫn đến thẳng ngự thư phòng nơi hoàng thượng đang ngồi xử lý công vụ.

Bước vào Lý công công cúi đầu bẩm báo: “Nô tài bái kiến hoàng thượng! Nô tài đã đưa nhị vị tiểu thư Cao phủ đến rồi ạ!” Khiết Anh và Khiết An quỳ xuống hành lễ: “Hoàng thượng vạn tuế! Vạn vạn tuế!”

Hoàng thượng đang ngồi trên tọa long xem tấu sớ ngẩng lên trầm giọng: “Tất cả bình thân!” Khiết Anh và Khiết An cúi đầu: “Tạ hoàng thượng” rồi được Tiểu Mai và Tiểu Đào dìu đứng lên.

Hoàng thượng nhìn hai nàng rồi cất giọng: “Trẫm lúc trước có nghe khanh kể về sự việc của Tôn Hữu.

Nhưng lúc ấy do bận việc tiếp đón thái tử nên bận giờ trẫm mới xem xét việc này.

Giờ trẫm ra lệnh cho hai người cùng nhị

vị vương đi điều tra thực hư có đúng vậy hay không rồi về bẩm báo
trẫm biết.”

Khiết Anh và Khiết An không ngờ hoàng thượng lại muốn hai người
đi, Khiết An cúi đầu nói: “Hoàng thượng đã nói thì dân nữ xin nghe,
nhưng dân nữ và tỷ tỷ không hiểu việc quan trường càng không biết
điều tra như thế nào.

Sợ e là sẽ làm vướng tay hai vương gia tra án ạ!”

Hoàng thượng nhìn Khiết Anh thấp giọng nói: “Việc tên Tôn Đức gây
rối ngoài phố là người ra mặt nên trẫm muốn phái người đi cùng.

Khi đó chắc người cũng nghe qua không ít chuyện của hắn.

Có người theo tra án sẽ dễ hơn.”

Khiết Anh nhìn ông rồi quay sang nhìn Khiết An, nàng quay lại nhìn
ông lần nữa mím môi: “Dân nữ xin tuân chỉ ạ!”

Hoàng thượng gật đầu: “Được rồi! Hai người về đi, còn giờ xuất phát
thì để Hàn nhi và Hạo nhi bàn qua với các người vậy!”

Khiết An và Khiết Anh cúi đầu: “Dân nữ xin cáo lui!” Thấy ông gật nhẹ
thì cả hai quay sang cúi đầu với Lý công công rồi xoay người ra về.
Vừa ra tới sân thì đã gặp hai người kia cùng hai cận vệ vừa đi đến.

Khiết Anh nhìn thấy là ngựa mất nhưng vẫn phải nhắm mắt cùng
Khiết An cúi đầu hành lễ: “Bái kiến nhị vương gia, tam vương gia!”
Từ Hàn nhìn nàng không để ý đến mình thì bỗng nhiên có chút khó
chịu.

Từ Hạo thấy hắn không nói gì nên cậu mím cười xoay quạt trong tay
bước lên nói: “Nhị vị tiểu thư không cần đa lễ.

Có phải nhị vị được phụ hoàng triệu
kiến vì chuyện của Tôn Hữu.”

Khiết Anh cúi đầu im lặng, Khiết An cười nhẹ gật đầu: “Thưa đúng
vậy ạ!”

Từ Hạo gật đầu nói: “Vậy mời nhị vị qua kia chúng ta bàn bạc một

chút được không?” Khiết An gật nhẹ rồi nắm tay Khiết Anh đi qua mái đình đối diện ngự thư phòng cùng hai người kia nói chuyện.

Đến nơi, bốn người kia thì vào trong còn Tiểu Đào cùng Tiểu Mai và Trình Ân, Châu Phong đều đứng lại dĩa đá bên cạnh đình canh gác.

Vừa vào trong Tử Hạo đã niềm nở mời cả hai ngồi xuống còn cậu cũng kéo tảng núi tuyết ngàn năm ngồi xuống theo mình.

Tử Hạo nhìn Khiết An lên tiếng hỏi: “Vậy chắc nhị vị tiểu thư có nghe nói ngày mai chúng ta xuất phát, vậy không biết tiểu thư muốn xuất phát lúc nào vậy?”

Khiết An không dám nhìn thẳng nên hơi cúi đầu nói: “Dạ tùy vào nhị vị vương gia ạ!”

Tử Hạo suy nghĩ một chút liền nói: “Vậy cuối giờ mao chúng ta gặp nhau tại Cao phủ của tiểu thư rồi xuất phát luôn nhé?”

Khiết An gật đầu đồng ý: “Dạ được ạ!”

Tử Hạo suy tư một chút mở miệng: “Lần này đi là điều tra nên không mang theo nhiều người, hay là chúng ta cưỡi ngựa có được không?”

Khiết An đáp: “Cũng được ạ!”

Tử Hạo nhìn sang Khiết Anh, từ nãy giờ nàng không lên tiếng nhưng ánh mắt dường như đang suy nghĩ gì đó, cậu cất tiếng gọi: “Cao đại tiểu thư, nghe nói khi đó tiểu thư chạm mặt với tên kia chắc nghe tiếng xấu về hắn không ít nhỉ?”

Khiết Anh nhàn nhạt đáp: “Dân nữ chỉ nghe về việc hắn hay chèn ép bá tánh trong trấn phải nộp thuế cho hắn còn nghe đâu hắn còn bắt ép dân nữ nữa nhưng chỉ là nghe nói chứ không có chứng cứ xác thực ạ!”

Tử Hạo định trả lời thì Tử Hàn âm trầm từ nãy giờ đột nhiên lên tiếng khiến Tử Hạo giật mình: “Vậy giờ tìm chứng cứ thôi!” Hắn đảo mắt nhìn nàng khế nhếch môi: “Không ngờ Cao đại tiểu thư đây có tài năng thật, đến cả phụ hoàng ta cũng tín nhiệm cô.”

Tử Hạo nghe thấy liền đưa mắt nhìn hắn, lại muốn gây chuyện nữa sao? Bình thường hắn ít nói lắm mà? Khiết An nghe vậy thì cảm thấy tỷ tỷ bị xem thường nên trong lòng liền nổi lên một cỗ tức giận.

Riêng Khiết Anh tuy có chút ứ gan nhưng về mặt lại như chẳng có gì mà nhìn thẳng vào mắt hấn đáp: “Hai chữ “tài giỏi” dân nữ không dám nhận.

Chỉ là dân nữ hòa đồng hoạt bát với mọi người nên hoàng thượng nghĩ dân nữ sẽ dễ gần gũi với bá tánh hơn mà thôi.

Nhị vương gia chắc không hiểu đâu nhỉ?”

Tử Hàn tưởng mĩa mai được nàng không ngờ bị nàng nói đến cứng họng.

Khiết Anh đứng lên nói: “Đã trễ rồi dân nữ cùng muội muội xin phép cáo lui ạ!”

Tử Hạo vội đứng lên nói: “Vậy mai bản vương cưới ngựa đến rồi chúng ta đi chung ngựa có được không?”

Khiết An thấy thái độ của Tử Hàn đã không thích rồi lại thêm giờ muốn tỳ tỳ cưới cùng hấn trên một con ngựa sao? Vừa nghĩ đến là cô đã tức giận rồi, Khiết An từ chối thẳng: “Đa tạ ý tốt của tam vương gia, không cần đâu ạ! Tuy dân nữ bất tài nhưng cưới ngựa thì không vấn đề nên không cần vương gia phải nhọc tâm ạ.

Dân nữ xin phép cáo lui.” Nói xong Khiết An quay qua nắm tay Khiết Anh ra ngoài cùng Tiểu Mai và Tiểu Đào ra xe ngựa hồi phủ.

Tử Hạo mặt buồn khi bị cô từ chối, cậu xoay qua nhìn mà hỏi Tử Hàn: “Hoàng huynh, rốt cuộc huynh có thâm thù đại hận gì với Cao đại tiểu thư vậy chứ?”

Tử Hàn thản nhiên nói: “Chỉ là không thích dáng vẻ giả tạo của nàng ta thôi.” Nói rồi hấn đứng lên cùng Trình Ân quay về tẩm cung.

Tử Hạo thở dài: “Ai không biết chắc còn tưởng hai người có mối thù gia tộc nữa đó.” Cậu chỉ biết lắc đầu rồi đứng lên cùng Châu Phong đến ngự thư phòng bẩm báo với hoàng thượng về những gì đã bàn từ nãy giờ tại mái đình.

Chương 67: Chương 67

Quay về phủ, Khiết Anh và Khiết An liền bước đến thư phòng Nghiêm Trung nói chuyện.

Vừa bước vào cả hai cùng lên tiếng: “Phụ thân!”

Nghiêm Trung đặt quyển kinh thư xuống bàn rồi ngẩng lên đáp: “Hai đứa về rồi sao? Vào đây ngồi đi nào!” Cả hai gật đầu bước đến bàn trà ngồi xuống, Nghiêm Trung cũng đứng lên tiến đến bàn trà ngồi xuống, tay đặt lên bàn nhìn cả hai hỏi: “Hoàng thượng hôm nay triệu kiến hai đứa là vì chuyện gì vậy?”

Khiết Anh vừa rót trà vừa đáp: “Dạ hoàng thượng muốn con cùng An An đi điều tra Tôn Hữu với hai vị vương gia ạ!”

Ông vừa cầm ly trà Khiết Anh đưa vừa nghi hoặc: “Điều tra sao? Hai đứa chỉ là nữ nhi khuê phòng thì sao tra án chứ?”

Khiết An nhấp ngụm trà lắc đầu đáp: “Con cũng không hiểu nữa.

Hoàng thượng nói là do tỷ tỷ khi ấy có mắt nên chắc cũng biết ít nhiều nên sẽ dễ điều tra hơn nhưng khó hiểu là tại sao con cũng phải đi.

Về việc điều tra này con và tỷ tỷ căn bản là không biết làm sao tra nữa.”

Nghiêm Trung cau mày suy nghĩ nhưng vẫn không tìm ra được đáp án, bây giờ Khiết Anh mới lên tiếng: “Chắc muốn con làm nhân chứng mà thôi, vì ngày hôm ấy cả con phổ nhìn thấy nhưng căn bản không một ai dám đứng ra ngăn cản việc ấy cả nên con nghĩ nếu con ra làm chứng hẳn cũng không thể phủ nhận hay phản bác được vì hôm ấy là con đứng trước mọi người nói ra danh tính của mình.

Còn muốn An An theo cùng chắc vì muội ấy dù gì võ công cũng không tệ có thể bảo vệ con nếu có chuyện xảy ra.”

Nghiêm Trung bấy giờ mới thấy có lý, ông gật gật đầu nói: “Cũng có lý.

Vậy khi nào các con đi? Rồi đi bằng gì?”

Khiết An lên tiếng đáp: “Dạ cuối giờ mao ngày mai chúng con xuất phát.

Vì nhị vương gia nói không cần mang theo người tránh bị chú ý nên tỳ tỳ sẽ cưỡi ngựa.”

Ông có chút lo lắng hỏi: “Nếu An nhi cưỡi ngựa thì ta không lo vì con từ nhỏ đã được luyện tập thuần thục rồi nhưng còn Anh nhi thì ta lại không yên tâm, sức khỏe con yếu như vậy lại đường từ đây đến đó cũng khá xa chỉ

sợ không chịu nổi thôi.”

Khiết Anh mỉm cười nhìn ông nói: “Phụ thân đừng lo, An An cùng con cưỡi chung một con ngựa, người yên tâm nha!”

Ông nghe vậy cũng an tâm gật đầu: “Được rồi, hai đứa mau tắm rửa rồi ăn cơm còn chuẩn bị mai lên đường nữa.”

Cả hai gật đầu rồi đứng lên quay về phòng dặn dò Tiểu Mai và Tiểu Đào chuẩn bị nước nóng, tắm rửa xong thì cả nhà dùng cơm, sau đó cả hai cùng về phòng sắp xếp một chút rồi cởi ngoài y ra vắt trên giá bên cạnh giường

rồi nghỉ ngơi.

Cuối giờ mao ngày hôm sau, khi Tử Hàn và Tử Hạo cưỡi ngựa đến phủ đã thấy Khiết Anh và Khiết An ngồi chung trên một con ngựa màu đen đẹp mắt cùng thanh kiếm vắt bên hông hắc mã.

Hôm nay Khiết Anh một thân hồng y đơn giản ôm gọn thân hình mảnh mai, mái tóc đen dài được vấn củ tỏi gọn gàng cùng trâm bạc đơn sắc càng làm lộ ra làn da trắng hồng và gương mặt kiều diễm nao lòng.

Khiết An một thân thanh y ôm lấy thân hình nhỏ bé, mái tóc được

buộc đuôi ngựa cùng dây buộc màu đen càng nổi bật lên làn da trắng ngần và gương mặt xinh đẹp ôn nhu kia.

Tử Hàn hôm nay với một thân hắc y cùng đò xen kẽ ôm gọn thân hình to lớn, mái tóc được vấn gọn củ tỏi cùng trâm ngọc quý giá cưỡi hắc mã cùng với gương mặt lạnh lùng nhưng lại mang nét tâm cao khí ngạo khiến người

khác khó lòng mê luyến, Tử Hạo lại một thân lam y với mái tóc được buộc đuôi ngựa gọn gang cưỡi bạch mã với gương mặt ôn nhu, thanh thoát khiến người khác say mê.

Thấy cả hai đang đi đến, Khiết Anh và Khiết An chỉ cúi đầu chào xem như hành lễ, Tử Hạo cũng chẳng để ý nhìn Khiết An mỉm cười: “Chúng ta xuất phát thôi.” Nói rồi cậu cùng Tử Hàn phi ngựa đi trước, Khiết An gật đầu thúc ngựa chạy theo sau.

Chương 68: Chương 68

Vì lo sợ sức khỏe Khiết Anh nên Khiết An cho ngựa chạy chậm một chút để Khiết Anh không quá mệt.

Nàng từ lúc sinh ra đến giờ tính ra hai kiếp mới lần đầu tiên được ngồi lên ngựa nên có chút lo lắng, khi ngựa phi thì cảm giác hồi hộp và vui vẻ khiến nàng cười mãi suốt dọc đường, Tử Hàn thấy vậy cùng Tử Hạo điều chỉnh tốc độ để chờ cả hai, nhìn Khiết Anh với nụ cười vô tư ấy khiến Tử Hàn có chút ngơ ngẩn nhưng cũng nhanh chóng hồi tỉnh mà tiếp tục lên đường.

Mất gần một canh giờ thì mọi người mới đến trấn An Thủy, vì danh tiếng Tôn Hữu là phú thương giàu có ở kinh thành nên trong quá trình hỏi đường khá dễ dàng.

Đến nơi, Khiết Anh bất ngờ vì nhìn biệt phủ của Tôn gia còn to hơn Cao phủ nhà nàng gấp ba lần.

Bên trên còn có bảng đề hai chữ “Tôn phủ” to đùng như sợ không ai biết vậy, cánh cửa cũng to bằng ba cánh cửa nhà nàng.

Mà nói cũng không thể so sánh được! Phụ thân nàng tuy là đại tướng quân nhưng tính lại đơn giản bình dị nên ông không nhận phủ đại tướng quân do hoàng thượng ban tặng mà chỉ ở Cao phủ là nơi chứa nhiều kỷ niệm giữa ông và mẫu thân.

Còn tên này thì như muốn cả thế giới biết hẳn ta giàu vậy, đúng là thấy là đã ngứa mắt rồi.

Tử Hạo quay sang hỏi Tử Hàn: “Hoàng huynh, giờ chúng ta vào luôn hay sao?”

Tử Hàn gương mặt không xúc cảm nhếch môi nói: “Vào bất ngờ mới thú vị.” Nói xong hấn bước chân ngang nhiên đi vào, gia nhân thấy vậy vội giơ tay chặn cửa thì bị hấn đá cho một phát đứng lên không nổi.

Khiết Anh thấy mà đổ mồ hôi: “Cái này đâu có giống tra án mà nó giống cướp hơn ấy chứ!” Tuy nhiên đó chỉ là suy nghĩ của nàng, cả ba người bước theo sau vào trong Tôn phủ.

Vừa bước vào trong thì khung cảnh xa hoa ập thẳng vào mặt bốn người khiến Tử Hàn và Tử Hạo có chút tán thưởng còn Khiết Anh và Khiết An thì cần như muốn rớt luôn xuống đất.

Nào là hòn non bộ, ghế gỗ trầm hương, hồ sen to lớn nơi sân trước cùng với cây cầu sơn thiếp vàng bắt qua chói mắt, những món đồ bày trên giá được đặt nơi đại sảnh rộng lớn cũng toàn là hàng cực phẩm với bạch ngọc, lưu ly quý giá.

Nhìn vào đây chỉ có một câu kết luận: Nhà này quá giàu!
Haizzz! Gia thế thì giàu sụ nhưng nhân cách thì thôi coi như bỏ.

Đây là suy nghĩ của cả bốn người khi nhìn thấy Tôn Đức đang dùng vũ lực cưỡng chế hai nữ nhân phải quy thuận gã, hai cô nương ấy tuy nhan sắc không khuynh thành nhưng cũng xinh xắn đáng yêu lại bị gã đánh cho đến ma chê quỷ hờn.

Do chỉ lo tức giận nên gã không hề để ý cả bốn người Tử Hàn đã vào đến đại sảnh.

Khi ngược lên thì gã có chút giật mình vội buông hai nữ nhân kia ra, đưa tay chỉ về phía bốn người hét lớn: “Các người là ai?” Khi hấn nhìn sang Khiết Anh và Khiết An thì ánh mắt lại đột nhiên chuyển sang thèm thường kinh tởm: “Mỹ nhân, tiểu tiên nữ! Quả là xinh đẹp mê người!” Các gia nhân cũng bị cả hai hớp mất hồn mà rất lâu cũng chưa phản ứng lại.

Tử Hàn và Tử Hạo thấy hai người bị nhìn như vậy bỗng nhiên nổi lên một cỗ nộ khí, bước đến trước che cả hai nàng sau lưng tránh đi ánh nhìn bẩn thỉu kia.

Khi không còn thấy mỹ nhân nữa thì Tôn Đức hét lớn: “Các người là ai mà dám xông vào Tôn phủ? Người đâu! Mau bắt hai tên kia lại.” Gã đảo mắt qua nhìn rồi cười đến đê tiện: “Còn hai tiểu tiên nữ ấy thì không được làm nàng bị thương nếu không ta sẽ lấy mạng chó các người!”

Một tiếng “dạ” vang lên và hơn hai chục gia nhân nhào vô đánh Tử Hàn và Tử Hạo, Tử Hàn nhàn nhã lùi về sau đứng bảo vệ cả hai nàng còn Tử Hạo thì xoay người né tránh những cú đấm của bọn chúng.

Khiết Anh nhìn một người bị vây đánh hội đồng như vậy có chút lo lắng nên quay sang khẽ nói với Khiết An: “An An, mọi người hãy giúp nhị vương gia một tay đi.”

Tử Hàn đưa tay ra ngăn lại: “Không cần, đệ ấy có thể!” Khiết Anh im lặng không đáp mà tiếp tục xem một màn đánh nhau không công bằng.

Tuy nhiên chưa đầy nửa khắc thì nhóm người đó nằm la liệt dưới đất rên la còn Tử Hạo

thì cứ như mới vừa đùa giỡn với trẻ con vậy, cậu đưa tay thông thả phủi bụi bặm trên tay áo rồi quay lại đứng bên cạnh Khiết An.

Tên Tôn Đức sau khi thấy một màn đó thì sợ đến vã mồ hôi.

Gã ngã bệt xuống đất bên cạnh hai vị cô nương còn đang quỳ không ngừng run rẩy bên cạnh.

Gã sợ đến mức mới không ra câu: “Các...các người...các người rất cuộc...là thổ phỉ nơi nào? Đến đây có mục đích gì?”

Khiết Anh nghe thấy thì nắm lấy tay Tử Hàn kéo ra phía sau còn mình bước lên.

Tử Hàn đột nhiên bị nắm tay thì có chút cứng người không phản ứng, giây phút tay nàng chạm vào mang theo ấm áp chạy dọc theo thân thể khiến hắn muốn cả đời được nắm lấy bàn tay mềm mại ấy nhưng hắn chợt nhớ đến những chuyện kia liền nhanh chóng trở lại gương mặt lạnh nhạt như chưa có gì.

Nhưng biểu tình khi nãy lại lọt vào mắt Khiết An và Tử Hạo, Khiết An im lặng không quan tâm còn Tử Hạo thì lại mỉm cười đầy hứng thú. Khiết An bước lên một bước nhìn Tôn Đức khinh bỉ nói: “Lần đầu tiên ta mới thấy cướp lại sợ thổ phỉ đấy!”
Tôn Đức nghe vậy thì tức giận nói: “Bốn công tử ta giàu có như vậy từ khi nào lại cướp của người khác!”
Khiết An liếc mắt khinh thường nói: “Người không cướp của nhưng lại cướp người.

Cưỡng ép dân nữ ban ngày như vậy thì người còn tệ hơn thổ phỉ.”
Gã gằn giọng: “Người...” Đúng lúc ấy tên Tôn Hữu quay về thì thấy một màn này.

Lão ta với dáng người béo ú, mái tóc hoa râm vấn lên cùng trâm cài bằng vàng bắt mắt, y phục trên người cũng là loại thượng đẳng, gương mặt tuy già nua tầm bốn mươi đầy nếp nhăn nhưng vẫn không thể che được nét gian xảo trên đó.

Lão ta vội vàng chạy đến ôm nhi tử của hắn hỏi hang: “Đức nhi! Con sao vậy? Có chuyện gì vậy?”
Gã thấy cha gã về thì vội vàng nhào đến kể lể: “Phụ thân, người phải giúp con.

Bọn chúng muốn giết con đó phụ thân.”
Tên Tôn Hữu nghe vậy thì quay lại nhìn bốn người với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống, Lão ta nghiêng răng nói: “Dám ức hiếp con trai ta? Người đâu? Giết hết bọn chúng cho ta!” Tứ thì một tốp tầm

hai mươi cao thủ bay vào đấu
với bốn người họ.

Chương 69: Chương 69

Tử Hàn và Tử Hạo vội rút ra thanh kiếm luôn mang theo bên mình đấu với bọn chúng, hai người vừa ra chiêu tấn công vừa cố gắng bảo vệ hai nàng phía sau.

Khiết An nhận thấy bọn chúng có lẽ là sát thủ được huấn luyện rất kỹ nên cô cũng vội rút kiếm tương trợ hai người.

Khiết Anh đứng ở giữa ba người vừa lo lắng vừa sợ hãi.

Cái thế giới gì mà mạng người muốn giết là giết thật sự quá đáng sợ mà, nàng muốn được quay về có được hay không a!!! Trong lúc nàng còn đang cầu trời thì có một tên từ phía sau nhào lên vung đao toan chém nàng thì bỗng “vút.....phập” Một lưỡi dao nhỏ bay phớt qua mặt nàng và ghim thẳng vào tim tên đó khiến hắn chết ngay lập tức.

Khiết An vội nhào lại đỡ Khiết Anh như muốn ngã khụy lo lắng hỏi: “Tỷ tỷ! Tỷ có sao không?” Còn Tử Hàn và Tử Hạo lui dần về phía cả hai để bảo vệ cùng đỡ lấy những nhát chí mạng của bọn sát thủ. Khiết Anh thấy màn vừa rồi thì sợ đến điếng hồn, tay chân run lẩy bẩy không nói được lời nào, Khiết An biết là nàng bị dọa sợ nên nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, tỷ an tâm.

Có muội đây.”

Khiết Anh nghe những lời này thì trấn tĩnh một chút nói: “An An.

Tên đó...tên đó...”

Khiết An đặt nàng ngồi xuống nền đất rồi đưa tay vuốt nhẹ lưng nàng nói: “Không sao, muội đã giết hắn rồi.

Hắn không làm gì được tỳ đầu.” Thấy Khiết Anh còn run lập cà lập cập nhưng dường như đã bình tâm lại một chút thì Khiết An cũng yên tâm đôi phần.

Cô liếc mắt nhìn về phía nhóm sát thủ, ánh mắt tràn đầy sát khí khế nghiến răng: “Các ngươi dám dọa tỳ tỳ của ta? Đúng là chán sống!” Nói rồi nàng lao đến như hổ đói vồ mồi mà điên cuồng chém xuống.

Những đường kiếm sáng loáng dứt khoát lấy đi không ít mạng bọn chúng.

Tử Hàn và Tử Hạo có chút hú hồn về sự thay đổi này khế nuốt ngụm nước bọt.

Từ một tiểu miêu dính theo tỳ tỳ lại có thể hóa thành sư tử hà đông như thế này ư? Nhưng cũng nhanh chóng bỏ qua một bên mà giúp cô một tay.

Sau gần hai canh giờ thì ba người đã giết sạch bọn chúng.

Khiết An quăng luôn thanh kiếm trên tay chạy đến ôm lấy Khiết Anh: “Tỳ tỳ, không sao rồi, không sao rồi.”

Khiết Anh đỡ Khiết An ra, khế lấy tay áo lau đi vết máu dính trên gương mặt xinh đẹp, nàng mở miệng nói: “An An, ta xin lỗi.

Ta không giúp được gì cho muội còn khiến muội phải lo lắng.

Ta xin lỗi!” Nàng nói mà mắt đã nhiễm một tầng nước mắt.

Khiết An mỉm cười nói: “Tỳ tỳ, ai nói tỳ không giúp được muội.

Tỳ hãy nhìn xem đây là gì?” Nói xong cô bước đến xác tên lúc nãy định giết Khiết Anh đưa tay rút ra lưỡi dao sắc nhọn có chút quen mắt, cô lấy khăn nhẹ nhàng lau sạch rồi mang đến cho nàng xem. Khiết Anh ngờ ngạc nói: “Cái này.....”

Khiết An mỉm cười: “Là thứ tỳ làm cho muội đó.

Bấy lâu nay muội tiếc nên chưa dùng nhưng không ngờ ám khí này lại rất lợi hại nha! Tỷ tỷ, không có tỷ thì muội làm sao có được chúng nên tỷ của muội rất là giỏi đó có được không?”

Khiết Anh đưa tay run run lên giơ ra ngón cái nói: “Muội...muội thật lợi hại.” Khiết An cười tươi rồi diu nàng đứng lên.

Di nàng đến trước mặt cha con của Tôn Hữu thì nàng nhận thấy dường như hai tên đó run còn hơn nàng, nàng thấy dáng vẻ đó liền phì cười mà quên hết sợ hãi vừa mới.

Nàng cất tiếng nói: “Tôn Đức, ngươi chắc quên ta rồi nhỉ?”

Tôn Đức ôm lấy Tôn Hữu run lên từng đợt khi nhìn thấy cảnh này, gã lắp bắp: “Ngươi....ngươi là ai?”

Khiết Anh mỉm cười xinh đẹp đến nao lòng: “Ta là Cao Khiết Anh, đại tiểu thư Cao phủ.

Ngươi mà lúc trước trên phố ngươi muốn ta phải hầu hạ ngươi đấy!” Đến giờ gã mới nhận ra nàng, vì hôm nay Khiết Anh thay đổi vẻ ngoài nên gã có chút không nhận ra.

Tôn Hữu và Tôn Đức nghe vậy vội vàng quỳ xuống nói: “Xin tiểu thư tha mạng, tiểu thư tha mạng.

Phụ tử chúng tôi có mắt không trông nên mới mạo phạm tiểu thư, xin người tha tội.”

Khiết An hừ lạnh: “Mạo phạm của ngươi suýt chút giết luôn tỷ ấy.

Ngươi cũng gan to quá nhỉ? Ta đây thật muốn moi ra xem nó to đến đâu.

Hai tên đó nghe vậy càng run rẩy hơn, Khiết Anh nhìn Tôn Đức nói: “Ngươi tự ý thu thuế khắp nơi, ban ngày còn dám chơi trò cưỡng ép dân nữ.

Lúc này có ý muốn giết ta cũng thấy ngươi máu mặt lắm mà, sao giờ

lại mặt cắt không còn hột máu vậy? Ta thấy với những việc người làm thì cái tên Tôn Đức này của người cũng nên đổi lại thành Thất Đức đi là vừa.” Cha con Tôn Hữu bị nói cho nghe không thể phản bác cũng không dám phản bác.

Ba người còn lại nghe vậy thì khẽ nhếch môi cười.

Tử Hàn lạnh lùng nói: “Tôn gia ỷ thế hiếp người, thu thuế bừa bãi, cưỡng ép dân mữ lại còn mưu hại vương gia đương triều và nhệ vị tiểu thư Cao phủ.

Nay chúng cứ rành rành, các người còn gì để nói?”

Hai tên kia nghe tới đây thì gương mặt có chút nai tơ ngờ ngạc hỏi: “Vương gia?” Tử Hàn giơ lệnh bài ra.

Cha con Tôn Hữu nhìn thấy thì như muốn cắn lưỡi chết luôn tại chỗ.

Đúng là liên hoàn họa rơi xuống Tôn gia mà.

Tử Hàn sớm đã ra hiệu cho thủ hạ nên sau khi kết tội thì chưa đầy một khắc sau đã có binh lính đến áp giải cha con Tôn Hữu về hoàng cung đọi thẩm vấn.

Hai nữ nhân khi nãy được thả về thì họ liên tục dập đầu và rối rít cảm ơn rồi mới ra về.

Mọi việc đã xong nên nàng cùng Khiết An quay về phủ còn Tử Hàn và Tử Hạo thì vào bên trong thu thập bằng chứng rồi quay về triều phục mệnh.

Chương 70: Chương 70

Trên đường về, Khiết An nhanh chóng ghé vào một cửa tiệm mua bộ y phục mới thay ra, vì bộ phục cũ đã bị máu cùng bụi bẩn bám vào.

Khiết Anh bây giờ mới có dịp ngắm nhìn phố xá.

Cảm giác cưỡi ngựa chậm rãi ngắm phong cảnh thật sự tuyệt vời đến khó tả.

Nhìn thấy xe bán mì phía trước, Khiết Anh quay lại nói với Khiết An: “An An, tỳ muốn ăn mì.”

Khiết An nhìn nàng gật đầu: “Dạ được.” Cả hai thúc ngựa đến quán mì rồi Khiết An đỡ nàng xuống, cả hai vào bàn ngồi gọi hai phần mì.

Một lúc sau, hai tô mì với hương thơm và khói bay nghi ngút được mang ra, Khiết Anh thấy thì ánh mắt trở nên lấp lánh vội vàng kéo tô mì lại gần và ăn ngấu nghiến.

Sợi mì mềm mại hòa quyện nước súp ngọt thanh đúng là mỹ vị a!! Khiết An nhìn thấy khế bật cười: “Tỳ tỳ, ăn từ từ thôi.

Có ai giành đâu chứ!”

Khiết Anh vừa ăn vừa nói: “Thật sự là rất ngon đó An An.” Khiết An mỉm cười cúi xuống ăn phần mì của mình.

Ăn xong, Khiết An đứng lên trả tiền rồi cùng Khiết Anh lên ngựa hồi phủ.

Cả con đường nàng luôn miệng đòi ăn kẹo

hồ lô, bánh nướng, hạt dẻ, màn thầu,....

Nhưng Khiết An vẫn mỉm cười mua hết tất cả vì cô biết tỷ tỷ mình chỉ cần có đồ ăn ngon là mọi sợ hãi hay buồn bực đều sẽ bị vứt vào một xó còn Khiết Anh thì lại vô cùng vui vẻ vì được muội muội nuông chiều tựa như nàng mới là tiểu muội vậy.

(Nếu hai đứa không phải con ruột của ta thì ta còn tưởng hai đứa là bách đấy- t/g said)

Về đến phủ, Khiết An cho gia nhân cất ngựa rồi cả hai nắm tay nhau vào trong, Nghiêm Trung và Túc Trân ngồi trước đại sảnh vừa uống trà vừa trông ngóng hai nàng.

Khiết An và Khiết Anh thấy hai ông bà thì bước đến cúi đầu: “Phụ thân, mẫu thân!” Rồi ngồi xuống ghế để Tiểu Mai rót trà.

Tiểu Đào vội chạy vào bếp lấy thêm bánh ra đặt lên bàn.

Nghiêm Trung nhìn cả hỏi lên tiếng hỏi: “Việc điều tra sao rồi?”

Khiết An mỉm ngời: “Dạ xong hết rồi ạ!”

Ông nhìn nhìn thấy có gì đó không đúng nên hỏi Khiết An: “Ta nhớ lúc sáng con mặc y phục khác mà.

Sao giờ lại...”

Khiết An có chút giật mình không ngờ ông lại hỏi câu ấy, Khiết Anh thấy vậy nhanh chóng đáp: “Dạ vì khi nãy muội ấy đến Tôn gia vô tình bị hoa văn trên cánh cửa vướng rách một góc y phục nên con đưa muội ấy thay y phục mới

ạ.”

Ông im lặng gật đầu, cả hai thờ phào hú hồn.

Có bà ngồi đây nên có cho tiền cả hai cũng không dám nói bị sát thủ của Tôn gia tấn công đâu.

Túc Trân bây giờ mới cất tiếng: “Anh nhi, chuyện của A Tuyết con định thế nào?”

Khiết Anh nhắc đến chuyện này lại thấy phiền não, đến giờ nàng vẫn chưa rảnh để tìm người xứng hợp với cô được.

Thấy nàng im lặng, Túc Trân nói tiếp: “Ta nhận thấy A Tuyết dường như có nét buồn ẩn giấu, hỏi thì không nói nhưng ta vẫn đoán được là do vị thái tử kia.

Chuyện này con giải quyết sao đây?”

Khiết Anh thật thà trả lời: “Là do con suy nghĩ không chu toàn, cứ nghĩ sẽ giúp công chúa thoát khỏi liên hôn còn chuyện Tuyết tử vì không nghĩ là thái tử lại có ý với tử ấy nên mới ra như vậy ạ.”

Túc Trân có chút khó tin nhìn nàng: “Anh nhi, chuyện này con nói một câu không ngờ thì cũng không giải quyết được đâu.

Lúc trước ta thấy con có vẻ chắc chắn nên ta cũng không muốn làm con thất vọng nhưng dù sau chúng ta cũng nhận A Tuyết là biểu tỳ của con thì chúng ta phải có trách nhiệm với con bé.

Con đâu thể vì công chúa mà mang hạnh phúc của A Tuyết ra đùa giỡn được chứ!”

Khiết Anh lắc đầu: “Con chưa hề có ý như vậy.

Chỉ là lúc đó con không nhớ đế thân phận của thái tử, con chỉ nghĩ nếu hai người có ý thì tuyết tử cũng có nơi nương tựa nhưng con lại quên rằng y là thái tử và đến đây chỉ là dạo chơi.

Đến khi con nhận ra thì tử ấy đã trót trao tình cho thái tử mất rồi.”

Túc Trân có chút tức giận nói: “Anh nhi, chuyện này con phải giải quyết nhanh cho mẫu thân.

Mẫu thân không thể chịu nổi khi nhìn thấy A Tuyết bị con hại ra như thế được.”

Khiết Anh gật đầu đáp: “Dạ, con cũng đang có ý nhờ phụ thân giúp con chuyện này.

Người là tướng quân quen biết rộng rãi với có cách nhìn người nên con muốn nhờ phụ thân tìm cho Tuyết tử tỳ một phu quân tốt ạ!”

Nghiêm Trung trầm tư gõ gõ tay lên bàn trà nói: “Nếu tìm cho A Tuyết vậy ta phải chọn kỹ một chút mới được.

Anh nhi à, qua chuyện này con cũng nên rút kinh nghiệm.

Mọi chuyện phải suy nghĩ kỹ rồi hãy làm để tránh mọi việc đi quá giới hạn của con.

Đến lúc đó con có hối hận cũng không thể hóa mọi chuyện trở về quỹ đạo như cũ được đâu.”

Khiết Anh gương mặt hối lỗi cúi đầu: “Dạ nữ nhi biết sai ạ.

Nữ nhi sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa đâu ạ!” Ông và bà thấy nàng hối hận thì cũng thôi không nói nữa.

Đúng lúc ấy có một binh sĩ vào bẩm báo: “Bẩm tướng quân! Bên ngoài có người muốn vào gặp đại tiểu thư ạ!”

Khiết An nghe vậy liền hỏi: “Là nam hay nữ?” Lính gác cúi đầu đáp: “Dạ là nam nhân ạ!”

Khiết Anh tròn mắt: “Hà??? Ta quen biết với nam nhân nào đâu chứ?”

Lính gác thưa: “Bẩm người đó nói là đến từ Đông Nhạc! Còn tự xưng là hoàng đế ạ!”

Cả bốn người trợn mắt hết cỡ đồng thanh: “Cái gì?????”

Cả bốn người nghe mà không tin được, mọi người có cùng một suy nghĩ là hoàng đế Đông Nhạc có gì lại gặp nàng làm gì? Nhưng có thắc mắc đi nữa cũng phải mời vào cho phải phép.

Nghiêm Trung phát tay: “Mau mời vào đây.”

Lính gác nhận lệnh quay ra, Tiểu Đào và Tiểu Mai nhanh chóng pha một bình trà mới, còn Nghiêm Trung, Túc Trân, Khiết Anh và Khiết An vội vàng đứng lên nhanh chân ra đại sảnh đón vị khách quý bất đắc dĩ giá lâm.

Chương 71: Chương 71

Thế Bảo cùng hai cận vệ theo lính gác vào đại sảnh, Cả nhà Khiết Anh khi thấy người đến là Thế Bảo thì có chút mờ mịt.

Người này là thái tử Đông Nhạc mà, vậy còn hoàng đế đâu?

Thế Bảo cười nhẹ: “Hoàng Đế Đông Nhạc xin chào Cao tướng quân, Cao đại tiểu thư!”

Khiết Anh nghe vậy thì có hơi ngạc nhiên, y từ khi nào là hoàng đế vậy chứ? Nghiêm Trung cúi đầu nói: “Bái kiến hoàng đế Đông Nhạc quốc, mời người vào dùng trà!”

Thế Bảo mỉm cười gật đầu rồi rời bước vào bàn trà ngồi xuống, hai cận vệ đứng lui về phía sau bảo vệ.

Cả nhà Khiết Anh cũng bước vào bàn ngồi nhưng nét ngạc nhiên cùng khó tin vẫn còn trên mặt.

Tiểu Mai rót trà, Tiểu Đào

mang bánh bày ra lên bàn rồi lui về một góc hầu hạ.

Thế Bảo nhìn mọi người như có điều muốn hỏi nên y lên tiếng trước:

“Khi trăm quay về Đông Nhạc quốc thì phụ hoàng có ý định truyền ngôi để cùng mẫu hậu du sơn ngoạn thủy, xét thấy trăm làm thái tử lại biết suy tính cho

bách tính nên ngay hôm sau ông cho tổ chức lễ truyền ngôi rồi cùng mẫu hậu vui thú nhân gian.

Vì quốc sự có chút không ổn nên trăm mất hai tháng mới có thể sắp xếp đến đây muốn tìm tiểu thư giúp trăm một chuyện.”

Khiết Anh nghe vậy thì thấy lạ: “Hoàng thượng, ngài cần dân nữ giúp

gì vậy ạ?”

Thế Bảo đáp: “Trẫm muốn cưới Dương Tuyết làm hoàng hậu của trẫm nên muốn tiểu thư giúp trẫm ngõ lời với Dương Tuyết.”

Cả bốn người sau khi nghe tin như sét đánh giữa trời quang thì chính thức bất động.

Túc Trân không tin tưởng hỏi lại: “Người...muốn cưới A Tuyết làm hoàng hậu sao?”

Thế Bảo với ánh mắt kiên định đáp: “Đúng như vậy!”

Túc Trân do dự: “Cái này...” Nghiêm Trung lên tiếng chen vào: “Ngài là hoàng đế một nước lại muốn cưới một dân thường làm hoàng hậu sao?” Vừa nói ông vừa nghi ngờ nhìn y.

Thế Bảo nghiêm mặt nói: “Lần đầu trẫm gặp nàng ấy thì đã nhất kiến chung tình, đến khi có cơ hội gặp lại vài lần thì mới biết trẫm và nàng ấy là lưỡng tình tương duyệt.

Trẫm lần trước đến là vì liên hôn với công chúa nhưng sau đó trẫm đã yêu A Tuyết nên đã báo với phụ hoàng.

Ông cũng không hề ngăn cản mà lại muốn trẫm nhận lấy giang sơn rồi hãy đến rước nàng đường đường chính chính về làm hậu.

Vì vậy mà đến bây giờ trẫm mới quay lại đây tìm nàng ấy.”

Khiết An quay sang hỏi: “Vậy cho hỏi hoàng thượng nếu yêu Tuyết tỷ vậy tại sao không liên lạc với tỷ ấy?”

Thế Bảo trầm giọng: “Khi đó trẫm chưa chuẩn bị gì đã phải nhận ngôi hoàng đế, vừa xử lý quân vụ vừa xử lý chính sự khắp nơi gửi về.

Lúc đó trẫm chỉ nghĩ là phải thật nhanh chóng ổn định để nhanh đến gặp nàng ấy vì vậy mà trẫm không hề có thời gian viết thư gửi đến.”

Khiết Anh bây giờ mới nói: “Vậy có khi nào người nghĩ đến là dân nữ sẽ tìm một nơi tốt rồi gả tỷ ấy đi không?”

Thế Bảo nghe vậy có chút sững sờ.

Đúng vậy, y cứ đinh ninh là nàng sẽ đợi mình nhưng lại không nghĩ đến việc nàng cũng sẽ thành thân với người khác vì y chẳng có gì

làm tín vật cho nàng cả.

Nghĩ đến đây bỗng dưng y

có chút đau xót: “Trẫm thực chưa từng nghĩ qua.

Chỉ nghĩ nàng ấy sẽ mãi chờ đợi mình.” Nói rồi y quay qua nhìn Khiết Anh với ánh mắt có chút thật vọng: “VẬY.....A Tuyết đã.....”

Khiết Anh lắc đầu: “Chỉ là sắp.....”

Thế Bảo lần này là thất vọng thật sự, ánh mắt bỗng chốc bao phủ một nét đau đớn khó tả, y lẩm bẩm: “Sắp....sắp rồi sao? Không ngờ trẫm vì muốn mang hậu vị là sính lễ tặng nàng ấy.

Nhưng có lẽ đã quá muộn rồi.

Là trẫm đã

sai khi không trao bất kỳ lời hứa hẹn nào với mình.

Trẫm đúng là vô dụng mà, đến người mình yêu cũng không thể giữ được.” Y vừa nói vừa siết chặt nắm tay dưới lớp áo kia.

Khiết Anh thấy y như vậy thì bỗng dưng nàng cười khanh khách, Thế Bảo xoay qua nhìn nàng có chút khó hiểu.

Khiết Anh hăng nhẹ giọng nói: “Dân nữ nói tở ấy sắp...là dân nữ sắp tìm phu quân cho tở ấy a!!!”

Nghe đến đây thì Thế Bảo nghi hoặc hỏi: “Như vậy....có nghĩa là...”

Khiết An chen vào bồi thêm: “Có nghĩa là tở ấy vẫn còn đợi ngài đấy ạ!”

Thế Bảo nghe mà vui mừng đến nói không nên lời.

Đúng lúc ấy A Tuyết vừa đi mua thuốc cho Dương Thanh trở về, cô bước đến cúi đầu chào phu phụ Nghiêm Trung mà không để ý ánh mắt ôn nhu trìu mến luôn nhìn cô từ lúc cô

bên ngoài mới bước vào.

Cô nhận thấy phủ có khách định xoay qua hành lễ thì đôi mắt tròn mở to, bàn tay đưa lên che miệng cùng với gương mặt vô cùng hoảng hốt, những thang thuốc trên tay cũng vô thức rơi cả xuống thảm hoa.

Thế Bảo nhìn thấy cô thì vội vàng đứng lên kéo cô vào lòng mà ôm chầm lấy, hai tay có chút siết chặt như sợ nếu buông lỏng thì cô ấy sẽ đi mất vậy, giọng nói dịu dàng cùng hơi ấm phả lên tóc cô khẽ gọi: “Tuyệt nhi!”.

A Tuyết vẫn còn bàng hoàng nên bị người ôm cũng không chút phản ứng.

Khiết Anh, Khiết Anh, Túc Trân cùng Nghiêm trung bị hành động không chút hình tượng của y làm cho bất ngờ, Nghiêm Trung nhanh chóng hồi thần khẽ ho nhẹ nói: “Khụ...khụ...hoàng thượng... người...”

Túc Trân thì có cảm giác cứ như nhi nữ bà sắp bị bắt mất đến nơi nên tỏ vẻ khó chịu: “Hoàng thượng, nữ nhi của dân phụ còn chưa rước qua cửa đâu đó!!” Khiết Anh và Khiết An thì che miệng cười thầm.

Thế Bảo nhận thấy mình có hành động thất thổ nên vội vàng buông tay ra, gương mặt có chút ửng đỏ vì xấu hổ.

A Tuyết bây giờ mới hoàn hồn cũng ngại ngừng vội vàng cúi xuống nhặt thuốc và muốn đi nhanh vào trong tránh né thì bị Nghiêm Trung gọi lại: “A Tuyết, con hãy mời gia gia con ra đây đi.” A Tuyết có chút không hiểu nhưng vẫn cúi đầu vào trong gọi người.

Chương 72: Chương 72

Dương Thanh cũng nhanh chóng được A Tuyết dìu ra ghế ngồi, sau khi ông ngồi xuống thì An Tuyết cũng đứng ngay bên cạnh.

Nghiêm Trung quay sang từ tốn nói với Dương Thanh: “Dương huynh, đây là hoàng đế nước Đông Nhạc.

Hôm nay đến đây là muốn hỏi cưới A Tuyết đấy.” Dương Thanh và A Tuyết bị tin này làm cho sốc đến mức trực tiếp ngất người ra bất động.

Thế Bảo đứng lên nói: “Đúng vậy.

Hôm nay trăm đến đây là muốn ngõ ý cưới Tuyết nhi và dùng hậu vị làm sính lễ.

Mong lão nhân gia cho phép!” Nói xong y vòng tay cúi đầu hành lễ. Dương Thanh vội đứng lên nói: “Hoàng thượng xin đừng như vậy, thảo dân không nhận nổi đâu.

A Tuyết và thảo dân là được Cao tướng quân cùng cao tiểu thư cứu giúp.

Nên chuyện này xin nghe ý ngài ấy ạ!” Vì chuyện quá bất ngờ khiết ông có chút khó tiếp nhận nên đành bán cái cho Nghiêm Trung vậy.

Nghiêm Trung khẽ giật giật môi, Dương huynh à, huynh cũng biết dùng dấy trách nhiệm quá nhỉ? Đây là hôn sự cháu huynh đấy, nào phải cháu ta! Tuy nghĩ vậy nhưng ông cũng đã xem A Tuyết như con

cháu mà đối đã nên cũng chẳng thể làm ngo.

Ông đứng lên hướng về Thế Bảo nói: “Chuyện này vốn là chuyện tốt! Nhưng thứ mặc tướng nhiều lời.

Vì A Tuyết từ lâu mặc tướng xem con bé là người nhà nên mạn phép hỏi hoàng thượng nếu người cưới A Tuyết vậy có thể đảm bảo cho con bé bình bình an an, một đời vui vẻ không?”

Thế Bảo gật đầu nhanh chóng: “Trẫm hiểu ý của tướng quân, trẫm hứa chỉ yêu và cưới một mình Tuyết nhi làm thê và sẽ yêu thương nàng một đời tuyệt không thay đổi.

Nếu có sai lời xin nguyện chết không toàn thân, vạn kiếp không siêu sinh.” A Tuyết và Dương Thanh có chút hoảng sợ với câu nói như tuyên hứa ấy.

Nghiêm Trung có chút hài lòng, Khiết Anh đứng lên nói: “Vậy giờ chúng ta bàn một chút về sính lễ nhỉ?”

Thế Bảo quay sang nhìn nàng hỏi: “Vậy Cao tiểu thư muốn lễ vật như thế nào cứ nói.”

Khiết Anh kiếp trước là chủ tiệm hoa cũng là người tổ chức sự kiện cưới hỏi nên nàng lấy luôn phong tục hiện đại mà tổ chức cho A Tuyết luôn.

Nàng cười nói: “Dân nữ đã từng nói sẽ tổ chức cho tỷ ấy một hôn lễ đặc biệt nên

sính lễ dân nữ muốn cũng sẽ có chút khác biệt.”

Thế Bảo ngồi xuống mỉm cười: “Mời tiểu thư cứ nói, trẫm nhất định làm được.”

Khiết Anh gật đầu: “Tốt! Hôn lễ này sẽ có ba phần: lễ dạm ngõ, lễ ăn hỏi và lễ đón dâu.

Trong lễ dạm ngõ là hoàng thất Đông Nhạc cử một vài người thân thiết cùng ngài với tiền thách cưới sang đây gặp trưởng bối bàn về hôn sự cùng ngày lành tháng tốt để của hành lễ ăn hỏi, lễ vật dạm ngõ thì cứ theo truyền thống của Đông Nhạc ngài.

Trong lễ ăn hỏi, lúc đó một vị trưởng bối sẽ mang một khay nhang đèn uyên ương và trầu cau cùng vôi, ngài sẽ mang khay rượu, mọi người trong hoàng thất đi qua không hạn chế số người nhưng phải là số chẵn và sẽ có sáu người mang sáu khay lễ vật là một mâm trầu cau và mâm trầu cau phải là số lẻ, một mâm trà rượu, một mâm xôi gấc và gà luộc, một mâm heo quay, một mâm quả và một mâm bánh phu thê.

Khi đến thì ngài phải đích thân mời trà, mời

rượu và trầu cho trưởng bối của Tuyết tỷ một cách kính cẩn, sau đó là bàn đến ngày rước dâu và bên phía ngài phải chuẩn bị một bộ trang sức để tặng tân nương.

Đến lễ cưới, ngài và Tuyết tỷ sẽ chọn giờ lành rồi cùng nhau đốt nén lạy tổ tiên cùng bái đường, sau đó là rót rượu thay nhau mời những trưởng bối hai bên, sau đó là rước dâu, đến khi qua Đông Nhạc thì sẽ làm theo phong tục bên nước ngài.”

Thế bảo nghe xong mà muốn lùng bùng lỗ tai, mặt ngu hết biết nhìn nàng nói: “Cao tiểu thư, đây là phong tục từ đâu mà sao trẫm không biết vậy?”

Khiết Anh đưa tay sờ sờ mũi nói: “Đây là phong tục của Cao gia chúng tôi.” Bây giờ thì tới trên dưới Cao gia nghệt mặt đồng loạt, mọi người nhìn nhau thầm hỏi Cao gia chúng ta từ khi nào có tập tục tổ chức hôn lễ như thế này? Khiết Anh mỉm cười nhìn Thế Bảo: “Hoàng thượng, ngài làm được chứ?”

Thế Bảo có chút khó xử mở miệng: “Trẫm làm thì được nhưng.....nhiều quá trẫm.....trẫm không nhớ hết!”

Khiết Anh nghe vậy thì cũng không lấy làm ngạc nhiên, nàng ung dung đáp: “Ngài đợi dân nữ một chút.” Nói rồi nàng đi nhanh vào trong, mọi người ở ngoài đại sảnh thật sự là bị nàng làm cho đại não đông cứng luôn rồi, thật không biết hôm ấy sẽ như thế nào đây.

Tầm hai khắc sau, Khiết Anh bước ra cùng tờ giấy trên tay, Khiết Anh đưa cho Thế bảo và nói: “Đây là những gì dân nữ vừa nói, ngài cứ dựa vào đây mà làm theo ạ!”

Thế Bảo cùng hai cận vệ nghiêng đầu qua lại xem xét, Thế Bảo nhìn nàng cau mày: “Tiền thách cưới là gì?”

Khiết Anh đáp: “Là số tiền bên chúng tôi đề ra, nếu ngài đồng ý thì tiến hành hôn sự.”

Thế Bảo lại hỏi: “Vậy Cao gia muốn bao nhiêu?”

Khiết Anh xoa xoa cằm: “Ừm.....một đôi dạ minh châu, một đôi ngọc như ý, một đôi uyên ương bằng vàng.” Theo như những gì nàng xem phim thì mấy vật này dường như rất quý hiếm và đắt tiền nha.

Thế Bảo tiếp tục xem xuống thì lại ngẩng lên hỏi tiếp: “Phải có sáu nam nhân bên Đông Nhạc bưng sáu mâm lễ vật và còn trao cho lễ cho sáu vị cô nương bên Cao gia?”

Khiết Anh gật đầu: “Đúng vậy, đây gọi là trao sính lễ đấy!”

Thế Bảo gật đầu: “Được, trăm sẽ quay về chuẩn bị ngay.”

Khiết Anh có chút ngạc nhiên: “Hôm nay người đến đây chỉ vậy thôi sao?”

Thế Bảo gật đầu: “Đúng vậy, trăm phải nhanh về chuẩn bị mới được.

Trăm đã để Tuyết nhi đợi trăm đã lâu rồi.

Trăm không thể để nàng ấy phải chờ thêm nữa.” Y quay sang Nghiêm Trung cúi đầu: “Cao tướng quân, trăm về đây.

Khi nào xong trăm sẽ mang lễ vật đến.

Xin cáo từ!”

Tất cả mọi người cúi đầu: “Cung tiến hoàng đế Đông Nhạc di giá!”

Sau khi y đi khỏi thì mọi người cùng nhau xúm lại hỏi về cái phong tục mà nàng đưa ra, rốt cuộc là tại sao nàng lại biết những thứ ấy, đúng là khiến mọi người thắc mắc vô cùng mà.

Cái này là Nguyệt lấy phong tục của miền nam nên có gì sơ sót mong mọi người bỏ qua cho tui nha.

Chương 73: Chương 73

Khiết Anh bị Túc Trân, Nghiêm Trung và Khiết An vây quanh ngay sau khi Thế Bảo rời đi.

Nghiêm Trung nhìn nàng với ánh mắt ngạc nhiên hỏi: “Anh nhi, Con biết được phong tục kỳ lạ này từ đâu vậy?”

Túc Trân cũng nhanh chóng tiếp lời: “Đúng đó, Cao gia chúng ta từ xưa nào có phong tục như vậy chứ?”

Khiết An cũng hiếu kỳ dò hỏi: “Tỷ tỷ, mọi nhớ kinh thư trong phủ không có ghi chép về phong tục này mà, vậy tỷ biết được từ đâu?” A Tuyết cùng Dương Thanh cũng thắc mắc không kém nhưng lại không dám cất tiếng hỏi nên chỉ ngồi bên cạnh lắng nghe.

Khiết Anh có chút bối rối đưa tay lên xoa xoa mũi nói: “Là...đây là do lúc sau khi khỏi bệnh có đi dạo bên ngoài tìm kinh thư về đọc, vô tình con tìm thấy quyển sách lạ có viết phong tục này, thấy hay nên con muốn áp dụng vào thôi ạ”

Túc Trân hơi trợn mắt nhìn nàng: “Hôn sự là chuyện lớn cả đời, nào có thể để con có thể làm bừa sao? Anh nhi, ta thấy con càng ngày càng vô pháp vô thiên rồi đó!” Tuy lời nói giống như đang quở mắng nhưng chất giọng vẫn

nhẹ nhàng tựa như bà đang trách nhẹ tiểu hài tử phạm lỗi vậy.

Khiết Anh mỉm cười nói: “Mẫu thân hãy yên tâm ạ, chuyện này cứ để con lo là được.”

Nghiêm Trung thở dài: “Đành vậy thôi, đã thông báo với hoàng đế luôn rồi còn có thể làm khác hơn sao? Đúng là không bao giờ hết ngạc nhiên với con mà.”

Khiết Anh cười cười: “Chỉ là một chút kinh hỉ thôi mà phụ thân.”

Khiết An có chút hoảng đáp: “Cái này là kinh hách chứ kinh hỉ chỗ

nào đâu.”

Khiết Anh cười tươi: “Không sao mà! Chuyện này cứ để con!” Mọi người không ai nói gì, tất cả đều một tâm trạng là không biết hôm ấy hôn lễ sẽ thành ra dạng gì.

Chỉ mong mọi chuyện suôn sẻ là đã quỳ lạy tạ ơn trời đất rồi.

Sáng hôm sau, Nghiêm Trung từ sớm đã đến doanh trại xử lý quân vụ nên chỉ có Khiết Anh đang cùng Khiết An dùng bữa với Túc Trân thì Lý công công đi vào, ông đứng giữa sân đồng dục nói to: “Cao Khiết Anh tiếp chỉ!”

Nghe vậy cả ba buông đũa xuống vội vàng bước ra giữa sân quỳ tiếp chỉ, Khiết Anh thầm mắng: “Trời đánh còn tránh bữa ăn! Đẳng này hết canh ngay giờ ngộ truyền vào cung thì canh ngay giờ ăn bắt tiếp chỉ.

Đúng là tách kỳ

à!” Lý công công cầm tấm lụa vàng trên tay căng ra, trên đó còn thêu hoa văn hình rồng sống động như thật vậy: “Phụng thiên thừa vận.

Hoàng đế chiếu viết: Lệnh cho Cao Khiết Anh và Cao Khiết An giữa giờ tị sẽ xuất phát đến thành Lâm An cùng nhị vị vương gia và tân võ trạng Lâm Mặc với công chúa điều tra về thực hư chuyện bách tính bị đàn áp dưới sự áp bức của Tôn huyện lệnh Tôn Hà.

Vì thời gian điều tra có thể kéo dài nên lệnh cho cả hai nhanh chóng thu xếp y phục và lên đường.

Khâm thờ.”

Khiết Anh nghe đọc chiếu chỉ mà khóc không ra nước mắt, có phải hoàng thượng thấy nàng vẫn còn chưa bị bọn kia chém chết nên người chưa vừa lòng hay không mà cứ bắt cái thân già này dẫn thân vào con đường mất mạng vậy? Võ công không có, gan dạ càng không thể mà cứ bắt nàng đem mạng nhỏ ra thử nghiệm là sao chứ? Túc Trân nghe xong thì nét lo lắng bao trùm cả khuôn mặt, bà vội vã đáp: “Dân phụ xin thay nữ nhi tiếp chỉ ạ! Hoàng thượng vạn tuế, vạn

vạn tuế!””

Nhận lấy thánh chỉ, Lý công công nói: “Cao phu nhân và nhị vị tiểu thư hãy mau đứng dậy đi, hai vị hãy chuẩn bị nhanh để kịp lên đường nữa.”

Khiết An cùng Khiết Anh dìu Túc Trân đứng lên, Khiết An ngẩng lên hỏi ông: “Lý công công, chúng con có thể mang theo nha hoàn hay không ạ?”

Lý công công mỉm cười từ tốn đáp: “Dĩ nhiên là được rồi, cái này hoàng thượng không có nhắc đến nên tiểu thư không cần lo ngại.

Thánh ý đã truyền, lão nô xin phép hồi cung.

Chào Cao phu nhân.” Ông cúi đầu rồi xoay người cùng hai tiểu thái giám ra về.

Túc Trân tay cầm thánh chỉ mà quay lại nhìn hai nàng, gương mặt vô cùng lo lắng nói: “Các con lần này đi phải hết sức cẩn thận, đường xá xa xôi lại không xác định được thời gian cụ thể nên hai đứa hãy mang theo Tiểu Mai và Tiểu Đào, có chúng chăm sóc các con ta cũng yên tâm.

Hơn nữa võ công của hai tiểu nha đầu cũng do An nhi chỉ dạy nên khi có chuyện xảy ra chúng cũng sẽ giúp được hai đứa!”

Khiết Anh gật đầu: “Dạ, chúng con biết rồi ạ! Giờ chúng con xin phép vào trong chuẩn bị để còn kịp lên đường ạ!” Túc Trân gật đầu rồi nhanh chóng vào trong phụ giúp cả hai thu dọn, Tiểu Mai và Tiểu Đào đứng hầu bên cạnh cũng vội vã sắp xếp mọi thứ để lên đường.

Chương 74: Chương 74

Vừa chuẩn bị xong thì xe ngựa của hoàng cung cũng đến cửa phủ, Khiết Anh và Khiết An chào tạm biệt bà rồi cùng nhau chạy ra xe ngựa.

Vĩnh Ninh từ trong xe ngựa vén màn lên vẫy tay: “Khiết Anh, Khiết An mau lên đây.” Khiết An, Khiết An cùng Tiểu Mai và Tiểu Đào không kịp hành lễ đã vội vàng leo lên xe ngựa, Tiểu Mai và Tiểu Đào ngồi bên ngoài kiệu cùng Trình Ẩn và Châu Phong.

Thêm hai người nữa cưỡi ngựa hai bên như là hộ vệ vậy. Xe ngựa quả thật rất to, Lâm Mặc và Vĩnh Ninh ngồi ở giữa, Tử Hàn và Tử Hạo ngồi đối diện hai nàng, sáu người ngồi mà vẫn không có chút chật chội, bên trong còn có lót nệm mềm mại, có cả bàn trà luôn nữa chứ, đúng là xe ngựa hoàng cung cứ như phòng khách di động vậy.

Khi đã yên vị thì Vĩnh Ninh nói: “Chúng ta lần này là cải trang vi hành nên không được xưng công chúa vương gia đâu đó.

Các muội cứ gọi ta là Ninh tỷ, hai vương gia thì gọi là công tử được rồi, cũng đừng tự xưng dân nữ nữa.

Hai người đánh xe là cận vệ của A Hàn và A Hạo tên là Trình Ẩn và Châu Phong.

Hai người cưỡi ngựa kia là của hoàng thượng phái đến bảo vệ ta nên cứ gọi là Lâm Bá và Vũ Ân là được.”

Khiết Anh và Khiết An gật đầu tỏ ra đã hiểu, Tiểu Mai lặng lẽ lấy trong tay nải ra các túi bánh chuyền vào đĩa cho Khiết Anh, nàng đặt lên bàn nói: "Mọi người cùng ăn bánh đi, bánh này do ngon lắm đó!" Mọi người đều nhìn nàng lắc đầu ý bảo không cần.

Vĩnh Ninh nhìn thấy bật cười trêu: "Khiết Anh à, muội đây là sợ bọn ta bỏ đói nên phải trữ theo lương thực sao?"

Khiết Anh quay sang nói: "Dạ không phải đâu công chúa, vì khi này muội chưa kịp ăn sáng xong nên giờ phải ăn thêm đó."

Vĩnh Ninh hắng giọng sửa lời nàng: "Ai là công chúa vậy ha?"

Khiết Anh độn bánh sang hai bên khiến đôi gò má phồng ra kèm thêm cử chỉ trề môi khiến gương mặt nàng càng thêm khả ái làm cho ai kia đối diện có chút ngẩn ngơ, nàng đáp: "Ninh tử, khi này muội chỉ mới bắt đầu ăn sáng đã bị bắt chuẩn bị mọi thứ để nhanh chóng lên đường.

Muội thật sự là đã đói đến mức nhìn thấy ánh sao lấp lánh xung quanh tử luôn rồi a!" Nghe những lời nàng nói bất giác mọi người không thể nhịn mà bật cười ra tiếng.

Khiết Anh đúng là lúc nào cũng vui tính vậy nha.

Khiết An chèn thêm: "Ninh tử không biết, từ sau khi khỏi bệnh tử ấy rất thích ăn, mỗi ngày tử aays đều rủ muội ra phố mua các thứ như kẹo bánh, thức ăn ngon.

Hôm trước cùng muội đi đến Tôn gia điều tra bị bọn sát thủ dọa cho mặt lúc xanh lúc trắng vậy mà khi về thấy đồ ăn là nỗi sợ hãi cũng bị tử ấy vớt sang nơi nào không biết, lúc đó tử ấy ăn muốn hết cả dãy phố luôn"

Vĩnh Ninh cảm thấy thú vị hỏi: "Thật vậy sao?"

Khiết Anh bị nhìn có chút ngại ngùng, gương mặt có chút đỏ đỏ bĩu môi nói: "Trên đời sống là để ăn mà! Mà sao hoàng thượng lại cho người đi vậy?"

Vĩnh Ninh cười cười: "Dùng khổ nhục kế! Ta ngồi đó khóc mãi suốt nửa canh giờ mới được đi đấy!"

Khiết Anh và Khiết An trợn mắt: "Nửa canh giờ?????"

Vĩnh Ninh gật đầu: “Khi ta nghe được là các muội đi Lâm An ta đã đến xin phụ hoàng nhưng người không đồng ý.

Vì hôm trước mọi người bị nhóm sát thủ vây đánh nên lần này phụ hoàng nhất quyết không cho ta đi cùng.

Ta

có nói là Lâm ca ca sẽ bảo vệ ta thế mà người vẫn lắc đầu, ta tức quá nên ngồi xuống đất khóc luôn suốt nửa canh giờ.

Phụ hoàng đau lòng nên mới miễn cưỡng chấp nhận còn phải theo ảnh vệ bảo vệ ta nữa kìa.”

Vĩnh Ninh say sưa nói đến khi nhìn sang thì thấy Khiết Anh đã tựa vào vai Khiết An cũng say sưa ngủ từ lúc nào, trên miệng còn vương không ít vụn bánh.

Đây là tính cách của nàng ở kiếp trước, chỉ cần lên xe mà không phải cầm lái là nàng sẽ auto ngủ ngất cần câu, sau khi xuyên không thì vẫn không thay đổi chỉ là xe ngựa không êm ả như ô tô nên muốn ngủ cũng không được, hôm nay xe ngựa này lại êm ái bất ngờ nên nàng nhanh chóng chông căng ngủ ngon lành.

Vĩnh Ninh có chút bất mãn nói: “Nè! Muội hỏi mà khi ta nói lại lăn ra ngủ vậy à?”

Khiết An mỉm cười: “Tỷ ấy là vậy đó! Ăn xong là ngủ luôn chẳng cần quan tâm là đang ở đâu!”

Vĩnh Ninh trề môi: “Vậy mà muội lại dung túng Khiết Anh như thế! Nữ nhi mà cứ suốt ngày như vậy thì sao gả đi đây?”

Khiết An cười đáp: “Không gả cũng được.

Muội chỉ cần tỷ ấy vui vẻ là được.

Cho dù thành nãi nãi muội vẫn nuôi tỷ ấy.”

Vĩnh Ninh đưa tay chỉ chỉ Khiết Anh: “Ăn xong lại ngủ, Khiết An à! Muội là đang nuôi heo sao?” Khiết An chỉ cười không nói.

Cô khế đưa khăn lau sạch những vụn bánh kia.

Mọi người còn lại trong xe nhìn tởm mọi hai người mà không khỏi ngưỡng mộ.

Từ Hạo nhìn thấy hai tởm mọi yêu thương nhau như vậy thì lên tiếng: “Nhị vị tiểu thư quả thật tởm mọi khắng khít.

Đại tiểu thư lại vô tư vui vẻ như vậy quả thật hiếm có, nhị tiểu thư lại chăm sóc cho tởm tởm rất chu đáo khiến ta có chút ngưỡng mộ đó.”

Khiết An nhích người tựa vào thành xe rồi chĩnh cho Khiết Anh nằm trong lòng mình, ánh mắt chợt thoáng chút buồn bã, giọng cũng trầm xuống: “Lúc tởm ấy mười một tuổi thì bỗng dừng cơ thể ngày càng yếu đi, đến năm mười một tuổi thì ngã bệnh luôn suốt ba năm trời, lúc nào tởm tởm cũng nằm trên giường mà uống thuốc và uống thuốc, sau một thời gian mới có chút sức đọc kinh thư.

Từ đó đến năm mười bốn tuổi chỉ làm bạn với sách vở và bốn bức tường lạnh lẽo không ánh mặt trời.

Cơ thể luôn yếu ớt, hơi thở lại lúc có lúc không cứ như sẽ rời khỏi thế gian bất kỳ lúc nào vậy, cũng chẳng thể trò chuyện hay đi dạo được lâu nên hầu như tôi và tởm ấy không thân thiết nữa.

Chỉ là may mắn hai tháng trước tởm ấy đã khỏe lại, sau khi tởm ấy tỉnh lại thì tính tình lại hoạt bát, vui vẻ hơn, thích đi đây đó khám phá mọi thứ, thích ăn món ngon và thích ngủ.

Chỉ cần được ăn ngon là mọi muộn phiền sợ hãi tởm ấy sẽ vứt hết ra sau.

Từ lúc tởm ấy tỉnh lại tôi đã thề sẽ bảo vệ tởm ấy mãi mãi không để tởm ấy phải chịu bất kỳ tổn thương gì cho dù là một vết thương nhỏ và chỉ cần tởm ấy thích thì bất kể là gì tôi cũng sẽ đáp ứng nhanh chóng.”
(Xin đính chính là Nguyệt viết thể loại ngôn nha bà con, càng viết sao

càng giống nhằm thể loại thể này = _=)

Cả bốn người kia nghe vậy có chút khó tin, không ngờ Đại tiểu thư lại là người từ quý môn quan trở về, Từ Hàn âm trầm nhìn nữ nhân nằm ngủ an an tĩnh tĩnh mà trong tâm có chút tư vị khó tả.

Vĩnh Ninh nghe xong thì lên tiếng:

“Thảo nào từ lúc muội ấy vào cung chơi với ta năm mười một tuổi đến khi muội ấy khỏi bệnh ta không còn gặp nhau nữa.

Hóa ra là vậy.” Mọi người trong xe thoáng chút trầm mặt.

Từ Hạo thấy không khí trong xe có chút không thoải mái nên tìm có nói: “À! Ám khí hôm trước tiểu thư dùng là loại gì vậy? Ta thật có chút tò mò!”

Khiết An mỉm cười đưa tay qua bên hông lấy ra hộp dao được cô cất cẩn thận trong túi vải đưa ra cho cậu xem và nói: “Người nói cái này sao?”

Từ Hạo và Từ Hàn cùng Lâm Mặc nhìn vào ám khí mà trong lòng có chút kinh ngạc, vật này cứ như là một thanh thép mỏng nhỏ bằng ngón út, dài tầm nửa gang tay, phần đầu tựa như một lưỡi dao nhỏ nhưng mũi lại rất nhọn và rất bén.

Hôm đó chứng kiến khi nó được phóng ra thì tốc độ xé gió cực nhanh và khó bị phát hiện, đường đi cực chuẩn không sai lệch.

Từ Hàn và Từ Hạo có chút đánh giá cao về vật này.

Từ Hạo trả lại cô hộp dao và nói: “Ta cũng muốn có nó, chẳng hay cái này tiểu thư đặt làm ở đâu vậy? Ta có thể...”

Khiết An chưa để cậu nói hết đã lắc đầu: “Cái này là do tỷ tỷ tự tay vẽ ra và đặt người làm riêng cho tôi, bên ngoài không hề có bán.

Và tỷ ấy cũng không cho ông chủ đó lấy mẫu làm ra bán đại trà nên vật này chỉ duy nhất tôi có mà thôi.

Đó là món quà đầu tiên và đặc biệt nhất mà tôi được tỷ ấy tặng, tôi rất yêu thích nên luôn cất giữ cẩn thận.

Lúc đó nếu không thật sự cấp bách tôi cũng không mang ra sử dụng đâu.” Nói đến đây thì lần nữa lại khiến bốn người kia ngạc nhiên về tài năng của Khiết Anh.

Vĩnh Ninh ngạc nhiên hỏi: “Khiết Anh sao?”

Khiết An gật đầu: “Dạ đúng, từ khi tỉnh lại muội nhận thấy tử ấy lại giỏi vô cùng, việc gì cũng biết còn chỉ dẫn muội rất nhiều thứ mà trước nay muội chưa từng được thấy luôn đó.”

Vĩnh Ninh nhìn nàng trầm nghĩ: “Khiết Anh à! Rất cuộc muội còn tài nghệ gì nữa vậy a!!!!”.

Chương 75: Chương 75

Vì từ kinh thành đến Lâm An khá xa nên mọi người phải dừng chân ở quán trọ một đêm, đến chiều hôm sau mới đến cổng thành Lâm An.

Xe ngựa từ cổng thành chạy thêm một đoạn thì dừng lại trước một khách điếm nhỏ.

Mọi người xuống xe nhìn xung quanh một lúc mới bước vào trong đặt phòng.

Quán trọ này trông có chút nhỏ bé nhưng lại sạch sẽ và ấm áp vô cùng.

Ông chủ là một thúc thúc tầm ngoài ba mươi, gương mặt hiền hậu nhưng trông có vẻ hơi khắc khổ.

Khiết An đi đến nói với ông: “Chưởng quầy, tôi muốn thuê hai phòng lớn để ở lại vài hôm có không ạ?”

Ông lão nhìn mọi người có chút ái ngại mở miệng: “Các vị ở thì được nhưng quán trọ bọn ta giờ đây sắp phải phá sản rồi nên đầu bếp và phục vụ không có nên không thể phục vụ tắm rửa cũng như cơm nước cho các vị được.”

Khiết An quay sang nhìn mọi người: “Cái này...”

Tiểu Mai bước lên nói: “Dạ không sao, chúng tôi biết làm mọi thứ ạ!”

Tiểu Đào cũng cất tiếng hỏi: “Chẳng hay ông chủ có thể cho chúng tôi mượn bếp làm cơm không ạ?”

Ông vội gật đầu: “Dĩ nhiên là được nhưng trong đó chẳng còn gì cả nên mọi người muốn gì phải tự mình đi mua rồi.”

Khiết Anh lắc đầu: “Dạ không sao ạ! Chỉ cần có chỗ ở là chúng tôi mừng rồi ạ!”

Ong gật đầu cười: “Được, vậy để ta dẫn mọi người lên phòng.

Theo chân ông lên nhận phòng thì quả thật phòng còn rất tốt, hơn nữa bày trí rất thoải mái cứ như ở nhà vậy.

Mọi người nhanh chóng sắp xếp hành lý rồi quay xuống hỏi chuyện.

Từ Hàn cho Trình Ẩn và Châu Phong đi thăm dò xung quanh, Khiết Anh cho Tiểu Mai và Tiểu Đào đi chợ mua thức ăn còn hai ảnh vệ thì đi tìm cỏ cho ngựa ăn.

Sáu người ngồi xuống cùng ông chủ khách điếm nói chuyện.

Sau khi giới thiệu sơ qua thì biết ông ấy tên là Hồng Kim và khách điếm này đã kinh doanh gần ba mươi năm rồi.

Vĩnh Ninh cất tiếng hỏi: “Hồng thúc, vì sao thúc lại muốn bán đi khách điếm này ạ?”

Hồng Kim có chút luyến tiếc nói: “Ta đâu muốn như vậy, đây vốn là cơ ngơi mà phụ thân ta để lại.

Lúc trước khách điếm phát đạt nên lúc nào cũng đông khách, thế nhưng cách đây hai năm, vị huyện lệnh được triều đình cử đến đây nhậm chức thì cuộc sống dân chúng sa sút hẳn đi.

Hắn bắt mọi người nộp sưu thuế rất cao, ai không nộp sẽ quy vào tội chống đối triều đình mà bị giam giữ rồi bắt người nhà mang một số tiền lớn đến chuộc, ai không có thì bị đánh đến thừa chết thiếu sống mới được trả về nhưng vẫn bị làm khó dễ đủ thứ.

Như khách điếm nhỏ này mà bắt ta phải nộp mỗi tháng mười lượng bạc.

Ta đây lúc trước khi còn phát đạt mà một tháng chỉ thu được mười

lượng mà giờ nộp hết thì cả nhà ta sống như thế nào? Thế là ta đành tăng giá và từ đó lượt khách càng ngày càng giảm.

Thu nhập ngày càng giảm nhưng sưu thuế lại không giảm nên ta cố gắng cầm cự đến nay là đã ba tháng rồi.

Tất cả những gì giá trị trong nhà ta đều phải bán hết để đóng thuế, giờ không thể kéo dài nữa nên đành rao bán mà thôi.” Ông vừa nói vừa đưa ánh mắt tiếc nuối nhìn lại từng ngõ ngách của khách điếm này lần nữa.

Vĩnh Ninh đập mạnh xuống bàn tức giận: “Đúng là tên tham quan!!” Lâm Mặc ngồi bên cạnh nắm tay cô khẽ xoa nhẹ: “Ninh nhi, đừng tức giận ảnh hưởng sức khỏe đó!” Bốn người còn lại đồng loạt quay đi hướng khác, mắt không thấy tai không nghe sẽ không buồn nôn a! Ở đây còn rất nhiều

người nha, hai người có thể tép tép lại hay không vậy hả???

Khiết Anh quay sang nhìn ông hỏi tiếp: “Hồng thúc, tên đó áp bức dân chúng rành rành như vậy mà không ai có ý kiến sao ạ?”

Hồng Kim lắc đầu chán nản: “Lúc đầu có một số thương gia ỷ có chút quen biết với quan phủ nên có đâm đơn kiện, ai ngờ lại bị trị tội và bồi thường đến gần nửa gia sản nên từ đó không ai dám chống đối hắn nữa.”

Từ Hàn nghe vậy thì mày kiếm khẽ nhếch: “Hửmmm? Hắn vậy mà với quan phủ lại cùng một giuộc sao?”

Ông lắc đầu xua tay: “Không phải cùng mà là bị ép phải cùng phe với hắn.”

Từ Hạo khó hiểu nghiêng đầu sang hỏi: “Như vậy có nghĩa là sao?”

Ông cầm ly trà lên uống một hơi rồi nói tiếp: “Nghe đâu gia đình hắn quen biết với một vị quan trong triều nên khi đơn tố cáo đưa đến đã bị vị đó chặn lại và trả về kèm với lời đe dọa đến quan phủ sở tại là nếu còn chuyện

này xảy ra sẽ mất mũ ô sa nên vị ấy chỉ có thể cắn răng mà giúp đỡ tên đó tự tung tự tác ở đây.”

Khiết An càng nghe càng tức giận, nghiến răng nói: “Lý nào lại thế? Tên Tôn Hữu đó quả nhiên lợi hại.

Ha! Nhưng giờ ta lại muốn xem tên Tôn Hà này làm sao ức hiếp tiếp được đây?” Cô vừa nói vừa nheo ánh mắt nhìn ra ngoài, bên trong đôi mắt ngập nước ấy lại lóe lên một tia nguy hiểm đáng sợ.

Ông lại nói tiếp: “Không những vậy mà hắn còn bắt ép các tiểu nữ xinh đẹp từ mười lăm đến mười tám về phủ làm thú mua vui cho hắn, ai có mà không giao sẽ bị giam trong ngục hành hạ đến khi chịu giao ra người.

Sau khi hắn

chơi chán sẽ trả về nhưng đến lúc đó thì tấm thân đã như nhuốc, khắp người còn bị hành hạ bầm dập nên những ai được thả về đều dùng cách quyên sinh để giải thoát, nếu có sống thì e cũng sẽ bị ép đến điên loạn mất thôi.

Ở đây không ít dân nữ bị cưỡng ép vào trong phủ của hắn rồi.”

Khiết An ánh mắt có chút lóe sáng như phát hiện ra điều gì lập tức lên tiếng: “Thảo nào từ nãy bên ngoài ta quan sát thì chỉ thấy các đại thẩm hoặc những cô nương gương mặt hơi tầm thường mà thôi.”

Ông gật đầu: “Ai có nữ nhi xinh xắn đều nhanh chóng tìm nơi xa mà gả hết rồi, nếu ở lại chỉ có một kết cục mà thôi! Như các tiểu cô nương đây nhất là ba vị lại vô cùng xinh đẹp nên cần phải chú ý!”

Ông vừa nói vừa nhìn Tiểu Đào và Tiểu Mai xong rồi lại đến Vĩnh Ninh, Khiết Anh và Khiết An nhắc nhở.

Khiết Anh đảo mắt suy nghĩ một chút liền nói: “Hay là chúng ta dùng mỹ nhân kế nhỉ? Ta sẽ làm mồi để.....”

“Không được”- Nàng chưa nói hết câu đã bị năm người kia đồng thanh hét lớn mà cắt ngang lời nàng.

Khiết Anh bị tiếng hét làm cho giật mình, đưa tay lên xoa xoa ngực nói: “Nếu hắn thích mỹ nhân thì chẳng phải làm vậy sẽ dễ vạch tội hắn hơn sao?”

Khiết An quay qua nói với giọng lo lắng: “Tỷ tỷ, muội sẽ không cho tỷ rơi vào nơi nguy hiểm như vậy đâu!”

Lâm Mặc nói: “Đúng đó, tiểu thư có nghĩ cũng đừng nghĩ tới chuyện đó chứ!”

Tử Hạo cũng nói: “Khiết Anh, cách cô nương rất hay nhưng người đi sẽ tuyệt không phải là tiểu thư!”

Tử Hàn lạnh giọng: “Bản thân không chút võ công mà còn muốn đem mạng mình vào nơi nguy hiểm? Rồi người khác còn phải phí sức để cứu cô? Suy nghĩ chu đáo quá nhỉ?” Nói xong hấn mới nhận ra là hấn chỉ muốn khuyên bảo nhưng có sao lời nói lại như mắng người ta là vô dụng như vậy, hấn thật muốn tát mình một cái vì lời nói vừa nói ra.

Vĩnh Ninh quay sáng liếc hấn nói: “Đệ không nói sẽ có người nói đệ cầm sao?”

Tử Hạo cũng lên tiếng: “Đúng đó nhị ca, huynh nặng lời rồi đó!”

Khiết Anh nghe nói thì nổi đóa: “Tôi bắt ngài cứu tôi sao? Tôi mang mình vào nơi nguy hiểm đó thì sao? Tôi cũng chưa cần đến ngài phải rảnh rồi để cứu tôi! Để ngài cứu thà tôi chết còn sướng hơn!”

Khiết An đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn về phía hấn rồi nắm tay Khiết Anh nói: “Đúng vậy, tỷ ấy đã có tôi bảo vệ rồi, không cần phiền đến Hàn công tử cao quý phải phí sức cứu tỷ ấy đâu.” Tử Hàn tức đến đỏ mắt nhưng nghĩ lại thì là do hấn nặng lời nên cũng im lặng không lên tiếng.

Khiết An nói xong thì hai nha đầu cũng quay về, Tiểu Đào và Tiểu Mai về đến cửa khách điếm nghe những lời đó mà trong bụng cũng tức phát ách nhưng vì thân phận nên đành cúi đầu nhịn xuống.

Cả hai bước vào đến bên Khiết Anh, Tiểu Mai đưa cho Khiết Anh một xâu hồ lô đỏ thắm vừa mới mua được trên phố trông rất ngon.

Khiết Anh vui mừng vội đứng lên nhận lấy và cười nói với Khiết An: “An An, ta vào trong phụ hai nha đầu, hôm nay ta sẽ đãi muội món ngon được không?”

Khiết An có chút ngạc nhiên vì cô biết rõ nàng chưa bao giờ vào bếp nhưng vì thấy nàng vui vẻ nên cũng mỉm cười gật đầu: “Dạ! Vừa nghe muội đã thấy đói rồi đây!”

Khiết Anh chạm nhẹ ngón tay mềm mại lên mũi Khiết An và nói: “Được, hôm nay tỷ sẽ cho muội thấy tay nghề của ta.” Nói rồi cô cười

thật tươi vừa đi vừa ăn xâu kẹo hồ lô mà Tiểu Đào vừa đưa cho nàng.

Nụ cười hồn nhiên ấy khiến Tử Hàn có chút tham lam muốn chiếm giữ làm của riêng nhưng cũng chỉ là suy nghĩ thoáng qua mà thôi.

Sau khi Khiết Anh rời đi thì mọi người cũng cúi chào Hồng Kim mà về phòng cùng nhau chờ Trình Ân và Châu Phong trở về bấm báo và bàn đối sách.

Khiết Anh sau khi xuống bếp thì đứng nhìn các dụng cụ trong bếp một chút, vật dụng cũng không khác hiện đại là bao nhưng chỉ có nhóm củi thì thật sự nàng chưa làm qua.

Suốt năm năm trời sau khi mẹ mất nàng phải tự nấu ăn nên tay nghề cũng không đến nỗi tệ.

Nói không tệ vậy thôi chứ nàng rất kén ăn nên món nàng tự nấu đối với nàng là không tệ nhưng đối với người khác thì chưa chắc đâu nha! Thế là Khiết Anh để Tiểu Mai và Tiểu Đào phụ sơ chế vật liệu và nhóm bếp còn nàng thì xắn tay áo lên nấu ăn.

Mỗi khi tâm trạng không vui nàng đều cắm đầu vào nấu ăn hoặc tìm gì đó lấp đầy bụng để quên phiền muộn nên nấu ăn cũng khiến nàng quên đi lời nói cả tên Hàn mặt liệt kia.

Còn Trình Ân và Châu Phong khi trở về liền lên phòng bấm báo và cùng mấy người kia bàn việc đến khi thức ăn được Khiết Anh và hai nha đầu mang lên mới cùng Tử Hàn và Tử Hạo về phòng dùng cơm tối.

Chương 76: Chương 76

Sau khi Khiết Anh mang hết các món ăn trên mâm đặt ra bàn cùng bát đũa thì khiến ánh mắt của hai người còn lại chột sáng lấp lánh lên như sao trời.

Khiết An có chút khó tin nhìn vào bàn ăn với một đĩa rau cải xào thịt lát, một đĩa tàu hủ dồi thịt, một đĩa cá sốt cay và một tô canh cải thịt băm.

Cô quay qua hỏi hai nha đầu: “Hai muội học đâu ra các món lạ mắt này vậy? Trông ngon quá!”

Tiểu Đào vội đáp với đôi mắt không ngừng ngưỡng mộ khi tận mắt chứng kiến đích thân nàng làm ra các món mỹ thực như vậy: “Dạ đây hoàn toàn là do đại tiểu thư làm đó ạ! Bon muội chỉ giúp người nhặt rau, rửa rau và nhóm bếp thôi ạ!”

Vĩnh Ninh trở mắt với một gương mặt không thể tin nói: “Là thật sao?”

Khiết Anh kéo tay Tiểu Mai và Tiểu Đào cùng ngồi xuống cười nói: “Mọi người mau dùng thử xem sao.” Tất cả bắt đầu cầm đũa lên thưởng thức, sau miếng đầu tiên là tám con mắt đồng loạt nhìn về phía nàng có chút không nói nên lời.

Khiết Anh nhìn một màn này khẽ cau mày: “Khó ăn lắm sao? Muội có nêm lại thấy vừa ăn mà ta?”

Khiết An kích động nói lớn: “Cái gì mà không ngon, phải nói là quá ngon luôn đó! Tỷ tỷ, tỷ thật lợi hại nha! Cái gì cũng giỏi luôn.”

Khiết Anh một phen hú hồn thờ ra, Vĩnh Ninh nhìn nàng dò xét: “Khiết Anh à, rốt cuộc muội còn tài nghệ gì mà chưa bộc lộ vậy?”

Khiết Anh gấp thức ăn vào chén từng người rồi cười đáp: “Muội nào có giấu gì đâu chứ?”

Vĩnh Ninh nheo mắt: “Vậy sao? Cầm nghệ của muội ta không kể đến nhưng còn cách bày trí yến tiệc khác lạ đẹp mắt, còn biết thiết kế âm khí, nay lại nấu ăn giỏi như vậy! Muội còn cái gì giấu ta nữa hay không?”

Khiết Anh bật cười lắc đầu: “Hết rồi, hết rồi a!!”

Bên phòng đối diện tâm trạng cũng chẳng khác gì bên kia, chỉ là biết kiếm chế không la làng mà thôi.

Món cải xào thịt vừa mềm vừa thơm, món tàu hủ dòn thịt vừa chua chua mặn mặn làm tăng thêm vị giác, cá sốt cay thì thịt cá vừa giòn tan quyện với vị chua của cà và vị cay nồng đậm của ớt tạo nên cảm giác ngon miệng lạ thường, món canh vị ngọt thanh của rau cải kèm thịt băm dai dai thật đúng là mỹ thực nhân gian.

Lâm Mặc ở quân doanh nên không nói đến nhưng Tử Hàn và Tử Hạo cùng hai cận vệ và ảnh vệ đã quen thực vị trong cung nhưng giờ đây còn phải công nhận món này còn ngon hơn cả trong cung.

Chẳng mấy chốc họ đã càn quét sạch hết thức ăn cùng cơm trên bàn chỉ còn lại những mẫu xương cá và những cái đĩa trống không. Khi Tiểu Mai bước vào mang trên tay một bình trà ấm và nói: “Mời nhị vị vương gia và Lâm tướng quân dùng trà.” Rồi khẽ quay qua nhìn hai cận vệ đứng bên cạnh: “Nước nô tỳ đã chuẩn bị xong, xin phiền hai vị mang nước lên cho vương gia giúp nô tỳ ạ!”

Tử Hạo phát tay cho hai cận vệ và hai ảnh vệ đi xuống mang giúp nước nóng đến hai phòng rồi bước đến gần cô mở miệng khen ngợi: “Cô nương quả thật rất có tay nghề, món ăn rất ngon.

Không biết cô nương có thể vào cung chỉ dẫn ngự trù làm những món này hay không?”

Tiểu Mai cúi đầu đáp: “Dạ tất cả là do Đại tiểu thư làm đấy ạ! Nô tỳ chỉ nấu cơm và phụ giúp người sơ chế nguyên liệu mà thôi ạ!” Nói rồi cô cúi người mang ra chén đĩa ra ngoài.

Ba người kia thì đứng sững vì câu trả lời của nha hoàn kia.

Đại tiểu thư Cao phủ lại biết nấu ăn và nấu lại ngon đến như vậy? Cái này cũng sốc quá rồi đi.

Từ Hàn ngồi âm trầm suy nghĩ: “Cao Khiết Anh, rốt cuộc nàng còn tài nghệ gì chưa bộc lộ nữa đây? Nàng luôn biết cách làm bõn vương bất ngờ đấy đại tiểu thư Cao gia.”

Vài ngày hôm sau, theo như bàn bạc thì sẽ cho Tiểu Đào và Tiểu Mai làm mồi nhử để tên Tôn Hà lọt hố, Khiết Anh nghe kể lại thì có chút lo lắng nhưng được Khiết An trấn an và cũng biết được hai nha đầu ấy võ công là do một

tay Khiết An dạy bảo thì nàng mới yên tâm.

Quả nhiên, cả hai vừa xuất hiện đã gặp ngay tên quan huyện ấy giữa phố.

Tên này đầu đội ô sa, một thân y phục màu tím có hoa văn vân mây của hàng ngũ lục phẩm, gương mặt cũng không phải xấu, dáng người có chút béo tròn do ăn hối lộ quá trớn.

Hắn thấy hai mỹ nhân với gương mặt xinh xắn lạnh lợi giống nhau, dáng người mảnh mai được ôm gọn với bộ y phục cam nhạt và lục nhạt đơn giản càng làm nổi bật làn da trắng ngần, đôi tay mềm mại nắm chặt tay nhau khiến hắn muốn ngay lập tức ôm mỹ nhân về nhà còn mọi người nhìn thấy thì chỉ có thể

gương đôi mắt xót xa nhìn hai tiểu cô nương bạc phận này khi xui xẻo lại ra đường để bị hắn phát hiện.

Hắn the thé ra lệnh cho tên quân sư dưới trướng: “Mau bắt hai tiểu mỹ nhân ấy lại cho ta.” Tên kia vẫy tay ra lệnh cho đám binh sĩ gần mười người bước đến khống chế cả hai và giải về tư gia của hắn.

Tiểu Mai và Tiểu Đào

tỏ vẻ sợ hãi run rẩy khiến hắn càng phấn khích mà nở nụ cười đáng đấm.

Sau khi hắn xoay lưng đi thì Tiểu Mai cúi đầu, môi nhỏ hồng hồng kể

nhếch lên, xoay đầu vào một góc khuất khẽ gạt đầu rồi hướng lại về phía trước.

Từ trong góc khuất ấy có hai thân ảnh với bộ y phục màu đen tuyền và màu xám đơn giản bước ra và đi theo dõi, Trình Ẩn và Châu Phong được Từ Hàn phái âm thầm theo bảo vệ hai tiểu cô nương nên cả hai cố gắng tạo khoảng cách an toàn tránh bị phát hiện..

Chương 77: Chương 77

Lâm Mặc cùng Tử Hạo đi đến phủ đường tìm La Hâm là phủ doãn tại phủ Thừa An này, vừa bước vào đã bị lính gác chặn lại.

Lâm Mặc giơ lệnh bài của quân doanh ra, tên lính ấy vội vàng chạy vào bẩm báo.

Một lúc sau tên lính ấy bước ra cùng với vị quan phía sau.

Vị này tuổi ngoài tứ tuần, đầu đội ô sa đen, y phục màu xanh lam với vân mây trắng được thêu trước ngực, gương mặt có chút tuấn tú đang vội vàng chạy ra đón tiếp.

Ông bước đến vội cúi đầu với Lâm Mặc thưa: “Bái kiến Lâm tướng quân, không biết tướng quân đến đây là có chuyện gì ạ?”

Lâm Mặc thấp giọng nói: “Vào trong hãy nói.” Ông cúi đầu làm động tác mời rồi nhanh chân vào trước, Lâm Mặc và Tử Hạo theo sau.

Vừa bước vào Lâm Mặc nói ra lý do của việc đến tìm ông.

La Hâm nghe vậy liền nhanh chóng mang ra những bằng chứng mà ông hai năm qua âm thầm thu thập lại.

Vốn ông định mạo hiểm mang chúng dâng tấu đến triều đình nhưng vì có chút khó khăn về phẩm vị ngũ phẩm của mình, vì theo luật triều đình thì quan trên ngũ phẩm mới được vào triều dâng tấu nên ông chỉ có thể im lặng tìm cách.

Không ngờ hôm nay trời xui

đất khiến hoàng thượng cử người đến điều tra nên ông liền mang hết chứng cứ tất tần tật mà gia ra cho Lâm Mặc.

Nhận được thì Tử Hạo cùng Lâm Mặc đưa tay nhận lấy hai chồng sách tầm mười quyển dày cộm trên tay rồi bỏ vào một cái hòm thuốc bằng gỗ mà Lâm Mặc mượn được của vị y sư bên cạnh khách điếm.

Cả hai vội vàng bước ra trở về quán trọ tra xem chứng cứ.

Quay về quán trọ, Tử Hàn, Tử Hạo, Vĩnh Ninh, Lâm Mặc và Khiết An tụm lại ở phòng Vĩnh Ninh xem từng bằng chứng của tên Tôn Hà kia, càng đọc thì gương mặt của năm người càng vắn vẹo đến khó coi.

Tên này cưỡng ép dân nữ, tham ô hối lộ, bắt người vô tội tra tấn dã man, tự ý tăng thuế bá tánh, cả ngày chỉ biết đắm chìm vào tửu sắc mà bỏ bê đời sống bá tánh huyện đường khiến người dân phải trình đơn lên trên nhưng lại bị chặn lại nên không tới được triều đình.

Vĩnh Ninh tức muốn điên nghiến răng: “Tên khốn kiếp, bốn công chúa muốn xem gan người to cỡ nào mà dưới chân thiên tử lại dám làm chuyện tà trời như vậy!”

Mọi người xem xong thì trời cũng đã ngã sang màu hổ phách, Khiết Anh cũng đã làm xong cơm chiều cho mọi người, vì xem qua cách Tiểu Mai và Tiểu Đào nhóm bếp nấu cơm nên nàng cũng học hỏi được chút ít, Khiết Anh có chút khen ngợi: “Không ngờ tài tiếp thu bài của mình lại có thể phát huy vào việc bếp núc này, đúng là chó ngáp phải ruồi mà! May mắn quá đi.”

Khiết Anh đi lên gọi mọi người xuống cũng không quên kéo theo hai ảnh vệ đang đứng gác bên ngoài cửa phòng xuống theo luôn.

Sáu người ngồi chung một bàn còn hai ảnh vệ thì ngồi cùng Hồng Kim ở bàn bên cạnh.

Ông có chút vui sướng vì những ngày này đều được ăn món nàng nấu.

Món ăn thay đổi liên tục theo ba bữa không hề trùng lặp khiến khẩu vị mọi người tốt hơn rất nhiều, nhưng cho dù có lặp lại thì không sao vì thực sự là ngon đến mức có thể ăn mãi mà không thấy chán a!

Mị người đang ăn thì bỗng “Rầm....đùng!” Cánh cửa lớn bị đập tung ngã xuống đất cùng với lớp bụi cát bay tứ tung khắp nơi xung quanh mọi người, sau lớp bụi ấy là một nhóm người áo đen bịt mặt hơn ba mươi người xuất hiện trước mặt bọn họ.

Lâm Mặc vội vàng đưa Vĩnh Ninh qua cho hai ảnh vệ yểm hộ cùng Hồng Kim đi vào trong tìm nơi trú ẩn.

Mặt của Vĩnh Ninh và Hồng Kim đã sớm tái mét vội vội vàng vàng chạy nhanh vào trong góc khuất trốn đi.

Khiết An khéo Khiết Anh ra sau lưng bảo hộ và đưa ánh mắt sắc bén nhìn đám sát thủ trước mặt.

Từ Hàn nhanh chân phi thân lên lầu chạy vào trong mang kiếm ra rồi lớn tiếng nói: “Chụp lấy!!!” Hấn quăng kiếm cho từng người rồi nhanh chóng nhảy xuống, nhóm sát thủ nhào vào giơ kiếm ra sức chém giết bọn họ, từng nhát kiếm chém xuống không chút lưu tình.

Mọi người cũng nhanh chóng rút kiếm chống trả, tiếng binh khí va chạm với nhau tạo nên âm thanh ớn lạnh cùng sát khí của hai bên tỏa ra khiến không khí có chút ngột thở đến đáng sợ, khi thấy đám sát thủ kia thì mọi người sợ hãi nhanh chóng chạy trốn vào nhà đóng cửa tránh bị vạ lấy nên ngoài đường hiện giờ vắng tanh không bóng người.

Khiết An và Lâm Mặc vừa giao đấu vừa bảo vệ Khiết Anh, nàng bậy giờ tâm trạng cũng rối bời chỉ đứng lui về một góc tránh ảnh hưởng đến mọi người.

Nhóm sát thủ tuy vô công lợi hại nhưng bốn người kia cũng chẳng phải dạng tầm thường nên hai bên giao đấu đến hai canh giờ thì bốn người bọn họ đã hạ được một phần ba sát thủ.

Một tên sát thủ ẩn phía sau phóng ra một phi tiêu bay ra, Khiết Anh vô tình nhìn thấy hướng nó bay đến thì hồn bay phách lạc, hai mắt mở to, miệng hô lớn: “Cẩn thận!” Rồi nhào ra đỡ lấy phi tiêu ấy.

“Phập” phi tiêu

thuận lợi nằm vào bên vai trái chệch hướng tim nửa gang tay đi lên, mau tươi nhanh chóng lan ra ướt đẫm cả một mảng y phục màu hồng nhạt, cơn đau đột ngột ập đến khiến Khiết Anh không nói nên lời, đôi mày liễu cau chặt lại, trên trán xuất hiện một tầng mồ hôi.

Khiết An nghe tiếng nàng vội quay lại thì thấy Khiết Anh đã đứng đó đưa thân đỡ lấy ám khí cho cô.

Khiết An vội vung kiếm chém chết tên sát thủ kia rồi chạy lại đưa tay đỡ lấy Khiết Anh vào lòng, đôi mắt to tròn đã ửng đỏ, hai dòng ngọc châu thi nhau chảy dài trên đôi gò má trắng mịn, miệng khẽ mấp

máy: “Tỷ tỷ!”

Chưa kịp làm quen với cơn đau thì thân ảnh Khiết Anh lại lần nữa lao ra đỡ thay một chưởng của tên sát thủ đang định ra tay đánh lén Tử Hàn.

Khiết An bắn loạn chạy đến nhưng Tử Hàn đã nhanh chóng đỡ lấy Khiết Anh mà ôm vào trong lồng ngực ấm áp.

Lâm Mặc và Tử Hạo vội vàng lui về bảo vệ ba người kia vừa đưa tay đỡ các chiêu thức đoạt mạng kia.

Tử Hàn đang giao đấu cảm thấy có thân ảnh lao đến thì vội xoay lưng lại thì thấy Khiết An đang xoay lưng lại với mình mà nhận một chưởng với lực đạo mạnh mẽ đánh tới, thấy Khiết Anh bị chưởng lực đánh

bay xa Tử Hàn vội đưa tay ôm lấy cơ thể ốm yếu của nàng vào

lòng rời từ từ đỡ nàng ngồi xuống.

Bỗng tim hắn đau nhói như có ai đang bóp nát vậy, cảm giác hơi thở như có ai chèn ép đến có chút thiếu dưỡng khí, gương mặt khó tin có chút thương tâm khiến Tử Hạo nhìn thấy có chút ngạc nhiên.

Tử Hàn đôi mày nhíu chặt như sắp giao nhau, gương mặt thống khổ cứ như hắn mới là người bị thương vậy, Khiết An vội chạy đến quỳ xuống bên cạnh nàng nức nghẹn: “Tỷ tỷ, sao tỷ lại ngốc vậy chứ? Tỷ tỷ!”

Khiết Anh đau đến mồ hôi đầm đìa, tay đưa lên ôm lấy ngực đau đớn, đôi mắt nhắm chặt lại rồi khẽ mở ra, bụng bỗng dựng như có gì đó cuộn cuộn mạnh mẽ trào ngược lên cuống họng, đôi môi đỏ anh đào khẽ mở thành công cho một dòng máu nóng tuôn trào ra bên ngoài chảy dọc theo chiếc cằm xinh đẹp xuống dưới, y phục màu hồng nhạt càng làm những vệt máu đỏ nổi bật lên cứ như là một đóa bỉ ngạn đỏ thắm trôi trên dòng Vong Xuyên vậy..

Chương 78: Chương 78

Tử Hàn vói đầu óc rối bời, đôi môi run run cất lời: “Khiết Anh, sao lại làm vậy?” Giọng nói trầm ấm pha chút đau xót cất lên khiến Khiết Anh có chút ngỡ ngàng, Là tên Hàn mặt lạnh này vừa mới hỏi à? Hắn bị đánh và đầu sao? Nhưng cơn đau không cho nàng có cơ hội hỏi những vấn đề này, cơn đau cứ như muốn lấy đi mạng nhỏ này của nàng vậy, Tử Hàn thấy nàng cứ nhăn mặt đau đớn thì càng lo lắng, hắn lên tiếng: “Trả lời bốn vương, tại sao lại làm vậy?” Tính chất câu mang ý hỏi nhưng với giọng điệu trầm thấp lại giống như đang cầu xin hãy mau trả lời cho hắn biết vì sao nàng lại liều mạng đỡ thay cho hắn một chưởng đoạt mạng như vậy.

“Phụt”- Một ngụm máu tanh nồng lại bị nàng phun ra khiến nỗi lo lắng của Khiết An và Tử Hàn tăng thêm một bậc.

Khiết Anh khó khăn mở miệng thều thào: “Là vì...là vì tôi không muốn....thấy ai bị thương.....tôi .....tôi không.....hề vô dụng.” Nói xong thì nàng cũng dần mất đi ý thức, đôi mắt to tròn lấp lánh khẽ khép chặt càng làm cho lòng Tử Hàn đau như ai cắt xé vậy.

Tử Hạo và Lâm Mặc cũng sợ hãi lo lắng nhưng vẫn phải tập trung vào cuộc chiến không được phân tâm, Khiết An cũng hoảng hồn khi thấy Khiết An lim đi, miệng la lớn: “Tỷ tỷ!!”

Cô quay sang nhìn bọn sát thủ bằng ánh sắc lạnh như hổ đói rình mồi khiến đám sát thủ có chút ớn lạnh, Khiết An siết chặt thanh kiếm trong tay, lời nói khẽ rít qua hai hàm răng trắng tinh nghiến chặt mang đến một âm thanh rợn người: “Các người dám làm tỷ tỷ ta bị thương? Vậy thì dùng mạng mà trả!” Dứt lời Khiết An đạp chân vận nội công bay đến, lực chém xuống mạnh mẽ dứt khoát khiến bọn sát

thủ có chút sợ hãi.

Từ Hàn nhẹ nhàng đặt Khiết Anh tựa vào góc tường phía sau, hấn từ từ đứng lên siết chặt thanh kiếm đến nổi gân xanh, hấn ngẩng mặt nhìn đám người áo đen với ánh mắt sắc lạnh tựa như Tu La địa ngục đòi mạng, nếu ánh mắt

Khiết An khiết chút lo sợ thì ánh mắt này khiết chúng hoảng sợ triệt để, cùng với lời nói lạnh lùng tựa tuyết sơn vạn năm thành công nhấn chìm bọn chúng vào sự kinh hoàng tột độ: “Hôm nay các người xác định có đi mà không về đi!” Rồi phi thân lao đến vung kiếm pháp ẩn long mà tiêu diệt hết đám đáng chết kia.

Chúng dám làm nàng bị thương sao? Vậy hấn sẽ lấy mạng bọn chúng ra bù đắp lại.

Âm thanh vũ khí lần nữa vang lên nhưng lần này là âm thanh của sự chết chóc, Từ Hạo và Vĩnh Ninh bên trong ngó ra nhìn thấy hấn như vậy có chút đáng sợ, đây là lần đầu tiên thấy hấn mất bình tĩnh như vậy mà còn là vì một nữ nhi.

Xem ra Khiết Anh đã vô tình trở nên đặc biệt trong tim của hấn mất rồi.

Nửa canh giờ sau đám sát thủ đã bị diệt gọn, Từ Hàn quay lại ôm lấy Khiết Anh bế lên, bây giờ hấn mới cảm nhận là nàng rất ốm, rất nhẹ tựa như chỉ một cơn gió mạnh cũng có thể mang nàng đi mất.

Hấn gắt gao ôm chặt giống như sợ nàng sẽ biến mất thật vậy, thân thể có chút lạnh lẽo của nàng được hấn siết chặt sâu vào trong ngực như muốn khám luôn lên người hấn để truyền hơi ấm cho nàng.

Khiết An sau khi chém xong tên cuối cùng thì cơ thể cũng vô lực ngã xuống, Từ Hạo vội vàng chạy đến đỡ cô nằm gọn trong vòng tay ấm của mình rồi nhẹ nhàng bế cô lên, thân thể nhỏ nhắn nằm gọn trong lồng ngực kia, đôi mắt to ngập nước an ổn nhắm lại vì mệt mỏi quá độ.

Đúng lúc đó nhóm người của Trình Ẩn cũng quay về cùng với quân lính triều đình và tên Tôn Hà kia, trên tay Trình Ẩn và Châu Phong còn cầm một chồng giấy chắc có lẽ là chứng cứ phạm tội của tên đó.

Trình Ẩn bước đến bước đến cúi đầu báo cáo với Tử Hàn: "Thuộc hạ đã làm theo kế hoạch và đã bắt được Tôn Hà, giờ xin người định đoạt."

Tử Hàn lạnh lùng đáp: "Lập tức giải về kinh thành cùng tang chứng để điều tra định tội."

Trình Ẩn cúi đầu: "Dạ." Chưa kịp xoay người thì Tử Hàn lạnh nhạt phun ra ba từ: "Tìm đại phu." Rồi bế Khiết Anh quay về phòng trên lầu.

Trình Ẩn nhận lệnh quay đi, Tử Hạo hướng về Châu Phong cất tiếng: "Thu dọn nơi này đi!" Rồi cũng bế Khiết An đi theo sau Tử Hàn cùng quay về phòng.

Châu Phong gật đầu rồi cho người xử lý tất cả.

Lâm Mặc thấy mọi chuyện đã ổn thì vội đi vào trong dù Vinh Ninh bước ra.

Hồng Kim sau khi thấy những màn này thì biết bọn họ không phải người tầm thường nên ông có chút kiêng dè mở miệng: "Các vị đây là...."

Vĩnh Ninh quay người qua mỉm cười nói: "Ta là Vĩnh Ninh, đại công chúa Phong Thiên Quốc!" Ông nghe vậy thì tay chân rụng rời vội quỳ xuống nhưng đã bị Lâm Mặc nhanh tay cản lại.

Lâm Mặc lên tiếng: "Hồng thúc không cần hành lễ đâu. Vĩnh Ninh lấy trong tay áo ra một túi ngân lượng đưa ông và nói: "Hồng thúc, hãy nhận lấy mà trang trải gia đình, đừng bán đi khách điểm này."

Ông muốn từ chối nhưng Vĩnh Ninh không cho ông cơ hội: "Đây là lệnh của bốn công chúa!" Ông đành gơ hai tay run run nhận lấy khẽ mỉm cười: "Đa tạ công chúa"

Vĩnh Ninh lắc đầu: "Đây là ý của vị tiểu thư thường nấu ăn chứ không phải của ta."

Cô ấy nhấn lại là thúc hãy giữ lại khách điểm này vì sẽ có một ngày cô ấy quay lại để được trọ lại khách điểm đặc biệt này.” Hồng Kim sớm sáng

mũi đã cay cay, ông cúi đầu đa tạ rồi nhanh chóng chạy đi tìm đại phu giỏi chữa trị cho nàng.

-----*****-----

Đại phu sau khi được Trình Ân và Hồng Kim đưa đến thì vội vàng đi vào trong bắt mạch cho Khiết Anh, ông nhẹ nhàng rút ra phi tiêu và bôi thuốc cùng băng bó lại vết thương lại cẩn thận.

Xong lại quay qua bắt mạch tiếp cho Khiết An nằm bên cạnh.

Ông khám xong thì Tiểu Mai mở cửa cho ông bước ra, Hồng Kim vội vàng chạy đến hỏi: “Lão Lục, tình hình hai vị ấy sao rồi?”

Lão Lục nhìn ánh mắt mọi người lo lắng không yên thì khẽ cười trấn an: “Vị cô nương kia vết thương không sâu cũng không nguy hiểm chỉ cần bôi thuốc vài ngày sẽ lành, lão đã dùng thuốc có công dụng chữa sẹo nên hãy yên tâm.

Nhưng nội thương lại có chút nghiêm trọng, dường như cơ thể lúc trước từng rơi vào trạng thái thập tử nhất sinh, lần này lại nội thương nặng nên ảnh hưởng rất nhiều đến sức khỏe, lại phần cơ thể yếu từ trước lại thêm là người không có võ công nên bị lực chưởng đả thương quá mạnh dẫn đến hôn mê sẽ kéo dài, khi tỉnh lại cần phải tịnh dưỡng tầm vài tháng và tuyệt không thể để bản thân bị thương như vậy nữa nếu không có là Hoa Đà e cũng phải chịu thua.” Ông nói tiếp: “Vị cô nương còn lại chỉ là lao lực quá độ cùng thương tâm quá mức khiến khí huyết công tâm nên mệt mỏi mà ngất đi, lão phu đã châm cứu rồi chắc giờ đã tỉnh.

Để lão phu kê đơn cho hai vị cô nương rồi cử một người theo lão phu

về nhà lấy thuốc.” Nghe đến đây thì hai nha hoàn đã nức nở khóc như mưa.

Tử Hàn phát tay cho Trình Ân theo sau lấy thuốc.

Trình Ân bước lên mời ông xuống dưới kê đơn và đi theo bốc thuốc.

Tiểu Mai và Tiểu Đào thì nhìn Khiết Anh mà nức nở bên cạnh, Khiết An cũng đã tỉnh lại và vô tình nghe được bệnh tình của Khiết Anh khiến nàng vội vàng bước xuống chạy đến Khiết Anh..

Chương 79: Chương 79

Khiết An được Tiểu Đào dìu đến chiếc ghế bên cạnh giường ngồi xuống, mọi người từ ngoài bước vào đứng xung quanh nhìn tiểu cô nương luôn luôn vui tươi nháy nhót nay lại nằm im bất động trên giường, gương mặt trắng hồng giờ lại tái xanh, đôi mắt tựa sao trời nhắm nghiền lại phía sau làn mi dày cong vút, đôi môi đỏ hay nở nụ cười tỏa nắng giờ lại nhợt nhạt khiến cho mọi người không khỏi đau lòng.

Khiết An nắm lấy bàn tay lạnh lẽo kia trong lòng có chút sợ hãi, âm thanh cũng bị đứt quãng trong tiếng nấc nghẹn ngào: “Tỷ tỷ.....tỷ mau tỉnh dậy đi....hức hức.....mau mở mắt nhìn muội mỉm cười đi có được không? Muội xin lỗi.....hức... Xin lỗi vì đã không bảo vệ được tỷ.

Tỷ đừng nằm im như vậy nữa.....muội sợ...hức....sợ lắm...hức hức.”

Vĩnh Ninh nhẹ ngồi xuống bên cạnh Khiết An, khẽ mở lời an ủi cô: “Khiết An muội đừng lo lắng.

Lúc này khi bốc thuốc đại phu có nói là Khiết Anh đã không sao rồi chỉ là sẽ lâu một chút mới tỉnh lại thôi, giờ muội vẫn còn yếu nên quay về giường nghỉ ngơi đi.”

Khiết An im lặng một chút rồi từ từ đứng dậy, Tử Hạo đưa tay đỡ lấy rồi dìu Khiết An quay lại giường nghỉ ngơi.

Tử Hạo đỡ cô nằm xuống thì vươn lấy chăn đắp lại nói: “Khiết An tiểu thư hãy nghỉ ngơi đi, Khiết Anh tiểu thư đã có bọn ta chăm sóc rồi cô hãy yên tâm.” Khiết An gật đầu rồi khẽ khép lại đôi mi gầy mà nghỉ ngơi.

Tiểu Mai và Tiểu Đào mang chậu nước ra ngoài và đi sắc thuốc cho hai tiểu thư của mình, Tử Hàn cùng Tử Hạo, Lâm Mặc và Vĩnh Ninh ngồi lại bàn trà, Tử Hàn lên tiếng: “Lâm tướng quân hãy đưa hoàng tử cùng phạm nhân và chứng cứ về cung trước đi, Khiết Anh tiểu thư không biết khi nào tỉnh lại nên bọn đệ sẽ ở lại đến khi nàng ấy khỏe hơn thì sẽ về cung.

Hoàng tử về dừng để Cao tướng quân và phu nhân biết được chuyện tiểu thư trọng thương lại lo lắng bất an.

Để lại Hắc Bảo và Bạch Long lại cho bọn đệ là được rồi.” Hắc ngẩng lên nhìn hai cận vệ nói: “ Còn Trình Ẩn và Châu Phong! Hai người hãy đi tìm mua thêm hai con ngựa tốt để lúc trở về có mà cưỡi.” Mọi người nhận lệnh đứng lên đi sắp xếp mọi chuyện theo lệnh của Tử Hàn.

Vì Khiết Anh và Khiết An cần dưỡng thương nên Tiểu Mai, Tiểu Đào và Vĩnh Ninh được sắp xếp qua phòng khác nghỉ ngơi.

Tối đến, Tử Hàn và Tử Hạo cho Tiểu Mai và Tiểu Đào lui về phòng riêng nghỉ ngơi rồi cả hai cùng ngồi bên cạnh trông chừng hai người bệnh, trên gương mặt tuấn tú ấy đã vương không ít mệt mỏi.

Khi mọi vật đã chìm vào giấc ngủ thì Vĩnh Ninh bước vào.

Vĩnh Ninh lên tiếng: “A Hàn, Khiết Anh thế nào rồi?”

Tử Hàn khẽ day day mi tâm lắc đầu: “Vẫn không có chút khởi sắc hơn nữa hơi thở lại có chút suy yếu hơn.”

Vĩnh Ninh quay sang hỏi Tử Hạo: “A Hạo, Khiết An sao rồi?”

Tử Hạo quay sang nhìn cô rồi quay lại đáp lời Vĩnh Ninh: “Khiết An tiểu thư ngủ từ lúc trưa đến giờ nên sắc mặt có chút tươi tắn lại rồi, hoàng tử đừng lo.”

Vĩnh Ninh gật đầu quay sang nhìn Tử Hàn, thấy hắc như vậy thì có chút vui mừng vì hắc đã biết quan tâm lo lắng cho người khác, nghĩ đến đây Vĩnh Ninh sắc mặt nghiêm túc lại nói: “A Hàn, ta có chuyện muốn nói với đệ!”

Tử Hàn có chút mệt mỏi bước đến bên bàn trà ngồi xuống hỏi: “Đại tỷ có chuyện gì vậy?” Tử Hạo lúc này cũng chú ý đến sắc mặt của Vĩnh Ninh nên khẽ xoay người lắng nghe.

Vĩnh Ninh vừa vươn tay lấy bình trà vừa nói: “Ta biết đệ không ưa Khiết Anh là vì đệ thấy muội ấy dây dưa với cả Lâm ca ca và thái tử kia nhưng ta muốn nói cho đệ biết là đệ đã hiểu lầm muội ấy rồi.”

Tử Hàn cau mày: “Hiểu lầm?” Tử Hạo cũng nghiêng đầu cau mày khó hiểu.

Vĩnh Ninh hấp nhẹ ngụm trà cho thanh tỉnh rồi nói tiếp: “Đúng vậy.

Ta và muội ấy có chuyện không thể nói nhưng giờ đây mọi chuyện đã được an bài rồi nên chắc cũng đã đến lúc nói cho đệ hiểu rồi!” Tử Hàn có chút không kiên nhẫn nói: “Có chuyện gì tỷ nói nhanh đi đừng vòng vo nữa.”

Vĩnh Ninh nói: “Thật ra ta và Lâm ca ca đã yêu nhau từ trước, là do một tay Khiết Anh và Khiết An giúp đỡ là và chàng gặp nhau.

Những lần ta xuất cung đều là để gặp chàng do Khiết Anh sắp xếp đấy.”

Tử Hàn có chút khó hiểu hỏi lại: “Chuyện này là sao chứ?”

Vĩnh Ninh hít sâu một hơi rồi nói tiếp: “A Hàn, đệ còn nhớ lúc đệ gặp Khiết Anh cải nam trang ở ngoài phố đi cùng hai nha hoàn không?”

Tử Hàn nhớ lại một chút rồi gật đầu: “Ừm.

Lúc đó đệ còn tiện tay giúp một chút.

Đến khi bị Lý công công tra hỏi thì mới biết hóa ra là nàng ấy.”

Vĩnh Ninh gật đầu: “Lúc Khiết Anh lấy cớ mua vật trang trí để ta và Lâm Mặc cùng hò hẹn, khi gặp mặt đệ thì muội ấy vội chạy bán sống bán chết về báo tin và nhanh chóng mang ta hồi cung sợ bị đệ bắt gặp.”

Tử Hàn và Tử Hạo thần trí có chút mơ hồ cứ như người cõi trên mà lắng nghe tiếp câu chuyện.

Vĩnh Ninh nói tiếp: “Lúc đệ thấy Khiết Anh cùng Lâm Mặc ở ngoài bờ

sông phía sau doanh trại thật ra là ta đang cùng còng hò hện nhưng đệ lại bất ngờ xuất hiện nên Khiết Anh vội vàng chạy đến thay thế còn ta thì cùng Khiết An trốn ở phía gần đó, may mà lúc đó đệ không quan sát kỹ nên chúng ta mới thoát một kiếp.

Còn lúc đệ bắt gặp muội ấy nào là tặng hoa rồi cười đùa vui vẻ, tay trong tay với Lâm Mặc đi dạo gì đó là hoàn toàn không hề có, lúc đó muội ấy gói bó hoa ấy là để Lâm Mặc tặng cho tỷ, khi Lâm Mặc tỏ lời cảm ơn thì muội ấy mới khẽ cười rồi níu lấy áo của Lâm Mặc hối thúc nhanh chóng đi đến chỗ ta vì sợ ta chờ đợi.”

Tử Hàn nét mặt khó tin hỏi lại: “Vậy còn người ngồi dùng bữa với thái tử?”

Vĩnh Ninh uống cạn ly trà thắm giọng rồi nói tiếp: “Thực ra đệ nhìn nhầm rồi, đó là A Tuyết biểu tỷ của Khiết Anh và cũng là vị cô nương được muội ấy cứu khỏi tay tên Tôn Đức mà đệ từng điều tra đó.

Vì Khiết Anh và Thái tử có chút quen biết nên mới cho A Tuyết mặc y phục giống mình mà gặp mặt thái tử cùng mạn che để tránh mọi người dèm pha tỷ ấy mà thôi.”

Tử Hạo trợn mắt lấp bắp: “A Tuyết...và thái...tử? Chuyện này quá khó tin rồi đi.”

Lúc này Khiết An lên tiếng: “Tuy là rất khó tin nhưng đó là sự thật đấy, muội còn có tin định không nói nhưng giờ không nói e là tỷ tỷ phải chịu thêm uất ức nên muội đành nói vậy.” Khiết An vừa tỉnh lại vô tình nghe Vĩnh Ninh nói ra mọi chuyện, cô nghĩ cũng không nên giấu chuyện này làm gì mới quyết định nói ra sự thật này.

Vĩnh Ninh thấy cô tỉnh dậy thì vội nói: “Khiết An muội tỉnh rồi sao? Còn chuyện gì mà ta không biết nữa?”

Khiết An được Tử Hạo đỡ ngồi tựa vào thành giường, Khiết An cúi đầu đa tạ rồi xoay qua nói tiếp: “Mới đây thái tử có đến Cao phủ, giờ ngài ấy đã là hoàng đế Đông Nhạc và ngõ ý muốn cưới Tuyết tỷ làm hậu, nguyện dùng hậu vị

làm sính lễ, Cao gia cũng đồng ý và tỷ tỷ là người đứng ra thay mặt tân nương đòi sính lễ và đích thân sẽ lo mối hôn sự này, tỷ ấy nói sẽ cho Tuyết tỷ một hôn lễ mà trước nay chưa hề có.”

Vĩnh Ninh nghe vậy thì kích động vô cùng, cô cười đến vui vẻ hỏi:
“Thật sao? Quả là chuyện không ngờ đến luôn đó.

Khiết Anh có vẻ có tài se duyên quá nhỉ?”

Khiết An nhìn vẻ mặt của Tử Hàn như hoàn toàn không tin, cô nói tiếp: “Nếu mọi người không tin thì có thể đợi thêm tầm hai tháng nữa lại sẽ biết thôi.

Mọi cũng không dám càng rõ mà đặt điều nói bậy vấn đề này đâu.”

Sau một

hồi nói chuyện đã khiến Khiết An có chút mệt mỏi, Tử Hạo vội vàng đỡ cô nằm xuống rồi chỉnh chăn lại ngay ngắn mới bước đến bàn trà. Tử Hạo càng nghe càng khó tin, tâm trạng lên luôn tận chín tầng mây, còn Tử Hàn thì trong lòng lại phức tạp vô cùng.

Hóa ra là hấn hiểu lầm nàng, hóa ra là do hấn thiếu suy nghĩ, hóa ra là do hấn tự tin vào những gì mình thấy mà chà đạp nhân phẩm của nàng..

Chương 80: Chương 80

Vĩnh Ninh qua ngày sau theo an bài của Tử Hàn âm thầm được Lâm Mặc hộ tống hồi cung cùng tên Tôn Hà và tang chứng vật chứng hồi cung dưới sự yểm trợ của hai ảnh vệ.

Bên này hàng ngày Tử Hàn đích thân bón thuốc và trông chừng Khiết Anh, chỉ những lúc lau người thay y phục thì mới để hai nha hoàn làm mà thôi.

Khiết An thì sau khi nghỉ ngơi cộng thêm thuốc than thì cơ thể đã khỏe hơn rất nhiều.

Tử Hàn sau khi bón thuốc cho Khiết Anh thì khẽ nắm lấy bàn tay mềm mại khẽ nói: “Anh nhi, nàng luôn vui vẻ, cởi mở với mọi người, luôn giúp đỡ mọi người mà không quan tâm người khác nghĩ gì về nàng, từng nụ cười, ánh mắt đã khiến người ta chú ý.

Khi gặp nàng tại trước Vĩnh Ninh cung, ánh mắt nàng nhìn bản vương không hề sợ hãi chỉ có tức giận, nàng có biết lúc đó bản vương đã bị nàng thu hút rồi không? Rồi những lần ta và nàng cùng đấu khẩu tuy là khiến ta tức giận nhưng ta lại rất vui vẻ vì ít nhất có người không kiêng nể hoàng vị ta mà đấu khẩu với ta.

Ta xin lỗi vì đã hiểu lầm nàng, ta tự cho mình là đúng nên đã nói những lời xúc phạm nàng như vậy mà nàng vẫn thay ta nhận lấy một chưởng kia khiến bản thân suýt đến âm ti trình diện.

Chỉ cần nàng tỉnh lại ta sẽ dùng cả tính mạng này mà bảo vệ nàng an ổn cả đời có được không?”

Khiết Anh thần sắc nhợt nhạt vẫn im lìm nằm trên giường chẳng hề đáp lại, Tử Hàn trong tim cảm thấy đau thắt lại, hắn đưa tay vuốt nhẹ lên một bên má của nàng, ánh mát dịu dàng chứa đầy sự dịu dàng và yêu thương chỉ duy nhất dành cho bóng hình đang được hiện lên dưới con ngươi sắc bén kia. Sau gần hai tuần hôn mê thì Khiết Anh cuối cùng cũng tỉnh lại, nàng khẽ chau mày liễu rồi từ từ hé mở đôi mắt to tròn, đôi mắt lấp lánh khẽ chớp đảo quanh một vòng bắt gặp hai thân ảnh một trắng một đen đi vào đã khiến nàng sợ hãi vội ngồi bật dậy la lên: “Áaaaaaaa!!” hành động này thành công khiến vết thương và nội thương bị ảnh hưởng khiến nàng đau như chết đi sống lại, trên trán cũng rỉ ra một tầng mồ hôi. Cả hai nghe vậy vội lại gần xem xét.

Khiết An ở phía sau nghe nàng la thì vội cùng Tiểu Mai và Tiểu Đào chạy vào trong.

Khiết An nắm tay nàng lo lắng vội hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ sao vậy?”
Khiết Anh sợ hãi nói: “An An, ta sắp chết rồi phải không?”
Khiết An nghe vậy không vui nói: “Tỷ tỷ đừng nói bậy.

Muội sẽ không để tỷ chết đâu.”

Khiết Anh mếu máo: “Nhưng Hắc Bạch Vô Thường đã đến rước ta đi rồi nè!” Nàng vừa nói vừa đưa tay chỉ hai người bên cạnh, Tử Hàn và Tử Hạo nhìn lại y phục của nhau có chút dở khóc dở cười. Tử Hàn ngồi xuống ôm lấy nàng, tựa cằm vào đỉnh đầu Khiết Anh trầm giọng nói: “Nếu bốn vương là Hắc Bạch Vô Thường thì ta sẽ bắt nàng ở mãi bên cạnh bốn vương không xa nửa bước.” Khiết Anh nghe tiếng nói thì nhận ra là ai, không chú ý đến câu nói cùng xưng hô của hắn mà hung hăng đưa tay xô hắn ra xa, cơn đau lại ập đến khiến nàng bất chợt ôm lấy ngực nhăn mày “a” một tiếng. Tử Hạo lo lắng hỏi: “Khiết Anh tiểu thư đừng cử động, sẽ đau lắm đấy!”
Khiết Anh nào còn tâm trạng quan tâm lời của cậu, nàng quay lại

trừng mắt nhìn Tử Hàn nói: “Ngài có thể đừng chọn y phục hợp phong thủy với Hắc Bạch Vô Thường có được không? Tôi từ quý môn quan trở về đã bị ngài dọa suýt quay trở lại đó ghi danh luôn rồi!” Mọi người nghe nàng nói vậy thì chỉ phì cười, không ngờ vừa tỉnh đã mắng người rồi. Tử Hàn mặc dù bị mắng nhưng lại không tức giận mà còn vui đến mức kéo nàng vào người mà ôm lấy, giọng nói cũng có chút kinh hỉ trong đó: “Tỉnh rồi, cuối cùng nàng cũng tỉnh rồi.” Khiết Anh đột ngột bị ôm chặt nên không kịp phản ứng, đến khi thấy hít thở có chút khó khăn thì nàng mới phản ứng mở miệng: “Đúng vậy, tôi mới tỉnh nhưng nếu ngài cứ siết chặt thế này thì chẳng mấy chốc tôi lại được xuống hoàng tuyền xây nhà đâu a!!!” Tử Hàn nghe vậy vội nói lỏng vòng tay ra một chút chứ không buông ra.

Thật ra là hấn đang sợ, sợ nàng sẽ như cơn gió mà biến mất không dấu vết.

Hấn chăm sóc nàng suốt thời gian bất tỉnh nên hấn nhận biết được nàng quan trọng thế nào với hấn, hấn tuyệt đối sẽ giữ nàng thật chặt bên cạnh mãi mãi để bảo vệ và che chở cho nàng.

Tử Hạo thấy vậy chỉ thở dài lắc đầu, hoàng huynh của cậu đúng là thay đổi rồi, vì một người điên cuồng giết chết kẻ thù làm hại người ấy, vì một người mà có thể cười đến mức có thể đếm được trong miệng có bao nhiêu cái răng.

Thế thời đảo lộn phải chăng chó cũng biết leo cây luôn rồi đi.

Cậu bước đến ra dấu cho Tiểu mai và Tiểu Đào lui ra còn mình nắm tay kéo Khiết An còn đang bất mãn ngồi đó.

Vô lý!! Thật vô lý!! Nàng là tỷ tỷ cô mà, thế mà cô chưa kịp ôm đã bị vị vương gia nào đó ôm mất, đã vậy còn ôm mãi không buông là sao? Cô không chịu đâu!!!! Nhưng chỉ đành bước theo Tử Hạo ra ngoài mà để lại không gian riêng cho hai người mà thôi, đúng là tức chết

mà!.

Chương 81: Chương 81

Khiết Anh bị hấn ôm đến mức chân tay tê cứng, cứ nghĩ vừa mới tỉnh đã bị ôm này giờ gần hai khắc hỏi sao không mõi chử? Tên điên này rốt cuộc là lại lên cơn gì nữa vậy nè? Hấn ôm nàng thêm một chút thì đứng lên mang cháo và thuốc đến và còn giành lấy đút nàng ăn nữa cơ.

Khiết Anh thụ sủng nhược kinh ngồi ăn cháo mà mồ hôi tuôn ra như tắm cứ như đang ngồi ăn trên đoạn đầu đài vậy.

-----*****-----

Từ khi nàng tỉnh lại đến nay đã hơn một tuần, nàng chỉ có thể nằm, ngồi tại giường vì Tử Hàn không hề cho chân nàng chạm đất.

Đến nỗi nàng còn tưởng mình bị liệt luôn rồi cũng nên.

Khiết An hôm nay vào mang theo trái cây cho Khiết Anh ăn đỡ buồn, nàng vừa ăn vừa hỏi Khiết An: “Chuyện đó thế nào rồi An An?”

Khiết An vừa gọt táo vừa nói: “Mọi chuyện đã tra xong hết rồi ạ, mọi người cũng quay về kinh thành gần một tháng rồi, mấy hôm trước muội nghe tam vương gia nói là hoàng thượng gửi thư gọi chúng ta hồi kinh nhưng vì sức khỏe tử chưa tốt nên nhị vương gia hẹn lại thời gian rồi.”

Khiết Anh nghe vậy thì thở dài, Tử Hàn bước vào nhìn nàng hỏi: “Nàng thấy thế nào rồi?”

Khiết Anh bị giọng nói ôn nhu ấy làm cho suýt nghẹn, nàng cố gắng nuốt xuống: “Tôi...tôi khỏe rồi, nhị vương gia tôi muốn hồi kinh có được không?”

Tử Hàn nhíu mày: “Sức khỏe nàng...”

Khiết Anh lắc đầu: “Dưỡng sức bấy lâu tôi đã khoẻ lên nhiều rồi, xa nhà lâu vậy rồi tôi sợ phụ mẫu sẽ lo lắng với lại tôi cũng nhớ phụ mẫu lắm!”

Tử Hàn gật đầu: “Được, chúng ta sẽ hồi kinh, nàng chuẩn bị đi.” Nói xong hấn đi ra ngoài.

Khiết An quay lên nhìn hấn một lúc rồi quay qua nhìn Khiết Anh nói: “Không phải chứ! Tỳ vừa mở miệng là đồng ý liền.

Đây...rất cuộc là sao?” Khiết Anh không biết trả lời thế nào nhưng từ khi tỉnh lại nàng thấy Tử Hàn rất lạ, dường như là một người khác vậy.

Ôn nhu với nàng, cẩn thận chăm sóc nàng, nhiều lúc nhìn nàng với ánh mắt cứ như người yêu với nhau vậy, không lẽ tên này thấy nàng vì hấn mà bị thương nên cảm kích mà quan tâm nàng.

Cũng có lý nhĩ nhưng cảm kích này cũng hơi quá rồi đó.

Thấy nàng vừa đăm chiêu vừa gật đầu Khiết An khó hiểu hỏi: “Tỳ tỳ, tỳ sao vậy?”

Khiết Anh lắc đầu: “Không gì, chỉ là ta thấy nhị vương gia dường như đối với ta hơi lạ nên thắc mắc thôi.”

Khiết An cũng gật đầu tán thành: “Quả thật rất lạ luôn, lúc tỳ bất tỉnh đến nay ngài ấy luôn túc trực bên cạnh chưa hề rời bước.

Lẽ nào ngài ấy đối với tỳ.....” Nói đến đây Khiết An có chút ngập ngừng.

Khiết Anh hiểu ý liền vội vàng lắc đầu phản bác: “Không thể nào, Hàn mặt lạnh mà có tình ý với tỳ thì mèo cũng có thể sống dưới nước luôn đó.

Chắc chắn ngài ấy vì áy náy do tỳ vì ngài ấy mà bị thương nên vậy thôi.

Muội đừng
nghĩ linh tinh nữa.”

Khiết An gật đầu không nói nữa rồi nhanh chóng cùng hai nha hoàn thu dọn mọi thứ rồi lên đường.

Ở đây triều đình đã phái quan mới đến ổn định bá tánh, đời sống mọi người được cải thiện rất nhiều.

Khi mọi người ra về thì tất cả dân chúng trong huyện đều ra tiễn đưa, ai ai cũng quyến luyến không nỡ nhưng cũng biết là không thể lưu chân mọi người ở lại nên chỉ đành lau lệ mà nói lời tạm biệt. Hồng Kim cúi đầu hành lễ: “Đa tạ nhị vị vương gia và nhị vị tiểu thư, chúng tôi được như hôm nay là nhờ ơn các vị.

Chúng tôi xin chúc các vị lên đường bình an!” Ông dứt lời thì đưa tay áo lên chạm nhẹ dòng lệ trên má.

Khiết Anh với gương mặt có chút khởi sắc nói: “Hồng thúc, thúc hãy cố gắng kinh doanh khách điểm này nhé! Con sẽ còn trở lại để làm khách trọ của thúc đó nha!”

Hồng Kim nghe vậy thì liền gật đầu: “Được, được! Tôi sẽ làm vậy chỉ cần tiểu thư quay lại thì tôi sẽ chừa cho tiểu thư phòng tốt nhất.”

Khiết Anh gật đầu chắc nịch: “Con sẽ trở lại mà! Thôi chúng con xin phép, mọi người hãy vào trong đi.” Nói rồi Khiết An leo lên ngựa cùng Tử Hạo, Tiểu Mai và Tiểu Đào thì cưỡi chung với Trình Ân và Châu Phong còn Khiết Anh vì còn yếu nên Tử Hàn bế nàng rồi nhảy lên lưng ngựa.

Bốn người thúc ngựa tiến về trước, bóng dáng dần khuất xa sau khói bụi mờ mịt.

-----*****-----

Khiết Anh ngồi trên lưng ngựa một chút đã thấy buồn chán, tay khẽ vuốt lên bộ lông đen óng ả rồi cất tiếng hỏi: “Con ngựa này tên là gì?” Tử Hàn khẽ đáp: “Tên là Hắc Bảo.”

Khiết Anh đưa tay vuốt ve từ đầu xuống dãy lông bờm dài mượt kia, nàng nhẹ nhàng nói: “Hắc Bảo, vậy giờ ta gọi mi là Bảo Bảo được không? Ta thấy có chút mệt nên muốn ngủ một chút, mi đi chạm lại

một chút nha Bảo Bảo.”

Nói xong nàng vòng hai tay ôm lấy cổ chú ngựa, người tựa vào lưng ngựa mà nhắm mắt ngủ.

Tử Hàn thấy nàng ngủ thì định giữ dây cương điều chỉnh cước bộ thế nhưng Hắc Bảo đã tự chỉnh cước bộ của nó chậm lại hẳn tránh làm nàng thức giấc, hẳn giơ một tay ôm lấy thân nàng giữ cho không ngã, Tử Hàn có chút khó tin nhìn vạt cuir của mình.

Tử Hạo cùng Khiết An đang đi song song thấy vậy cũng hiếu kỳ, cậu điều chỉnh lại cước bộ của Bạch Long rồi quay qua hỏi hẳn: “Hoàng huynh, không phải Hắc Bảo chỉ nghe mệnh lệnh của một mình huynh thôi à? Khi ảnh vệ kia cuir nó dù là huynh đã ra lệnh trước nhưng chẳng phải cũng bị nó hất ngã đến mấy bận mới yên ổn sao? Sao giờ Khiết Anh tiểu thư lại có thể dễ dàng ra lệnh có nó như vậy?”

Tử Hàn cũng lắc đầu khó hiểu: “Ta Cũng không biết, đây là lần đầu ta thấy như vậy.”

Tới rùng phong trước mặt thì Tử Hàn cho tất cả dừng lại nghỉ ngơi, trong khi ba người kia thuận lợi nắm tay mỹ nhân xuống ngựa thì Tử Hàn có chút tức tối khi Khiết Anh lại muốn Hắc Bảo thả nàng xuống, đáng nói là ấy vậy mà Hắc Bảo lại làm theo mới ghê chứ.

Tất cả mọi người ở đó chỉ có mắt chữ A mồm chữ O kinh ngạc nhìn một màn này.

Nàng vừa bước xuống chân có chút tê đứng không vững suýt ngã, Tử Hàn vội đưa tay ra đỡ thì lần nữa bị chú ngựa cướp công, nó nhấc chân xịch lại gần để nàng tựa vào khiến Tử Hàn chột nhìn nó với ánh mắt chứa đầy sát khí, hẳn thầm nghĩ: “Bổn vương liệu có nên thịt người?”

Hắc Bảo kiêu chỉ biết âm thầm gào thét: “Chủ nhân, người đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt ấy không? Rất là đáng sợ đó!”

Hắn tức giận dứt khoát bế nàng lên và bước đến bên cạnh Khiết An mới thả nàng xuống, Khiết Anh thì tự dưng bị bế thì có chút khó chịu nhưng thấy gương mặt như thiên lôi kia thì tốt nhất im lặng là vàng đi.

Hắc Bảo: “Chủ nhân, tôi là ngựa, là ngựa mà! Tôi còn có thể cướp ái nhân của ngài sao chứ?” Mọi người ngồi nghỉ chân thì Khiết Anh lại đứng lên đi xung quanh ngắm cảnh, Hắc Bảo cũng đứng lên mà đi theo cứ như nàng mới là chủ nhân của nó vậy.

Khiết Anh nghe bước chân, quay lại thấy Hắc Bảo nàng liền chạy đến ôm lấy nó và nói: “Bảo Bảo, lại đây ngắm cảnh với ta đi, mi xem cảnh rất đẹp đúng không?”

Dường như Hắc Bảo hiểu ý nên khẽ gật gật đầu xuống vài cái, Khiết Anh xoa đầu nó khen: “Mi thật thông minh nha! Yêu người quá đi!” Nói rồi nàng hôn lên má nó một cái rồi còn tựa đầu lên nó yêu thương.

Từ Hàn bên này thấy

một màn đó thì tức muốn nổ lửa, ánh mắt cháy bỏng bắn thẳng đến con ngựa như muốn nướng nó lên tức khắc nhưng lại có cảm giác muốn được làm Hắc Bảo để được nàng vuốt ve, còn được nàng hôn nữa chứ.

Hắc Bảo: “...” Tên cuồng thê!!!

Quần chúng ăn dưa bên cạnh hóng chuyện nhị vương gia cao cao tại thượng lại đi đổ kị với vật cưỡi của mình đúng là chuyện lạ ngàn năm mới gặp một lần, nhìn hấn gương mặt lúc xanh lúc đỏ cứ như tắc kè mà mọi người nhin cười đến muốn nội thương, gương mặt ai cũng đỏ kè nhưng vẫn không dám cười ra tiếng chỉ sợ bọn họ sẽ thành thế thân cho Hắc Bảo mất thôi.

Xem chuyện cười thì xem nhưng tính mạng vẫn là quan trọng nhất nha!.

Chương 82: Chương 82

Mọi người cưỡi ngựa ra khỏi rừng phong thì Khiết An quay lại tìm Khiết Anh nhưng lại không hề nhìn thấy bóng dáng của nàng, Khiết An hốt hoảng vội vàng la lớn: “Tỷ tỷ? Tỷ tỷ đâu rồi? Cả Tiểu Mai nữa!” Tiểu Đào nghe vậy

cũng vội quay lại nhưng lại chẳng thấy bóng dáng của bốn người kia đâu.

Tử Hạo cùng Châu Phong nghe vậy cùng nhau quay đầu lại nhìn phía sau, không thấy Tử Hàn đâu khiến Tử Hạo có chút lo lắng: “Sao lại như vậy chứ? Khi này còn ở phía sau mà.”

Tiểu Đào sợ hãi lắp bắp nói: “Có...có khi nào họ gặp...gặp phải...thổ phỉ không tiểu thư?”

Châu Phong cất tiếng trấn an Tiểu Đào: “Tuyệt sẽ không có vì chúng ta đi trước nên nếu có cũng là chúng ta gặp trước mới đúng.”

Khiết An trong lòng nổi lên một cỗ lo lắng: “Hay là vết thương tỷ tỷ lại chuyển biến xấu? Chỉ vừa mới tỉnh đã phải đi xa như vậy lại còn cưỡi ngựa có khi nào nội thương bị ảnh hưởng hay không?”

Tử Hạo đặt một tay lên vai cô an ủi: “Sẽ không sao đâu, với lại có hoàng huynh nên sẽ không có chuyện gì đâu.

Giờ chúng ta hãy nhanh chóng tìm quán trọ nghỉ chân sẵn tiện đợi họ luôn.” Tuy rất bất an nhưng giờ cũng chẳng thể làm gì hơn, cả rừng phong rộng lớn như thế cũng không thể đi tìm nên Khiết An đành nhắm mắt gật đầu đồng ý với đề nghị của Tử Hạo mà thôi.

Hai người nhanh chóng thúc ngựa về phía thôn trấn phía trước để tìm nơi nghỉ chân trước khi trời hạ bức màn đêm tối phủ rợp cảnh vật xung quanh.

Bốn người đi tới một trấn nhỏ có tên Lữ Yên trấn, Khiết An và Từ Hạo cùng Châu Phong và Tiểu Đào cưỡi ngựa vào sâu bên trong, đến khi thấy có một quán mì nhỏ nơi ven đường thì cả bốn người mới dừng ngựa leo xuống.

Từ Hạo bước vào nói với ông chủ: “Ông chủ cho bọn ta bốn bát mì!” Ông chủ tầm bốn mươi tuổi, gương mặt tươi tắn cười nói: “Có ngay đây!”

Bốn người tiến lại đến bàn ngồi xuống, chẳng bao lâu mì cũng được mang ra, Khiết An nhìn bát mì ngun ngút khói thì lại nhớ đến hình ảnh cùng Khiết Anh ăn mì nơi con phố kia mà mắt chột ngấn lệ.

Từ Hạo quay qua thấy vậy vội

cất lời hỏi: “Khiết An tiểu thư không khỏe chỗ nào sao?”

Khiết An vội lau nước mắt lắc đầu: “Không...không có, tôi không sao.

Chỉ là lo cho tỷ tỷ mà thôi.”

Từ Hạo thấy cô khóc như vậy thì có chút xót xa nói: “Khiết An tiểu thư đừng lo lắng.

Khiết Anh tiểu thư chắc chắn sẽ không sao đâu, tiểu thư hãy ăn đi rồi chúng ta đi tìm quán trọ nghỉ chân.” Khiết An gật nhẹ rồi nâng đũa lên bắt đầu ăn mì.

Từ Hạo nhìn thấy cô như vậy trong tâm bỗng dưng có cảm giác muốn che chở cho cô cả đời vui vẻ, an nhiên.

Mọi người ăn xong thì Châu Phong đứng lên thanh toán và hỏi thăm quán trọ gần đây, ông chủ rất nhiệt tình chỉ dẫn nên họ không mất quá nhiều thời gian để tìm được quán trọ nơi trấn nhỏ này.

Bốn người giao ngựa cho tiểu

nhị rồi đi vào thuê hai phòng, sau khi sắp xếp và tắm rửa xong thì

Khiết An cùng Tiểu Đào đi ra ngoài quán trọ, hướng mắt về phía rừng phong mà trong lòng.

Từ Hạo vô tình cùng Châu Phong bước xuống dạo tiểu nhị bữa sáng thì thấy Khiết An đang đứng bên ngoài, một thân thanh y nhàn

nhật tung bay theo gió, cùng mái tóc được buộc hờ tán loạn vui đùa với gió khiến ai nhìn thấy cũng muốn giang tay ôm cô vào lòng mà nâng niu dáng người nhỏ nhắn yếu đuối ấy.

Tử Hạo bước ra cõi ngoại y khoác lên cho cô và nói: “Tuy là mùa hè nhưng buổi tối vẫn có chút lạnh, tiểu thư cẩn thận đừng để nhiễm lạnh mà sinh bệnh.”

Khiết An bị hành động và lời nói của Tử Hạo làm cho có chút giật mình, cô quay sang nhìn cậu nhẹ cúi đầu: “Đa tạ tam vương gia.”

Tử Hạo mỉm cười: “Không có gì, chúng ta qua bên đó ngồi đi.” Tử Hạo đưa tay chỉ về phía bên góc quán trọ có một bộ bàn gỗ nhỏ, Khiết An cùng Tử Hạo bước đến đó, Tiểu Đào và Châu Phong cũng bước theo sau.

Khiết An từ từ ngồi xuống nhưng ánh mắt vẫn một hướng nhìn về mặc dù nơi đó chỉ là một màn tối đen như mực, đôi tay đặt lên bàn xoa xoa không an lòng.

Tử Hạo nhìn thấy cô như vậy Tử Hạo có chút không đành lòng nói: “Khiết An tiểu thừa vẫn còn lo lắng sao?”

Khiết An gật nhẹ: “Đúng vậy, tuy vết thương đã khỏi nhưng nội thương chỉ mới bình ổn một chút lại phải cưỡi ngựa với đường xa như vậy quả thật tôi rất lo cho tử ấy.”

Tử Hạo im lặng một chút rồi bỗng cất tiếng hỏi: “Khiết An, nàng lo lắng cho tử tử như thế vậy có bao giờ nàng nghĩ bản thân nàng cũng cần được một người lo lắng hay không?”

Khiết An không hiểu ý cậu, đưa ánh mắt to tròn nhìn Tử Hạo hỏi: “Ý vương gia là sao ạ?”

Tử Hạo ngồi thẳng người, đôi mắt phượng nhìn thẳng cô và nói: “Ý ta là có bao giờ nàng nghĩ nàng cũng cần có một người lo lắng quan tâm cho nàng hay không?”

Khiết An chớp chớp mắt rồi lắc đầu: “Chuyện này tôi vốn chưa từng suy nghĩ đến.”

Từ khi tử tử khỏe lại tôi luôn tâm niệm sẽ bảo vệ tử ấy suốt đời nên chuyện này tôi căn bản chưa hề để tâm đến.”

Tử Hạo trầm giọng nói: “Nếu giờ có người muốn bảo vệ nàng thì

sao?”

Khiết An khẽ nhả mi tâm nghiêng đầu hỏi: “Dân nữ không hiểu ý của vương gia.”

Tử Hạo đưa tay nắm tay nàng nhỏ giọng: “Nếu....nếu ta nói ta muốn là người quan tâm, lo lắng cho nàng mỗi ngày thì sao?” Hai vành tai của cậu cũng ửng lên một màu hồng đẹp mắt.

Khiết An một gương mặt chấn kinh lắp bắp: “Vương gia.....cái này.....ngài nói....”

Tử Hạo đều giọng nói: “Ta muốn được che chở và bảo vệ nàng, lo lắng cho nàng mỗi lúc có được không?”

Khiết An rút tay ra đứng lên đáp: “Vương gia là đang trêu đùa dân nữ sao?”

Tử Hạo vội vàng đứng dậy giải thích: “An nhi, ta không hề trêu đùa nàng.

Bổn vương là thật lòng.”

Khiết An há hốc mồm: “Vương gia! Tôi.....”

Tử Hạo hạ giọng nói: “An nhi, ta biết nàng rất bất ngờ về chuyện này.

Nhưng bổn vương muốn được bên cạnh nàng mỗi ngày để được yêu thương và chăm sóc cho nàng.

Nàng đừng vội từ chối có được không?”

Chuyện này đột ngột ập đến khiến Khiết An có chút không kịp phản ứng, từng câu từng chữ Tử Hạo nói ra lại khiến tim cô đập nhanh như trống chầu.

Khiết An cúi mặt im lặng, Tử Hạo thấy nàng như vậy thì bật cười ra tiếng, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc mềm mượt ấy và nói: “An nhi, hãy suy nghĩ thật kỹ rồi trả lời với ta!” Khiết An nghe vậy thì ngẩng mặt lên nhìn Tử Hạo một lúc mới nhẹ gật đầu, cả hai quay lại bàn ngồi và cùng hướng mắt về phía cánh rừng tối mịt mà trông ngóng bóng dáng của Khiết Anh và Tử Hàn.

Tiểu Đào đứng bên cạnh lo lắng không yên, Châu Phong đứng bên cạnh thấy cô cứ bồn chồn không yên thì lên tiếng: "Tiểu Đào cô

nưng đừng lo lắng quá, mọi người sẽ không sao đâu!"
Tiểu Đào quay sang mỉm cười cúi đầu, Châu Phong thấy cô cười thì yên tâm phần nào, anh không hiểu được là tại sao thấy cô lo lắng như vậy thì tâm can lại bối rối không yên chỉ muốn ôm lấy cô an ủi mà thôi..

Chương 83: Chương 83

Khiết Anh bên này vẫn còn chưa biết là mình đi lạc vì nàng vốn dĩ là bị mù đường lại thêm khi đi lại ngồi trong xe ngựa nên căn bản khung cảnh có điều khác lạ cũng chẳng biết.

Tiểu Mai nhìn xung quanh dường như phát hiện ra gì đó khẽ nói: “Cảnh vật này dường như.....”

Khiết Anh nghe vậy liền quay đầu lại hỏi: “Tiểu Mai, muội sao vậy?”

Tiểu Mai nhìn nàng đáp: “Con đường này dường như khác với con đường mà chúng ta đi thì phải đó tiểu thư.”

Khiết Anh nghe vậy có chút giật mình, vội đưa mắt tìm kiếm Khiết An nhưng chẳng thấy ai ngoài bốn người mình và một rừng cây tối đen.

Khiết Anh quay lên nhìn Tử Hàn, hấn vậy mà lại không một chút lo lắng.

Đi thêm một chút thì hấn dừng ngựa lại, đỡ nàng xuống rồi đứng quan sát xung quanh xong lại thản nhiên phán một câu xanh rờn:

“Dường như chúng ta lạc đường rồi, tối nay chúng ta ở đây vậy.”

Khiết Anh đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn hấn một lúc rồi nàng bước lên về phía trước ngắm xung quanh, Tiểu Mai cũng vội vàng chạy đến đỡ lấy nàng nhưng Khiết Anh vẫy tay ý bảo không cần nên cô đành lui về sau.

Tử Hàn cười khở nói: “Mặt bốn vương không đáng tin như vậy sao?”

Trình Ẩn đứng bên cạnh rất muốn nói “Mặt ngài bây giờ rất là không đáng tin có được không” nhưng y căn bản không dám nói ra a! Ai biết nhị vương gia sẽ

làm gì y chứ? Y còn phải cưới thê sinh hài tử nữa nha.

Từ Hàn phát tay cho Trình Ân cùng Tiểu Mai chuẩn bị nơi ngủ rồi đi theo hướng nàng vừa rời đi.

Khiết Anh bước đi xa một chút thì thấy có một con suối nhỏ, Khiết Anh vì sức khỏe còn yếu cộng thêm đi suốt một ngày nên cơ thể có chút mệt mỏi, nàng từ từ ngồi xuống ngắm dòng suối vì bầu trời đêm nên cũng hóa thành một dải lụa đen tuyền huyền bí.

Khiết Anh ngồi im lặng thì nghe tiếng bước chân.

Nàng chậm chậm mở miệng: “Bảo Bảo, mi nói xem hoàng thượng phái ta theo để làm gì chứ? Võ công không có, bản lĩnh tra án càng không, ngoài cái tài ăn rồi ngủ thì ta còn làm gì được nữa chứ?”
Nàng im lặng một chút rồi nói tiếp: “Ta biết cơ thể yếu ớt này đã gây không ít phiền phức cho An An.

Lần trước vì ta bị dọa sợ mà An An phải mất tập trung chiến đấu, nếu không nhờ có hai vị vương gia thì e ta và muội ấy được uống trà với Hắc Bạch Vô Thường luôn rồi.

Lần này vì muốn làm anh hùng nào là đỡ cái gì ám khí rồi cú chưởng như trời giáng khiến bản thân cũng suýt được đi diện kiến tiên nhân từ đường làm cho An An và mọi người phải lo lắng không yên, còn khiến thời gian hồi kinh của mọi người chậm trễ chỉ vì ta.

Mi nói xem có phải bản thân ta vô dụng lắm không?”
Khiết Anh thờ dài từ từ đứng lên vừa xoay người vừa nói: “Bảo Bảo, cho ta ôm mi một cái để.....” Câu nói nửa chừng thì im bật, đôi mắt mở lớn nhìn cứ như là thấy quỷ vậy, hai tay giang rộng cũng quên thu lại.

Mất tầm một lúc thì Khiết Anh mới mở miệng lắp bắp: “Nh....nhị...vương...gia? S....sao lại....”

Tử Hàn khi nãy tìm nàng thì thấy Khiết Anh đang ngồi bên bờ suối, hẩn lo lắng sợ nàng bị phong hàn mà bước đến gần.

Thế nhưng nàng lại tưởng hẩn là Hắc Bảo mà nói ra những suy nghĩ trong lòng.

Đến khi hẩn đứng sau lưng nàng thì đột nhiên nàng lại xoay người lại muốn ôm nhưng khi phát hiện ra hẩn thì ánh mắt nàng lại kinh hãi như vậy.

Tử Hàn nhìn nàng hỏi: “Nàng có sao không?”

Khiết Anh tỉnh người nói: “Không....không sao.” Đôi tay cũng được thu về ra sau lưng.

Tử Hàn nhếch môi nói: “Sao vậy? Khi nãy còn muốn một cái ôm an ủi mà giờ lại không cần sao?”

Khiết Anh trề môi nói: “Tôi muốn ôm là Bảo Bảo, ngài là ngựa sao?” Nói rồi nàng xoay lưng về phía hẩn.

Tử Hàn có chút tiếc nuối, nếu hẩn là ngựa thì sẽ được nàng ôm đúng không?

Hẩn bước lên đứng song song với nàng hỏi: “Vì sao lại liều mạng như vậy? Nàng có biết lúc đó chỉ cần bốn vương đỡ nàng không kịp thì cả cơ thể nàng bị va đập với bức tường phía sau là mất mạng rồi không?” Vừa nói hẩn vừa cười ngoai y ra khoác lên cho nàng.

Khiết Anh nhận lấy quay mặt sang cười cười: “Vậy dân nữ đây phải tạ ơn vương gia cứu mạng rồi nhỉ?”

Tử Hàn nghiêng qua nhìn nàng, thấp giọng nói: “Bốn vương không cần nàng tạ ơn, chỉ cần nàng đừng để bản thân bị thương nữa là được rồi!”

Khiết Anh gật nhẹ, mắt hướng về khung cảnh phía trước nói:

“Chuyện đó là đương nhiên, khó khăn lắm mới mang được cái mạng nhỏ này về từ tay Hắc Bạch Vô Thường nên tôi rất là yêu quý thân thể này đó.”

Tử Hàn hài lòng: “Vậy thì tốt, đại phu nói cơ thể nàng không được để bị thương nữa nếu không dù thần tiên cũng không thể cứu.”

Khiết Anh cúi đầu nói: “Lúc đó chắc mọi người lo lắng lắm, nhất là An

An, chắc chắn muội ấy khóc suốt suốt luôn rồi.”

Tử Hàn ngược mắt nhìn bầu trời thấp giọng: “Đúng vậy, lúc đó ai cũng lo lắng cả.

Nàng có biết lúc nàng bất tỉnh bỗng vương đã lo lắng đến thế nào không? Khi bế nàng trên tay thì gương mặt nàng đã tái nhợt, hơi thở tựa có

tựa không, cơ thể thì lạnh dần khiến bỗng vương lo sợ vì nàng có thể rời đi bất cứ lúc nào.”

Khiết Anh phì cười châm chọc: “Tôi chết thì chẳng phải khỏi chướng mắt ngài sao? Ngài cũng dường như rất ghét tôi mà.”

Tử Hàn nhìn nàng, ánh mắt lóe lên chút ngạc nhiên hỏi: “Bỗng vương từ khi nào là ghét nàng?”

Khiết Anh nhìn thẳng vào mắt hắn không kiêng kỵ mà nói: “Lúc trước mỗi lần ngài gặp tôi không phải luôn gây chuyện với tôi sao?”

Tử Hàn nghe vậy có chút xấu hổ, hắn nghiêng đầu tránh né ánh mắt của nàng và nói: “Lúc đó là bỗng vương hiểu lầm nàng, nhưng khi nàng bất tỉnh thì hoàng tử đã kể hết mọi chuyện cho bỗng vương nghe.

Hóa ra là nàng vì hoàng tử và Lâm Mặc mới như vậy.

Là bỗng vương đã hiểu lầm nàng.”

Khiết Anh giật mình: “Công chúa đã kể cho ngài nghe hết rồi sao?”

Tử Hàn gật đầu: “Đúng vậy, còn chuyện của thái tử và A Tuyết thì Khiết An tiểu thư cũng nói ra luôn rồi.”

Khiết Anh hốt hoảng: “Cái gì??? Chuyện đó An An cũng kể rồi sao? Chuyện này chưa chắc chắn mà An An đã kể ra rồi, nếu lỡ ngài ấy không chịu mang sính lễ đến thì Tuyết tử phải làm sao đây?”

Tử Hàn ngược xuống nhìn nàng nói: “Nàng yên tâm, bỗng vương sẽ thay nàng chu toàn cho A Tuyết.”

Khiết Anh nghe vậy thì có chút an tâm: “Nếu nhị vương gia đã mở miệng thì tôi an tâm rồi.”

Tử Hàn đột nhiên đưa tay vuốt mái tóc đen mềm của nàng, giọng nói có chút trầm thấp: “Khi nàng xảy ra chuyện thì bỗng vương mới biết

được như thế nào là sợ hãi.

Cái cảm giác ấy bỗng vương không muốn phải trải qua thêm lần nào nữa nên từ nay bỗng vương sẽ bảo vệ nàng an ổn cả đời” Khiết Anh nhìn hành động này của hắn mà có chút hoài nghi, tên này có đúng là nhị vương gia Hàn mặt lạnh không vậy? Thật khiến người khác phải sợ hãi mà.

Tử Hàn thấy vẻ mặt có chút sợ hãi cùng hoài nghi nhìn mình thì hơi cau mày hỏi: “Bỗng vương làm sao mà nàng lại nhìn bỗng vương với vẻ mặt như vậy?”

Khiết Anh nghiêng đầu né tránh bàn tay hắn nói: “Từ lúc tôi tỉnh lại đã thấy ngài rất lạ.

Hết quan tâm chăm sóc đến lời nói thì trở nên dịu dàng còn cử chỉ lại hết sức ôn nhu.” Khiết Anh chớp chớp mắt nhìn hắn, dè chừng hỏi: “Vương gia, ngài có bị ngã ở đâu không vậy? Sao tự nhiên lại tốt với tôi như vậy?”

Tử Hàn tuy không cười nhưng ánh mắt lại hiện lên tia vui vẻ nói: “Sau này nàng sẽ biết.

Giờ chúng ta quay về thôi, cũng đã khuya rồi khí lạnh sẽ không tốt cho nội thương của nàng đâu.” Khiết Anh gật đầu rồi cùng hắn quay trở lại nơi cũ dừng chân.

Chương 84: Chương 84

Trong lúc ngồi đợi Khiết Anh và Tử Hàn thì vô tình Trình Ẩn và Tiểu Mai gặp một đám thổ phỉ tầm hai mươi người, bọn chúng trên đường đi ngang qua đây thấy hai người với y phục trên người không phải dân nghèo nên định nhào vô đánh cướp.

Bọn chúng tư trong bóng tối nhảy ra, tên cầm đầu với dáng vóc thô kệch, mái tóc vấn lên có chút bù xù, y phục trên người được quấn ngang một tấm da hổ với gương mặt hung dữ trông thập phần đáng sợ, gã một tay chống hông còn tay kia cầm thanh đao dài chia thẳng vào Trình Ẩn và Tiểu Mai cất tiếng dọa người: “Hai người các người mau mang ngân lượng ra đây ta sẽ tha cho các người một mạng.”

Trình Ẩn bước lên che chắn cho Tiểu Mai rồi nhìn bọn chúng khẽ hỏi: “Các người là ai?”

Tiểu Mai liếc nhìn Trình Ẩn với nửa con mắt nói nhỏ: “Trình hộ vệ, ngài có cần hỏi không? Vừa nhìn đã biết là cướp rồi mà! Có ai là dân lành mà vào rừng giờ này, trừ chúng ta bị lạc?”

Tên kia có chút lớn tiếng nói: “Hai người các người giờ này còn tình chàng ý thiếp sao? Mau mang hết tiền ra đây gia gia ta sẽ tha cho đôi uyên ương các người một mạng! Ha ha ha” Nói xong hắn cùng đồng bọn cất tiếng cười

to.

Tiểu Mai nghe vậy thì bước lên đẩy Trình Ẩn ra phía sau, gương mặt nhìn bọn chúng khinh thường: “Tiền thì có nhưng các người có lấy được không mới là vấn đề nha!”

Tên đó lớn tiếng nói: “Hừ không biết lượng sức, một nha đầu mà dám nói năng như thế sao? E cũng là bỏ trốn theo nhân tình rồi đi!” Bọn chúng lại cười ồ lên chướng tai.

Trình Ẩn nghe hắn nói thế thì tức giận nói: “Các người vừa nói gì?” Ánh mắt y có chút đáng sợ nhìn bọn chúng.

Tiểu Mai nắm tay y trấn an: “Không sao, ngài cứ để nô tỳ!” Rồi quay qua nhìn bọn chúng cười lạnh: “Ta như thế nào chưa đến bọn thổ phỉ các người nhận xét, tiền ở đây nếu có bản lĩnh thì đến mà lấy.” Nói xong nành móc hầu bao bên hông ra, đó là một túi lớn đựng đầy ngân lượng.

Tên đó đột nhiên nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ rồi cười gian manh nói: “Lên cho ta, không những cướp tiền mà cướp luôn tiểu cô nương này về làm tiểu thiếp của ta.”

Tiểu Mai nghiêng đầu nhếch môi: “Vậy phải xem các người còn mạng hay không đã!”

Tên đó quát lớn: “Không biết sống chết! Lên hết cho ta.” Bọn thuộc hạ nhận lệnh thì giơ thanh đao trong tay mà liều mạng nhào vô tấn công cô và Trình Ẩn, Tiểu Mai đẩy Trình Ẩn tránh qua một bên rồi tiện tay rút thanh kiếm y ra, trên miệng còn treo một nụ cười đáng yêu: “Trình hộ vệ, nô tỳ mạn phép xin mượn nó một chút!” Rồi cô nhún chân phi người vào đám ô hợp kia mà giao đấu.

Trình Ẩn đứng một bên giương mắt nhìn thân ảnh mỏng manh vung kiếm giao đấu với bọn thổ phỉ mà tựa như cô ấy đang múa một vũ khúc với màn lụa đỏ vậy, từng đường kiếm mềm mại uyển chuyển nhưng lại chính xác lấy mạng đối phương.

Vì y đã chứng kiến được võ công của cô cùng Tiểu Đào lúc thu thập chứng cứ của Tôn Hà nên cũng không bất ngờ lắm, y chỉ đơn giản đứng bên cạnh ngắm mỹ nhân và cảm nhận lại cảm giác được người nắm tay trấn an khi nãy khiến hơi thở y có chút gấp gáp. Đúng lúc ấy Khiết Anh được Tử Hàn dìu đến, nàng thấy một màn này thì sợ hãi nắm chặt lấy tay Tử Hàn nói: “Vương...vương gia....Tiểu Mai....Tiểu Mai muội ấy...”

Tử Hàn thấy nàng có chút run rẩy liền đưa tay ôm lấy nàng trấn an: “Không sao, có Trình Ẩn bên cạnh thì sẽ không sao!” Khiết Anh được ôm trấn an thì có chút bình tĩnh nhưng nỗi sợ vẫn chưa vơi bớt nên nàng quay mặt vào trong ngực hắn mà không dám nhìn tiếp.

Hắn vì hành động của nàng có chút sững người nhưng nhanh chóng

đưa tay ôm lấy nàng, môi bạc khẽ nhếch lên một nụ cười vui vẻ hiếm có.

Hắn chắc phải biết ơn bọn chúng đã dọa nàng để tạo ra cơ hội cho hắn như vậy nên hắn quyết sẽ cho chúng.....chết một cách nhẹ nhàng nhất.

Hai khắc trôi qua, Tiểu Mai cũng đã hạ gục được tất cả chỉ chừa lại tên cầm đầu lớn tiếng lúc nãy mà thôi, gã nhìn thấy đám thuộc hạ bị thương nằm la liệt thì biết cô là cao thủ nên sao khi bị đánh bay thanh đao thì gã quỳ gối liên tục: “Nữ hiệp tha mạng! Nữ hiệp tha mạng! Tiểu nhân không có mắt nên đã mạo phạm mong nữ hiệp tha mạng.” Gã đó luôn miệng xin tha mà chỉ thiếu điều dập đầu lạy cô nữa mà thôi.

Tiểu Mai hứng thú nhìn hắn nói: “Khi nãy ngươi muốn cướp ta về làm tiểu thiếp mà? Giờ sao lại xin tha rồi? Hử?”

Tên đó sợ đến mặt mày tái xanh nói: “Nữ hiệp.....tha mạng! Tiểu nhân.....sai rồi! Xin....ngươi...xin....tha mạng!”

Tiểu Mai không nói chỉ rút khăn tay trong người ra lau vết máu trên kiếm, gương mặt non nớt nhưng lại ánh lên nét lạnh lùng cùng soái khí khiến gã nuốt mạnh một ngụm nước bọt trấn an bản thân.

Tiểu Mai quay lại mỉm cười

với Trình Ân: “Trình hộ vệ, đa tạ!” Thế nhưng khi cô quay lưng thì tên đó lại rút trong người ra một thanh chủy thủ rồi nhào về phía cô. Khiết Anh khi nghe tên đó van xin thì ló đầu ra nhìn, không ngờ lại thấy gã có ý hại Tiểu Mai nên nàng vội la lên: “Cẩn thận!!” Rồi lao đến.

Vì nàng chạy đến quá nhanh nên Tử Hàn không kịp phản ứng nhưng nhanh chóng chạy theo, may mà hắn kéo nàng lại kịp nếu không e nàng lại phải đổ máu nữa rồi.

Tử Hàn vội vã ôm lấy nàng mà trấn an lại nỗi lo lắng trong lòng mình.

Tiểu Mai khi nghe nàng hét lên thì vội xoay người lại nhưng đã bị Trình Ân ôm gọn vào lòng xoay người né sang một bên.

Tử Hàn quay qua nhìn tên đó với ánh mắt dã thú cùng một cổ sát khí nổi lên nghiêng răng: “Dám làm nàng ấy bị thương? Muốn chết?” Rồi tung một cỗ nội lực ra khiến tên đó bị đẩy văng ra phía xa, cơ thể va đập vào gốc cây gần đó rồi ngã xuống mà chết ngay tức khắc khi chưa kịp cảm nhận được nguy hiểm.

Đám người kia thấy vậy thì hoảng sợ vội bỏ chạy nhưng cũng chung kết quả với tên thủ lĩnh.

Khiết Anh trong lồng ngực của Tử Hàn khẽ nói: “May quá không sao.

Ôi mẹ ơi! Sợ quá đi.”

Tử Hàn nghe thấy lời của nàng thì sát khí vơi xuống hẳn, hẳn nhếch môi nói: “Nàng sao cứ thích lấy thân đỡ cho người vậy? Suýt mất mạng còn chưa biết sợ sao?”

Khiết Anh bĩu môi: “Là tại hành động nhanh hơn não nên mới vậy thôi chứ tôi cũng đâu muốn mình thành bao cát mà hứng đao hứng kiếm đâu chứ!” Tử Hàn chỉ biết lắc đầu với nàng còn Khiết Anh quay qua xem Tiểu Mai có sao không nhưng không ngờ lại là hình ảnh Tiểu Mai được Trình Ân ôm gọn vào người mà bảo vệ, hai người họ cứ mắt đối mắt cứ như hai bức tượng vậy.

Khiết Anh khẽ bật cười nói: “Đẹp đôi quá nhỉ!” Câu nói làm Tiểu Mai sực tỉnh vội đẩy Trình Ân ra, gương mặt cô cũng bỗng chốc đỏ lên.

Trình Ân cất tiếng: “Tiểu Mai cô nương không sao chứ?”

Tiểu Mai cúi đầu đáp: “Không....nô tỳ...không sao.” Rồi xoay người nhanh chân đi đến dìu Khiết Anh đến gốc cây gần đó nghỉ ngơi.

Còn Trình Ân tuy giọng nói bình tĩnh nhưng ai biết trong ngực y tim đã đập như đánh trống, gương mặt với làn da rám nắng giờ đây cũng đã ửng hồng một mảng.

Tử Hàn bước đến trêu: “Lần đầu bản vương mới thấy Trình hộ vệ lại đáng yêu như vậy đó!” Y nghe xong càng cúi đầu thấp hơn cơ hồ là muốn chui luôn xuống đất, Chủ tử hôm nay mà cũng biết trêu thuộc

hạ sao? Chắc gà cũng đi bằng bốn chân rồi!.

Chương 85: Chương 85

Khiết Anh được Tiểu Mai dìu đến gốc cây ngồi nghỉ thì cô nhìn nànmỉm cười hỏi: “Tiểu thư đói chưa ạ? Mọii có hái ít trái cây cho người đây, để mọii đi lấy.” Khiết Anh gật nhẹ, Tiểu Mai vội vàng bước đến gần đó cầm lên một mớ trái cây được đặt trên chiếc khăn tay rồi đưa cho nàng.

Tử Hàn và Trình Ẩn cũng bước đến gần đồng lửa mà ăn trái cây cùng sưởi ấm.

Trời càng về khuya thì xung quanh càng yên tĩnh, Khiết Anh tựa người vào thân cây cổ thụ vì không quen ngủ như vậy với một phần sương xuống có chút lạnh nên nàng cứ trần trọc mãi, khẽ quay qua thấy Tiểu Mai đã ngủ từ lúc

nào thì nàng khẽ nhích người rồi từ từ đứng dậy đi ra nơi Hắc Bảo nằm mà ngồi xuống.

Tử Hàn và Trình Ẩn tựa người vào thân cây bên cạnh cảm nhận có động tĩnh vội mở mắt ra, thấy nàng đứng dậy đi ra thì hấn gior tay chặn Trình Ẩn rồi một mình đứng lên bước đi theo nàng.

Hấn thấy nàng ngồi bên cạnh ngắm Hắc

Bảo đang ngủ, hấn ngôi xuống bên cạnh nàng nhẹ giọng hỏi: “Không ngủ được sao? Có phải do vết thương hay không?”

Khiết Anh lắc đầu: “Không phải, chỉ là không ngủ được thôi, Còn ngài sao cũng thức vậy có phải do tôi làm ngài thức giấc không?”

Hấn lắc đầu: “Chỉ là hôm nay có chút khó ngủ thôi vừa hay có thể nói chuyện cùng nàng.”

Khiết Anh mỉm cười khẽ quay đầu nhìn Tiểu Mai rồi quay lại nhìn hấn hỏi: “Vương gia, Trình hộ vệ đã có gia đình chưa?”

Hắn nghiêng đầu lặp lại: “Gia đình?”
Khiết Anh gãi gãi đầu: “Ý là có nương tử chưa đó!”
Hắn lắc đầu: “Vẫn chưa.

Nàng hỏi chi vậy?”

Khiết Anh cười cười hỏi tiếp: “Vậy ngài ấy là người như thế nào?”
Từ Hàn nhìn về phía trước nói: “Ý là một người lổ lạc, cương trực, là một thuộc hạ tài năng và trung thành.” Hắn chợt quay lại nhìn nàng hỏi: “Nàng sao lại quan tâm đến y vậy?”

Khiết Anh cười tươi lộ ra chiếc răng khểnh xinh xắn nói: “Vương gia, nếu tôi muốn se duyên cho Tiểu Mai và Trình hộ vệ thì có được không?” Nàng quay qua nhìn hắn với ánh mắt mong chờ.

Hắn nhìn vào đôi mắt ấy thì cảm nhận được sự mong chờ trong ánh mắt liền khẽ cười nói: “Chắc sẽ được, bổn vương thấy có vẻ y cũng để ý đến Tiểu Mai cô nương.”

Khiết Anh phấn khởi nói: “Thật sao? Quá tốt rồi.

Lần này hồi kinh tôi sẽ tìm cách se duyên cho mọi ấi thôi.”

Từ Hàn gật đầu: “Được, bản vương sẽ giúp nàng.”

Khiết Anh vui vẻ nói “Cảm ơn vương gia.

Nhưng mà vương gia ngài có thể đừng xưng “bổn vương” với tôi nữa không? Bộ ngài sợ tôi không biết ngài là vương gia sao?”

Từ Hàn im lặng không lên tiếng, một hồi lâu Khiết Anh thấy hắn im lặng thì có chút hoảng sợ trong lòng.

Không phải đã chọc hắn tức giận rồi chứ? Mấy nay tuy hắn lên cơn lạ thường nhưng lại rất dễ thở nhưng giờ hắn giận lên thì e mệt mỏi rồi.

Nàng định lên tiếng thì nghe hắn nói: “Được, từ nay ta sẽ không xưng hô “bổn vương” với nàng nữa.”

Khiết Anh đơ mặt nhìn hắn: “H...hả???”

Từ Hàn kiên nhẫn lặp lại: “Ta nói từ nay sẽ không xưng hô “bổn vương” với nàng nữa nhưng nàng cũng đừng xưng hô “dân nữ” với

ta có được không?” Anh mắt nhìn nàng ẩn chứa sự sùng nịch lẫn ôn nhu dưới đáy mắt.

Khiết Anh không hề để ý híp mắt cười: “Được thôi, nói chuyện như vậy thoải mái hơn rất nhiều đó.”

Tử Hàn bỗng nhiên quay sang hỏi nàng: “Ta có thể gọi nàng là Anh nhi không?”

Khiết Anh nghe hai từ “Anh nhi” này có chút kỳ lạ, mặc dù phụ mẫu luôn gọi nàng như vậy nhưng so với Tử Hàn gọi lại có chút không giống, hai từ “Anh nhi” này xuất phát từ miệng hắn sao cứ như đang gọi người hấn yêu vậy, âm thanh nhẹ nhàng lại dịu dàng ôn nhu.

Khiết Anh chợt giật mình quăng nhanh cái suy nghĩ điên rồ ấy ngay lập tức, chỉ là cách gọi đơn thuần là do nàng giỏi suy nghĩ nhiều mà thôi.

Nàng nhìn hắn gật đầu: “Tùy ngài thôi, dù sao cũng chỉ là cách xưng hô nên gọi sao cũng được mà.”

Tử Hàn sau khi nghe nàng nói vậy thì mỉm cười thầm nghĩ: “Vậy nếu ta gọi nàng là vương phi của ta thì cũng được đúng không?” Nhưng hắn nào dám nói ra, không chừng dọa nàng chạy mất luôn thì khổ.

Khiết Anh nhìn thấy hắn

cười thì nàng chợt reo lên: “Vương gia, ngài hãy cười nhiều một chút, ngài cười lên trông thật đẹp!” nàng vừa nói vừa đưa hai tay lên chống cằm mà ngắm nụ cười của hắn.

Tử Hàn nghe vậy cơ mặt có chút căng cứng nhưng rồi rất nhanh dẫn ra cùng nụ cười sâu một chút: “Được, ta sẽ nghe lời nàng.

Giờ nàng có thể kể ta nghe về quá trình nàng se duyên cho hoàng tử và A Tuyết không? Ta rất hiếu kỳ về chuyện này.” Khiết Anh suy nghĩ một chút liền gật đầu, vì dù sao hắn cũng đã biết nên cũng đâu cần giấu diếm làm gì nữa.

Nàng liền kể cho hắn nghe quá trình giúp đỡ Lâm Mặc cùng công

chúa và chuyện thái tử và A Tuyết hết cho hăn nghe, hăn nhìn nàng say sưa kể chuyện mà nụ cười trên môi càng thêm đậm hơn, cả hai ngồi trò chuyện vui vẻ dưới màn sương lạnh đến sáng mới kết thúc câu chuyện..

Chương 86: Chương 86

Sáng hôm sau, Từ Hàn cùng Khiết Anh lên ngựa tiếp tục hồi kinh cùng Trình Ân và Tiểu Mai.

Cả bốn người ra khỏi khu rừng ấy thì đến một thôn trấn nhỏ, vừa đến cổng trấn đã gặp Từ Hạo và Khiết An với Châu Phong và Tiểu Đào đang đứng đó chờ bốn người họ.

Khiết An thấy Khiết Anh cùng Từ Hàn cưỡi ngựa tới thì vội vã chạy đến nắm tay nàng hỏi thăm: “Tỷ tỷ, tỷ có sao không? Sao muội thấy mặt tỷ có chút tái nhợt vậy?”

Khiết Anh cười nhẹ vỗ vỗ tay nàng trấn an: “Ta không sao, muội đừng lo lắng quá.” Nghe nàng nói như vậy Khiết An chỉ gật đầu cho qua.

Từ Hàn nhìn Từ Hạo nói: “Mau hồi kinh thôi.” Từ Hạo gật đầu cùng ba người kia lên ngựa.

Hắn cúi xuống nói với Khiết Anh: “Nếu nàng có mệt thì dựa vào ta, đừng tựa lên Hắc Bảo như vậy sẽ ảnh hưởng đến nội thương và cũng

rất nguy hiểm.” Khiết Anh gật nhẹ rồi hấn thúc ngựa về phía trước.

Từ Hạo nhìn hắn như vậy có chút khó tin thầm lẩm bẩm: “Đây thật sự là hoàng huynh sao?” Khiết An quan sát cử chỉ của hắn từ lúc Khiết Anh bị thương đến giờ mà nàng cứ cau mày khó hiểu, chẳng lẽ hắn thích nàng sao?

Mọi người phi ngựa được một đoạn thì Khiết Anh cảm thấy buồn ngủ, nàng liền tựa vào ngực Từ Hàn tìm nơi an ổn rồi khẽ thiếp đi, Từ Hàn luồn tay vào eo nàng ôm chặt lại rồi giật dây cương điều chỉnh lại tốc độ phù hợp.

Do tốc độ chậm rãi nên mọi người quyết định hồi kinh luôn trong đêm nhưng cũng phải đến sáng ngày hôm sau thì tất cả mới về đến cổng hoàng cung.

-----*****-----

Tại hoàng cung nơi chính điện, Từ Hàn dìu Khiết Anh cùng Từ Hạo và Khiết An bước vào cùng với bốn người Trình Ân, Tiểu Mai, Châu Phong và Tiểu Đào vào bái kiến long nhan.

Tất cả đồng loạt quỳ xuống hành lễ: “Nhi thần (dân nữ) (thuộc hạ) bái kiến phụ hoàng (hoàng thượng) vạn tuế! Vạn vạn tuế!”

Hoàng thượng ngồi trên long kỷ gật đầu cười: “Miễn lễ, tất cả bình thân!” Mọi người đồng thanh: “Tạ ơn phụ hoàng (hoàng thượng)” Từ Hàn ân cần đỡ Khiết Anh đứng lên khiến tất cả bá quan văn võ cùng hoàng thượng nhìn muốn

lòi mắt ếch, đây là nhị vương gia lạnh lùng vô tình sao? Hay là hôm nay mặt trời đã đổi hướng rồi?

Hoàng thượng tuy có chút bị dọa sợ nhưng vẫn uy nghi cất tiếng nói: “Các khanh quả thật không làm trẫm thất vọng khi thay trẫm đi điều tra mọi việc.

Cao Khiết Anh và Cao Khiết An nghe trẫm phong thưởng.”

Khiết An dìu Khiết Anh đồng loạt quỳ xuống, hoàng thượng đứng lên chắt hai tay ra phía sau uy nghiêm nói: “Hai khanh có công giúp sức điều tra nên trẫm phong tước vị quận chúa cho hai khanh, từ nay sẽ gọi là Khiết Anh

quận chúa và Khiết An quận chúa, thưởng cho năm mươi lượng vàng, hai mươi mẫu đất nơi ngoại thành cùng biệt phủ quận chúa và năm mươi sắp lụa tơ tằm!”

Khiết Anh nghe xong không biết phải nói gì, Khiết An nhanh chóng khấu đầu nói: “Khiết An và tỷ tỷ tạ chủ long ân.” Khiết Anh thấy cô cúi đầu thì vội vàng cúi theo.

Hoàng thượng gật đầu nói tiếp: “Từ Hàn và Từ Hạo có công tra án nhưng vì đã có tước vị vương gia nên trẫm chỉ ban năm mươi lượng vàng, hai mươi viên dạ minh châu cùng ba mươi sắp lụa quý Thục Quốc tiến cống.”

Tử Hàn và Tử Hạo cúi đầu: “Nhi thần tạ ơn phụ hoàng.” Ông nhìn bốn người còn lại nói: “Trình Ân, Châu Phong, Tiểu Mai và Tiểu Đào cũng góp phần tìm ra chứng cứ nên ban mỗi người mười lượng vàng, hai mươi sấp lụa cùng phong cho Tiểu Mai và Tiểu Đào thành nhất đẳng nô tỳ hầu hạ hai quận chúa cùng ban thêm cho một rương trang sức.” Bốn người vội quỳ xuống đồng thanh: “Tạ ơn hoàng thượng.” Hoàng thượng gật đầu rồi quay về long kỷ nhìn Lý công công. Lý công công bước lên hô lớn: “Bãi triều!” Tất cả mọi người đồng thanh: “Cung tiễn hoàng thượng!” Rồi mọi người quay qua thay nhau chúc mừng các nàng được tấn tước phong vị.

Đáp lễ xong thì Tử Hàn cho người chuẩn bị xe ngựa đưa các nàng và hành lý cùng vật thưởng.

Về đến phủ thì Nghiêm Trung ở quân doanh chưa về, Khiết Anh và Khiết An cúi đầu hành lễ với Túc Trân: “Nữ nhi bái kiến mẫu thân.” Túc Trân gật đầu mỉm cười: “Mấy đứa về rồi sao? Có đói không? Anh nhi con sao vậy? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy chứ?” Bà nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt thì vội vàng lo lắng bước đến hỏi.

Khiết An nắm tay bà nói: “Không sao đâu ạ! Tại cưới ngựa đường xa nên tử ấy mệt một chút thôi mẫu thân, để tử ấy về nghỉ ngơi là được rồi!”

Khiết Anh cũng gượng cười nói: “Dạ đúng vậy ạ, với lại con lạ chỗ ngủ không ngon nên như vậy thôi, chỉ cần con ngủ đủ giấc là sẽ không sao.”

Mẫu thân người đừng lo lắng quá!”

Túc Trân gật đầu: “Được, được! Vậy con mau vào tron nghỉ ngơi đi, một chút mẫu thân nấu cháo yến rồi sẽ mang vào cho con tắm bổ nha!” Khiết Anh gật nhẹ rồi được Tiểu Mai dìu vào phòng nàng nghỉ ngơi.

Túc Trân nắm tay Khiết An kéo lại bàn trà ngồi hỏi chuyện: “Sao các con đi chung mà công chúa và Lam Mặc lại hồi kinh trước gần một tháng các con mới về? Có chuyện gì sao?”

Khiết An biết bà nghi ngờ nên cô vội bịa chuyện: “Dạ không có ạ! Chỉ là chúng con ở lại giúp tân quan huyện ổn định cuộc sống của người dân ở đó nên mới chậm trễ như vậy thôi ạ!”

Bà nhìn nàng với vẻ mặt không tin tưởng hỏi lại: “Thật không?”

Khiết An nắm tay bà mỉm cười nói: “Nữ nhi nói thật ạ! Nếu người không tin thì có thể hỏi hai vị vương gia ạ!”

Bà nghe vậy liền xua tay nói: “Không cần, không cần.”

Các con không sao là ta đã yên tâm rồi.” Rồi bà nhìn vật phẩm được mang từ xe ngựa vào, bước đến mở ra thì bà há hốc mồm ngạc nhiên, giơ tay chỉ chỉ vào chúng rồi quay qua hỏi Khiết An: “An nhi, những thứ này...”

Khiết An cười tươi nói: “Là hoàng thượng ban tặng đấy ạ! Còn phong cho con và tỷ tỷ là quận chúa cùng với hai mươi mẫu đất và một biệt phủ nơi ngoại thành nữa ạ, còn Tiểu Mai và Tiểu Đào được phong làm nhất đẳng nô tỳ

ngang hàng với trưởng quản cung nữ trong cung đó ạ!”

Bà nhìn nàng rồi quay qua nhìn Tiểu Đào bên cạnh, trong lòng ngập tràn niềm vui nói: “Thật sao? Các con đúng là khiến Cao gia ta thật hãnh diện đó.

Nào An nhi, con hãy kể cho ta nghe mọi chuyện ở đó đi!” Khiết An gật đầu

rồi dìu bà về lại bàn trà ngồi, Tiểu Đào rót trà cho cả hai người rồi

Khiết An bắt đầu kể chuyện trừ việc Khiết Anh là nàng tuyệt giấu nhem, bà càng nghe thì nụ cười trên môi càng sâu.

Tuy bà không có nam hài nhưng hai nữ nhi này luôn không làm bà và Nghiêm Trung thất vọng, đúng là quá tự hào mà.

Còn Khiết Anh sau khi về phòng thì nàng thiếp đi luôn đến tối, Túc Trân mang cháo yến đến thì nàng dùng xong liền ngủ luôn một mạch đến trưa hôm sau mới tỉnh lại..

Chương 87: Chương 87

Sau khi ngủ một giấc dài thì Khiết Anh cảm thấy cơ thể đã đỡ hơn một chút, Khiết Anh vừa rửa mặt vừa nói: “Tiểu Mai, mọi hãy chuẩn bị nước tắm cho ta đi, cả ngày hôm qua chưa được tắm nên ta thấy khó chịu quá.” Tiểu Mai vâng lời lui ra chuẩn bị.

Sau khi tắm và thay xong y phục thì Khiết Anh chỉ buộc hờ mái tóc còn ướt rồi được Tiểu Mai dìu ra ngoài.

Bước đến đại sảnh thì gặp cả nhà đang ngồi trò chuyện, Khiết Anh bước đến khẽ cất tiếng gọi: “Phụ thân, mẫu thân, An An!” Cả ba người nghe tiếng nàng thì quay lại nhìn nàng mỉm cười.

Nghiêm Trung nhìn nàng vẫy tay: “Anh nhi, nào đến đây ngồi đi nào!” Khiết Anh cúi đầu rồi được Tiểu Mai dìu đến ghế ngồi xuống.

Khiết Anh nhìn xung quanh một chút liền cất tiếng hỏi: “Phụ thân, Dương bá bá và Tuyết tỷ đâu rồi ạ?”

Túc Trân nhấp một ngụm trà rồi cất lời đáp: “Con bé nghe nói con trở về an toàn nên hai ngày trước đã cùng gia gia lên chùa Bình An tự ở ngoại thành tạ ơn rồi, chắc mai sẽ trở về đó.” Nàng nghe vậy thì gật đầu rồi nhàn nhã dùng trà

Khiết An ngồi bên cạnh nhìn nàng hỏi: “Tỷ tỷ cảm thấy sao rồi?”

Khiết Anh mỉm cười: “Ngủ gần một ngày ta cũng đã khỏe hơn nhiều rồi, mọi yên tâm đi.” Khiết An nhìn sắc mặt nàng có chút hồng hào thì cũng yên tâm đôi phần.

Nghiêm Trung uống xong ly trà thì cất tiếng: “Anh nhi, An nhi! Có chuyện cho hai đứa đây.”

Cả hai ngạc nhiên quay sang nhìn ông, Nghiêm Trung cười cười: “Lúc các con vừa lên đường thì ta nhận được thư của hoàng đế Đông Nhạc muốn xin bát tự A Tuyết để xem ngày lành tháng tốt, ta

cũng đã gửi đến cho ngài ấy ngay sau đó.

Cách đây một tuần thì ngài ấy hồi âm nói lại là ba ngày nữa sẽ đến đây.

Các con tranh thủ mà chuẩn bị đi!”

Khiết Anh và Khiết An nhìn ông hỏi lại: “Ba ngày nữa ạ?” Ông gật đầu xác nhận.

Khiết An nhìn nàng cười cười: “Xem ra tử không được nghỉ ngơi rồi!”

Khiết Anh nghe vậy thì trong lòng vui mừng muốn nhảy cẫng lên, cuối cùng thì A Tuyết cũng đã viên mãn như ý nguyện của nàng rồi.

Ba ngày sau, Thế Bảo cùng đế hậu, tam hoàng thúc, nhị hoàng thúc của y cùng với Thế Bảo và bốn rương sính lễ được cùng tám người khiêng tiến vào Đông Nhạc đến trước của Cao phủ, cả nhà Khiết Anh bước ra nghênh đón và mời vào trong trong.

Khiết An cho Tiểu Mai rót trà mời mọi người còn Tiểu Đào thì mang bánh do Túc Trân làm lên đãi khách.

A Tuyết được Khiết Anh dẫn ra từ khuê phòng, hôm nay cô trang điểm nhẹ nhàng kết hợp với hồng y khiến làn da trắng càng thêm nổi bật, mái tóc vấn gọn lên cao cũng những trâm hoa mai đẹp mắt khiến Thế Bảo nhìn đến không thể rời mắt.

Thái thượng hoàng Đông Nhạc cất tiếng: “Hôm nay Trẫm đến đây và mang theo những lễ vật như Cao đại tiểu thư yêu cầu ngoài ra với một rương là đôi uyên ương vàng, hai viên dạ minh châu cùng một đôi ngọc như ý và ba

ruương sính lễ theo phong tục Đông Nhạc quốc với thành ý muốn cưới Dương Tuyết tiểu thư cho Thế Bảo.

Bên cạnh đó có một rương nhỏ với ngọc ngà châu báu để tặng cho Khiết Anh tiểu thư đã làm nguyệt lão cho Thế Bảo được mối lương duyên này.”

Nghiêm Trung cúi đầu: “Thái thượng hoàng, mời người dùng trà.

Vậy không biết người đã xem được ngày nào đón dâu chưa ạ?” Thái hậu Đông Nhạc gật đầu đáp: “Ai gia đã xem được ngày tốt rồi, hôm nay mừng một tháng năm chúng ta đến dặm ngõ với A Tuyết, bốn ngày sau sẽ đến lễ hỏi và ngày thứ năm sẽ đón dâu về Đông Nhạc cử hành quốc hôn.

Các vị thấy thế nào?”

Nghiêm Trung quay qua nhìn Dương Thanh: “Dương huynh thấy sao?”

Dương Thanh đứng lên kính cẩn đáp: “Xin vâng theo ý của thái hậu và thái thượng hoàng ạ!”

Nhị vương gia Đông Nhạc bước lên nói: “Vậy giờ chúng ta xin lui về quán trọ để chuẩn bị ngày thành thân.

Xin chào các vị.” Nghiêm Trung cùng mọi người cúi đầu đáp lễ rồi tiễn họ ra về.

Ngay ngày hôm đó Khiết Anh cùng Khiết An đích thân ra phố lựa chọn đồ vật trang trí cho hôn lễ và đến tiệm may y phục đặt vải may y phục cho thợ đến nhà lấy số đo từng người.

Sau đó nàng và Khiết An đi mua trang sức cùng quà mừng để tặng nàng vào ngày hôn lễ và đến tiệm hoa đặt một số lượng lớn hoa tươi để bày trí.

Sáng ngày mai là đoàn người Đông Nhạc đến nên nàng cùng mọi người bắt tay vào trang trí Cao phủ, Tử Hàn nghe tin thì vội vàng cùng Tử Hạo và Vĩnh Ninh đến phủ giúp đỡ.

Gia nhân trong nhà dán chữ hỷ và treo lồng đèn hỷ lên các mái hiên, hoa cưới cũng được treo lên khắp nơi ở xung quanh phủ cùng hai bên kỳ lân trước cổng phủ, nàng cho Khiết An cùng Tử Hạo vận công phi người lên để treo những tấm lụa đỏ từ cổng phủ đến đại sảnh tựa một dải ngân hà đỏ rực che đi ánh nắng gay gắt ngày hè.

Tiểu Mai, Tiểu Đào cùng Trình Ẩn và Châu phong ngồi một bên tách từng cánh hoa tươi để vào những tấm lụa nhỏ bên cạnh.

Túc Trâm cùng Vĩnh Ninh an bày thức ăn trong hôn lễ còn Lâm Mặc và Nghiêm Trung thì chỉ dẫn gia nhân trong nhà sắp xếp bàn ghế cho khách quan tham dự.

Khiết Anh thì nhận phần cắt tía và cắm hoa, Tử Hàn ngồi bên cạnh phụ giúp nàng những công việc nặng nhọc.

Đến chiều thì mọi chuyện cũng hoàn tất, mọi người nhìn lại khung cảnh mà không khỏi choáng ngợp.

Nếu nói hôm yến thọ thái hậu xa hoa thì hôm nay hôn lễ này còn bấp bệ phần, thảm đỏ trải dài từ ngoài cổng đến đại sảnh nơi cử hành hôn lễ, cổng hoa to lớn cùng vô số hoa tươi được nàng xếp lên vô cùng xa hoa, ngay lối đi

được đặt những trụ sắt được bọc lụa đỏ, bên trên nàng bó những bó hoa to đặt lên vô cùng lộng lẫy, hai bên lối vào sảnh được đặt những bộ bàn ghế dành cho

khách quan tham dự, trên mỗi bàn có một lẵng hoa nhỏ ở giữa đẹp mắt, Bên trong hỷ đường Khiết Anh cho đặt một chiếc bàn dài, ở giữa đặt một đĩa bánh phu thê, hai đĩa long nhãn hai bên và dán thêm chữ hỷ lên trên, hai bên là để những mâm lễ vật khi Đông Nhạc mang đến.

Ở giữa ba chiếc ghế dành cho đế hậu Đông Nhạc và Dương Thanh nhận lễ của tân lang và tân nương.

Hai bên nàng cho đặt hai dãy ghế theo số lượng hoàng thất nhận rượu hỷ mà Thế Bảo đã báo trước .

Mọi người nhìn lại lễ đường mà không khỏi há mồm, lần đầu thấy hôn lễ long trọng như vậy, Khiết Anh đưa tay lau nhẹ mồ hôi trên gương mặt xinh đẹp cười nói: “Mọi người thấy sao? Có chỗ nào không vừa mắt hay không?”

Khiết An nhìn khắp xung quanh, hai mắt long lanh nói: “Tỷ tỷ, thật sự là đẹp đến mức ngoài sức tưởng tượng của muội luôn đó!”

Vĩnh Ninh xuýt xoa nói: “Khiết Anh à! Hôn lễ này muội làm quá hoành tráng rồi đó, e là hôn lễ của ta cũng không bằng nữa kìa!”

Từ Hạo phụ họa: “Đúng đó, Khiết Anh quận chúa khiến bốn vương mở rộng tầm mắt về hôn lễ này đó.”

Từ Hàn nhìn nàng lo ngấm nhìn lại lễ đường mà bất giác khẽ cười, Vĩnh Vinh và Từ Hạo khi thấy hắn cười cứ như là thấy một chuyện đáng sợ lắm vậy, hai người cố gắng nhìn thật kỹ hắn như muốn xác định đây có phải là Từ Hàn

nhị vương gia hay là đã bị người nào thay thế mất rồi? Nếu là Từ Hàn thì cũng quá dọa người rồi đó! Cả hai đứng nhìn hắn trân trân như sinh vật lạ còn hắn cũng chẳng thèm để mắt chỉ duy nhất quan tâm đến người đang đứng trước mặt mà thôi tựa như tất cả chỉ còn lại mình nàng..

Chương 88: Chương 88

Tử Hàn quay sang nói với Khiết Anh: “Anh nhi, mọi chuyện xong hết rồi chứ?” Giọng nói trầm ấm ôn nhu của Tử Hàn vừa thốt ra thì Vĩnh Ninh cùng Tử Hạo đồng loạt rùng mình, da gà không hện mà cùng nổi lên một lượt, Vĩnh Ninh nhìn Tử Hạo rồi cả hai đồng loạt lắc đầu không tin vào những gì mắt thấy tai nghe.

Khiết Anh lắc đầu: “Vẫn chưa, tôi còn đến tiệm y phục lấy giá y nữa.”

Tử Hàn mỉm cười: “Vậy ta sẽ đi với nàng, nào đi thôi trời sắp tối rồi.”

Nụ cười lần này đã khiến cằm của Tử Hạo và Vĩnh Ninh như muốn rơi luôn xuống đất, Khiết Anh nhẹ gật đầu rồi sánh vai hẵn bước ra ngoài, Khiết An cùng Vĩnh Ninh và Tử Hạo bước theo sau.

Khiết Anh đang đi thì bỗng dung nơi ngực nhói lên đau đớn khiến nàng không thể đứng vững, Tử Hàn thấy vậy vội vàng ôm lấy cơ thể đang dần ngã khụy của nàng, ba người phía sau thấy vậy thì vội vàng chạy đến bên cạnh.

Tử

Hàn thấy sắc mặt của nàng bỗng nhiên tái nhợt, trên trán còn có thêm một tầng mồ hôi mỏng thì lo lắng hỏi: “Anh nhi, nàng sao vậy?”

Khiết An một bên sợ đến rơi nước mắt: “Tỷ tỷ, tỷ sao vậy tỷ tỷ?”

Tử Hạo đưa tay ôm lấy cô an ủi: “An nhi đừng lo lắng, mau đưa nàng ấy đến đại phu khám đã.”

Vĩnh Ninh nghe vậy liền gật đầu: “Đúng vậy, mau đưa muội ấy đến đại phu nhanh lên.” Cô nhìn xung quanh liền la lớn: “Kia.....bên kia có dược đường.”

Mau đưa muội ấy đến đó nhanh lên.” Tử Hàn vội vàng bế bổng nàng lên rồi

nhanh như gió chạy đến được đường nơi Vĩnh Ninh vừa mới phát hiện, ba người kia cũng vội vàng chạy theo xem tình hình.

Sau khi bắt mạch thì vị đại phu ấy nói: “Tiểu thư là do bị nội thương chưa lành lại thêm lao lực quá độ nên ảnh hưởng vết thương, tôi sẽ kê thuốc để tiểu thư dùng, tiểu thư cần nghỉ ngơi tuyệt đối và bồi bổ cơ thể trong vòng ba tuần sẽ khỏe lại thôi.” Mọi người cúi đầu cảm tạ ông rồi Khiết An bước theo ông lấy thuốc.

Tử Hàn lấy tay áo nhẹ lau mồ hôi trên trán nàng và nói: “Nếu ta biết nàng vì hôn sự này lại thành ra như thế thì ta không để nàng làm đâu.

Lúc này thấy sắc mặt của nàng như vậy thật khiến tim ta như rơi luôn xuống đất rồi.”

Khiết Anh cười nhẹ, gương mặt vẫn còn vẻ tái nhợt nói: “Cảm ơn nhị vương gia lo lắng, tôi không sao đâu.

Chỉ cần xong hôn lễ này chịu khó nghỉ ngơi tịnh dưỡng nhiều một chút là khỏe thôi mà!”

Hắn đỡ nàng dậy rồi bế nàng trên tay và nói: “Ta sẽ bế nàng về để tránh bị ảnh hưởng vết thương!”

Khiết Anh bị bế lên đột ngột khiến nàng hoảng hốt: “Hả??? Cái....cái này không.....không cần đâu nhị vương gia, tôi....”

Tử Hàn lên tiếng cắt ngang: “Đừng nháo! Ảnh hưởng vết thương là không tốt.” Nói rồi hắn bế nàng hiên ngang đi ra về, mặc dù nàng cự quạ chống đối như đôi tay của hắn cứ như được làm bằng thép vậy, có vùng vẫy như thế nào cũng vậy.

Khiết Anh đành im lặng ngoan ngoãn nằm gọn trong vòng tay ấy rồi khẽ nói: “Vậy ngài có thể để tôi căn dặn An An một chút không?” Hắn thấy nàng chịu nghe lời thì cười gật đầu: “Dĩ nhiên là được.”

Khiết An lúc đó cũng lấy thuốc xong, vừa quay ra đã thấy cảnh này khiến cô có chút câm nín.

Khiết Anh vội lên tiếng: “An An, mọi hãy thay ta đi lấy giá y cùng y phục của mọi người đi, ta có chút mệt nên muốn về phủ nghỉ ngơi.” Khiết An theo quán tính gật đầu mà mắt không hề chớp lấy

một cái.

Sau khi hai người họ ra về thì Tử Hạo lấy hai tay dụi dụi mắt xong quay qua hỏi Vĩnh Ninh: “Hoàng tử, tử có thấy giống đệ không? Hay là mắt đệ có vấn đề?”

Vĩnh Ninh như chưa thể chấp nhận lắc đầu: “Những gì ta thấy cũng là như đệ thấy cho nên mắt đệ hoàn toàn bình thường.”

Tử Hạo khó tin nói: “Hoàng tử, huynh ấy là đang cười đó, không những một lần mà là nhiều lần luôn, chưa nói còn giọng nói đó, thái độ quan tâm đó rồi còn hành động đó nữa.

Đệ thật không thể tin nổi, không lẽ mặt trời hôm nay đổi hướng à?”

Vĩnh Ninh hai tay khoanh trước ngực nhăn mày: “Thời thế đổi thay, có lẽ chó cũng sắp biết leo cây rồi đi.”

Khiết An nghe hai người nói qua nói lại thì có chút khó chịu, Tử Hàn từ lúc hắn hiểu lầm thì mỗi khi gặp nàng chỉ toàn dùng lời nói ác cảm với Khiết Anh là cô vốn không ưa rồi, mà giờ hắn lại bày ra cái vẻ thâm tình hữu ý với Khiết Anh như vậy cô không tức mới lạ.

Cô không nói gì im lặng bước ra ngoài làm theo phân phó của Khiết Anh, Tử Hạ thấy vậy thì cũng Vĩnh Ninh vội bước theo cùng cô.

Chương 89: Chương 89

Ngày hôm sau, trên dưới Cao phủ chạy tới chạy lui loạn cào cào cả lên.

Khiết An giúp A Tuyết chỉnh lại y phục và trang điểm, Tiểu Mai và Tiểu Đào sau khi giúp A Tuyết vấn tóc và cài trâm thì quay sang giúp Khiết Anh và mọi người thay y phục cùng trang điểm.

Túc Trân với bộ y phục màu lục với họa tiết chim hạc trắng xinh đẹp cùng mái tóc vấn gọn kèm vài chiếc trâm ngọc quý giá đang vội vàng xuống bếp xem lại thức ăn, Dương Thanh với bộ y phục trắng viền đỏ cùng họa tiết vân mây tinh tế, khoát ngoại y đỏ được may khéo léo từng đường kim mũi chỉ càng khiến ông toát lên khí chất nho nhã được Khiết Anh đưa đến chiếc ghế dành cho thông gia bên tân nương ngồi nhận lễ bái của nghĩa tế, Vĩnh Ninh và Tử Hạo đứng thay A Tuyết nhận lễ vật của khách quan, Nghiêm Trung với bộ y phục màu xám thanh tao với họa văn được thêu tỉ mỉ trên tà áo càng toát lên khí chất oai phong của một đại tướng quân.

Ông cùng Lâm Mặc với lam y đơn giản cùng đứng trước cổng hoa chào khách theo an bài của Khiết Anh.

Mặc dù A Tuyết chỉ là dân nữ bình thường nhưng lại được Cao gia nhận làm họ hàng vì vậy mà khách quan đến tham dự cũng toàn là quan tước trong triều cùng bạn bè thân thuộc.

Thế Bảo cùng đệ hậu và đoàn người Đông Nhạc đến trước cửa phủ, vốn là hỷ sự đã khiến mọi người quan tâm thì nay hôn lễ này lại khiến bá tánh tập trung đến xem một hôn lễ với phong tục lạ nhất từ trước đến nay.

Khiết Anh sắp xếp Tiểu Mai, Tiểu Đào, Khiết An, Vĩnh Ninh và nàng

đứng thành hàng ngang ra nhận quả, sau khi trao xong thì nàng ra hiệu cho Thế Bảo bước lên, Khiết Anh cho một nha hoàn dìu A Tuyết bước đến rồi cùng nắm tay y bước vào đại sảnh.

A Tuyết hôm nay khoát trên mình bộ hỉ phục do chính Khiết Anh chọn lựa, đầu phủ khăn che mỏng được thêu long phụng hòa viên, trên người là một thân hỉ phục đỏ thắm với hoa văn phượng hoàng màu vàng óng ánh được thêu

tỉ mỉ trên nền vải đỏ sống động cứ như đang rải cánh tung bay vậy, ngoại y vờn tà áo kéo dài điểm hình phượng hoàng đang uốn lượn như nhảy múa trên nền lụa đỏ bắt mắt, trên tay A Tuyết còn cầm một bó hoa to, đoàn bưng quả xoay người đi trước, Thế Bảo hôm nay với bộ hỉ phục truyền thống của Đông Nhạc quốc được thêu hình rồng uốn lượn quanh thân, cùng với ngoại bào thêu rồng vàng ẩn hiện dưới họa tiết vân mây càng thu hút ánh nhìn, y sánh đôi cùng A Tuyết cất bước vào sau và cuối cùng là khách mời Đông Nhạc.

Từ Hàn theo sắp xếp của Khiết Anh đưa tay phóng ám khí lên từng túi lụa nhỏ phía trên cao theo từng bước chân của Thế Bảo và A Tuyết đến tận đại sảnh, từng cánh hoa rơi hòa vào những cơn gió nhẹ khiến không khí càng thêm lãng mạn.

Tất cả mọi người có mặt lúc đó đều ao ước mình cũng sẽ có được một hôn lễ hoành tráng như vậy.

Khiết Anh và mọi người đặt mâm quả lên trên bàn rồi mời đế hậu và mọi người an tọa xuống vị trí của mình.

Thế Bảo và A Tuyết cúi đầu chào ra mắt hai bên rồi được gia nhân mang trà đã chuẩn bị sẵn lên để cả hai dâng trà cho thông gia hai nhà và sau đó là được Nghiêm Trung mời tất cả ra dùng tiệc.

Thế Bảo và A Tuyết phải đi đến từng bàn nhận rượu mừng của các khách quan được mời đến nhằm cầu chúc hôn nhân may mắn, trọn vẹn..

Chương 90: Chương 90

Sau khi tiễn đoàn người Đông Nhạc và khách quan ra về, Túc Trân ngược nhìn nàng có chút lo lắng: “Anh nhi, sao sắc mặt con lại nhợt nhạt như vậy? Con không khỏe chỗ nào sao?”

Nghiêm Trung cũng tiếp lời: “Từ lúc các con từ Lâm An về ta đã thấy sắc mặt con không tốt rồi! Có phải đã xảy ra chuyện gì mà các con giấu chúng ta không?”

Khiết Anh lắc đầu nói: “Dạ không phải đâu ạ! Chắc là do cơ thể con vốn yếu ớt lại lần đầu đi xa như vậy nên cơ thể có vài phần khó chịu.

Con nghỉ ngơi vài hôm sẽ không sao thôi ạ!”

Khiết An thấy hai ông bà nghi ngờ liền vội nói: “phụ thân, hôm nay đã mệt cả ngày rồi, người hãy cùng mẫu thân vào trong nghỉ ngơi đi ạ.

Ngoài đây con và tỷ tỷ dọn dẹp là được rồi!”

Túc Trấn nghe cô nói vậy thì cũng gật đầu rồi cùng Nghiêm Trung vào trong.

Khiết Anh và Khiết An thì sau một phen hú vía khế thờ phào.

Khiết Anh vượt ngục nói: “May quá! Nếu hỏi nữa chắc sẽ lộ mất!”

Khiết An nhìn tỷ tỷ mình khế nói: “Tỷ còn nói! Tỷ đó lo mà nghỉ ngơi cho tốt đi đó.

Phụ thân tuy không phải đại phu nhưng những vết thương như vậy đã thấy qua không ít nên khó mà qua mắt được người lắm!” Khiết Anh gật

đầu lia lịa xem như đã hiểu.

Sau đó Khiết An dìu Khiết Anh sang ghế ngồi nghỉ ngơi rồi sai hạ nhân dọn dẹp bàn ghế và quét tước xung quanh.

Vĩnh Ninh ngồi bên cạnh hỏi Khiết Anh: “Khiết Anh, hôm nay kinh thành có tổ chức lễ hội mùa rỗi nước muội muốn ra ngoài chơi không?”

Khiết Anh nghe nói có lễ hội là mặt mày tươi rói quay phắt qua hỏi lại: “Lễ hội sao? Vui không công chúa?”

Vĩnh Ninh gật đầu hưng phấn kể: “Đương nhiên vui rồi! Ta nói muội nghe nha có biểu xiếc, có múa rối, thả đèn và đặc biệt là rất nhiều đồ ăn ngon luôn đó!”

Khiết Anh nghe đến đồ ăn là như muốn nhảy cẫng lên, nàng nhìn Vĩnh Ninh với ánh đôi mắt lấp lánh như có ngàn vạn vì sao: “Có món ăn ngon nữa sao? Vậy muội cũng đi!”

“Không được!” – Tử Hàn và Khiết An đồng thanh phản đối khiến Vĩnh Ninh, Tử Hạo và nhất là Khiết Anh phải sửng người.

Khiết An bước đến nói: “Tỷ tỷ vết thương chưa lành mà lễ hội lại diễn ra rất khuya mới kết thúc nếu tỷ nhiễm phải phong hàn thì sao? Tỷ quên việc lần trước tỷ ngã bệnh suốt mấy năm nay rồi sao? Nay mới vừa an dưỡng được

vài tháng lại muốn ra ngoài phơi sương đêm sao? Muội không đồng ý đâu!”

Vĩnh Ninh chột quay sang hỏi Tử Hàn: “A Hàn! Chuyện này Khiết An không đồng ý ta còn hiểu nhưng đệ sao lại ngăn cản?”

Tử Hàn lạnh nhạt nhìn Tử Hạo rồi ngồi xuống bên cạnh Khiết Anh nói: “Anh nhi sức khỏe còn yếu, lễ hội lại đông đúc nhộn nhịp nếu lỡ xảy ra

chuyện gì thì sao?”

Tử Hạo cũng quay sang nhìn hấn hỏi: “Hoàng huynh, huynh biết lo lắng cho người khác từ lúc nào mà đệ không biết vậy?”

Tử Hàn im lặng không trả lời, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn vào nữ nhân bên cạnh mà thôi.”

Khiết Anh thấy vậy vội nhìn sang Khiết An cười lấy lòng: “An An, muội cho ta đi chơi đi có được không? Ta hứa sẽ không để ngã bệnh nữa đâu! Nha An An!” Nàng đưa ánh mắt tội nghiệp nhìn Khiết An,

cô quay sáng hướng khác
không quan tâm luôn còn nàng thì giơ tay giật giật tay áo của Khiết An mà nài nỉ.

Hắn thấy hành động của nàng cứ như một hài tử xin mẹ đi chơi ấy thì bật cười hỏi: “Nàng thật sự muốn đi sao?”

Khiết Anh liền quay sang gật đầu như già tử nói: “Dĩ nhiên là rất muốn rồi, tôi chưa bao giờ được tham gia nên rất muốn đi, ở đó có trò vui lại có món ăn ngon nữa.

Tôi thật sự rất là muốn đi luôn đó!”

Tử Hàn đưa tay lên xoa đầu nàng rồi gật đầu: “Được! Ta sẽ dẫn nàng đi nhưng nàng phải luôn ở bên cạnh ta không được rời nửa bước có được không?”

Khiết Anh nghe liền gật đầu đồng ý: “Được, miễn được đi là được.”
Nàng vui mừng vô hạn, đôi môi hoa đào nở một nụ cười xinh đẹp lộ ra chiếc răng khểnh.

Hắn nhìn thấy nụ cười lôi cuốn ấy thì khẽ mím cười theo, trong mắt chứa đầy sủng nịch dành cho nàng không hề che giấu khiến cho Vĩnh Ninh và Tử Hạo dụi đến muốn rớt luôn tròng mắt ra ngoài vì sự biến đổi này của hắn.

Khiết An thấy vậy thì trong lòng có chút không vui, cô cảm giác như tỷ tỷ không cần mình nữa, không còn yêu thương và luôn luôn bên cạnh cần cô bảo vệ nữa.

Có lẽ tỷ ấy đã có người thay cô bảo vệ rồi, cô đứng nhìn nụ cười hồn nhiên xinh đẹp của Khiết Anh mà trong bụng đầy sự tức giận và khó chịu vô cùng..

Chương 91: Chương 91

Khiết Anh quay sang nắm tay Khiết An khẽ lay nhẹ: “An An, muội cho ta đi đi mà An An!” nàng đưa đôi mắt to tròn long lanh chớp chớp nhìn cô.

Khiết An bị hành động trẻ con này của nàng chọc cho phì cười: “Tỷ đó tưởng mình là tiểu hài tử sao? Tỷ muốn đi là vì món ngon chứ nào phải trò vui của lễ hội đúng không?”

Khiết Anh đứng lên ôm lấy cánh tay Khiết An nói: “An An, muội hiểu ta thật đó nha!”

Tử Hạo lên tiếng: “Nếu như vậy hay là hẹn đầu giờ dậu chúng ta gặp nhau tại Thủy Vân khách điểm đi.

Giờ bọn ta cũng hồi cung để chuẩn bị đây.” Nói rồi cả ba đứng lên cùng Trình Ẩn và Châu Phong ra xe ngựa hồi cung.

Khiết Anh và Khiết An đứng lên hành lễ rồi được Tiểu Mai và Tiểu Đào dìu vào trong chuẩn bị.

-----*****-----

Đến giờ hẹn, Khiết Anh và Khiết An bước đến phòng của phụ mẫu xin phép dạo phố tham gia lễ hội rồi cả hai nhanh đến điểm hẹn.

Vì hôm nay có lễ hội nên ngoài phố đông vui hơn rất nhiều vì thế Khiết Anh và Khiết An quyết định đi bộ để ngắm nhìn khung cảnh nhộn nhịp này.

Mất tầm bốn khắc thì bốn người mới chen được đến Thủy Vân khách điểm mà Tử Hạo đã hẹn.

Vừa bước đến đã thấy Vĩnh Ninh cùng Lâm Mặc đứng với Tử Hàn

và Tử Hạo cùng hai hộ vệ đã đợi sẵn ở đó.

Vĩnh Ninh hôm nay với bộ y phục màu vàng đơn sắc kết hợp với mái tóc dài được vấn gọn lên kèm tram cài hổ phách đẹp mắt, Lâm Mặc hôm nay với bộ y phục tím nhạt cùng với thanh kiếm trên tay kết hợp với mái tóc búi củ tỏi kèm trâm ngọc trông vô cùng oai phong.

Tử Hàn hôm nay với bộ y phục màu lam sẫm kèm hoa văn lạ mắt được thêu chữ bạc nơi tà áo cùng với mái tóc vấn nửa lên đỉnh đầu được cố định bằng tram hổ phách, phần còn lại tung bay trong gió vô cùng tuấn lãng,.

Tử Hạo

hôm nay với bộ y phục màu lục xanh mát với hoa văn khóm trúc được têu tỉ mỉ nơi góc áo kèm mái tóc vấn nửa phía sau và cố định bằng dây buộc cùng màu, phần tóc xõa cùng dây buộc tung bay trong gió chỉ có thể gọi là soái ca, Châu Phong và Trình Ân bên cạnh với bộ y phục màu đen tuyền trơn đơn giản kèm thanh kiếm trên tay với mái tóc đen vấn gọn kèm tram bạc oai phong lãnh tĩnh.

Khiết Anh hôm nay chọn y phục màu lam nhạt với những đóa hoa lưu ly được thêu trên than áo cứ như đang bay trong gió xuân vậy kèm mái tóc vấn nửa qua hai bên với trâm hoa lưu ly xinh xắn trông vô cùng ngọt ngào, quyến rũ với những sợi tóc tung bay phất phoi giữa làn gió nhẹ.

Khiết An với y phục lục nhạt thêu những khóm hoa mẫu đơn nơi tà áo, phía trên có vài chú bướm đầy màu sắc lượn quanh tựa như cảnh xuân ấm áp với mái tóc tết gọn qua hai bên và cố định bằng dây buộc trắng với lục lạc trông vô cùng đáng yêu khả ái.

Tiểu Mai và Tiểu Đào cùng nhau chọn y phục màu xám bạc, mái tóc buộc đuôi ngựa llo ra nét tinh nghịch vui tươi đứng hầu bên cạnh. Khiết Anh thấy mọi người thì vẫy tay chào rồi nắm tay Khiết An nhanh chân đi đến.

Khiết Anh nhìn Vĩnh Ninh cất tiếng hỏi: “Mọi người đến lâu chưa vậy?”

Vĩnh Ninh cười lắc đầu: “Bọn ta mới tới thôi, chúng ta đi thôi.”

Khiết An mỉm cười gật đầu: “Được!” Rồi quay qua nhìn Khiết Anh: “Tỷ phải cẩn thận đó, hôm nay rất đông nên đừng đi xa kéo lạc.”

Khiết Anh mỉm cười nhìn cô gật đầu đã hiểu.

Tử Hàn bước đến khoác chiếc áo choàng mà hắn đã chuẩn bị lên vai cho nàng, nhẹ nhàng cất giọng: “Khiết An quận chúa không cần lo, nàng ấy có bản vương bên cạnh sẽ không thể lạc!” Rồi ngược xuống nhìn nàng: “Nàng nhớ phải bên cạnh ta không rời nửa bước đấy!”

Khiết Anh mỉm cười rồi cả hai đi về hướng đang diễn ra lễ hội.

Vĩnh Ninh lấy tay khều Tử Hạo: “A Hạo! Là A Hàn thay đổi cách xưng hô hay do tai ta có vấn đề vậy?”

Tử Hạo gãi gãi đầu đáp: “Không phải tai tỷ có vấn đề đâu mà hình như đầu hoàng huynh có vấn đề rồi thì phải đó!”

Lâm Mặc nghe hai người nói à nhăn mày khó hiểu: “Ninh nhi, nàng đang nói gì vậy?”

Vĩnh Ninh xoay qua nhìn y giải thích: “A Hàn trước giờ luôn lạnh lùng lãnh đạm, không hề thể hiện quan tâm hay lo lắng cho bất kỳ ai, hơn nữa trước giờ đệ ấy không bao giờ để nữ nhân vào mắt vậy mà từ lúc Khiết Anh bị thương và mọi cũng hóa giải hiểu lầm giữa đệ ấy và Khiết Anh thì bỗng dưng đệ ấy lại quan tâm lo lắng cho Khiết Anh từng chút như vậy nên khiến mọi có chút hoài nghi về nhân sinh một chút!”

Tử Hạo cũng bổ sung thêm: “Từ lúc đệ biết chuyện đến giờ thì chưa bao giờ thấy huynh ấy mỉm cười với bất cứ ai cho dù là hoàng tử mẫu hoặc phụ hoàng mẫu hậu.

Ngay cả đệ cũng chưa thấy nụ cười thật sự của đệ ấy nhưng huynh ấy vậy mà lại cười với Khiết Anh quận chúa, một nụ cười thật sự vui vẻ mà còn cười rất nhiều lần đúng là dọa chết chúng sinh mà!”

Khiết An nghe vậy thì quay sang Tử Hạo hỏi: “Ý tam vương gia là nhị vương gia có chút thay đổi sau khi biết đã hiểu lầm tỷ tỷ?”

Tử Hạo khoanh tay trước ngực lắc đầu: “Không phải một chút mà là hoàn toàn luôn.

Lúc trước huynh ấy luôn xưng hô với người ngoài là “bổn vương” nhưng giờ lại xưng “ta” với Khiết Anh quận chúa, hơn nữa còn gọi

Khiết Anh quặn chúi thân mật như vậy thì...”

Vĩnh Ninh đột nhiên nhìn Khiết An hỏi: “Khiết An, nếu A Hàn với Khiết Anh thì mọi thấy sao?”

Khiết An khó hiểu hỏi lại: “Công chúa hỏi vậy là sao ạ?”

Vĩnh Ninh bước đến gần cô nói: “Ta có thể thấy là mọi không thích A Hàn, những lúc A Hàn bảo vệ Khiết Anh ta thấy mọi dường như rất tức giận thì phải!”

Khiết An cười nhạt đáp: “Đúng là mọi rất ghét nhị vương gia.

Tỷ tỷ mà trên dưới Cao gia luôn yêu thương nâng niu, bảo vệ vậy mà từ lúc ngài ấy hiểu lầm tỷ tỷ thì luôn muốn gây chuyện lại còn dùng những câu nói quá

đáng để mắng xéo tỷ ấy thì làm sao mọi không ghét được chứ? Tỷ tỷ mọi nào làm gì sai đâu?”

Tử Hạo đặt tay lên vai Khiết An an ủi: “An nhi, ta biết nàng khó chịu khi tỷ tỷ bị xúc phạm như vậy nhưng mà là do hoàng huynh thấy như vậy nên hiểu lầm cũng là chuyện hiển nhiên mà thôi, giờ chẳng phải huynh ấy đã biết sai và sửa đổi rồi sao?”

Khiết An cau mi tâm nhìn Tử Hạo: “Ý tam vương gia là ngài ấy hối hận nên mới quan tâm lo lắng cho tỷ ấy sao? Nếu vậy tôi phải ngăn cản mới được.” Nói rồi cô định chạy đến nơi hai người đang đứng nhìn múa rối nước phía

trước.”

Vĩnh Ninh vội níu tay cô lại nói: “Khoan đã! Nếu A Hàn không phải vì cảm thấy có lỗi mới như vậy thì sao?”

Khiết An đảo mắt một vòng lại hỏi: “Chẳng lẽ là mang ơn vì tỷ ấy đỡ giúp ngài ấy một chường đó sao?” Vĩnh Ninh thật sự muốn lắc đầu với cô thật sự, bình thường chẳng phải cô rất thông minh sao? Chỉ cần nói một hiểu mười,

vậy mà giờ nói tới hai mươi cũng chưa hiểu được một là sao?

Tử Hạo nhìn gương mặt ngờ ngác của cô khẽ bật cười: “An nhi à! Ý hoàng tỷ là nếu hoàng huynh yêu Khiết Anh quặn chúi thân mật thì nàng nghĩ thế nào?”

Khiết An nghiêng đầu lẩm bẩm: “Yêu sao?” Cô nhìn bóng dáng hai người phía trước, Tử Hạo luôn đứng sát bên cạnh Khiết Anh để bảo

vệ che chở cho cứ nàng như sợ chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng sẽ khiến nàng bị thương vậy, nửa bước cũng không rời.

Lại vô cùng chiều chuộng nàng khi nàng muốn một món gì đó hẳn sẽ không ngần ngại mua cho nàng, trong ánh mắt và nụ cười của hẳn có chút ôn nhu và cưng chiều Khiết Anh.

Còn Khiết Anh đứng bên cạnh như được che chở an toàn cùng được thương yêu nên nụ cười trên môi nàng luôn nở rộ trên môi, lâu lâu cả hai sát lại nói gì đó lại vô cùng hòa hợp.

Khiết An tự hỏi: “Như vậy là yêu sao?”.

Chương 92: Chương 92

Do mạng yếu nên bão bị gián đoạn, giờ bão tiếp nha quý dzi!!!!

\=====Bão 8=====

Lâm Mặc nhìn nét mặt suy tư của Khiết An thì chầm chậm cất tiếng nói: “Khiết An quận chúa, người có lẽ đã biết câu trả lời rồi đúng không?”

Khiết An trầm giọng đáp: “Khi tôi thấy nhị vương gia bảo vệ tỳ ấy tôi rất tức giận là vì vốn dĩ trách nhiệm bảo vệ tỳ ấy là của tôi nhưng tại sao ngài ấy lại xen vào chứ? Nhưng nếu ngài ấy thật sự yêu tỳ tỳ thì tôi cũng đành nhường lại quyền che chở tỳ ấy cho nhị vương gia vậy.

Tỳ ấy cần một người bảo vệ tỳ ấy cả đời nhưng không phải là muội muội mà là một lang quân hết lòng vì tỳ ấy.

Nếu tỳ ấy tìm được người vì tỳ ấy mà hy sinh cả mạng sống thì tôi cũng vui mừng thay cho tỳ ấy.”

Vĩnh Ninh gật đầu: “Vậy muội hãy quan sát xem A Hàn đối với Khiết Anh là tình cảm gì.” Khiết An gật đầu không nói, ánh mắt vẫn hướng về hai thân ảnh đang cười đùa vô tư phía trước.

Tử Hạo nắm tay cô nói: “Chúng ta cũng đi dạo lễ hội thôi, múa rối sắp kết thúc luôn rồi đó!” Khiết An mỉm cười rồi cùng Tử Hạo đi dạo.

Vĩnh Ninh thấy Tử Hạo đối với Khiết An giống như Tử Hàn đối với Khiết Anh thì trong lòng vui vẻ vô cùng, cô nhủ thầm: “Có lẽ A Hàn và A Hạo đã tìm được vương phi cho mình rồi đây.” Vĩnh Ninh nở nụ cười vui vẻ rồi cũng nắm

lấy tay Lâm Mặc nhanh chóng hòa vào dòng người đông đúc mà cùng người mình yêu dạo phố xem lễ hội.

Trình Chấn và Tiểu Mai đi phía sau Tử Hàn và Khiết Anh, Trình Ấn cứ mãi nhìn Tiểu Mai với ánh mắt dịu dàng vô cùng, gương mặt xinh

xắn trầm tĩnh, đôi môi khẽ mỉm cười tựa như gió thu phảng phất nhẹ nhàng nhưng lại đi sâu vào lòng người.

Và nụ cười ấy đã vô tình cướp đi trái tim thiếu niên chưa hiểu tình ái phải sa chân không lối thoát, Trình Ân nhớ đến khi gặp phải thổ phỉ trong rừng thì vô tình Trình Ân được ôm cô vào lòng mình mà bảo vệ, cảm

giác hạnh phúc ngọt ngào ấy khiến Trình Ân không bao giờ có thể quên và thậm chí sẽ để cô trở thành nương tử của mình mới được.

Châu Phong chăm chú nhìn ngắm Tiểu Đào đi cạnh nhau phía sau Tử Hạo và Khiết An.

Mặc dù Tiểu Đào và Tiểu Mai là tỷ muội sinh đôi nhưng nếu Tiểu Mai là nét đẹp xinh xắn trầm tĩnh thì Tiểu Đào lại mang nét đáng yêu nghịch ngợm của một tiểu cô nương mới lớn.

Từ lúc lúc sáng thấy cô mặc trên người bộ y phục cam đào nổi bật làn da trắng ngần của cô, mái tóc được vấn gọn kèm trâm hoa bằng ngọc làm lộ ra gương mặt đáng yêu vô hạn.

Kể từ lúc đó Châu Phong quyết tâm phải nhanh chóng rước cô về nhà làm thê tử kéo người khác giành mất. Đến cuối giờ tuất thì lễ hội cũng kết thúc, mọi người cũng tản ra về nhà nghỉ ngơi.

Khiết An bước sang nói với Khiết Anh: “Tỷ tỷ, trễ rồi chúng ta về thôi.

Tỷ phải nghỉ ngơi để mai con đến Đông Nhạc nữa đó.”

Khiết Anh gật gật nói: “Được rồi, chúng ta về thôi An An!”

Vĩnh Ninh lên tiếng: “Vậy để A Hàn và An Hạo đưa hai muội về đi, Lâm ca ca sẽ đưa ta về.

Vậy nhé, ta hồi cung trước đây.

Tạm biệt, mai gặp.”

Khiết An gật đầu mỉm cười: “Tạm biệt công chúa!” Rồi tám người xoay lưng đi về hướng Cao phủ.

Sáu người đang đi thì bỗng dừng có một cơn gió thổi qua mang theo sát khí khiến cả nhóm bất giác lạnh sống lưng.

Bốn nam nhân cao lớn bước lên che chắn cho ái nhân trong long đồng thời ánh mắt đảo khắp xung quanh đề cao cảnh giác.

Bỗng đâu có một nhóm người áo đen phóng ra từ hai bên mái nhà mà phi thân xuống bao quanh tám người họ.

Tất cả bọn chúng không nói không rằng giơ cao thanh kiếm sáng bóng trong tay mà nhào đến mọi người, mỗi một đường kiếm chém ra là như muốn tước đoạt mạng sống của đối phương vậy.

Tử Hàn và Tử Hạo khễ nhìn nhau gật đầu cùng nhau xông vào bọn chúng vừa giao đấu vừa bảo vệ người trong lòng tránh mọi thương tổn.

Chẳng mấy chốc Tử hàn và Tử Hạo cướp được kiếm của bọn chúng, cả hai vung kiếm chống trả lại bọn hắc y nhân kia.

Khiết Anh thì sợ hãi tột cùng, hai tay nắm chặt lấy bàn tay to lớn của Tử hàn, hấn thấy nàng run sợ thì giơ tay ôm gọn nàng sát vào người để bảo vệ.

Với chiều cao chỉ đứng đến vai hấn thì cái ôm này đã kéo nàng vào lồng ngực vững chắc kia mà tựa vào, Khiết Anh thềm than trời: “Ông trời ơi, ông đã cho Hắc Bạch Vô Thương tha mạng cho con hai lần rồi mà sao ông vẫn còn muốn hành con vậy chứ? Ông mang con đến thế giới gì mà một chút sơ sẩy liền nhay lên bàn thờ là sao? Con muốn quay về thế giới của con có được hay không vậy a!!!” Mặc dù không phải lần đầu gặp chuyện này nhưng với cô gái ở hiện đại như nàng vẫn là quá sức tưởng tượng rồi, nàng vừa nhắm mắt than trời vừa ôm chặt lấy Tử Hàn khiến hấn vô cùng mãn nguyện.

Khiết An, Tiểu Mai và Tiểu Đào cũng xông lên phản công lại đồng

thời bảo vệ Khiết Anh an toàn, khi diệt được một nửa thì có một gã âm thầm lùi về phía sau mà phóng ra một ám khí bay thẳng đến Tử Hàn đang không phòng bị.

Khiết Anh trong lúc được Tử Hàn ôm thì phát hiện ra, nàng theo phản xạ nhào ra giờ tay cản lại.

Tử Hàn thấy nàng chột rời khỏi vòng tay hắn thì quay lại nhìn, giây phút hắn thấy nàng lần nữa muốn đỡ ám khí cứu hắn thì Tử Hàn vội vàng giờ tay ôm lấy cả người Khiết Anh xoay hai vòng mà né tránh. Hắn ôm nàng chặt vào lòng rồi khẽ đưa mắt nhìn đám hắc y nhân kia mà gằn giọng: “Muốn thích sát bốn vương? Vọng tưởng!” Hắn ôm lấy nàng lao vào điên cuồng chém giết, sát khí tỏa ra bao trùm khiến đám hắc y nhân có chút hoảng sợ nhưng vẫn cứng đầu không lùi bước.

Sau hơn một canh giờ thì mọi người cũng thành công hạ được hết tất cả bọn chúng.

Tử Hạo giờ kiểm kê cổ tên duy nhất lại bị Châu Phong khống chế hỏi: “Các ngươi là ai mà dám hành thích bốn vương?”

Gã đáp: “Nếu đã không báo thù được cho chủ nhân thì sống cũng vô dụng!” Hắn nói xong thì ngã lăn ra chết.

Châu Phong kiểm tra thì đứng lên nói: “Vương gia, hắn tự sát rồi!”

Trình Ân bước đến quan sát trên người hắn một chút thì phát hiện hình xăm chữ sát trên cổ tay.

Trình Ân đứng lên bẩm báo: “Vương gia, là một bọn với đám sát thủ tại Tôn gia và thành Lâm An.”

Tử Hàn phất tay: “Điều tra đám sát thủ này rồi báo lại cho bốn vương.” Trình Ân cúi đầu nhận lệnh.

Tử Hàn vội vàng kéo Khiết Anh đang nép trong ngực ra mà xem xét xung quanh, thấy nản không sao thì hắn vội ôm chặt nàng vào lòng thầm nói: “Anh nhi, sau này nàng đừng làm như vậy nữa được không? Nàng có biết khi nãy ta

sợ thế nào không? Nếu ta chậm tay một chút thì ta không biết chuyện gì sẽ xảy ra, ta thật sự rất sợ chuyện lần trước lại xảy ra lần nữa.

Rất sợ đó nàng biết không?” Hắn càng nói thì giọng hắn càng nghẹn

lại, một giọt nước từ khóe mắt hắt rơi ra

Tử hạo, Khiết An, Trình Ân, Châu Phong cả Tiểu mai và Tiểu Đào một phen chấn kinh khi thấy Tử Hàn vậy mà lại rơi nước mắt.

Tất cả trở mắt lên nhìn mà tâm trạng sốc đến không thể phản ứng.

Khiết Anh thấy hấn là lạ nên vội đẩy hấn ra thì nàng cũng muốn sang chấn tâm lý.

Hấn.....hấn vậy mà...mà khóc vì nàng sao? Hừ chết mọi người luôn rồi đó!

Khiết Anh mỉm cười an ủi: “Vương gia, tôi không sao mà!”

Hấn đưa tay lên má nàng, ánh mắt vừa lo lắng vừa ôn nhu nói: “Anh nhi, hứa với ta đừng làm như vậy nữa có được không?”

Khiết Anh cười tươi gật đầu: “Được, tôi hứa! Ngài an tâm nha.” Hấn gật đầu rồi cùng nàng trở về.

Mấy người còn lại cũng bước theo sau nhưng hồn còn đâu tận trên mây.

Khiết An nhìn cảnh vừa rồi thì trong lòng đã biết Tử Hàn đối với Khiết Anh như thế nào nên cô cũng dần không còn ác cảm đối với vị vương gia này mà lại có thêm lòng tin rằng Khiết Anh sẽ được người này bảo vệ an nhiên cả đời..

Chương 93: Chương 93

=====Bão 9=====

Qua hôm sau, khi A Tuyết trang điểm và thay xong y phục thì Túc Trân bước vào.

Bà cầm lấy chiếc lược gỗ rồi đưa tay nâng mái tóc dài lên mỉm cười nói: “A Tuyết, con vào phủ ta cũng đã ba tháng rồi.

Cao gia ta luôn xem con như con cháu trong nhà, hôm nay con xuất giá ta đến để chải tóc cho con đây!”

A Tuyết rung rung nước mắt nói: “Phu nhân, con phải tạ người và tương quân đã cứu mang con và gia gia ngày hôm ấy đến nay.

Khiết Anh và Khiết An lại hạ mình nhận con làm biểu tỳ mà chăm sóc lo lắng cho con.

Hai muội ấy đã tìm cho cô một mối nhân duyên vạn người ao ước lại còn sắp xếp cho con một hôn lễ long trọng mà cả đời con không dám mơ.

Con thật là có phúc khi được Cao gia thu nhận và chăm sóc con ạ!” Cô nói xong thì đứng lên hướng về bà quỳ xuống cúi đầu lạy một lạy tạ ơn cứu mang.

Túc Trân nhẹ nhàng đỡ cô đứng dậy và nói: “Được rồi, ngồi ngay lại ta chải tóc nào! Sắp đến giờ lành rồi đó.” Túc Trân đặt chiếc lược lên mái tóc nàng chải xuống, vừa chải bà vừa nói: “Một lược chải từ đầu đến cuối, hai lược bách niên giai lão, ba lược con cháu đầy nhà!” Khiết Anh và Khiết An đứng bên cạnh khẽ cười, Khiết An nhìn A

Tuyết nói: “Tuyết tử tử sắp thành hoàng hậu rồi, vậy là muội sắp không được vẽ tranh và luyện chữ với tử nữa rồi!”

Khiết Anh nắm tay A Tuyết đứng lên và nói: “Đến giờ rồi, chúng ta ra ngoài thôi nào!” Khiết Anh cùng Khiết An dìu A Tuyết bước ra ngoài còn Túc Trân, Tiểu Mai và Tiểu Đào cũng bước theo sau.

Theo giờ lành mà Thế Bảo chỉ định thì Khiết Anh nắm lấy tay A Tuyết dìu vào cửa chính đại sảnh, Thế bảo đã đứng sẵn ở đó đợi cô.

Khiết Anh trao tay A Tuyết vào tay Thế Bảo rồi cả hai tiến đến cúi đầu bái đường.

Khiết Anh lui về một góc hô to: “Nhất bái thiên địa!” A Tuyết và Thế bảo quay về phía cửa chính cúi đầu lạy một lạy.

Khiết Anh hô to lần nữa: “Nhị bái cao đường!” Cả hai quay người lại nhìn Dương Thanh và đế hậu Đông Nhạc mà cúi đầu bái lạy.

Khiết Anh hô to: “Phu thê giao bái!” Cả hai xoay người lại đối diện nhau, vì A Tuyết không trùm khăn nên gương mặt được trang điểm tỉ mỉ cùng với làn da trắng ngần khiến Thế Bảo có chút ngẩn ngơ, Thế Bảo mỉm cười nhìn cô khiết cô e thẹn cúi mặt.

Cả hai cúi đầu lạy thêm lần nữa thì Khiết Anh mỉm cười cất tiếng: “Lễ thành, mời tân làn và tân nương thấp nển lên bàn thờ từ đường và tiến hành rước dâu về Đông Nhạc!”

Thế Bảo và A Tuyết được Tiểu Mai và Tiểu Đào dâng nến long phụng kính dâng lên bàn thờ gia tộc.

Trên đó được khắc thêm bài vị của phụ mẫu A Tuyết để họ có thể nhận được lễ bái của nghĩa tế cao quý này.

Sau khi bái gia

tiên xong thì Khiết Anh và Khiết An dìu A Tuyết lên xe ngựa cùng Thế Bảo lên đường sang Đông Nhạc Quốc.

Còn Khiết Anh, Khiết An, Tử Hàn, Tử Hạo cùng Vĩnh Ninh và Lâm

Mặc và Dương Thanh ngồi xe ngựa hoàng cung theo sau.
Vì thời gian tham dự hôn lễ của A Tuyết phải mất khoảng bảy ngày nên Tiểu Mai và Tiểu Đào được nàng gia nhiệm vụ ở nhà chăm sóc Nghiêm Trung và Túc Trân trong những ngày nàng vắng mặt còn Trình Ẩn và Châu phong được gia nhiệm vụ điều tra nhóm sát thủ lúc trước nên Tử Hạo và Tử Hàn cũng chỉ đi một mình mà thôi.

Đoàn xe ngựa rước dâu bắt đầu lăn bánh và dần dần mất hút sau màn bụi đường mờ nhạt..

Chương 94: Chương 94

=====Bảo 10=====

Vì đường xa nên dọc đường phải dừng chân tại khách điểm nghỉ qua đêm vì thế mà mất hai ngày mọi người mới đến được Đông Nhạc.

Xe ngựa chạy thẳng một mạch đến cổng hoàng cung thì dừng hẳn. Khiết Anh và mọi người bước xuống thì thấy cung nữ, thái giám và ngự lâm quân đứng xếp hàng cúi đầu hành lễ, bên cạnh còn có ba vị với gương mặt tuấn tú, đường nét có chút giống nhau, y phục trên người được thêu hình rồng uốn lượn trên nền vải lụa mềm mại đẹp mắt.

Ba người họ nhìn Thế Bảo mỉm cười cúi đầu: “Hoàng huynh!”
Thế Bảo mỉm cười gật đầu nói: “Thế Dương, đệ hãy an bài hai cung điện cho các vị khách quý đến từ Phong Thiên Quốc giúp trẫm và thay trẫm đón tiếp họ.”
Người tên Thế Dương gật đầu: “Dạ hoàng huynh.” Rồi giơ tay làm động tác mời với nhóm người Khiết Anh, tất cả cúi đầu chào Thế Bảo rồi nhanh chân đi về cung điện đã được sắp xếp sẵn.
Bước đến cung điện có tên Nguyệt Vân cung thì Thế Dương và thuộc hạ dừng lại, Thế Dương mỉm cười nhìn Vĩnh Ninh: “Các vị, mời các vị!”
Rồi hắn xoay qua nhìn Lâm Mặc: “Còn ba vị xin mời sang Thanh Lạc cung nghỉ ngơi.” Lâm Mặc cúi đầu đa tạ rồi cung Tử Hạo Tử Hàn vào trong.

-----*****-----

Vừa bước vào Nguyệt Vân cung thì Khiết An và Vĩnh Ninh đi ngấm

nhìn xung quanh.

Tẩm cung này không khác với Vĩnh Ninh cung của Vĩnh Ninh là bao, chỉ có là cách bày trí có chút đơn điệu, Căn phòng lớn được chia cách làm

hai bởi bức bình phong, bên ngoài là chiếc bàn trà to kèm với hai đĩa bánh mà một đĩa trái cây, bên trong là chiếc giường to lớn đủ cả năm người nằm ngủ.

Khiết Anh thì ngồi vào bàn rót trà an ổn vừa thưởng trà vừa ăn bánh trên bàn.

Vĩnh Ninh sau khi quay ra nhìn nàng thì ngồi xuống thở dài: “Khiết Anh à! Mọii đến đây là để ăn sao?”

Khiết Anh gật đầu: “Chúng ta đến đây là để ăn thật mà, ăn cưới A Tuyết tỳ đó!

Khiết An bật cười nhìn Vĩnh Ninh: “Thôi công chúa hãy kệ tỳ ấy đi.

Mà sao mọii thấy công chúa không bao giờ mang theo cung nữ lúc ra ngoài vậy?”

Vĩnh Ninh vừa rót trà vừa nói: “Mang theo cung nữ phiền phức lắm, mọii biết ta là công chúa nên có rất nhiều chuyện không thể tùy tiện, hơn nữa nếu có chuyện xảy ra thì e là phụ hoàng sẽ biết đầu tiên nên ta mới không cho bọn chúng theo hầu.”

Khiết Anh cũng ngừng ăn mà quay sang hỏi: “Nhưng người là công chúa, sao có thể không có người bảo vệ chứ?”

Vĩnh Ninh mỉm cười: “Ta ra ngoài không cùng đi với hai mọii cũng là với Lâm ca ca hoặc là A Hàn và An Hạo.

Ở với mọi người ta an tâm hơn đám cung nữ và cận vệ kia hơn nhiều.”

Khiết An lắc đầu chịu thua: “Vậy mà hoàng thượng cũng cho phép thì mọii cũng hết biết!”

Vĩnh Ninh chống hai tay lên má nói: “Ai nói phụ hoàng cho phép? Ta phải năn nỉ hết lời mới được đó.

Cũng may là không ai biết thân phận của ta nên phụ hoàng mới không làm khó đó chứ!” Đúng lúc này một nhóm cung nữ mang thức ăn lên đặt lên bàn.

Sau khi bày ra tất cả thì một cung nữ cúi đầu hành lễ: “Dạ mời các vị dùng bữa và nghỉ ngơi, ngày mai sẽ bắt đầu quốc hôn ạ!” Vĩnh Ninh gật đầu rồi vẫy tay cho cung nữ lui ra còn ba người thì bắt đầu dùng bữa, sau đó cả ba

cùng cởi ngoài leo lên giường nghỉ ngơi để ngày mai giúp A Tuyết chuẩn bị cử hành quốc hôn của hoàng đế và hoàng hậu Đông Nhạc..

Chương 95: Chương 95

Ngày hôm sau, khắp cung điện Đông Nhạc quốc được trang trí một màu đỏ rực rỡ, những thảm gấm chầu hoa được đặt khắp nơi khiến cho chính điện như một bức tranh tram hoa đua nở, đèn lồng, dải lụa đỏ và chữ hỉ được dán khắp nơi trong ngoài hoàng cung, màu vàng của hoàng thanh hòa với màu đỏ của hôn lễ tạo nên khung cảnh lộng lẫy đẹp mắt và vô cùng vui tươi.

Khiết Anh, Khiết An cùng Vĩnh Ninh sau khi được cung nữ đưa đến Tuyền An để thay y phục cho A Tuyết theo chỉ ý của Thế Bảo thì liền lui cả ra ngoài, ba người vào trong phòng rồi bắt đầu công việc.

Một canh giờ sau, cả ba giúp A Tuyết chỉnh trang lại bộ hỷ phục của Đông Nhạc và trang sức cùng phấn son cho chỉnh chu để chuẩn bị bá thiên địa.

Vĩnh Ninh nhìn bộ hỷ phục mà xuýt xoa: “Oa...bộ hỷ phục của Đông Nhạc thật là đẹp quá đi.”

Khiết An mỉm cười đáp: “Nếu không phải tại công chúa không chịu thì giờ người được khoát lên bộ hỷ phục này rồi!”

Vĩnh Ninh cốc lên đầu Khiết An mắng: “Muội đó, nói vậy không sợ A Tuyết buồn sao? Với lại Lâm ca ca mới là nhân duyên của ta còn thái tử này chỉ dành cho A Tuyết mà thôi!”

Khiết Anh lên tiếng can ngăn: “Âyda thôi mà! Muội đội mào phượng xong rồi đây hai người mau giúp muội phủ khăn lên đi, tới giờ rồi đó!”

Khiết An và Vĩnh Ninh vội chạy đến giường lấy khăn đỏ thêu đôi phụng tung cánh lên rồi cùng Khiết Anh dìu A Tuyết bước ra khỏi Tuyền An cung.

Vừa bước ra đã có mười cung nữ cầm trầm hương cùng nguyệt quế đi trước dẫn đường và mười cung nữ cầm lồng đèn đỏ theo sau họ

giá.

Bước đến chính điện thì Thế Bảo đã trong bộ hỷ phục đỏ chói của tân lang, ngoại bào thêu hai con rồng đối xứng với nhau bằng chỉ vàng sắc xảo với tà áo kéo dài khiết song long như đang uốn lượn giữa dòng huyết thạch, mái tóc búi cao được cố định bằng kim quang có đính lục minh châu, trước ngực mang hoa tân lang và trên tay cầm một dải lụa hoa cưới dành cho tân lang và tân nương.

Khiết Anh diu A Tuyết bước lên rồi quay sang A Tuyết nói: “Tuyết tỷ tỷ, vậy là ta hết được uống trà do tỷ pha nữa rồi.

Tuy là có chút buồn nhưng thấy tỷ có được thiên duyên này thì ta cũng đã vui lắm rồi.

Tỷ hãy thật hạnh phúc đấy nhé!” Nói xong nàng đưa tay A Tuyết ra và trao vào tay Thế Bảo, nàng nhìn y cười nói: “Hoàng thượng! Tôi xin gia tỷ ấy cho ngài, tôi mong ngài hãy yêu thương và bảo vệ tỷ ấy một đời an nhiên như những gì ngài đã hứa.”

Thế Bảo nắm lấy tay A Tuyết rồi nhìn nàng gật đầu: “Chắc chắn là vậy!” Rồi cùng A Tuyết bước vào chính điện cử hành bái đường.

Khiết Anh lui sang một bên cùng Khiết An và Vĩnh Ninh bước theo sau.

Thế Nhưng nàng vừa lui xuống lại vấp trúng tà áo suýt ngã nhào ra đất, may mắn có Tử Hàn nhanh tay ôm lấy giữ lại.

Khiết Anh hoàn hồn khẽ thở phào, Tử Hàn cau mày hỏi: “Sao nàng lại chọn y phục này? Nhìn có vẻ là y phục của Đông Nhạc thì phải?”

Khiết Anh đứng lại ngay ngắn rồi đáp: “Là do hoàng thượng phái người mang đến bảo tôi phải mặc khi tham gia quốc hôn đó.

Thật không hiểu tại sao chỉ có mình tôi phải mặc cái này chứ? Đã mất gần nửa canh giờ thì cung nữ mới giúp mặc xong mà giờ còn suýt té vì bị vướng víu.

Không biết hoàng thượng nghĩ gì nữa!”

Khiết An nắm tay nói: “Chúng ta cũng vào trong thôi tử tử!” Mọi người cùng nhau vào trong.

Khi Khiết Anh bước vào thì nhận thấy tất cả ánh mắt của mọi người trong lễ đường đều nhìn vào nàng với ánh mắt có ngạc nhiên có hiếu kỳ và có đổ kỵ.

Khiết Anh tuy khó hiểu nhưng vẫn bình thản đi đến và ngồi xuống vị trí của mình theo sắp xếp của Thế Bảo.

Tử Hàn nhận thấy mọi ánh mắt đổ dồn về nàng thì có chút khó chịu, hắt đảo ánh mắt chim ưng sắc lạnh đến từng người trong chính điện khiến họ có chút e sợ mà dời mắt.

Ở Đông Nhạc khi đã hành lễ bái đường thì đế hậu phải cùng lên tế đài bái thần và kiệu đi khắp hoàng cung để bá tánh khắp nơi được chiêm ngưỡng nhan sắc tân hoàng hậu.

Sau khi bái đường xong thì Thế Bảo xoay người lại hướng khách quan rồi đồng dục nói lớn: “Trẫm có lời muốn nói.

Hôm nay chúng ta có khách quý đến tham dự là những người bằng hữu của trẫm ở Phong Thiên Quốc, và mối lương duyên của trẫm cùng hoàng hậu cũng là do cô nương ấy se thành.

Người đó là Khiết Anh tiểu thư.

Nhân tiện đây trẫm muốn mời cô nương ấy ra đây cho mọi người diện kiến.” Nói rồi y phất tay, cung nữ nước đến dìu Khiết Anh khó khan từng bước đi ra giữa điện.

Thế Bảo nói tiếp: “Khiết Anh, đa tạ tiểu thư đã làm nguyệt lão se cho trẫm mối nhân duyên này.

Trẫm quyết định nhận tiểu thư làm nghĩa muội và phong làm Thiên

Nguyệt quận chúa cùng kim bài.

Chỉ cần muội đến Đông Nhạc, mang lệnh bài ra thì tất cả trên dưới Đông Nhạc đều sẽ phải hành lễ với muội như với hoàng thất tuyệt không sai sót và muội sẽ được quyền tự ý ra vào hoàng cung cùng tất cả mọi nơi.” Thế Bảo bước đến gần Khiết Anh và nói: “Như vậy muội sẽ được gặp Tuyết nhi khi đến đây rồi.

Muội có đồng ý không?” A Tuyết đứng bên cạnh nghe Khiết Anh có thể được ra vào cung tùy ý thì vui mừng vô cùng. Khiết Anh và cả chính điện đều rơi vào trạng thái sốc khi nghe tin sét đánh giữa trời quang ngoại trừ thái thượng hoàng và thái hậu Đông Nhạc đang ngồi trên cao, nàng vội quỳ xuống đáp: “Hoàng thượng! Chuyện này.....”

Thế Bảo ôm lấy A Tuyết và nói: “Muội là ân nhân của trẫm và hoàng hậu nên hãy nhận lấy danh phong này đi, cái này so với những gì muội làm cho Tuyết nhi cũng chả là gì cả, khi trẫm du ngoạn đến đó muội cũng giúp đỡ trẫm rất nhiều.

Hơn nữa nếu muội được tùy ý đến đây thăm Tuyết nhi thì nàng ấy cũng sẽ rất vui đó.”

Long ngôn đã phán ra như vậy rồi nên Khiết Anh cũng chỉ đành cúi đầu nhận lấy danh vị và kim bài, giờ nàng mới để ý là y phục nàng mặc có kiểu dáng giống như những vị công chúa ngồi đối diện bên kia.

Khiết Anh nhận lấy lệnh

bài rồi cùng cung nữ quay về bàn ngồi xuống, mọi người xung quanh mắt tầm một khắc mới hoàn hồn lại và tiếp tục hôn lễ, Thế Bảo và A Tuyết sau đó bước ra tế đài làm lễ tế trời rồi khai hỷ tiệc, sau đó lại tiếp tục lên kiệu đi khắp hoàng thành và nhận vô số lời chúc phúc từ bá tánh, đến chập tối mới kết thúc thì lại cùng nhau tham gia hoàng gia yến rồi mới hoàn thành hôn lễ.

Tối đó nhóm người Tử Hàn xin lui về nghỉ ngơi sớm để ngày mai quay về Phong Thiên Quốc để giải quyết quốc sự, Thế Bảo vốn muốn họ lưu lại lâu hơn nhưng vì khó thể cầm chân nên cũng chỉ buồn bã gật đầu và hẹn dịp khác hội ngộ..

Chương 96: Chương 96

Ngày hôm sau, nhóm người của Khiết Anh đã lên đường từ sớm.

Sau khi về Phong Thiên Quốc thì xe ngựa chạy thẳng về Cao phủ cho Khiết Anh và Khiết An vào nghỉ ngơi rồi mới hồi cung.

Khiết Anh và Khiết An sau khi xuống xe đã thấy Tiểu Mai và Tiểu Đào chạy ra đón và dìu về phòng nằm nghỉ.

Tối đó, Khiết Anh và Khiết An được hai nha đầu dìu ra dùng bữa, Túc Trân nhìn Khiết Anh thì cất tiếng hỏi, giọng tràn ngập lo lắng: “Anh nhi, sao sắc mặt con trông tệ quá vậy? Con có sao không? Hay để ta gọi đại phu cho con nha?”

Khiết Anh gượng cười xua tay nói: “Dạ không cần đâu ạ! Do đường xa mà con lại nghỉ ngơi ít nên mệt một chút thôi.”

Nghiêm Trung gấp một miếng cá cho Khiết Anh rồi nói: “Vậy con ăn nhanh đi rồi về phòng nghỉ ngơi đi.

Cơ thể con vốn không tốt rồi nên ráng mà an dưỡng.”

Khiết Anh gật đầu rồi bắt đầu ăn cơm.

Ăn được một chút thì Khiết Anh bỗng nhiên thấy khó chịu nên nàng buông đũa rồi khẽ lên tiếng: “Phụ mẫu, con thấy có chút không khỏe nên con xin phép về phòng nghỉ ngơi ạ!”

Túc Trân nghe vậy liền buông chém hỏi han: “Anh nhi, con sao vậy? Mặt co dờng như càng tái nhợt hơn nữa đó! Không được, ta phải mời đại phu cho con mới được!”

Khiết An vội ngăn cản bà: “Dạ không cần đâu ạ! Tỷ ấy chỉ cần tịnh

duỡng vài ngày là khỏe thôi ạ! Mẫu thân đừng lo lắng quá.”

Nghiêm Trung cũng đặt chén xuống ôn tồn nói: “Vậy thôi để Tiểu Mai dìu con về phòng nghỉ ngơi đi!”

Túc Trân nói thêm: “Vậy con mau vào nghỉ đi, một chút mẫu thân nấu cháo yến mang vào cho con dùng.” Khiết Anh cúi đầu bảo Tiểu Mai dìu vào trong, Túc Trân và Nghiêm Trung nhìn theo mà trong lòng lo lắng vô

cùng.

Khiết An thấy vậy liền an ủi hai ông bà: “Phụ thân, mẫu thân đừng lo.

Do đường xá xa xôi cộng thêm tử ấy sức khỏe không tốt nên mới mệt như vậy thôi ạ! Qua vài ngày là khỏe lên thôi mà, hai người hãy an tâm.”

Túc Trân chỉ đành thở dài gật đầu rồi nhìn Khiết An hỏi: “An nhi, quốc hôn bên Đông Nhạc diễn ra như thế nào?”

Khiết An vội đáp: “Mẫu thân biết không? Quốc hôn diễn ra rất long trọng và xa hoa luôn đó ạ!” Rồi cô kể lại tất cả không sót một chi tiết nhỏ nào về buổi hôn lễ ấy.

Thấy cô hưng phấn kể lại cùng với những gì Thế Bảo đã làm cho A Tuyết khiến bà càng yên lòng: “Thấy A Tuyết có nơi nương tựa như vậy ta cũng an lòng, Dương huynh cũng có thể an hưởng tuổi già rồi.”

Khiết An gật đầu: “Dạ đúng vậy ạ! À mà tử tử còn được hoàng đế nhận làm nghĩa muội và phong làm Thiên Nguyệt Quận chúa và có kim bài tùy ý ra vào hoàng cung Đông Nhạc luôn đó ạ!”

Nghiêm Trung và Túc Trân nghe nói vậy thì ngạc nhiên đồng thanh hỏi lại: “An nhi được phong làm quận chúa Đông Nhạc sao?”

Khiết An gật đầu, Nghiêm Trung vừa vui mừng vừa hãnh diện bật cười thành tiếng: “Haha....không ngờ nữ nhi của Cao Nghiêm Trung ta lại có danh vị cao như vậy.

Vừa làm quận chúa Phong Thiên Quốc vừa làm quận chúa Đông Nhạc, thật khiến ta nở mày nở mặt mà!”

Túc Trân cũng xúc động nói: “Hai nữ nhi nhà ta thật giỏi, hai đứa thật

khiến ta tự hào về hai con đó!” Ba người vừa ăn vừa xoay quanh câu chuyện ở Đông Nhạc cho đến kết thúc thì Túc Trân mới vào bếp nấu cháo yến mang đến cho Khiết Anh.

-----*****-----

Khiết Anh sau khi về phòng thì ngủ luôn một mạch đến khi Túc Trân bước vào gọi dậy thì nàng mới tỉnh.

Túc Trân nhẹ nhàng đỡ nàng tựa lưng vào thành giường rồi quay sang bưng chén cháo trên bàn qua vừa thổi vừa đút cho Khiết Anh từng muỗng.

Sau khi ăn xong Túc Trân dùng khăn tay lau miệng cho nàng và nói: “Anh nhi, từ giờ đến lúc con khỏe thì con phải ngoan ngoãn ở trong phủ cho ta!”

Khiết Anh nghe vậy thì liền mếu máo: “Mẫu thân, người nữ đối xử với con như vậy sao ạ?”

Bà đưa tay vuốt nhẹ mái tóc mềm mượt của nàng vừa nói: “Anh nhi ngoan! Sức khỏe con giờ còn yếu nên con phải tịnh dưỡng nhiều hơn.

Mẫu thân cũng là muốn tốt cho con mà thôi.

Ngoan nghe lời đi con!”

Khiết Anh xụ mặt đáp: “Dạ! Mẫu thân.”

Bà mỉm cười hiền từ rồi khẽ hôn nhẹ lên trán nàng rồi đứng lên bưng khay chén nhìn nàng nói: “Con nghỉ ngơi sớm đi.

Mai mẫu thân nấu canh sâm cho con bồi bổ.” Rồi bà xoay người ra ngoài.

Khiết Anh sau khi ăn xong chén cháo thì cũng nằm xuống và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ..

Chương 97: Chương 97

Sáng hôm sau, Khiết Anh vừa thức dậy đã nghe Tiểu Mai vào thông báo có nhị vương gia và tam vương gia đến thăm.

Khiết Anh nhìn Khiết An đang bước vào phòng thối mắt: “An An, hai vương gia đến đây làm làm gì mà sớm vậy?”

Khiết An lắc đầu: “Muội cũng không biết, chỉ nghe nhị vương gia nói là muốn đến thăm tỷ.

Tỷ mau thay y phục đi, hai vị vương gia đang ở vườn trúc phía sau đợi tỷ đó!” Khiết Anh gật đầu rồi đứng lên để Tiểu Mai thay y phục rồi ra vườn trúc.

Tử Hàn từ lúc trên đường trở về đã thấy Khiết Anh có vẻ không được khỏe rồi nhưng vì phải về xử lý công vụ nên chỉ đành cho xe về Cao phủ trước để Khiết Anh được nghỉ ngơi, hôm nay hẳn mới sắp xếp được thời gian liền lôi Tử Hạo theo đến Cao phủ.

Tử Hàn và Tử Hạo sau một lúc đứng đợi ở cửa thì mới cùng gia nhân vào trong, bước vào đến sân thì Tử Hàn có chút ngạc nhiên với cách bày trí của Cao phủ, hai bên lối đi được trồng một dãy sơn trà đủ màu sắc ôm dài đến đại

sảnh, trên dãy bàn ghế đều có một lọ hoa thược dược đẹp mắt, đi qua vườn hoa ở hậu viện chẳng khác nào ngự hoa viên thu nhỏ với những dãy hoa tử đằng và hoa đào xen kẽ, bên dưới là thảm cỏ xanh với những khóm hoa lưu ly và cúc vàng thơm ngát.

Hai khắc sau thì Tử Hàn và Tử Hạo mới đến rừn trúc, nơi đây được bày trí đơn sơ với căn nhà trúc nhỏ giữa những khóm trúc xanh mướt, bên cạnh nhà trúc có đặt bộ bàn ghế bằng trúc nhỏ để uống trà.

Tử Hàn và Tử Hạo ngồi xuống, gia nhân mang ra một khay trà rồi lui xuống.

Khiết Anh và Khiết An cũng nhanh chóng bước ra.

Khiết Anh và Khiết An cùng Tiểu Mai và Tiểu Đào cúi người hành lễ: “Nhị vương gia, tam vương gia!”

Tử Hạo phất tay cười nói: “Miễn lễ, hai người cùng ngồi xuống đi.”

Khiết Anh và Khiết An gật đầu rồi bước đến bàn ngồi xuống, Tiểu Mai và Tiểu Đào lui sang đứng một bên hầu hạ.

Tử Hàn quan sát sắc mặt Khiết Anh một chút mới cất tiếng hỏi:

“Nàng đã đỡ hơn chưa?”

Khiết Anh gật đầu đáp: “Cảm ơn nhị vương gia, sau khi ngủ một giấc đã khỏe hơn rồi ạ!”

Tử Hàn gật đầu rồi vẫy tay cho Trình Ân, Trình Ân cầm một hộp gấm lớn đặt lên bàn.

Hắn đẩy sang cho nàng rồi nói: “Ta có mang cho nàng một ít nhân sâm, nàng hãy dùng nó mà bồi bổ cơ thể.”

Ta có việc phải đi rồi, mai ta lại đến thăm nàng.” Nói rồi đứng lên cùng Tử Hạo ra về.

Khiết Anh và Khiết An còn ngồi yên đó chưa kịp nói gì thì bóng hai người kia đã đi khuất.

Khiết An khẽ lay nhẹ tay nàng hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ và nhị vương gia là như thế nào vậy?”

Khiết Anh quay sang nhìn cô: “Như thế nào là sao?”

Khiết An đưa một tay lên chống cằm nói: “Tỷ tỷ, tỷ là không hiểu hay giả vờ không hiểu vậy a?”

Khiết Anh cốc nhẹ lên trán cô và nói: “Con bé này hôm nay còn bày đặt vòng vo nữa.

Có gì nói đi.”

Khiết An xoa xoa trán mình trề môi: “Nhị vương gia đối với tỷ như vậy

mà tử không hiểu sao?”

Khiết Anh khẽ mắng Khiết An: “Muội đó chỉ giỏi suy diễn lung tung thôi.

Ngài ấy là vì áy náy mới như vậy mà thôi.

Thay vì lo suy nghĩ chuyện của ta thì hãy lo chuyện của muội đi.”

Khiết Anh nhếch mi nhìn Khiết An nói: “Còn giả vờ sao? Người ta thể hiện rõ vậy ta có mù đâu mà không thấy chứ!”

Thấy Khiết An bặm môi không nói, Khiết Anh nắm tay cô: “An An, muội thấy tam vương gia thế nào?”

Khiết An nhanh chóng đáp: “Tam vương gia tính tình vui vẻ, oai phong khí soái lại ôn nhu hòa nhã, là một người dễ gần ạ!”

Khiết Anh lại hỏi tiếp: “Vậy muội có thích ngài ấy không?”

Khiết An ngập ngừng: “Muội...muội...”

Khiết Anh nói tiếp: “An An, nếu trong tâm ngài ấy có muội và trong tim muội cũng có ngài ấy thì hãy mạnh dạn mà đối mặt với tình cảm của mình, đừng trốn tránh kéo lỡ mất nhân duyên đó!”

Khiết An cúi đầu không đáp, Khiết Anh cũng không hối thúc mà chỉ bình thản uống trà chờ đợi, cô im lặng bặm môi suy nghĩ một hồi lâu mới ngẩng lên nhìn Khiết Anh và nói: “Tử tử, muội hiểu rồi.

Nhưng xón chuyện của tử thì...”

Khiết Anh đứng lên mỉm cười nhìn cô: “Muội hiểu là được rồi, còn chuyện đó chỉ là do muội nghĩ nhiều thôi.

Ngài ấy mà yêu ta thì mặt trăng cũng xuất hiện vào ban ngày.” Rồi nàng cùng Tiểu Mai quay về phòng nghỉ ngơi.

Khiết An nhìn theo bóng dáng ấy thầm nghĩ hoặc: “Thật sự chỉ là mình nghĩ nhiều sao? Nhưng nhìn sao cũng thấy giống mà!”.

Chương 98: Chương 98

Tử Hạo ngồi trong xe ngựa nhìn Tử Hàn lên tiếng hỏi: “Hoàng huynh, huynh như vậy là sao?”

Tử Hàn đang nhắm mắt dưỡng thần nghe hỏi thì mở mắt cau mày: “Ý đệ là gì?”

Tử Hạo tựa lưng vào thành xe bắt đầu nói ra những thắc mắc trong lòng: “Tính cách của huynh đệ hiểu rất rõ nên từ lúc Cao đại tiểu thư vì huynh mà bị thương thì đệ thấy huynh dường như đã thay đổi hoàn toàn.

Huynh biết

quan tâm, chăm sóc tỉ mỉ từng chút một cho tiểu thư.

Chưa nói đến dường như chỉ cần tiểu thư có nguy hiểm là huynh liền đến ngay bên cạnh để bảo vệ, bây giờ thì công vụ chưa giải quyết xong đã lôi đệ đến phủ người ta thăm hỏi.

Huynh nói thật cho đệ biết đi rồi cuộc có phải huynh đã động lòng với người ta rồi không?”

Tử Hàn im lặng nhìn ra ngoài tấm màn đang bay phấp phới, Tử Hạo nói tiếp: “Huynh đừng nói là vì áy náy đấy.

Người như huynh mà biết áy náy thì có mặt trời mọc ban đêm.”

Tử Hàn nhìn Tử Hạo gật đầu xác nhận: “Đúng thật là do ta có tình cảm với nàng ấy.”

Tử Hạo nhìn Tử Hàn cười cười: “Hoàng huynh của đệ đã biết động tâm rồi kìa, đến cách xưng hô cũng thay đổi luôn nha.”

Tử Hàn bật cười: “Vì nàng ấy không thích ta xưng bổn vương với

nàng ấy nên ta mới đổi cách xưng hô mà thôi.”

Tử Hạo nhướn mày: “Ồ!! Huynh từ lúc nào lại chú ý đến suy nghĩ của người khác thế? Vậy lúc chúng ta tách ra ở rừng phong gần thành Lâm An e cũng là do huynh cố tình rồi đi.”

Tử Hàn nhìn Tử Hạo với ánh mắt tán thưởng: “Thông minh đó! Còn đệ thì sao?”

Tử Hạo nghiêng đầu hỏi lại: “Đệ thì có chuyện gì chứ?”

Tử Hàn nhắm mắt thờ ơ nói: “Không phải đệ cũng có tình cảm với Cao nhị tiểu thư sao?”

Tử Hạo nghe thấy liền nhảy dựng lên: “Sao huynh biết?”

Tử Hàn khinh thường nhìn cậu đáp: “Ta có mù đâu mà không thấy!”

Tử Hạo trề môi: “Đệ biểu hiện rõ ràng vậy sao?”

Tử Hàn tốt bụng nhắc nhở: “Chỉ còn thiếu việc đệ viết lên trên mặt nữa thôi.

Nếu đệ thật sự yêu thích thì phải cố gắng hơn nữa, phải thể hiện ra để người ta cảm nhận được và đặt biệt mặt phải dày hơn nữa mới được.”

Tử Hạo vội hỏi lại: “Vậy đệ phải làm như thế nào?” Tử Hàn nghe xong thì muốn thẳng chân đá cậu một cái, nói thế mà vẫn không hiểu thì thôi vậy.

Hắn chỉ lắc đầu rồi tiếp tục nhắm không thèm đáp lại, Tử Hạo cũng im lặng xoay qua vén màn lên nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài.

Và thế là mỗi ngày Tử Hàn và Tử Hạo lại cùng nhau đến thăm Cao phủ trong suốt nửa tháng cho tới khi Khiết Anh khỏe hẳn mới không thăm hỏi thường xuyên nữa.

-----*****-----

Còn nửa tháng nữa là đến hôn lễ của Lâm Mặc và Vĩnh Ninh nên Nghiêm Trung và Túc Trân cùng quyết định làm một bữa tiệc nhỏ để chúc mừng Lâm Mặc.

Chiều tối Lâm Mặc cùng Nghiêm Trung trở về Cao phủ, Túc Trân cùng Khiết Anh và Khiết An đợi sẵn ở đại sảnh từ trước.

Vừa bước vào Lâm Mặc cúi đầu: “Thuộc hạ bái kiến Cao phu nhân,

đại tiểu thư, nhị tiểu thư.”

Túc Trâm cười gật đầu xua tay: “Được rồi, thức ăn đã mang lên hết rồi.

Mau và trong dùng bữa thôi.” Hai ông bà đi vào trước, Khiết Anh cùng Khiết An và Lâm Mặc nối bước theo sau đi đến hậu viện. Mọi người đều ngồi xuống thì Tiểu Mai và Tiểu Đào rót rượu cho mọi người, Nghiêm Trung cầm ly rượu lên hướng về Lâm Mặc nói: “Lâm Mặc, ly rượu này ta mời người, chúc mừng người công thành danh toại và có được mối nhân duyên trời ban.”

Lâm Mặc vội cầm ly lên cạn với Nghiêm Trung: “Đa tạ đại tướng quân thời gian qua đã chiếu cố thuộc hạ nên thuộc hạ mới có ngày hôm nay.” Cả hai cùng uống cạn ly rượu.

Khiết Anh ngồi bên cạnh vừa ăn vừa trề môi thềm nói: “Cái gì mà duyên trời ban? Là bà đây ban thì có.

Đợi trời ban lương duyên này hả còn khuya à, ban cho nghiệt duyên thì có á!”

Lâm Mặc rót thêm một ly rượu khác rồi hướng đến Khiết Anh và Khiết An nói: “Ly rượu này thuộc hạ xin kính nhị vị tiểu thư, đa tạ hai vị đã giúp đỡ thuộc hạ có được mối lương duyên như ý!”

Khiết An cầm ly rượu lên đáp lại: “Lâm tướng quân quá lời rồi, tỳ tỳ ta sức khỏe không tốt nên ta xin uống thay.

Lâm tướng quân, mời! Chúc tướng quân và công chúa bách niên hảo hợp!”

Lâm Mặc cúi đầu: “Đa tạ.” Rồi cả hai ngửa ly uống cạn.

Túc Trâm gấp thức ăn cho Lâm Mặc và nói: “Đừng uống nữa, Lâm tướng quân mau ăn đi.”

Lâm Mặc nhìn cảnh sum họp như vậy thì có chút chạnh lòng khi nhớ về phụ mẫu quá cố của mình.

Nghiêm Trung thấy y có vẻ bi thương nên cất tiếng hỏi: “Lâm tướng quân có chuyện gì sao?”

Lâm Mặc lắc đầu: “Dạ không, chỉ là thuộc hạ tức cảnh sinh tình nhớ

đến phụ mẫu đã mất mà thôi ạ.”

Túc Trân thương cảm cho gia cảnh của y nên đưa tay nhẹ xoa đầu y và dịu dàng nói: “Hài tử ngoan, tội cho con sớm phải bơ vơ như vậy.

Ta và tướng quân không có con trai nên từ lúc gặp con khi con đầu quân cho Cao gia ta đã luôn yêu thương con như hài tử ruột.

Nếu con không chê thì ta và tướng quân muốn nhận con làm nghĩa tử có được không?”

Lâm Mặc nghe vậy liền ngẩng mặt nhìn bà với ánh mắt khó tin.

Nghiêm Trung cũng cười nhẹ nói: “Đúng vậy, từ khi ta gặp người thì đã có cảm tình nên xem người như con trai mà bồi dưỡng người thành tài.

Hay người chê phụ phụ bọn ta không cao sang để được làm nghĩa phụ nghĩa mẫu của người đây?”

Lâm Mặc nghe vậy vội quỳ xuống: “Thuộc hạ nào có ý đó ạ! Được tướng quân và phu nhân yêu thương thuộc hạ cầu còn không được.

Xin phụ mẫu nhận của hài nhi một lạy ạ!” Nói rồi y dập đầu sát đất lạy bái phụ mẫu.

Túc Trân vội đưa tay đỡ y đứng lên và nói: “Được rồi Mặc nhi, mau ăn đi nào hài tử ngoan.” Nghiêm Trung cũng đưa đĩa gắp một miếng thịt bỏ vào chén cho y và nhìn y mỉm cười.

Khiết Anh và Khiết An thấy vậy thì vui mừng vỗ tay: “Chúc mừng phụ mẫu, chúc mừng Lâm đại ca!”

Lâm Mặc có chút xúc động, mắt có chút hồng hồng nói: “Đa tạ mọi người đã cho con một gia đình hoàn chỉnh.” Bữa tiệc hôm nay vô cùng vui vẻ, mọi người cùng trò chuyện rôm rả và chúc mừng Lâm Mặc cùng bàn bạc về buổi đón dâu và nửa tháng sau.

Tiệc đến giữa khuya mới tàn nên Túc Trân sắp xếp phòng khách cho Lâm Mặc lưu lại nghỉ ngơi rồi mọi người cũng lui về phòng nghỉ

ngôi..

Chương 99: Chương 99

Qua ngày sau, Khiết Anh và Khiết An cùng ra đại sảnh uống trà bàn việc, Khiết An lên tiếng: “Tỷ tỷ, còn hai ngày nữa là đến sinh thần của mẫu thân, tỷ định thế nào?”

Khiết Anh đặt ly trà xuống đáp: “Sinh thần mẫu thân sao? Hừm...hay là ta nấu một bàn thức ăn mà mẫu thân thích ăn nhất để chúc mừng đi.”

Khiết An liền nhớ đến những món ăn mà nàng nấu khi trước mà âm thầm chảy nước dãi, cô vội vàng gật đầu tán thành: “Được đó tỷ tỷ!” Khiết Anh quay sang gọi Tiểu Mai: “Tiểu Mai, muội hãy vào lấy bút mực cho ta đi, ta viết lại những thứ cần chuẩn bị để tổ chức sinh thần cho mẫu thân nữa.” Tiểu Mai cúi đầu rồi nhanh chân chạy vào trong mang giấy bút và nghiêng mực ra.

Khiết An và Khiết Anh bàn bạc tầm một canh giờ mới xong cho buổi tiệc.

Khiết Anh nhìn lại một lượt rồi gật đầu hài lòng: “Được rồi, chúng ta đi đặt quà cho người thôi.” Thế nhưng cả hai chưa kịp đứng lên thì Tử Hàn và Tử Hạo đã đi đến sân.

Khiết Anh và Khiết An cùng Tiểu Mai, Tiểu Đào vội bước ra hành lễ: “Bái kiến nhị vương gia, tam vương gia!”

Tử Hạo vẫy tay: “Miễn lễ, mau đứng lên đi.”

Tiểu Mai và Tiểu Đào đứng lên bước đến dìu Khiết Anh và Khiết An đứng lên.

Khiết An vừa đứng dậy đã bị Tử Hạo nắm tay kéo qua bên hông đại sảnh một khúc xa, Tiểu Đào cũng bị Châu Phong nắm tay lôi đi theo.

Khiết Anh nhìn Tử Hàn thắc mắc: “Nhị vương gia, sức khỏe tôi đã ổn định rồi mà ngài vẫn còn đến thăm sao?”

Tử Hàn nhìn nàng mỉm cười rồi đi đến bàn trà ngồi xuống đáp: “Thấy sắc mặt nàng không tốt nên có chút không yên tâm nên ta muốn đến đây thăm nàng thôi.”

Khiết Anh bước đến ngồi xuống, trực tiếp nhìn thẳng hấn mà hỏi: “Vương gia, chắc ngài không tốt bụng như vậy đâu nhỉ? Ngài đến đây rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tử Hàn nhìn nàng trầm ngâm, không lẽ chuyện hấn lo lắng cho nàng khó tin vậy sao? Hấn nhìn nàng một lúc mới mở lời: “Thì nàng muốn se duyên cho thuộc hạ ta nên ta phải mang hấn đến đây thôi.”

Khiết Anh giờ mới sực nhớ chuyện của Tiểu Mai và Trình Ân, nàng đưa mắt nhìn cả hai thì thấy Trình Ân cứ mãi nhìn Tiểu Mai nhưng Tiểu Mai lại cứ cúi đầu có vẻ ngại ngùng lẩn tránh ánh mắt của Trình Ân.

Nàng nhưn mày

nói: “Chắc không cần tôi se nữa đâu, Trình hộ vệ đã trúng tiếng sét ái tình với Tiểu Mai luôn rồi, giờ vương gia có thể thay ta dò xem ý tứ của Trình hộ vệ được không?”

Tử Hàn gật đầu: “Chuyện này đơn giản thôi.

Mai ta sẽ trả lời cho nàng biết.”

Khiết Anh cười tươi đáp: “Cảm ơn nhị vương gia!” Giây phút hấn thấy nụ cười ấy cũng là lúc thần hồn của hấn đã bị nàng cướp mất, hấn chỉ mong thời gian có thể ngưng lại để hấn có thể giữ lấy nụ cười này mãi mãi.

-----*****-----

Khiết An sau khi bị Tử Hạo kéo ra góc xa mới cất tiếng hỏi: “Tam vương gia, ngài kéo tôi ra đi làm gì vậy?”

Tử Hạo quay người lại nhìn thẳng Khiết An hỏi: “An nhi, đến khi nào nàng mới chấp nhận ta?”

Khiết An không ngờ Tử Hạo lại hỏi câu này nên không biết trả lời thế nào, Tử Hạo lại nói: “An nhi, bổn vương là thật lòng thật dạ với nàng có trời cao minh giám, nàng hãy cho ta cơ hội để bảo vệ nàng có được hay không?”

Khiết An xoay gương mặt sang nhìn về hướng đại sảnh nói: “Nhưng còn tử tử.....”

Tử Hạo vội ngắt lời: “Nàng chẳng lẽ nhìn không ra sao? Hoàng huynh ta có ý với tử tử của nàng như vậy không lẽ nàng không biết sao?”

Khiết An quay lại nhìn cậu hỏi: “Tôi cứ tưởng là do tôi suy nghĩ nhiều chứ!”

Tử Hạo lắc đầu: “Hoàng huynh chính miệng nói là đã yêu Cao đại tiểu thư và môn được bảo vệ tiểu thư cả đời.”

Khiết An nghe vậy thì có chút hưng phấn: “Thật sao? Nếu có nhị vương gia bảo vệ tử tử ấy thì tôi yên tâm rồi.”

Tử Hạo nắm tay cô ôn nhu nói: “Vậy An nhi, nàng hãy đồng ý cho ta được bên cạnh chăm sóc và yêu thương nàng cả đời có được không?”

Khiết An cúi đầu im lặng, gương mặt vì sự ngại ngùng mà ửng đỏ đến mang tai.

Tử Hạo đưa tay nâng mặt cô lên và khẽ đặt một nụ hôn lên trán cô thì thầm nói: “An nhi, bốn vương ta yêu nàng!” Câu nói đó càng khiến mặt Khiết

An đỏ như say rượu, Tử Hạo nhìn thấy lại càng xao động hơn liền ôm lấy cô ôn nhu nói: “An nhi, hãy bên cạnh ta mãi mãi nhé!” Khiết An vừa bị nụ hôn làm cho tâm trí lâng lâng giờ lại thêm giọng nói ôn nhu ngọt ngào khiến cô ngập tràn hạnh phúc khẽ gật đầu đồng ý, Tử Hạo vui mừng càng ôm chặt cô vào lòng để cảm nhận hơi ấm từ tận trái tim mình.

Tiểu Đào nhìn thấy tiểu thư mình có được hạnh phúc như vậy thì cô cũng vui mừng mà mỉm cười theo, Châu Phong bên cạnh bị nụ cười ấy cướp cho mất hồn.

Tiểu Đào vô tình quay sang thấy Châu Phong cứ ngơ ngẩn nhìn mình thì khẽ nắm lấy tay Châu Phong lay nhẹ: “Châu hộ vệ! Châu hộ vệ! Ngài làm sao vậy?”

Châu Phong giật mình sức tỉnh nhìn Tiểu Đào: “Ta không sao!” Rồi cúi xuống nhìn nắm bàn tay nhỏ nhắn đang nắm tay bàn tay mình.

Tiểu Đào ngại ngùng vội rút tay ra nhưng Châu Phong đã nhanh tay giữ lấy và nói: “Tiểu Đào, muội đã có ai trong lòng chưa?”
Tiểu Đào bặm môi cúi xuống lắc nhẹ đầu.

Châu Phong mừng rỡ nói tiếp: “VẬY...có thể cho ta được làm người trong lòng của muội không?”

Tiểu Đào xấu hổ xoay mặt qua chỗ khác che đi gương mặt đỏ ửng mà không đáp.

Nhìn thấy sự ngượng ngùng ấy ánh mắt Châu Phong lóe lên sự hạnh phúc xen lẫn vui mừng, bàn tay nắm lấy tay Tiểu Đào khế siết chặt, đôi môi cũng kéo lên một nụ cười vui vẻ..

Chương 100: Chương 100

Vào cuối giờ thân, Khiết An theo sắp xếp của Khiết Anh vào cung đón Vĩnh Ninh đến hồ Nam còn Khiết An thì cùng Tiểu Mai và Tiểu Đào thuê xe ngựa để đi đến nơi hẹn trước.

Nơi mà nàng chọn là cánh rừng nhỏ tràn ngập hoa lê bên phía nam kinh thành.

Tiểu Mai và Tiểu Đào cùng Khiết Anh ôm xuống tất cả những thứ mà nàng đã chuẩn bị sẵn cho buổi cầu hôn này xuống và đặt dưới một góc cây lê to lớn.

Xe ngựa nhận xong tiền thì rời đi, Khiết Anh ôm bó hoa sơn trà từ trong thùng gỗ ra và nói: "Hai muội phụ ta tách hết cánh hoa này ra bỏ vào thùng này đi.

Ta chuẩn bị cho Lâm đại ca một bó hoa đã." Tách cánh hoa xong thì nàng cùng hai nha đầu ấy rãi một nửa cánh hoa kia xuống thảm cỏ xanh dưới chân, màu xanh của cỏ hòa với màu sắc cánh hoa như một tấm thảm trải dài dọc bờ hồ Nam thăm thẳm.

Khiết Anh xếp nển xung quanh và đốt lên rồi nhìn Tiểu Mai và Tiểu Đào dặn dò: "Giờ hai muội hãy ôm lấy số cánh hoa còn lại tìm nơi cao mà đứng đi.

Một chút khi công chúa bước đến thì hãy rãi cánh hoa xuống." Tiểu Mai và Tiểu Đào nhận lệnh rồi cùng nhau phi thân lên nhánh hoa lê trước mặt.

Lâm Mặc lúc này cũng vừa phi ngựa đến, Khiết Anh mang bó hoa ra đưa cho y và nói: "Lâm đại ca, một chút huynh gặp công chúa thì hãy

quỳ một chân xuống, một tay tặng hoa còn một tay nắm lấy tay công chúa và ngỏ lời với công chúa nhé!" Lâm Mặc ôm lấy bó hoa nhưng trong lòng lại hồi hộp vô cùng.

Từ xa Khiết ANh thấy xe ngựa Cao phủ đi tới liền nhanh chân trốn ra phía sau bụi cây gần đó.

Khiết An theo dặn dò của Khiết Anh nên dùng khăn lụa che mắt Vĩnh Ninh rồi dìu cô bước xuống và dẫn cô đi đến bên cạnh Lâm Mặc, Khiết An nháy mắt với y rồi cũng tránh mặt.

Khiết Anh nhìn thấy Tử Hàn và Tử Hạo cùng hai hộ vệ cũng có mặt thì đưa tay kéo Khiết An lạ hỏi: "An An, ta kêu muội đón công chúa mà, muội đón thêm bốn người hộ chi vậy?"

Khiết An cười cười nói: "Lúc muội vào cung vô tình gặp hai vị vương gia rồi họ muốn theo xem nên muội đành dẫn họ đến đây vậy." Khiết Anh im lặng quay ra nhìn đôi uyên ương trước mặt.

Vĩnh Ninh sau khi được Lâm Mặc tháo khăn che ra thì bị khung cảnh trước mặt làm cho không nói nên lời, nơi cô đang đứng có vô số cánh hoa rải rác dưới chân, phía trên đầu cùng có hàng ngàn cánh hoa bay trong gió rơi xuống hòa với ánh nến xung quanh tạo nên một khung cảnh ngọt ngào lãng mạn vô cùng.

Lâm Mặc làm theo lời Khiết Anh, y quỳ xuống đối diện với Vĩnh Ninh và nói: "Ninh nhi, cảm ơn nàng đã xuất hiện trong đời của ta, ta biết thân phận của ta thấp kém nhưng ta xin hứa sẽ chỉ yêu duy nhất mình nàng và sẽ chăm sóc và bảo vệ nàng cả một đời này.

Ninh nhi, gả cho ta nhé!" Vĩnh Ninh vừa bất ngờ vừa xúc động khiến cô không nói thành lời, cô đưa tay nhận lấy bó hoa và khẽ gật đầu, đôi mắt cũng trào ra hai dòng lệ vì hạnh phúc.

Lâm Mặc đứng lên ôm lấy Vĩnh Ninh mà vỡ vụn.

Khiết Anh khoanh tay trước ngực mỉm cười nói: "Thấy họ hạnh phúc như vậy thật không uống công mình giúp đỡ mà."

Tử Hàn không biết đã đứng phía sau lưng nàng từ lúc nào lên tiếng: "Nàng chỉ lo giúp người ta hạnh phúc vậy còn nàng thì sao?"

Hắn hơi cúi người xuống, đưa tay nâng lọn tóc của nàng vuốt ve hỏi: "Không lẽ nàng không muốn tìm hạnh phúc cho mình sao?"

Khiết Anh cúi mặt đáp: "Chuyện đó...."

Tử Hạo cúi gằm thêm một chút nói tiếp: "Không lẽ những gì ta làm vì nàng mà nàng không cảm nhận được một chút gì sao?" Vừa nói hắn vừa cúi sát xuống.

Khiết Anh cảm nhận hơi thở ấm áp của hắn ngay trên trán mình thì vội ngược mặt lên, hai gương mặt gần nhau trong gang tấc chỉ một chút nữa thôi thì đôi môi chạm phải vào nhau.

Khiết Anh hoảng hốt vội lùi lại nhưng Tử Hàn đã nhanh tay ôm lấy nàng và nói: "Anh nhi, chẳng lẽ tâm ý của ta suốt thời gian qua nàng không cảm nhận được sao?"

Khiết Anh lúng túng: "Tôi...tôi..."

Tử Hàn lại nói tiếp: "Anh nhi, hãy để ta được bên cạnh bảo vệ và chăm sóc cho nàng có được không?" Nói rồi hắn khẽ nâng gương mặt nàng lên, đặt một nụ hôn nhẹ lên môi nàng và nói: "Anh nhi, ta yêu nàng!"

Giọng nói ấm áp cùng cử chỉ ôn nhu khiến tim Khiết Anh đập như đánh trống, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước lại khiến gương mặt của nàng đỏ ửng như ánh lửa hồng ngày đông, Khiết Anh cảm nhận được cả cơ thể như bị nướng chín nên cúi đầu không dám nhìn thẳng Tử Hàn.

Tử Hàn ôm lấy nàng, vùi khuôn mặt hắn vào hõm cổ của nàng khẽ nói: "Anh nhi, trước kia ta chỉ là một người lạnh lùng, vô cảm.

Nhưng từ khi nàng xuất hiện đã giúp ta thay đổi rất nhiều, nàng cho ta biết yêu, biết quan tâm và biết bảo vệ người mình yêu.

Nàng đến khiến cuộc sống ta nhiều màu sắc hơn.

Vì vậy, Anh nhi hãy gả cho ta nhé! Nàng hãy đồng ý làm nhị vương phi của ta có được không?"

Khiết Anh càng nghe càng cảm thấy tâm can như bị thiêu đốt, nàng cảm nhận được hơi thở của hắn có chút nặng nề.

Nàng cũng cảm nhận được tình cảm mà hắn dành cho nàng qua

từng lời nói và từng cử chỉ trong thời gian qua.

Khiết Anh nhỏ giọng nói: "Muốn tôi gả cho ngài thì phải đợi tôi đủ mười tám mới gả cho ngài nha!!" Tử Hàn nghe vậy thì vui vẻ đến cười thành tiếng, vòng tay ôm lấy nàng khế siết chặt cura như sợ nàng chạy mất vậy.

Mọi người thấy vậy cũng vui mừng thay cho cả hai.

Khiết Anh đẩy Tử Hàn ra nhìn mọi người, Lâm Mặc hạnh phúc ôm lấy Vĩnh Ninh, Tử Hạo cùng Khiết An cũng tay trong tay vui vẻ, Tiểu Mai và Tiểu Đào cũng cùng Trình Ân và Châu Phong thành đôi bên nhau.

Khiết Anh vui mừng vì mọi người ai cũng có được lương duyên như ý, Tử Hàn nắm lấy tay Khiết Anh, hai bàn tay xen lẫn vào nhau ngập tràn hạnh phúc.

Mọi người cùng nhau ngồi dưới gốc lê ngắm trăng dưới ánh lửa ấm áp và tận hưởng ngọt ngào và hạnh phúc này dưới ánh trăng tròn vành vạnh.

-----HOÀN VẤN-----.